

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

shadows
OF YOU

THE LOST & FOUND SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHERINE
COWLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SİZİN GÖLGELERİNİZ

OceanofPDF.com

CATHERINE COWLES

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Aspen
2. Roan
3. Aspen
4. Roan
5. Aspen
6. Roan
7. Aspen
8. Roan
9. Aspen
10. Aspen
11. Roan
12. Aspen
13. Roan
14. Aspen
15. Roan
16. Aspen
17. Roan
18. Aspen
19. Roan
20. Aspen
21. Roan
22. Aspen
23. Roan
24. Aspen
25. Roan
26. Aspen
27. Roan
28. Aspen
29. Roan
30. Aspen
31. Roan
32. Aspen
33. Roan
34. Aspen
35. Roan
36. Aspen
37. Aspen
38. Roan

39. [Aspen](#)
40. [Roan](#)
41. [Aspen](#)
42. [Roan](#)
43. [Roan](#)
44. [Aspen](#)
45. [Roan](#)
46. [Aspen](#)
47. [Roan](#)
48. [Aspen](#)
49. [Roan](#)
50. [Aspen](#)
51. [Roan](#)
52. [Aspen](#)
53. [Roan](#)

[Sonsöz](#)

[Lütfen Ashes of You Prologue'un Genişletilmiş Önizlemesinin
Keyfini Çıkartın](#)

1. [Lawson](#)
2. [Hallie](#)

[Teşekkür](#)

[Catherine Cowles'dan da temin edilebilir](#)

[Catherine Cowles Hakkında](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2023 The PageSmith LLC tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Margo Lipschultz

Kopya Editörü: Chelle Olson

Düzeltilme: Julie Deaton ve Jaime Ryter

Ciltsiz Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Book Designs

Kapak Tasarımı: Hang Le

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

OceanofPDF.com

Elsie için

Dokunulmazlık kolyeleri, seri katil şakaları, epik sesli notlar ve en önemlisi arkadaşlığın için teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için sana sonsuza dek minnettarım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Kendini uygun hissetmeyen herkes için.
Sihriniz benzersizliğinizde. Işığınızı gören insanları bulun.*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Yağmur, göğsümdeki gümbür gümbür ritmi daha da belirginleştiren sabit bir davul gibi ön cama vuruyordu. Dikiz aynasından arkamdaki araçlara bakarak zihinsel bir değerlendirme yaptım.

Kırmızı Acura. Lacivert sedan. Beyaz Honda minivan.

Beni tedirgin eden donanma sedanıydı. Birbirine karışan arabalar dikkat etmeniz gereken arabalardı.

Kırmızı ışıktta yavaşladım, bir elim tişörtümün boynunun altına kayd. Parmaklarım kızgın, kabarık derinin üzerinde hafifçe gezindi. Aylar sonra bile oradaki et hala sızlıyordu. Yüzeyin altında bir yerlerde hâlâ bir yara var mıydı, yoksa bu sadece hayalet bir acı mıydı - yaşananların hayaletleri hâlâ peşimde miydi, emin değildim.

Kabarcıklı bir kahkaha düşüncelerimi böldü. Bakışlarım tekrar dikiz aynasına kayd ve sesin kaynağına baktım. Kızım sırtıyordu, minik ağzı tükürük kabarcıklarıyla doluydu ve ilk birkaç dişi aralanmıştı.

Onun için.

Bütün bunları bu yüzden yapıyordum. Çünkü o dünyadaki her iyi şeyi hak ediyordu. Ve ben de onun bunu almasını sağlayacaktım.

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. "Onun için. Onun için her şeyi yaparım." Sanki inancımı arttırmak istercesine bu sözleri tekrar tekrar mırıldandım.

Arkamda bir korna çaldı ve sarsıldım, bakışlarım dikiz aynasına uçtu. Bu donanma sedanıydı. Direksiyonda aceleci bir iş adamı vardı.

Normal şartlar altında bu kaba sabırsızlık beni rahatsız ederdi. Ama şimdi, mutlu bir rahatlamadan başka bir şey hissetmiyordum. Eğer beni takip ediyor olsaydı, asla korna çalmaz, dikkatleri üzerine çekmezdi.

Ayağımı frennden çektim ve gaz pedalına yerleştirdim. "Bu yepyeni bir macera," dedim Lucy'ye, sanki yeterince söylersem buna gerçekten inanacakmışım gibi.

Küçük yumruklarını araba koltuğuna vurdu. "Ba!" dedi vurgulayarak. "Bunu heyecan olarak algılıyorum." Ya da sadece oyuncak topunu istiyordu.

Sinyal lambamı yaktım ve sağa dönerek alışveriş merkezinin otoparkına girdim. Pek çok araba benimle aynı şeyi yapıyordu. Yardım edemedim ama her birini araştırdım, futbol annesinin veya yaşlı beyefendinin art niyetli olup olmadığını okumaya çalıştım.

Camımı indirip bir park bileti aldım. "Alt katlar. P4, bölüm C." Kelimeleri kendi kendime tekrar tekrar fısıldadım. Son üç gündür Evan'ın talimatlarını ezberlemiştim, eşyalarımızı mümkün olduğunca çok toplarken bir yandan da onun "*hafif olsun*" talimatlarına uyuyordum.

Yeni yürümeye başlayan bir çocukla seyahat etmek asla hafif kalamayacağınız anlamına geliyordu. Sedan arabamı bodrum katlarına sürdüm, karanlık çökerken bir ürpertiyle savaştım. Elbette, floresan ışıkları yolumu gösteriyordu ama ışıklar bozulabilirdi.

"Belki yeni evimize bir kedi alabiliriz," dedim Lucy'ye.

Cevap olarak dudaklarından hava üfledi.

"Ona isim vermene bile izin vereceğim."

Mutluluğa odaklanmalıydım. Karşılaştığımız her şeyin iyi yanlarına. Bizi ayakta tutacak tek şey bu olacaktı.

Arabayı boş bir park yerine çekerken, direksiyonu kıpırdamadan kavradım. Avuç içlerim nemlenirken kulaklarımda kan uğulduyordu. Bunu yapabilirdim. Zaten cehennemini yaşamıştım; ihtiyacım olan son şey burada kalıp kendimi daha fazlasına maruz bırakmaktı.

Motoru kapattıktan sonra bir nefes çektim. Dışarı çıktım ve arka kapıyı açmak için döndüm. Eğilerek Lucy'nin kayışlarını çözdüm, o ise kelime dağarcığındaki birkaç kelimeyle noktalağığı, çoğunlukla anlamsız sesler çıkararak gevezelik ediyordu. Bir elini yanağıma vurdu ve içimden bir kahkaha yükseldi. Bu hafif hava çıkışı beni neredeyse hıçkırık krizine sokacaktı.

Bir arada tutun. Sadece biraz daha.

Aylardır kendime söylediğim aynı nakarattı. Ama beni ayakta tutan tek şey buydu. O ve Lucy.

Boğazım yandı. Yakında, doğduğundan beri sahip olduğu ismi kullanamayacaktım. Bu inanılmaz derecede yanlış hissettiriyordu. Ama güvende olmak daha önemliydi.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve döndüm. Tanıdık yüzü gördüğümde endişem biraz azaldı. "Evan."

İsmi gerçek hecelerden çok bir nefes hırıltısı gibi geliyordu. Açık kahverengi kaşları birbirine yaklaştı. "İyi misin?"

Bir kahkaha daha patladı ama bu seferkinin histerik bir yanı vardı. "Tamam, benim olduğum son şey."

Bildiğim her şeyi, her insanı ve tüm destek sistemimi geride bırakıyordum.

Evan uzanıp omzumu sıktı, belindeki silahı ve rozetini gösterdi. "İyi olacaksın."

Dudağımı ısırma dürtüsüne direnerek başımı salladım.

Beni serbest bıraktı ve bir dosya ile bir dizi anahtar verdi. "Yeni kimlik. İsim değişiklikleri mühürlendi. Kimse sizi takip edemeyecek."

Dosyayı çevirdim. Bakışlarım ilk olarak Lucy'nin yeni lakabına takıldı. Cady. Ablam ve ben bu ismi hep sevmiştik. Bu konuda deli olmayan John'du. Ve John her zaman istediğini elde ederdi.

Öfke alevlendi, sıcak ve derin, ama onu bastırdım. Elimdeki görev için tam odaklanmaya ihtiyacım varken, bunun beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Dosyadan bir ehliyet çıkardım. Resim Mississippi ehliyetimle aynıydı ama polislerin bu tür şeylere erişimi olduğunu tahmin ediyordum. Sadece bu ehliyetle evimin Washington eyaletinde olduğu yazıyordu. Ve adımın Aspen Barlow olduğu.

Bakışlarım Evan'a kaydı.

Omuz silkti. "Her zaman Kuzeybatı Pasifik'te yaşamak istediğini söylemiştin. En azından bunu yapabilirdim."

Burnum sızladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu kelimeler istediğim şeyi kapsamaya yaklaşmadı. Beni soruşturma, tutuklama, korkunç duruşma ve sonrasındaki her şey boyunca gören memur için değil.

Evan'ın ifadesi nazikten, diğerlerinden daha fazla gördüğüm resmi ifadeye dönüştü. "Güvende kalarak bana teşekkür edebilirsin. Eski hayatındaki insanlarla temas kurma." Bana bir cep telefonu ve bir araba anahtarı uzattı. "Arabaya bindiğinde mesaj at. "Joey"le mi görüşüyorum?" de. Güvende olduğunu bileceğim. Sonra acil bir durum olmadıkça beni bir daha arama. Harita ve adres steysin vagonda."

Başımı salladım, anahtarlarımı ve cep telefonumu ona uzatırken Lucy'yi, hayır... *Cady*'yi kalçama yerleştirdim.

"Buradan gelip giden yeterince araç var, güvende olursunuz ama her ihtimale karşı araca bir peruk ve güneş gözlüğü koydum. Araba koltuğu hazır. En azından eyalet sınırlarını geçene kadar durmayın. Yüzün hala ara sıra haberlerde dolaşıyor."

O öfke yeniden alevlendi. İnsanların başkalarının acılarına karşı hastalıklı bir hayranlığı vardı. Belki de bu onların hayatları hakkında daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Belki de şu araba kazası fenomeniydi. Sebebi ne olursa olsun, bu beni herhangi bir güvenlik bulmaktan alıkoyuyordu.

"Biraz mesafe kat edene kadar durmayacağım."

Evan başını salladı. "Düzenli olarak kontrol edin."

İçgüdüsel olarak hareket ettim ve ona çabucak sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Gitsen iyi olur." Sırtımı sıvazladı. "Bu iş sende. İkinizin de ihtiyacı olan yeni bir başlangıç olacak."

Boğazımdaki yanmaya karşı yutkundum, başımı salladım ama sesime güvenemedim.

Evan bir an beni inceledi ve sonra elini bıraktı. "Eşyalarını getireyim."

Birkaç sıra aşağıdaki steysin arabaya doğru yöneldim. Evan çantalarımızı yüklerken ben de arka kapıyı açarak *Cady*'yi yerleştirdim. Direksiyonun arkasına geçtim ve siyah peruğu aldım. Benim canlı kızıl saçlarımdan çok farklıydı ama sanırım amaç da buydu. Peruğu taktıktan sonra güneş gözlüklerini yerine yerleştirdim.

Evan park ettiğim yerden dikkatlice çıkarken beni izledi. Gaz ve fren benim sedanımdan daha yapışkandı ama araca alışmak için daha çok zamanım olacaktı.

Evan'ın cevap vermesi için elimi kaldırdım. Sonra zorlukla yutkunarak otopark çıkışına yöneldim. Alışveriş merkezinin üst katları çoktan dolmaya başlamıştı ve kapalı olduğu için minnettardım. Kimin izliyor olabileceğini asla bilemeyeceğinizi zor yoldan öğrenmişim.

Güneş ışığına çıkarken nefesimi tuttum. İki blok uzaklaşana kadar bırakmadım. Dudaklarım mırıldandığım bir dua, belki de bir mantra gibi hareket etti. "Lütfen iyi olmamıza izin ver. Lütfen özgür olalım."

Ama bildiğim bir şey varsa, o da John'un parmaklarının çok uzaklara ulaşabildiği. Ve ciğerlerinizden nefesinizi çalabilirlerdi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

OceanofPDF.com

BEŞ YIL SU

"ANNE!" Cady ilkokuldan dışarı koşarken kollarını iki yana açarak bağırdı. "Kar yağıyor!"

Parıltılı, markasız Uggs'ları onu ıslaklıktan tam olarak korumuyordu ama bu fırtına beklenmedik bir anda çıkmıştı. Washington dağlarında yer alan küçük kasabamızda, Ekim ayında ara sıra sağanak yağış olması alışılmadık bir durum değildi. Bazen Eylül ayında bile yağdığı olurdu. Ama genellikle biraz uyarımız olurdu.

Cady bir daire çizerek döndü, başını geriye eğdi ve kar tanelerini diliyle yakalamaya çalıştı.

Kalbim sıkışmıştı. O bu dünyada iyi olan her şeydi; yürüyen, konuşan bir umut ışığıydı. "Hadi, Katydid. Burnun donmadan gidelim."

Cady'nin en iyi arkadaşı Charlie güldü. "Babam donmanın en az birkaç saat sürdüğünü söylüyor."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bildiğim iyi oldu."

Yan tarafında polis amblemi olan cipe doğru koşarken Charlie, "Yarın görüşürüz," diye seslendi.

Direksiyonun arkasındaki babası Lawson'a el salladım. O da cevap olarak elini kaldırdı.

"Eve gittiğimizde kardan adam yapabilir miyiz?" Onu steysin arabama doğru iterken Cady yalvardı.

"Ne kadar kar yağacağına bağlı."

Ancak yerde şimdiden beş santim olduğu düşünüldüğünde, kardan adam şehrinde olacağımıza dair bir his vardı içimde.

Cady için arka kapıyı açtım, o da içeri girdi. "Kar külahları için yeterince olduğunu söyleyebilirim."

Yeşil gözleri parlarken yüzünde bir sırıtma belirdi. "Benimkini çilekli yapabilir miyiz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Çilek ve krema!" Cady bağırdı ve elini kaldırdı.

Güldüm ve beşlik çaktım. "Hadi eve gidelim, sonra başlayabiliriz."

Sadece steysin arabamın bizi oraya götüreceğini umuyordum. Lastikleri değiştirmem gerekiyordu. Bunu aylar öncesinden biliyordum ama zamanım olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki erken gelen kış kimseyi beklemiyordu.

Direksiyonun arkasına geçerek arabayı çalıştırdım ve ısıtıcıyı gidebildiği kadar açtım. Cady günüyle ilgili gevezelik edip duruyordu ama ben yola odaklanmıştım. İlkokul, Cedar Ridge şehir merkezinin dış mahallelerindeydi, işlettiğim kahve dükkânı ve kafe olan The Brew'den çok uzakta değildi.

Kasaba boyunca Ana Cadde'yi takip ettim. Genellikle kendimi şirin turistik mağazalara, restoranlara ve binaların arasından görünen muhteşem göle bırakırdım. Ama bugün değil. Cedar Ridge'deki hayatımın beşinci yılında bile karda araba kullanmaya alışkın değildim.

"Çok güzel," dedi Cady iç çekerek.

Ellerim direksiyonda biraz gevşedi. "Öyle."

Etrafımızda uzanan beyaz örtüyle ilgili bir şey inanılmaz derecede huzur vericiydi. Bana burada yaşamayı ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. Ama bizi çevreleyen güzellikten daha fazlasıydı. İnsanlardı. Buradaki arkadaşlarım geçmişimi bilmeseler de, bizi sevdiler ve sahip oldukları her şeyle desteklediler.

Bizi kasabanın dışına çıkaracak yola dönerken bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Her an peşimden gelebilecek kişileri izleme alışkanlığımdan vazgeçmem imkânsızdı.

Odağımı Cady'ye çevirdim. "Ne düşünüyorsun? Kış harikalar diyarı yürüyüşü mü?"

Işıl ışıl parlıyordu. "Evet, evet, yeeeeesss!"

"Bilmiyorum. Sesin hiç heyecanlı gelmiyor."

"Çok heyecanlıyım!" Konuyu vurgulamak istercesine koltuğunda zıpladı. "Tamam, sanırım gidebiliriz."

Dağın eteklerindeki evimize on dakikada varabileceğimiz yol, ne kadar dikkatli sürdüğüm göz önüne alındığında neredeyse yirmi dakika sürdü. Dün süpermarkete gittiğime şükrediyordum çünkü içimde bir iki günlüğüne saklanabileceğimize dair bir his vardı.

Çiftlik evinin önünde durduğum anda Cady emniyet kemerini çözüyordu. "Keçiler ne olacak? Mabel ve Phineas? Ve-"

"Seni almadan önce hepsini ahıra götürdüm," diye onu temin ettim. "Mabel'ı daha sonra dışarı çıkarmalıyız. Karı çok *sever*."

Steyşın arabadan inerken sırttım, botlarım karın içinde kayboldu. Eşeklerimizden biri taze toz için deli oluyordu. Daha önce hiç görmediğiniz bir şekilde otlağının etrafında zum yapardı. Ama daha sonra onu ahıra geri götürmek zordu.

"Yarın, fırtına dindiğinde," dedim Cady'ye.

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Acaba ördekler bundan hoşlanacak mı?" "Hoşlarına gidebilir."

The Brew'daki bir müşterim bana arazilerinde kanadı kırık bir anne ördek olduğunu söylemişti. Ördeğin kendisini ve yavrularını yırtıcı hayvanlardan koruyamayacağından endişeleniyordu. Ben de onu evimize getirdim. Şimdi ahırda bir ısı lambası ve ahırlardan birinde bir oyun havuzu vardı. Umudum, kanadının zamanla iyileşeceği ve sonra tekrar kendi başına kalabileceğiydi. Ama o zamana kadar, onun ve yavrularının kalacak güvenli bir yeri vardı.

Cady karda koşarak merdivenleri çıktı ve verandada bir o yana bir bu yana zıpladı. "Hadi gidelim!"

Ona katılmaya giderken güldüm, bakışlarım paravan kapıya sıkıştırdığım küçük tahta parçasına gitti. Hâlâ oradaydı. Süslü bir güvenlik sistemi kuramamış olabilirdim ama bizi güvende tutmanın yollarını öğrenmiştim.

Odun parçasını kaptığım gibi pencere kenarına koydum ve kapıdaki üç kilidi açtım. Ben daha gözümü kırpmadan Cady içerideydi. Derin bir havlama sesi duyuldu ve köpeğimiz en iyi kızına doğru fırladı.

"Chauncey!" Üç bacaklı yavru yanağını yalarken Cady kıkırdadı. "Ben de seni özledim."

"Hadi dostum," diye seslendim, işini yapması için onu karların içine bıraktım.

İçeri döndüğümüzde Cady parlak pembe kar kıyafetlerini giymişti. Onu içeri alırken yüzüm buruştu. Pantolon biraz fazla kısa ve ceket biraz dardı. Görünüşe göre kış mevsimi tam hızıyla bastırmadan önce yeni kıyafetler için para harcayacaktım. Bazen şanslıysam Cady'nin kıyafetleriyle iki sezon geçirebiliyordum. Ama bu yıl büyüme atağı geçirdi.

Cady eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı. "Kış harikalar diyarı yürüyüşü!"

"Hadi gidelim." Kendime bir çift eldiven ve şapka aldım ve sonra dışarı çıktık. Kapıyı kilitledim ve anahtarlarımı cebime soktum.

Cady kendini verandanın basamaklarından karın içine fırlattı. "Uçuyorum!"

Aceleyle merdivenlerden indim, onu belinden yakaladım ve havaya kaldırdım. Cady'nin kahkahası havaya karıştı ve etrafımızda yüzdü. *İşte bu.* Uğruna savaştığım şey buydu. Eski hayatlarımızı geride bıraktığımız için bir an bile pişmanlık duymamıştım.

Cady'nin kıkırdamaları kesildi. "Anne," diye fısıldadı.

Ses tonundaki bir şey beni alarma geçirdi. Bakışlarım Cady'nin baktığı yöne doğru kaydı ve sustum.

Bir geyik topallaya topallaya evimizden uzaklaştı.

"Yaralanmış," diye fısıldadı Cady, gözyaşları sesini dolduruyordu.

Kalbim sıkışmıştı. Belli ki durum buydu ve gözlerimi kısarak baktığımda göğsüne ve bacağına sarılmış tel gibi görünen şeyi görebiliyordum. Zihnimi milyonlarca lanet doldurdu.

"Ona yardım etmeliyiz," diye yalvardı Cady. "Hava çok soğuk."

Zavallı geyiklerin ne kadar korkmuş olabileceğini düşününce burnumun direği sızladı. Genellikle gruplar halinde gezerlerdi ama etrafta başka hayvan izi görmemiştim. Muhtemelen yeterince hızlı hareket edemediği için onu geride bırakmışlardı.

Göğüs kafesimde bir yanık oluştu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum, yalnız ve korkmuş olmak, arkanızda kimsenin olmaması.

"Hadi," dedim Cady'ye, onu merdivenlerden yukarı

iterek. "Ona yardım etmeliyiz," diye karşı çıktı.

"Gideceğim ama içeride beklemeni istiyorum." Biz yaklaşırken Cady'nin dişi geyiği korkutmasını istemiyordum.

Hakkını yemeyelim, itiraz etmedi ve beni içeri kadar takip etti. Mutfağa girdim ve okul sonrası atıştırması için kesmeyi planladığım yarım elmayı aldım. "Benden sonra kapıyı kilitleyeceğim. Kimseye cevap verme. Söz mü?"

Cady başını aşağı yukarı salladı. "Acele et, anne."

Beklemedim. Kapıdan çıktım ve arkamdan kilitledim. Geyik uzun yolumuzu çoktan aşmış ve iki şeritli yola doğru ilerliyordu. Rüzgâr gürültülü bir uğultuyla yükselip karları savururken lanet ettim.

Dişi geyiğe yetişmek için acele ettim, yaklaştıkça yavaşladım ve etrafındaki teli incelemeye çalıştım. Yanağımın içini ısırdım. Zavallı geyiğin etine batıyordu. Bu iş bana göre olmayabilirdi.

Eldivenimi çıkarıp cebimden telefonumu aldım ve Balık ve Vahşi Yaşam'ın numarasını aradım.

"Harrison County Balık ve Vahşi Yaşam, ben Andrea. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Benim adım Aspen Barlow. Cedar Ridge'de Huckleberry Lane'de yaşıyorum. Etrafına kötü bir şekilde tel sarılmış bir geyiği takip ediyorum. Yardım edebilecek birileri var mı?"

"Hanımefendi, eğer yaralıysa geyiğe yaklaşmayın. Köşeye sıkıştırıldıklarında kötü tepki verebilirler."

"Onu köşeye sıkıştırmaya çalışmıyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum," diye açıkladım.

Son birkaç yıldır hayvanları rehabilite etme işine girmiştım. Sanki ben onları bulmaktan çok onlar beni buluyordu. Her şey Mabel ile başlamıştı. Çiftlik evinin önceki sahibi sadece mülküne kötü bakmakla kalmamış, eşeğini de ihmal etmişti. Taşınırken onu uyutmaktan söz etmişti ve ben de aceleyle onu alabileceğimi söylemiştim.

Bir eşeğe nasıl bakılacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama internet bana bilmem gerekenlerin çoğunu öğretmişti. Mabel'in güvenini kazanmak zaman almıştı. Bana korkmuş ya da incinmiş bir hayvanı köşeye sıkıştırmamayı öğreten oydu. Çok hızlı yaklaştığımda ondan yediğim bir tekme yüzünden kötü bir yara almıştım.

Telefondaki kadın içini çekti. "Memurlarım kar nedeniyle şu anda sadece acil durumlara yanıt veriyor."

Kızgınlık içimde titreşti. "Bu geyik acı çekiyor. Bu acil bir durum değil mi?"

"Halk yaralı bir geyik yüzünden risk altında değildir."

Yani siyah ayı ya da puma ile ilgili bir çağrıya cevap verebilirdi.

"Hanımefendi. Lütfen. Acı çekiyor." Konuşurken sesim neredeyse kesiliyordu. Geyiği burada, soğukta tek başına bırakamazdım.

Kadın içini çekerek nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "O tarafta olabilecek bir kişiyi deneyebilirim ama söz veremem. Neredesiniz?"

Yaklaşık adresimi söyledim ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Rüzgâr yeniden şiddetlendiğinde dişlerim takırdamaya başladı. İnsanın tenini acıtan türden bir soğuktu bu. Sıcaklığın ne kadar düşmüş olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Geyik titreyerek omzunun üzerinden bana baktı.

"Sorun yok kızım. Yalnız değilsin. Seni kısa sürede iyileştireceğim."

Kötü bacağıının üzerinde topallayarak tekrar yürümeye başladı. "Olduğun yerde kal. İkimiz için de daha kolay olur."

Geyik dinlemedi.

"Anlıyorum. Kararlısın. Bir süredir böyle mi yaşıyorsun?"

Yürümeye devam etti.

Onu takip ettim, acaba teli yakalayıp onu serbest bırakabilir miyim diye düşündüm. Onu hapseden metali incelerken yanağımın içini kaşıyordum. Parmaklarımı belirli bir köşenin altına sokarsam onu çıkarabileceğimi düşündüm.

Rüzgâr yeniden uğuldarken dilimle bir gıdak sesi çıkardım. Geyik durdu ve bana şüpheyile baktı.

"Al kızım. Biraz elma ister misin?"

Havayı kokladı ve bir adım daha yaklaştı.

"İşte bu."

Başka bir adım.

"Bu elma çok lezzetli." Biraz

daha yaklaş.

Dişi geyik boynunu gerdi.

Derin bir ses rüzgârı yarıp geçti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

Kadın kendini öldürtecekti. Dondurucu soğukta, yeterince sıcak tutmayan bir ceket ve tepesinde bir çeşit ponpon olan bir şapkayla duruyordu. O da *simle* mi örülmüştü? Parıltılı şeyler insanı sıcak tutmaz.

Orada eğilmiş, yaralı bir hayvanı elma ile yanına getirmeye çalışıyordu. Teli çekmeye çalıştığı anda geyik aklını kaçırarak ve muhtemelen kafasına bir tekme atacaktı. Sadece beyin sarsıntısıyla kurtulursa şanslı sayılırdı.

Kadın arkasına döndü, kızıl saçları uçuşurken gözleri kocaman açılmıştı - gözleri o kadar yeşildi ki bağırsaklarıma bir yumruk gibi iniyordu. Nefesimi içime çektim.

Onlarda gerçek korkuyu gördüğüm an kendimi tekmelemek istedim. Savunmaya hazır olduğumu anladığım bir duruş sergileyerek hızla üstünü örttü. Anında bir adım geri attım. Bunu beklemeliydim, şimdiye kadar alışmıştım ama yine de rahatsız etti. "Ben Balık ve Vahşi Yaşam'danım," diye homurdandım.

İçindeki gerginliğin bir kısmı dışarı aktı. "Oh."

Sonra yüzünü kızgınlık kapladı. "O zaman bir geyiğe yardım etmeye çalıştığım için bana havlamamalısın."

"Ben sana havlamadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Buraya korkunç bir kardan adam gibi görünerek ve onun gibi hırlayarak geldiğine eminim."

Ona kaşlarımı çattım. "Kendini öldürtmeni engellemeye çalışıyordum."

"Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama o acı çekiyor ve yalnız. Onu terk etmeyecektim.

acı çekmesi için."

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan, özellikle de acı çekiyorsa, kötü tepki verecektir. Geyik toynakları ölümcül olabilir. Özellikle de

kafatasınızla bağlantı kurarlar."

"Hızlı hareket edebilirim. Bir hayvanın saldırısından nasıl kaçacağımı biliyorum."

"Siviller müdahale etmeye çalışıyor," diye homurdandım. Tıpkı evlat edindiği o lanet ayıyı beslemeyi bırakmayı reddeden Marion Simpson gibi. "Ölürsen ne kadar evrak işi yapmak zorunda kalacağımı biliyor musun?"

Kızıl saçlı bana bön bön baktı. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Omuz silktim ve kar motosikletime geri döndüm; ben yaklaşırken onun fark etmediği aynı araca. İçimde yeni bir kızgınlık dalgası parladı. Kar fırtınasında bir geyiğin peşinden dolaşmak aptallığın doruk noktasıydı. Etrafınızın farkında olmamak daha da kötüydü.

Eğilerek kar motosikletinin yan bölmelerinden birinden kitimi aldım ve sakinleştirici tabancayı monte ettim. Geyiğin tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu anlamak için sadece hızlı bir bakış yetmişti.

Arkamı döndüm ve derinleşen karda yolunu bulmaya çalışan dişi geyiğe baktım. Zavallı kız. Tranq tabancasını kaldırdım ve kızıl saçlı kendini önüme attı.

"Onu vurmayın!"

Bir dizi küfür savurdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni geyik katliamı yapmaktan alıkoyuyorum. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

O yeşil derinliklerde bir ateş parlıyordu, kadın hayatını ve uzuvlarını riske atıyor olsa bile, istemeyerek de olsa hayranlık duymak zorundaydım.

"Bu bir bayıltıcı tabanca," diye homurdandım. "Dişinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." "Oh."

"Evet. Şimdi yolumdan çekil ki atışımı kaçırmayayım."

Kızıl saçlı geri çekildi, ben de nişan aldım. Dart tam isabet etti. Geyik sarsıldı, sonra karda tökezledi.

Kadın beklemedi. Geyiğin yanına koştu, dizlerinin üzerine çöktü, uygun kar kıyafetleri giymemiş olmasını umursamadı. "Sorun yok kızım. Sana yardım edeceğiz." Geyiğin başını kucağına yerleştirdi ve yanağını okşadı.

Bu jestle ilgili bir şey göğsümün derinliklerinde bir yeri çekiştirdi. Kendimi bu duygudan uzaklaştırmak için yanağımın içini ısırdım. Tıbbi çantamı kaptığım gibi düşmüş geyiğe doğru ilerledim.

"Kötü görünüyor," diye fısıldadı kadın.

Yanılmamıştı. Eski, paslı domates kafesi dişi geyiğin etini kesmişti ve yaralar enfeksiyon kapmış görünüyordu. "Bu kafesler

felaket. Geyikler domatesleri almak için kafalarını içeri sokuyorlar ve sıkışıp kalıyorlar."

Kızıl saçlı kadın ağzının içindeki bir noktayı kaşıyarak yanağının büzülmesine neden oldu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çoğu insan bilmez." Çantamdan bir çift tel makası çıkardım ve dişi geyiği kafesten hızla kurtardım. Yaralar kızgın görünüyordu. "Ona gerçek bir tıbbi bakım yapmam gerek."

Yola baktım. Onu kasabaya götürmek istemedim. Yol çok uzun olurdu.

"Kalabileceği bir ahırım var."

Kadına dönüp baktım ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

"Bazen yaralı hayvanları alıyorum. Bir tane daha sorun olmaz."

Tabii ki öyle. Kanayan bir kalp, baştan aşağı. "Dışarı atlamaya çalışmaması için yüksek duvarlara ihtiyacınız var."

"Benim de böyle bir tezgahım var. Sorun değil."

Arazisini araştırdım. Uzaktan ahır görebiliyordum. Buradan bile ciddi bir çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Lanet ettim. "Tamam. Burada kal."

"Teşekkür edebilirsin," diye mırıldandı.

Kar motosikletime geri döndüm ve sedyeyi aldım. Sadece bir dakika sürdü ama geri döndüğümde kadın titriyordu.

"Daha iyi bir paltoya ihtiyacın var."

İç çekti. "Paltomda bir şey

yok." "Titriyorsun."

"Genelde karda oturmak gibi bir alışkanlığım yoktur."

Kollarında küçük dekoratif yıldızlar olan bir paltoya değil, bu iklim için yapılmış bir paltoya ihtiyacı vardı.

"Altına tahtayı koyabilmemiz için onu yuvarlamama yardım eder misin?" Kadın başıyla onayladı. "Aspen."

"Ha?"

"Benim adım Aspen."

Cevap olarak sadece homurdandım. Adını öğrenmek istemiyordum. Zaten çok şey biliyordum.

Nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Üç deyince. Bir, iki, üç."

Geyiği kaydırık ve tahtayı yerine yerleştirdik. Onu b a ğ l a m a k uzun sürmedi. Kar motosikletimi aceleyle alana geri çektim ve

sedyeyi bağladı.

Aspen'e baktım. "Atla." Gözleri

kocaman açıldı. "Seninle mi?"

"Tüm yolu geri yürümek mi istiyorsun?"

İçini bir ürperti kapladı ve başını iki yana salladı. Çok dikkatli bir şekilde bir bacağına aracın koltuğunun üzerine attı.

"Belime tutun."

Sözlerim alçak sesle, çakıllı bir şekildeydi ama itaat etti.

Temas neredeyse beni sarsacaktı. Kat kat kar giysileri içinde bile kadının dokunuşunda yakıcı bir sıcaklık vardı. *Tehlike*. Yavaşça yola koyulurken mesaj zihnimde tekrar tekrar yanıp söndü.

Aspen'in araba yoluna saparken arka dişlerim birbirine çarptı ve beni daha sıkı kavradı. Eski çiftlik evinin önünde yavaşladığımızda beni bıraktı ve belimi kavradığı andan beri tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Aspen hızla kar motosikletinden indi, tam o sırada ön kapı açıldı ve küçük bir kız dışarı fırladı. "Anne!"

Kar tulumu giymiş bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. Pembe parıltılı bir kartopuna benziyordu.

"Cady," diye nazıkçe azarladı Aspen. "Sana içeride beklemeni söylemiştim."

Yüzünden suçlu bir ifade geçti. "Biliyorum, ama-" Aracımın arkasındaki geyiği görünce sözleri kesildi. "Hayır! O-?"

Aspen hemen kızına sarıldı. "Hayır, Katydid. Ona yardım edebilmemiz için sadece uyuyor."

Küçük kızın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Balık ve Vahşi Yaşam'dan yardım aldık. Onun iyi olduğundan emin olacağız."

Küçük kızın bakışları bana yöneldi, tıpkı annesinin bakışlarına benziyordu ve beni olduğum yerde dondurdu. "Annemin Bambi'yi kurtarmasına yardım mı edeceksin?"

Hay sikeyim. Ne o surata ne de lanet geyiğe hayır diyebildim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

ASPEN

İri yarı adamın yumuşadığı anı gördüm. En katı kalplinin bile benim Cady'ne karşı şansı yoktu.

"Evet. Ona yardım edeceğim," diye mırıldandı.

Dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. Adam bu hareketi kaçırmadı ve isteksiz anlaşması kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu sadece benim daha da sırtımama neden oldu.

Cady elimden kurtulmak için kıpırdandı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Şimdi ne yapacağız? Yardım etmek istiyorum. Ben gerçekten iyi bir yardımcıyım. Değil mi anne?"

"Tüm ülkedeki en iyi yardımcı," diye kabul ettim.

Adam kaşlarını çattı. "Uyanma ihtimaline karşı biraz uzak durmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Cady başını aşağı yukarı salladı. "Bunu yapabilirim." Bana baktı. "Sence battaniyeye ihtiyacı var mı?"

Başımı salladım. "Ahırda saman ve ısı lambalarımız var."

Adını hâlâ bilmediğim adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ona kafamda Huysuz demeye başlayacaktım.

"Isı lambalarınız var mı?"

Başımı salladım. "Şu anda ekstra ısıya ihtiyacı olan yavru ördeklerimiz var. Yavru keçilerimiz de var."

Cady ona hayvanat bahçemiz hakkında bilgi verdi. "Ördeklerimiz ve keçilerimiz ve eşeklerimiz ve bir midillimiz ve bir alpakamız ve dört kedimiz ve bir köpeğimiz ve bir emumuz ve -"

Huysuz'un çenesi düştü. "*Emu* mu dedin sen?"

Yanaklarım kızardı. Cady hepsini böyle sıralayınca kulağa biraz abartılı gelmişti. "Brookdale'de eğlenceli olacağını düşünen bir adam vardı.

bir evcil hayvanım vardı ama bir evcil hayvana bakmak için gereken her şeyin farkında değildim."

Huysuz başını salladı. "Kar daha da kötüleşmeden onu içeri götürelim."

Şimdiden en az bir ayak vardı.

Cady elimi çekti. "Sence yarın kar tatili olacak mı?" "Olabilir."

Ciyakladı ve bir dairenin içinde döndü. "Karı seviyorum!"

Cady'ye sırtarak güldüm. Minnettar olmam gereken her şeyi bana sürekli hatırlatıyordu.

Adam boğazını temizledi. "Orada mı?"

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Sedyeyi çoktan kar motosikletinden ayırmış ve bir çekme halatı tutmuştu.

"Evet. Onu çekmenize yardım edebilirim-" "Ben hallederim," diye kestirip attı.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım, ahıra doğru ilerlerken. Tenim kaşınıyor, bedenime biraz fazla dar geliyordu. İnsanların bizim alanımıza girmesine alışık değildim. Sadece gerçekten güvendiğim birkaç arkadaşım ya da kesinlikle gerekli olduğunda. Bu gerekli olarak nitelendirilebilirdi - hatta acil bir durumdu - ama yine de beni tedirgin ediyordu.

Cady etrafımızda dolanıyor, tüm hayvanlar hakkında gevezelik ediyor, isimlerini, onlarla ilgili komik hikayeleri ve bizimle yaşamaya nasıl geldiklerini paylaşıyordu. Adam ara sıra homurdanmak dışında bir kez bile cevap vermedi, ama Cady aldırıyor gibiydi. Konuşmaya devam etti.

Ahırın kapısını açmak için aceleyle ilerledim. Hayvanlar ses üzerine başlarını kaldırdılar. Sağır midillimiz Syd, diğerlerinin izinden gitti ve kapıya doğru döndü. Bir kişneme sesi çıkardı ve Cady burnunu okşamak için aceleyle yanına gitti.

Adam geyiği ahırın koridoruna doğru çekti. "Hangi durak?" "Sağ arka tarafta en uzun kapı var."

Cevap vermedi, sadece tahtayı ve dişiye oraya sürükledi. Onu çözmesi ve samanların üzerine yatırması uzun sürmedi.

Cady yanıma bastırdı. "O yaralı."

Bir kolumu ona doladım. "Bu yüzden burada. Böylece i y i l e ş m e s i n e yardımcı olabiliriz."

Bana baktı. "Biri onu incitti mi?"

Kaburgalarım sıkıştı. Cady ile hassas bir çizgide yürüyordum, ona asla yalan söylemek istemiyordum ama aynı zamanda tüm gerçeği öğrenmeye hazır olmadığını da biliyordum. Yine de, o

insanların bazen kötü şeyler yaptığını anlayacak kadar biliyordu.

Adamın bakışları Cady'ye kaydı, onun sözlerinde daha derin bir şeyler sezmişti. "Kasıtlı olarak değil," diye onu temin etmek için acele ettim.

"Bir şeye takıldı
bir bahçeden."

Cady başını salladı, yüzündeki endişe biraz olsun kaybolmuştu. "Ona bir isim vermeliyiz."

Cady'nin burnunu çimdikledim. "İyi ki bu iş için mükemmel kişiyi tanıyorum."

Kıkırdadı. "Düşünmeye
başlayacağım." "Ona isim
vermemelisin," dedi adam.

Gözlerim ona dikildi. "Herkes bir ismi hak eder."

"O bir evcil hayvan değil. Eğer işimizi doğru yaparsak, doğaya geri dönecek."

"Vahşi doğada bir ismi olabilir," diye araya girdi Cady, onun kaba ses tonundan en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. "Etraftaki tüm hayvanlara isim veriyorum. Kaplumbağa Rita var. Juliette ve James, geyik. Carson, sincap." Dudaklarına vurdu. "Bazen onlara ne isim verdiğimi unutuyorum çünkü çok fazla hayvan var. Ama onlara yeni isimler veriyorum ve umursadıklarını sanmıyorum."

Adam sanki onunla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi ona baktı. Sonra ayağa kalktı ve telefonunu çıkarıp ekrana dokundu. Kulağına götürdü ve bekledi.

"Evet. Huckleberry Lane'de yaralı bir geyik var. Domates kafesine sıkıştı."

Bir süre sessizlik.

"Bedava aldım ama enfeksiyon gibi görünüyor."

Etrafımızda merak sesleri çıkaran ya da erken bir akşam yemeği için teklifte bulunan hayvanlar dışında daha sessiz.

"Evet, çantamda biraz var. Olur."

Adam bana baktı. "Dr. Miller yarın buraya gelip ona bir bakabilir mi?"

Kaskatı kesildim. Kasabada yeni bir veteriner olduğunu duymuştum ama doktor birkaç ay önce geldiğinden beri Chauncey'nin kontrol zamanı gelmemişti. Çok iyi biri olduğundan emindim; bu sadece mülkümde daha fazla yabancı olması anlamına geliyordu. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

Adamın bakışları üzerimde yoğunlaştı ve ufak bir tereddütü değerlendirdi. "Elbette. Ona numaramı ver." Teri görmezden gelerek rakamları sıraladım.

omurgamın dibinde toplanıyor.

Adam bunları veterinerine okudu ve sonra telefonu kapattı. "Miller yarın ilk iş sizi arayacağını söyledi."

"Tamam." Tek kelime boğazında düğümlendi ve adam

o.

"Tüm bu hayvanlar için sana yardım eden başka biri var mı?"

Her zaman cebimde taşıdığım şok tabancasını hissederek kaskatı kesildim. "Yapabiliriz

hallet."

Sadece başını salladı. "Miller dişi geyiğe antibiyotik başlanmasını istiyor. Hazır dışarıdayken ona bir iğne yapacağım. Yarın sana hap verecek. Muhtemelen almasını sağlamak için bazı ikramlarda bulunacak."

Ahırdan çıkarken içime yayılan gerginlik bir nebze olsun azaldı.

"Gerçekten uzun boylu," diye fısıldadı Cady.

"Öyle," diye onayladım. Kar giysilerinin arasından adamın pek bir şeyini göremiyordunuz, sadece uzun boylu ve yapılı olduğu belliydi. Ve o hipnotize edici koyu mavi gözleri.

"Ona yardım edecek," diye kesin bir ifadeyle beni temin etti.

Geyiği gördüğümde kalbim sızladı. Zavallı şey uyandığında dehşete düşecekti.

Ayak sesleri beni tekrar koridora baktırdı. Adam elinde çantasıyla bize doğru geliyordu. Çantayı bir kutunun üzerine koydu ve açtı.

Cady hemen yanımdan ayrıldı. "Ne yapıyorsun?"

Adam ona baktı. Kaşlarını çatmaya başladı ama sonra kendini toparlar gibi oldu. "Geyiğe biraz ilaç vereceğim."

Cady onun bazı malzemeleri çıkarmasını izledi. "İğne mi?" Kadın ürperdi. "İğneleri sevmem."

Dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma oldu. "Ben de bilmiyorum." Kızın gözleri kocaman açıldı.

"Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç olmadı. Beni korkutuyor."

Cady başını aşağı yukarı salladı. "Onlar da acıyor." Dişi geyiğe baktı.

"Yeni arkadaşımın canını yakacak mı?"

Göğüs kafesimde bir sızı yandı. Çok iyi bir kalbi vardı.

"Hiçbir şey hissetmeyecek. Şu anda uyuyor, ihtiyacı olan da bu."

"Keşke iğne vurulduğumda uyuyor olsaydım," diye homurdandı Cady.

Adam sırttı. Dudaklarının kıvrımı ve düz, beyaz dişlerinin parıltısı şaşkın bir nefes almamı sağladı. Kaşlarını çatmadığı zamanlarda

güzellik harap ediciydi.

"İğnelerim sırasında uyuklamak benim için de sorun olmazdı," diye kabul etti. "Yardım edebilir miyim?" Cady sordu.

Adam hayır diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra geyi e baktı. "Elbette."

Cady'yi ahıra g t r ş n  izledim. Yaptığı her adımı açıkladı. İ neyi sokup ilacı kaslarına iterken geyik hiç  rkmedi. Sonra eldivenlerini giydi ve yaralarını temizledi, kesiklere merhem sürdü.

Hayvana davranışında, tavrının tam tersi bir şefkat vardı. Bu nezaket bana onun soğuk ve huysuz dış görünüşünün bir savunma mekanizmasından başka bir şey olmadığını söylüyordu. İçinde yaşayan şefkati korumak içindi.

"Başardık anne! Gördünüz mü? Ben yardım ettim. Ona ilaç falan sürdüm."

Cady'nin önünde   meldim. "İnanılmazdın."

"Sanırım veteriner olmak istiyorum ya da belki a-ne demiştiniz?" diye sordu adama.

Yine o belli belirsiz dudak se irmesi vardı. "Bir Balık ve Vahşi Yaşam oyun müdürü."

"Bir oyun bekçisi," diye fısıldadı Cady. "Bu çok *havalı*."

Bakışlarım adamınkine kayd . "Teşekkür ederim. Ona yardım etti in için."

Yüzündeki e lenen şefkat ifadesi kayboldu ve maske geri geldi. "Bu benim işim."

Dış görünüşünün altında ne sakladı ını anladığım için sadece daha geniş gülümsedim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Ayaklarının üzerinde kayd , belli ki rahatsızdı. Gülmek istedim ama bu iste ime direndim.

"Durumu kötüleşirse Dr. Miller'ı arayın. Benim gitmem gerek."

"G rece im." Kar fırtınasına doğru ilerlerken, onu muhtemelen bir daha g remeyece imi bilmenin pişmanlı ı içimde parladı. Adamda beni çeken bir şeyler vardı. Tam olarak tanımlayamadı ım bir şey.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Cady gerçekçi bir ses tonuyla. Aya a kalktım. " yle mi?"

"Sanırım Bay Grizz ve ben en iyi arkadaşlar olacağız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bay Grizz mi?"

"Evet," dedi P harfini patlatarak, "Boz ayı gibi. Hi-hi-'den çıktıktan sonra huysuzlaşıyor."

"Kış uykusu mu?" Gülmemek için kendimi zor tutarak cevap verdim.

Cady sırttı. "Hibernation!" Minik yüz hatları buruştu. "Belki de aç olduğu için huysuzdur."

Bu kez kahkahalarımı tutamadım ve Cady'yi kollarıma çektim. "Haklı olabilirsin. Ona atıştırmalık bir şeyler ikram etmeliydik."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

Derinleşen karın içinden kar motosikletime doğru ilerledim ama omzumun üzerinden ahıra bakmaktan kendimi alamadım. Arka dişlerim birbirine çarptı. Kadın boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Aspen.

İsim ona uyuyordu. Sanki annemin her gece kardeşlerime ve bana okuduğu masal kitaplarındaki orman perilerinden b i r i y d i .

Adı her ne olursa olsun, hayvan kurtarma işiyle uğraşacak bilgiye sahip olmadığı açıktı. Geyiğin üzerinden teli almak için yaptığı teklif bana bunu gösterdi. Yaralanabilir ya da ölebilirdi.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve Lawson'ın adının ekranda yanıp söndüğünü gördüm. *Kabul* tuşuna bastım.

"Öyle mi?"

"Sana da merhaba," dedi kardeşim.

Kaşlarımı çatarak ufka baktım. "Ne istiyorsun, Law?" "Kayıp bir yürüyüşçü var. Dışarı çıkmak ister misin?"

Bir dizi küfür savurdum. "Bu insanlar hava durumunu kontrol etmiyor mu?" "Karısı gerçek dağ karını deneyimlemek istediğini söyledi."

"Turist mi?" Homurdandım.

"Evet. Dallas'tan. Kesinlikle bu hava için biçilmiş kaftan değil. Cedar Creek patikasında küçük bir ekip toplantısı var."

"Yola çıkıyorum. On dakikaya orada olurum." "Sağ ol dostum. İyi malzeme getir."

Cevap olarak homurdandım ve telefonu kapattım. Bir bacağımı kar motosikletimin üzerine atarak ahıra son bir kez baktım. Hâlâ içerideydiler. Ne yapıyorlardı? Muhtemelen saçma hayvanat bahçelerinin geri kalanıyla uğraşıyorlardı.

Bakışlarımı uzaklaştırdım ve aracımı çalıştırdım. Kaskımı takıp yola koyuldum. İki şeritli yoldan aşağı doğru uçarken rüzgâr ve karın birleşimi siperliğime çarpıyordu. Kısa süre sonra başka bir dağ geçidine saparak patika başına doğru ilerliyordum.

Bir avuç araç toplanmıştı bile. Biri hariç hepsini tanıdım. Ve şuradakinde kiralık araba plakası vardı. Bizim adamımız olmalı.

Durdum ve motoru kapattım. Kızaktan inerken bir düdük sesi duydum.

Caden bana doğru yürüdü, kız kardeşim onun yanında, diğer kardeşlerimiz de arkalarındaydı. "İşte bu çok güzel bir şey. Sanırım bunlardan birine ihtiyacım olabilir."

Grae nişanlısının göğsüne bir şaplak attı. "Yeterince oyuncağın var."

En küçük kardeşim Nash sıırttı. "Bu sezon için bir tane bakıyordum. Yarışabiliriz."

Lawson burnunun kenarını sıkarak inledi. "İhtiyacım olan son şey ikinizi de tutuklamak zorunda kalmak."

Nash kaşlarını salladı. "Neyse ki ben bir kanun adamıyım ve hız cezasından kurtulabilirim."

Diğer kardeşimiz Holt kıkırdadı. "Nedense Law'ın bunu yanına bırakacağını sanmıyorum."

"Ben olsam yapmazdım," diye onayladı Lawson, baştan aşağı en büyük kardeşti. "Bu kadar saçmalık yeter," diye seslendi babam arka taraftaki bir noktadan.

SUV. "Gitmeniz gerekiyor. Gün ışığını kaybediyoruz ve hava sıcaklığı düşüyor."

Grubun havası hemen değişti. İyi huylu şakalaşmalar gitmiş, yerine her zaman bir arama kurtarma göreviyle gelen adrenalin vızıltısı gelmişti. Babam biz gelmeden çok önce arama kurtarma çalışmalarına katılmıştı ve biz de annemle birlikte komuta merkezinde çalışarak ya da büyüdüğümüzde babam ve ekibiyle birlikte dışarı çıkarak gönüllülere yardım ederek büyümüştük.

"Ben aracımda telsizle çalışıyor olacağım," dedi babam. "Patikadan yukarı doğru bir yürüyüşle başlayacağız. Umarım patikanın dışına çıkmamıştır. Eşyalarını aldın mı?" Bakışları Grae'nin üzerinde hepimizden daha uzun süre kaldı. Tip 1 diyabet hastası olduğu için ona bebek gibi davranmama konusunda daha iyi olmuştu ama bu bir gecede bırakılabilecek bir alışkanlık değildi.

Grae ona acıdı. "Fazladan atıştırmalıklarım ve acil durum GlucaGen kitim var."

Holt babamın omzuna vurdu. "Tamamdır. Bizi hava durumundan haberdar edebilir misin?"

"Sorun değil," diye kabul etti babam. "Hadi gidelim," diye seslendi Holt.

SAR ekiplerimiz genellikle daha büyük olurdu. İkinci en küçük kardeşimiz Holt, Cedar Ridge'e geri dönüp ekibi devraldığından beri ekip iyice büyümüştü. Ama bugün küçük, çekirdek bir grupta yola çıktığını hissediyordum çünkü hızlı hareket etmemiz gerektiğini biliyordu.

Ve hepimizin ne yaptığımızı bildiğimize güvenirdi. Hayatınız boyunca SAR'ın etrafında büyüdüğünüzde böyle oluyordu. Babamız sağ olsun, bu neredeyse kanımıza işlemiştir.

Grae yanıma geldi. "Zaten görevde miydin?" Kız kardeşime homurdandım.

"Bunu evet demenin çok ayrıntılı bir yolu olarak alıyorum. Neydi o?"

Çantamı omuzlarımda kaydırdım. Kardeşlerim konuşkan olmadığım için bana zorluk çıkarmaktan hiç vazgeçemediler. Fark etmedikleri şey, bu şekilde daha kolay olduğuydu. Yanlış bir şey söyleyemezdim. İnsanları incitmiyordum.

"Yaralı geyik."

Grae bana baktı. "Her şey yoluna girecek mi?"

"Sanırım öyle. Onu soğuktan kurtardım. Dr. Miller yarın ona bir göz atacak."

Sırıttı. "Seksi veteriner, ha?"

"Bunu duydum, Gigi," diye homurdandı

Caden arkamızdan. "Bu sadece basit bir gerçek."

Nash Caden'ın koluna vurdu. "Ne? Küçük bir rekabeti kaldıramıyor musun?"

"Oh, defol git. On üç yaşındaki yeğeninin Maddie'nin yanında oturmasına bile katlanamıyorsun."

Nash Caden'a ters ters baktı. "Drew ona sürekli asılıyor." "O daha *on üç* yaşında."

Ailemin şakaşmalarında kendimi kaybettim. Kaosun gürültüsü hem bir rahatlık hem de bir eziyetti. Uzun zamandır kenarda durmak yerine katılabilmeyi dilemiştim. Ama bunun için yaratılmamıştım. Sakladığım tüm sırlar da yardımcı olmadı.

Holt, "Bir şey görüyorum," diye seslendi.

Hepimiz koşmaya başladık, sürüklenen karda ilerliyorduk. Bir ağaca yaslanmış bir figür gördüm. Hareket etmiyorlardı. Midem

düştü.

Holt ve Lawson adama önce ulaştılar. Dizlerinin üzerine çöktüler. Holt nabzını yoklarken, Lawson ona sorular sormaya başladı. Adamın dişleri takırdıyordu.

"Bize adınızı söyleyebilir misiniz, efendim?"

Lawson sordu. Holt başını kaldırdı. "Nabız yavaş.

Muhtemelen hipotermik."

Grae telsizini çıkardı. "Onu bulduk. Yaşıyor ama muhtemelen hipotermik. Buraya gelebilirlerse ambulans bizimle patika başında buluşsun."

Holt'un çantasından sedyeyi çıkardım ve Caden'ın yardımıyla hızla birleştirdim.

Holt ve Lawson adamı sedyeye yatırırken Caden, "Sıcak paketlerim var," dedi.

Caden ısıtma paketlerini adamın ceketinin altına yerleştirirken, Grae bir mylar battaniye çıkarıp adamın üzerini örttü.

"Gidelim," diye emretti Holt. "Nabzının daha da yavaşlamasını istemiyorum."

Sedyenin bir kolunu tuttum. Holt, Lawson ve Nash diğerlerini tuttu.

Holt, "Grae, nabzını ve nefes alışını kontrol etmeye devam et," diye talimat verdi.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde patikadan aşağı indik ve güvenli bir şekilde ilerlemeye devam ettik. Hiçbirimiz konuşmuyor ya da şakalaşmıyorduk; tehlikede olan çok şey vardı.

Ağaçların arasından bir ambulansın ışıklarını gördüğümde biraz daha rahat nefes aldım.

Caden, adamı taşıyacağımız sedyeyi hazırlamalarına yardım etmek için önden koştu. Sadece birkaç dakika sürdü. Biz adamı yerine sabitlerken, acil tıp teknisyenleri ısıtma solüsyonuyla bir hat oluşturdular.

Kadın acil yardım görevlisi bana alışık olduğum ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım dikkatli bir bakış attı. Kemerini adamın göğsüne bağladıktan sonra geri çekildim ve yoldan çekildim. Birkaç dakika sonra adamı arkaya bindirdiler ve gittiler.

Kardeşlerim ve Caden birbirlerine cehennemi yaşatmaya geri döndüler. Bu sefer konu Nash'in, Holt'un nişanlısı Wren'in onun için yaptığı kurabiyeleri çalmasıydı. Ben geride durup izledim.

Bu arama kurtarma görevleri hem en iyisi hem de en kötüsüydü. Bana bir amaç duygusu verdiler. Başka türlü sahip olamayacağım ailemin bir parçası olmamı sağladılar. Ama yine de uyum sağlayamadığımı hissediyordum. Ötekiymişim gibi. Ve günün sonunda, bu bana tek bir şey

öğretti.

Çok yalnızdım. Ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gerçekten güvenli olan tek şey buydu. Böylece, yeniden o yalnızlığın gölgelerine doğru kayıp gittim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

Parmaklarım kahve fincanının etrafında kıvrılırken ön penceremdeki beyaz örtüyü seyrettim. Çok huzur verici bir şey vardı. Sanki tüm dünya sessizliğe gömülmüştü.

Kendimi güvende hissettim. Mutluluk veren kar tanelerinden oluşan bir koza.

Chauncey yanıma doğru eğildi ve ben de elimi kulaklarının arkasını kaşımak için indirdim. "Biliyorum. Daha sonra güzel bir boğuşma yaşamınıza izin vereceğime söz veriyorum."

Bu sabah ilk iş olarak onu tasmayla dışarı çıkarmıştım ama koşmak için can atıyordu.

Bir ses beni anında alarmı geçirdi, elim Cady'nin ulaşamayacağı bir yerde, camın üzerinde dengede tuttuğum şok tabancasına gitti. İki şeritli yolda ilerleyen küreme aracını gördüğümde elim gevşedi. Hava bir anda ciğerlerimi terk etti.

Tekrar rahat nefes almam ne kadar sürerdi? John'un ve onun güzel görüntüsüne kapılan tüm insanların artık beynimde yer kaplamaması için?

Bunu bulduğumu sandığım anlar oldu. Cady, rahat bir evim ve sevdiğim bir işim vardı, The Brew'u yönetiyordum. Bu pozisyon bana yıllar sonra ilk kez arkadaşlar kazandırmıştı. Maddie orada çalışırken Wren ve Lawson'ın kız kardeşi Grae'yi hayatıma sokmuştu. Duvarlarımın olması ya da bir sohbede gitmeyeceğim yerler olması onlar için önemli değildi. Yine de beni hoş karşıladılar.

Ne kadar çok şey sakladığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Özellikle de onlar yaşadıkları tüm zorluklar hakkında bu kadar açık ve dürüstken. Ama hikâyemi açıklamaktan kendimi alamadım. Çünkü onu derinlere gömmek beni ve Cady'yi güvende tutmuştu.

"Anne?" Cady'nin uykulu sesi koridora doğru süzüldü.

Tül perdelerin tekrar yerine düşmesine izin vererek döndüm.
"Günaydın, Katydid. Nasıl uyudun?"

Hâlâ ağzını çalıştırmakta zorlanıyormuş gibi dudaklarını şapırdattı.
"Güzel. Geç mi kaldık?"

Saat sekiz buçuğu geçiyordu, bu yüzden güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Sırıttım. "Senin ve benim için karlı bir gün."

Cady'nin tüm yüzü aydınlandı, yeşil gözleri biz büyürken kız kardeşim Autumn'un gibi dans ediyordu. Göğsümde kök salan sızı, zevk ve acının savaşıydı. Cady'de Sonbahar'ın izlerini görmeyi seviyordum ama Tanrım... kız kardeşimi de çok özlemiştim.

"Kar günü!" Cady oturma odasında dans etmeye başladı, nereden öğrendiğini bilmek istemediğim abartılı bir hareketle küçük poposunu sallıyordu.

Chauncey havladı ve onun etrafında üç bacaklı bir dansa başladı. Gülmekten kendimi alamadım.

Köpek zıplayıp yanağını yalayınca Cady kıkırdadı. "Harika bir gün geçireceğiz Chauncey! Senin için kartopu yapabilirim, kardan melekler ve kardan kale yapabiliriz."

"Görünüşe göre yoğun bir gün planlamışsın," dedim, yanaklarımı acıtacak kadar sert gülümseyerek. "Önce benimle sıcak kakao içecek vaktin var mı?"

"Duh!" Cady kendini bana doğru fırlattı.

O bana çarpmadan önce kahvemi bırakacak kadar zamanım vardı. Onu kaldırdığımda Cady'nin kolları ve bacakları etrafıma dolandı. Yüzünü saçlarıma gömdü. "Sen en iyisisin."

İçimdeki her şey büküldü. "Senden öğrendim."

"Hayır. Sen benden çok daha yaşlısın."

Kıkırdadım. "Bana büyükanne mi diyorsun?"

Cady başını sallayarak geri çekildi. "Sen büyükanne değilsin. Charlie ve ben önce büyümeli ve evlenmeliyiz. Sonra büyükanne olabilirsin."

O güzel acı tekrar geri gelmişti. Cady'nin tüm o muhteşem hayalleri. Dünya sahnelerinde bale yapmak. En iyi arkadaşıyla evlenmek. Anne olmak.

Kız kardeşim bunların hiçbirini göremeyecekti. Çünkü bir canavar onu bizden koparmıştı. Ve biz hala onun erişiminden saklanıyorduk.

Sonsuz kar yığınınından başımı kaldırdığımda bir motor sesi duydum. Bütün gün Cady oynarken çalışmışım, sadece el ve ayak parmaklarını ısıtmak için birkaç mola vermişim. Sonunda garaj yolunu temizlemeyi neredeyse bitirmişim ama bir kar püskürtme makinesi almanın bir yolunu bulamadığım için kendime lanet etmeden önce değil.

Cip yavaşça yol boyunca ilerliyordu ve tekerleklerin her dönüşünde midem daha da sıkışıyordu. "Sadece Dr. Miller. Siz güvendesiniz. Cady güvende." Bu sözleri nefesimin altında tekrar tekrar mırıldandım.

"Veteriner mi o?" Cady kar dağından seslendi. "Sanırım öyle," diye cevap verdim.

"Dory'ye yardım edecek mi?" "Edecek."

"Bay Grizz onunla mı?" Cady umutla sordu.

Bir kıkırdamayı geri çektim. Önceki geceki huysuz kurtarıcımın bizimle ve kaosumuzla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğine dair bir his vardı içimde. "Hiç sanmıyorum, Katydid."

Bana doğru gelirken omuzları çöktü. "Onun geri gelmesini istiyorum. Sanırım birkaç arkadaşına ihtiyacı var."

Kaburgalarım sıkıştı ve bir kolumu ona doladım. "Sen çok iyi bir kalbe sahipsin, biliyor musun?"

Cady bana gülümsedi. "Nazik kalpler en iyi kalplerdir, değil mi?" Burnunu okşadım. "Daha önemli bir şey düşünemiyorum."

Bir kapı çarptı ve bize doğru yürüyen bir figür görmek için döndüm. Koyu kahverengi saçlarının şakaklarında hafif bir tuz ve biber izi vardı. Güneş gözlükleri gözlerini görmemi engelliyordu ama sıcak bir şekilde gülümsedi. "Aspen?"

"Merhaba, Dr. Miller."

"Lütfen bana Damien de." Sıkımam için elini uzattı, sıkıca kavramıştı ama çok sıkı değildi.

Yutkunurken başımı salladım. İfadesinde nezaketten başka bir şey yoktu ama sadece varlığı bile beni geriyordu. Zihnimin çalışma şekline engel olamıyordum: çıkış stratejileri planlıyor ve fiziksel zayıflık noktaları arıyordum.

Ağzımı eğmek için zorladım ama muhtemelen gergin göründüğünü biliyordum. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirim. Yaralı bir geyiği kabul etmeniz çok nazik bir davranış."

Cady, "Nazik kalpler en iyi kalplerdir," diye ekledi.

Damien güneş gözlüklerini kaldırıp başına yerleştirdikten sonra ona gülümsedi. "Bunun çok doğru olduğunu gördüm."

Artık veterinerin yüzünün tamamını görebildiğim için oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim. Benim zevkime göre biraz fazla gösterişliydi, ama bahse girerim ofisinde bir randevu umuduyla sık sık uçan bir sürü insan vardı.

"Dory'ye yardım edecek misin?" Cady sordu. Damien bana baktı. "Dişi geyik mi?"

Başımı salladım. "Burada karşılaştığımız her yaratığa isim vermek gibi bir alışkanlığımız var."

Sırıttı. "Eminim sürekli yeni bir ilhama ihtiyaç duyuyorsundur."

Cady, "Onları çoğu zaman kitaplarda ve filmlerde buluyoruz," diye gönüllü oldu.

"Hoşuma gitti," dedi Damien ona. "Bana Dory'nin nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Cady göğsünü kabartarak gülümsedi. "Kesinlikle. Dün gece Bay Grizz'in onunla ilgilenmesine yardım ettim. Size de yardım edebilirim."

Damien'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bay Grizz?"

"Bize yardım eden Balık ve Vahşi Yaşam görevlisi," diye açıkladım ahıra doğru yürürken.

Damien kıkırdadı. "Ona böyle seslendiğini biliyor mu?"

Yanaklarım pembeleşti. "Neyse ki hayır."

Damien içeri adımını atarken, "Çok uygun," diye mırıldandı. Dolu olan evimize baktı. Hayvanlar huzursuzdu, bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra bacaklarını uzatmak istiyorlardı. "Tam bir hayvanat bahçeniz var."

"Hepsi bir şekilde kendi yollarını bulup bize geldiler," diye açıkladım.

"Bunu yapmanın bir yolu var." Bana baktı. "Onlara bakarken hiç yardım alıyor musun?"

"İdare ediyoruz."

Damien'in dudakları incelmişti. "Ücretsiz olarak ev ziyaretleri yapmaktan mutluluk duyarım ve size maliyetine ilaç sağlayabiliriz, hatta muhtemelen bağışta bile bulunabiliriz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"En azından bunu yapabilirim. Mümkün olduğunca zamanımı ayırarak katkıda bulunmayı seviyorum."

Tartışmak istiyordum ve sadaka hissinden nefret ediyordum ama bu benim için değildi. Hayvanlar içindi. "Teşekkür ederim."

"İşte Dory," diye seslendi Cady.

Damien geyiği kontrol etmek için koridorda ilerledi.

"Bu sabah ona geyik yemi ve su verdim ama sadece bir doz antibiyotik

aldı," dedim.

Dişi geyik ayaklarının üzerinde titriyordu, gözleri sallanıyordu.

Damien çantasını raptiye kutusunun üzerine koydu ve birkaç şey çıkardı. "Umarım onu tekrar sakinleştirmekten kaçınabilirim. Eğer yaraları çok kötü değilse, ağızdan antibiyotik tedavisine devam edeceğiz. Her şey iyileşirse, bir ya da iki hafta içinde onu serbest bırakabiliriz."

Cady tezgâha yaslandı. "Arkadaşlarını tekrar bulabilecek mi? Tamamen yalnızdı."

Boğazım düğümlendi. Güzel dişi geyiğin orada tek başına olması fikrinden nefret ediyordum.

Damien bir çeşit ödöl maması çıkardı ve içine bir hap attı. "Geyikler aynı göç düzeninde kalma eğilimindedir. Bahse girerim onu çabucak bulurlar."

Boynumdaki baskı biraz azaldı. "Ona ilaçları ne sıklıkla vermeliyim?"

"Günde iki kez. Ailenin daimi bir üyesi olmak istemiyorsanız teması mümkün olduğunca azaltmaya çalışın."

"Ona bakabiliriz anne. Yerimiz var," dedi Cady, gözleri umutla parlayarak.

Başımı salladım. "Onu ailesine geri götürmeye çalışmalıyız. Onu özleyeceklerdir."

Cady iç çekti. "Tamam."

Damien ahıra girdi ve geyik köşeye doğru geri çekildi. Ona acele etmedi ama paniğini yakından izledi. Alçak bir yere çömeldi, elini ödöl mamasıyla uzattı ve hafifçe mırıldandı.

Geyik havayı kokladı ama yaklaşmadı.

Damien sadece hareketsiz kaldı. Beklerken kalbim küt küt atıyordu. Acele etmedi. Boynunu uzatıp ödölü kapana kadar bir adım, sonra bir adım daha. Damien onun her tarafını incelerken o yalayıp yuttu.

Yavaşça ayağa kalktı ve ahırdan geri çekildi. "Sanırım yaralar kendiliğinden iyileşecek. Ama enfeksiyonu yok ettiğimizden emin olmak için tam bir antibiyotik kürüne ihtiyacı var. Birkaç gün içinde onu kontrol etmek için geri geleceğim."

Nemli avuçlarımı kar pantolonuma sildim. "Çok teşekkür ederim."

"Tabii ki. Yemeyi ya da içmeyi bırakırsa ya da yaraları kötüleşirse hemen beni arayın."

Başımı salladım. Ne yapacağımı biliyordum.

Ahırdan çıkarken güneşin gökyüzünde alçaldığını gördüm.

Damien cipine tırmanırken bana bir gülümseme attı. "Numaram sende var. Yaratıklarından herhangi biriyle sorun yaşarsan ara."

Gülümsemesindeki bir şey bana onu *herhangi bir* nedenle aramamla ilgilenebileceğini söyledi. Orada hayal kırıklığına uğrayacaktı. Randevulaşacak vaktim yoktu. İyi tanımadığım birini Cady'nin ve benim hayatıma sokmaya niyetim yoktu.

Karşılık olarak sırtarak kibarca minnettarlığımı ifade etmeye çalıştım. "Minnettarım."

El salladı ve geri geri çıktı. Tamamen gözden kaybolana kadar bekledim; bu alışkanlığımdan bir türlü vazgeçemiyordum. Etrafta dolaşan her aracı tanımlamaya ve mülküm bilinmeyenlerden arınana kadar tam olarak nefes almamaya çok alışmıştım.

Cady elimi çekiştirerek beni o ana geri döndürdü. "Hâlâ Hartley'e yemeğe gidecek miyiz?"

Arabayı ve yolu inceledim. Kar küreme araçları geçtiğine ve yolu temizlediğine göre, steysin arabam muhtemelen iyi iş görecek. Yanağımın içini ısırdım. En azından öyle umuyordum.

"*Lütfen*, anne? Gitmeyi çok istiyorum."

Charlie'nin büyükannesi Kerry Hartley aylardır bizi aile yemeklerine davet ediyordu. Wren ve Maddie, Hartley kardeşler Holt ve Nash ile nişanlandıkları için benim de ekibe katılmam gerektiğini düşünüyor gibiydiler. O bölgeye girersek karşıma çıkabilecek sorulardan korktuğum için direnmişim.

Cady'ye baktım, o yeşil gözlerde çok fazla umut gördüm. Bunu hak etmişti. Gerçek bir aile yemeği. Autumn ve benim büyürken hiç sahip olamadığımız şey.

"Tamam," dedim.

Cady havaya sıçradı. "Evet, evet, yeeeeesss!" Eve doğru boogie dansı yaptı. "Hazırlanmamız gerek."

Güldüm ama başımı salladım, bir aile buluşmasında ne giymem gerektiğini düşündükçe midem bulanıyordu. Kot pantolon ve gözlerimdeki yeşili biraz daha ortaya çıkaran bir kazakta karar kıldım. Cady parıltılı botlarını ve önünde parıltılı bir domuz olan kazağını tercih etti.

Elleri kalçalarına gitti. "Anne, senin parıltılara ihtiyacın var." Güldüm. "O zaman beni düzelt."

Cady yatak odasına koştu ve elinde ışıltılı altın bir saç bandıyla döndü. "Bu!"

Başıma yerleştirebilmesi için eğildim. Benim için çok küçüktü ama itiraz etmedim. Gözlerindeki o ışığı görmek için her şeyi yapardım.

Ayağa kalktım, doğruldum. "Ne düşünüyorsun? Hazır mıyım?" Cady gülümsedi. "Bir prenses gibi görünüyorsun."

Ona reverans yaptım. "Teşekkür ederim leydim."

Kıkırdadı ve bir kemik almak için mutfığa koştu. "Al bakalım, Chauncey."

Eşikten hantalca geçti ve kadının uzattığı elden yavaşça aldı.

"Hadi gidelim!"

Paltolarımızı giydik ve Cady'yi steysin arabama yükledim. Motor çalışmadan önce iki kez tekledi ve ben irkildim. Yerel tamirciye götürmem gerekiyordu ama bana tamir edilmesi gerektiğini söyleyebilecekleri şeylerden korkuyordum.

Neyse ki Hartley'lere giden yol o kadar da kötü değildi. Belli ki insanlar bugün dışarıdaydı ve kar çoktan erimeye başlamıştı. Bu sonbahar fırtınalarının özelliği de buydu; kar asla kalıcı olmazdı. Ama sonrasında hayvanların içinde yuvarlanabileceği bol miktarda çamur bırakıyordu.

Hartley mülkünün devasa kapılarına yaklaşırken yavaşladım. Bu beni şaşırtmamalıydı. Grae bir keresinde bana babasının bir outdoor malzemeleri şirketi kurduğunu söylemişti. Şirket inanılmaz derecede popüler olmuş ve yıllar önce sattığında ona ve tüm çocuklarına bankada fazlasıyla para kalmıştı. Yine de tanıştığım tüm Hartley kardeşlerin hepimiz gibi düzenli işleri vardı.

"Vay canına," diye nefes aldı Cady.

Camımı indirdim ve dahili telefona bastım.

Kerry'nin neşeli sesi hoparlörü doldurdu. "Hartley konutu."

"Merhaba, Kerry. Ben Aspen."

"Oh, güzel. Kar yüzünden gelemeyeceğinden endişeleniyordum. Yukarı sür."

Bir vızıltı duyuldu ve kapı açılmaya başladı.

"Teşekkürler."

Avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm, sonra tekrar direksiyona koyup yola devam ettim. Yol ağaçların arasından geçiyordu ve ağaçlar seyredildiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Dağın yamacındaki ev bir mimarlık dergisinden fırlamış gibiydi.

Ahşap ve taş karışımı devasa bir yapı eğimli bir arazide yer alıyordu. Cam bir geçitle birbirine bağlanan iki parçaya ayrılmış gibi görünüyordu. Bu

kesinlikle çarpıcı ve biraz da korkutucu. "Burası bir kale mi?" Cady, sesini dolduran hayranlıkla sordu.

Kıkırdadım. "Biraz öyle görünüyor, ha?"

"Charlie'nin burayı sevmesine şaşmamalı," diye mırıldandı.

Charlie'nin babası Lawson ve iki ağabeyi Drew ve Luke ile birlikte yaşadığı ev küçümsenecek bir şey değildi. Sadece burası kadar heybetli değildi.

Bir sıra aracın yanında derme çatma bir park yerine girdim. Nabzım ensemde zonkluyordu ama nefesimi dengede tutmak için elimden geleni yaptım.

Steysin arabadan inen Cady beni aracın yan tarafında karşıladı. "Dikkatli ol," diye uyardım. "Kaygan olabilir."

Arka koltuktan günün erken saatlerinde pişirdiğim kurabiyeleri aldım ve verandaya doğru yöneldik. Basamaklara ulaştığımızda kapı açıldı. Grae'nin ufak tefek hali içeriyi zar zor dolduruyordu ama gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. "İşte benim kızlarım!"

"Bayan Grae!" Cady merdivenlerden yukarı koşarak bağırdı.

Grae, Cady'yi kollarının arasına aldı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Seni deli gibi özledim."

Cady kıkırdadı. "Beni iki gün önce gördün." "Çok uzun zaman oldu."

Cady parmaklarını Grae'nin solgun sarı saçlarında gezdirdi. "Saçların çok güzel."

"Teşekkür ederim. Seninki de öyle. Bu örgülere bayıldım."

Cady gülümsedi. "Onları benim için annem yaptı. Şu parıltılara bak." Grae'ye atkuyruğunun ucundaki simli bağları gösterdi.

"Muhteşem, kız arkadaşım." Grae bana sıırıttı. "Yapabildiğine çok sevindim o."

"Ben de." Sesim hafifçe titredi ama hemen Grae'ye sarıldım. Üstünü ört. "Bizi ağırladığın için teşekkürler, G."

"İstedığın zaman gelebilirsin, biliyorsun."

Büyük ama misafirperver evin içine, kaos ve sohbet seslerine doğru yöneldik. Yaşam alanına adım attığımızda bizi bir düzine yüz karşıladı. Sertçe yutkundum, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

Ama Cady çoktan harekete geçmiş, Grae'nin kollarından sıyrılıp iri ve heybetli bir adama doğru koşmaya başlamıştı. "Bay Grizz!" diye bağırdı ve kayarak adamın önünde durdu. "Buradasınız!"

O buradaydı. Bir gece önceki huysuz, düşünceli kurtarıcım Hartley'lerin oturma odasında duruyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

"BAY GRIZZ?" Nash boğuk bir kahkahayla sordu.

Cady küçük kardeşime sırttı. "Hibersnation'dan çıkmış bir boz ayı gibi huysuz. Annem ve ben onun bir şeyler atıştırması gerektiğini düşünüyoruz."

Nash bu kez kahkahasını tutamadı ve ailemin geri kalanı da ona katıldı. Ama ben umursamayacak kadar şaşkındım. Kar fırtınasındaki o sinir bozucu, yufka yürekli kadın ailemin evindeydi.

Onu içime çekerken, bunun kız kardeşimin sürekli bahsettiği arkadaşı olması gerektiğini fark ettim. Daha önce G'den adını öğrenmeye zahmet etmediğim ama şimdi öğrenmiş olmayı çok istediğim bir arkadaş.

Holt kanepedeki yerinden, "Bay Grizz oldukça uygun," dedi.

Nişanlısı Wren bir eliyle göğsüne vururken diğer eliyle hamile karnını ovuşturdu. "Kaba olma."

Aspen'in yüzü alev alev yanıyordu. Porselen teni her şeyi ele veriyordu. Bu hoşuma gitmişti. Dürüsttü. Otantikti.

Yanağının içini kaşımaya başladı. "Üzgünüm, hayvanlara karşı bir ilgisi var."

Grae bir kolunu Aspen'in beline dolayarak muzipçe sırttı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Cady, "Bay Grizz bir geyiği kurtarmamıza yardım etti," diye söze girdi.

"Gerçekten mi?" Charlie aceleyle en iyi arkadaşının yanına giderek sordu. "Bu çok havalı. Ne oldu? Kan var mıydı?"

Maceramızla ilgili her şeyi dinlemek için onu oturma odasının bir köşesine çekti.

Aspen rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir dişi geyik domates kafesine sıkışmış."

Annem babamın omzunu sıvazlarken cık cık diye bir ses çıkardı. "Etrafına geyik geçirmez çit çekmezsen başına neler gelebileceği konusunda insanları uyarmak zorundalar. Zavallı şey şimdi nasıl?"

Aspen boğazını temizledi ama parmak eklemlerinin nasıl beyazladığını fark etmedim.

Odak noktası olmaktan hoşlanmıyordu.

"Bugün daha iyi. Veteriner gelip bir baktı ve onun için bana antibiyotik verdi."

Maddie, Nash'in yanındaki yerinden kısık bir ısıklık çaldı. "Damien Miller?"

Aspen başını salladı.

Maddie sırttı. "Gözler için çok zor değil. O bekâr, biliyorsun."

Müstakbel baldızıma kaşlarımı çatarak baktım.

Nash nişanlısına bön bön baktı. "Cidden bunu benim önümde mi söyledin?"

Maddie koltuk minderlerine yaslanırken omuz silkti. "Ben alındım, ölmedim."

Nash üzerine atladı. "Sana alındığını göstereceğim."

Kardeşim onun yanlarını gıdıklayıp boynunu öperken çığlık attı.

Lawson mutfak adasındaki taburesinden, "Odada çocuklar var, Nash," diye seslendi. Aspen'e bir sırtıfış fırlattı. "Kaosa hoş geldiniz."

Aspen onun selamıyla biraz gevşedi, yumrukları bir parça gevşedi.

İçimi sıcaklık ve kızgınlık kapladı, kıskançlığa çok benzeyen bir his. Bu saçma düşüncüyü kafamdan attım. "Yemek mi yiyor?"

Aspen'in delici yeşil bakışları beni tekrar buldu. Kıvrımlarını saran zümrüt rengi bir kazak giymişti ve gözlerinin rengini inanılmaz derecede parlak, saçlarının kızılını ise bir şekilde daha derin gösteriyordu. Kendimi saçındaki saçma sapan simli altın saç bandına odaklanmaya zorladım. Kaç yaşındaydı, beş mi?

"Gayet iyi yiyor ve içiyor gibi görünüyor." Parlak dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İlacını aldığı ikramlara bayılıyor."

Homurdandım. "Kabine çok fazla girmiyorsun, değil mi?" O gülümseme kayboldu ve kendimi tekmelemek istedim.

Grae bana ters ters baktı. "Aspen ne yaptığını biliyor. Yıllardır yaralı hayvanlara yardım ediyor."

Tek kelime etmedim.

Grae oflayıp puflayarak Aspen'e döndü. "Hadi gel. Sana evi gezdireyim ve Bay Grizz'i kara kara düşünmesi için yalnız bırakalım."

Kız kardeşime ters ters baktım. İhtiyacım olan son şey ailemin Cady'nin saçma lakabını öğrenmesiydi.

Wren ayağa kalkmaya çalışarak, "Geleceğim," dedi.

Maddie kendini Nash'in elinden kurtarıırken, "Ben de," diye yankılandı.

Aspen Cady'yi aradı. "Charlie'yle aranız iyi mi?"

Kız başını salladı, annesine sadece yarı dikkatle bakıyordu.

Annem mutfaktan Aspen'e güven verici bir gülümseme gönderdi. "Ben onlara göz kulak olurum."

"Teşekkürler," dedi Aspen ama Grae onu sürükleyerek götürmeye başlamıştı bile.

Onlar gözden kaybolduktan sonra Nash dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bay Grizz, ha?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Bunun peşini asla bırakmayacağımızı biliyorsun," diye yineledi Holt.

On üç yaşındaki yeğenim Drew yanımdaki aşırı doldurulmuş koltuğa yığıldı. "Bayan Barlow'a asılıyor, ha? Saygılar. Kız fena." Yumruk atmam için yumruğunu uzattı.

Sadece ona baktım.

"Drew..." Lawson uyardı. "Biz kadınlar hakkında böyle konuşmayız." "Hadi ama baba, saygısızlık etmek istemem. Ben sadece gerçeği söylüyorum, kardeşim."

"Şu gerçekleri söyleme işini biraz yumuşatalım, *kardeşim*."

Nash kıkırdadı. "Bilemiyorum. Çocuğun Maddie olmayan birine a s ı l m a k istemesine sevindim."

Drew sırtıttı. "Hayır, Mads her zaman benim kızım olacak."

Nash'in yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Takma adımı çalmaya çalışma."

Drew'un sırtışı daha da genişledi. "Hadi ama Nash Amca. Küçük bir rekabetten korkuyor musun?"

Nash kanepeden fırladı ve Drew ondan kaçmak için sandalyenin üzerinden atladı, amcasından kaçarken kıkırdadı.

Lawson sadece başını salladı. "Yemin ederim ikisi de on üç yaşında." Holt'un bakışları bana doğru döndü. "Dün gece ne oldu?"

Sandalyemde kıpırdanma isteğime karşı koydum. "Yok bir şey. Sadece tipik bir çağrı."

Bu gerçek olmaktan çok uzaktı. Dün geceyle ilgili hiçbir şey rutin değildi. Rüyalarımın giren yeşil gözler de öyle değildi. Ama bu aileme ilk

yalan söyleyişim değildi. Ve sonuncusu da olmayacaktı.

HERKES atıştırma odasında toplanırken, arka avluya açılan kapıyı ittim. Grae hemen nişanlısından uzaklaştı. Caden benim bir engel olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Sanki yıllardır birbirinizi görmemişsiniz gibi davranıyorsunuz," diye homurdandım. "Birlikte çalışıyor ve yaşıyorsunuz."

Grae dilini bana doğru uzattı. "Nefret etme. Bir gün, onsuz birkaç saat geçirmeye dayanamayacağın biri olacak."

Hiç sanmıyorum. Ama bunu kız kardeşime söylemedim. Sadece homurdandım. Caden kıkırdadı. "Bu Roan dilinde *canın* cehenneme demek."

Grae gözlerini devirdi. "Düşüşünü izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Tanık olmak eğlenceli olabilir," diye kabul etti Caden, kollarını ona dolayarak.

Güneş ufku altına indiğinden beri hava buz gibiydi. Soğuğun ısırması hoş bir rahatlamaydı. Aspen kapıdan içeri girdiği andan beri kendimi gergin hissediyordum. Soğuk havanın getirdiği her türlü rahatsızlık beni bundan uzaklaştırdı.

"Balık ve Vahşi Yaşam'da işler nasıl?" Caden sordu.

"İyi."

Bir süre bana baktı. "Detaylandırmak ister misin?"

Yer değiştirme dürtüsüyle savaştım. Gevezelikte iyi değildim. Normal. Bu yüzden denemek yerine Grae'ye döndüm. "Aspen nereli?"

Grae'nin kaşları havalandı. "O burada yaşıyor. Bunu biliyorsun."

"Ondan önce," diye üsteledim. Aspen ve Cady'nin Cedar Ridge'e ne zaman taşındığından emin değildim. Tek bildiğim hayatları boyunca burada olmadıklarıydı. Son birkaç yıldır dikkat çekmemeye çalışmış, Brew gibi kalabalık ve turistik yerlerden uzak durmuştum. Aspen hakkında bildiğim tek şey Grae, Wren ve Maddie'nin anlattıklarını hatırladığım ufak tefek şeylerdi.

"Emin değilim. Güneyde bir yerde. Neden?"

Aspen'in kalabalığa karşı tepkisi ve ahırında yalnız kaldığımızda kendini korumasıyla ilgili bir şey beni tedirgin etmişti; radarıma yakalanmıştı çünkü bunu tanıyordum. Sürekli omzunun üzerinden bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu, sisteminizde kapatamadığınız hayalet bir enerjinin dolaşmasına neden oluyordu. Çünkü her yerde gölgeler olduğunu biliyordunuz.

Arka azı dişlerim birbirine sürtündü. "Nereli olduğunu bilmemen tuhaf değil mi sence? Peki ya ailesi? Diğer arkadaşları?"

Bir ihtiyaç içimi kemiriyordu. Kızıl saçlı güzele neler olduğunu anlamaya yönelik bir dürtü. Kendime bunun kız kardeşimin arkadaşı olduğu için olduğunu söyledim ve ihtiyaımız olan son şey Grae'nin tehlikede olmasıydı, özellikle de bir ay önce onu neredeyse kaybettikten sonra. Ama beynimin mantıklı kısmı bana yalancı dedi.

"İspanyol Engizisyonu gibi konuşuyorsun," diye kırttı Grae.

Caden'ın ifadesi rahatlıktan tetikte olmaya dönüşmüştü. "Sence bir şeyler mi oluyor?"

Zihinsel olarak lanet ettim. Tüm ailemin Aspen'in davasında olmasını istemiyordum. Sadece gerçeği ortaya çıkarmak istiyordum. Omuz silkerek Caden'ın bakışlarına karşılık verdim. "Kimsenin onun hakkında fazla bir şey bilmemesinin garip olduğunu düşünüyorum."

Grae'nin yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Ondan hoşlanıyorsun." "Hayır," diye itiraz ettim.

Kızın sırtışı genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü. "yle. Ona ıkma teklif etmelisin. O çok nazık biri. Çok komik. Sadık. Koruyucu."

Son kelime yine radarıma takıldı. Sebepsiz yere korumacı değildin. Yaşadığın bir tecrübe yüzünden içine işlemişti. Çünkü etrafınızdaki insanlar incinmişti ya da siz incinmiştiniz. Birinin Aspen'i incitmesi fikri içimi yabancı bir şekilde sıktı. Onu bastırdım ve kız kardeşime baktım.

"Yeter." Bu tek kelime Grae'nin gözlerinin açılmasına neden oldu.

"Sakin ol dostum," diye uyardı Caden.

Dişlerim gıcırdadı. İstedieğim son şey kız kardeşimi incitmekti. Ama yeni olan neydi? Sürekli yanlış şeyler söylüyor ya da yapıyordum. Sessiz olduğumda, uzaklaştırıldığımda daha iyiydi.

"Arkadaşınla ilgilenmiyorum. Bırak yle kalsın, G."

Yüz ifadesi yumuşadı, içine hüzün girdi. "Tamam. Özür dilerim." Ve kendimden daha da nefret ettim.

OceanofPDF.com

ASPEN

GRAE'YE BAKTIM. Kerry oğlanlara akşam yemeğini hazırlamalarında yardım ederken kızlar aile odasına kapandıklarında bana bakmaya devam etti. Charlie ve Cady'nin bale ve savaş arası bir şey sergilemelerini izlerken kendimizi kaptırmıştık. Sonunda arkadaşıma döndüm. "Yüzümde bir şey mi var?"

Grae yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

İçimden bir parça endişe geçti. "Ne oldu?" "Roan seni soruyordu."

Kaskatı kesildim. Huysuz kurtarıcımın Grae'nin ağabeyi olma ihtimali neydi? Ondan sayamayacağım kadar çok kez sevgi ve hayal kırıklığıyla bahsettiğini duymuştum. Tanışmadığım tek Hartley'nin nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Ama benim hakkımda sorular soruyor olması beni geriyordu.

Bu yüzden Jackson'dan ayrıldığımdan beri hiçbir arkadaş ya da bağlantı edinmemiştim. Çünkü bu bir riskti. İnsanların hayatınıza girmesine izin verdiğinizde, sizi tanımak isterlerdi. Geçmişinizi. Gerçekte kim olduğunuzu.

Maddie The Brew'da çalışmaya başlayana kadar, sıradan tanıdıklarla yetiniyordum, özellikle de kafedeki müdavimlerimle. Ama Maddie savunmamı aşmıştı.

Belki de bana Sonbahar'ı çok hatırlattığı içindi. Onun kibarlığı ve o zamanki durumu. Onu kendimden uzak tutamadım. Sonra, Wren ve Grae onun hemen arkasından içeri daldılar.

Grae sessizliği doldurmak için acele etti. "İnsanları hiç sormaz. Kimse hakkında bir şey bilmek umurunda değil."

Wren oturduğu yerde kıpırdandı, açık kahverengi saçları omuzlarına döküldü. "O haklı. Her zaman içine kapanık biri olmuştur. Ama olanlardan sonra, bu daha da aşırı bir hal aldı."

Kaslarımdaki sertlik daha da arttı. "Olanlardan sonra mı?" Grae, Wren ve Maddie birbirlerine baktılar.

Midem bulandı. "Ne?" Bastırdım.

Wren parmaklarını birleştirip sıktı. "Lisedeyken saldırıya uğradığımda mı? Roan başlangıçta şüpheliydi."

Keskin bir nefes aldım. Wren daha küçükken üç sapkın sınıf arkadaşının odağı haline gelmişti. Bir gece çılgınlık yapmışlar, birkaç kişiyi öldürmüş ve diğerlerini yaralamışlardı. Wren vurulmuş ve neredeyse ölüyordu. Polis başlangıçta üçüncü bir saldırgan olduğundan emin olamamıştı. Onu bulmak yıllar sürmüş ve hayatlar alt üst olmuştu.

Roan'ın şüpheli bir kişi olduğu düşüncesi midemi bulandırdı. Bunun kendisi ve ailesi için ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyordum.

Huysuz bir dış görünüşü olabilirdi ama Roan'da şefkat görmüştüm. Wren aceleyle, "Onun bu işe karıştığını hiç düşünmemiştim," dedi. "Roan'a da söyledim.

bana asla zarar vermeyeceğini söyledi. Ama birisi onu suç mahallerinden birinin yakınında gördüğünü söyledi. Yanılıyorlardı ama aklanması birkaç gün sürdü."

Maddie'nin yüzünden sempati akıyordu, mavi gözleri parlıyordu. "İnsanlar onu anlamadı. Roan sessiz, içine kapanık biriydi. Doğada olmayı insanlarla olmaktan daha çok severdi."

Grae kot pantolonundaki görünmez bir tiftik parçasını karıştırdı. "Hâlâ öyle. O kulübede tek başına kalmasından endişe ediyorum. Haftalık yemeklere gelmesini sağlamak bile bir savaş. Ve artık Caden'la birlikte yaşadığımız için beni çok fazla görmeye gelmiyor."

Yanına uzandım ve elini sıktım. "Onun için endişelendiğin için üzgünüm."

Sertçe yutkundum, beyaz-sarı saçları yüzünün önüne kaydı. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Seni merak ediyor."

Elim onun elinin etrafında sıkılaştı. "Öyle değil." Sözlerim nazikti. Şimdi görebiliyordum, bir kız kardeşin yaralı kardeşiyle ilgilenecek birini çok istemesini. Ama ilgiyi gördüğümde tanırdım ve Roan'ın bakışlarında bu yoktu.

"Bilmiyorsun-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Benimle ilgilenmiyor ve ben de biriyle çıkacak durumda değilim."

"Neden olmasın?" Maddie karşı çıktı. "Roan ilgileniyor ya da ilgilenmiyor demiyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile o adamı okuyamam. Ama sen biraz mutluluğu hak ediyorsun. İçeri girip seninle flört eden müşterileri gördüm. Sana çıkma teklif edenleri. Her birini reddediyorsun."

Yüzüm alev alev yandı. "Benim endişelenmem gereken Cady ve The Brew var. Hayvanlar."

"Bahaneler, bahaneler," diye şarkı söyledi Wren. "Bekar ebeveynler her gün biriyle çıkıyor."

Grae'nin elini bıraktım, avuçlarım terlemeye başlamıştı. "Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum, tamam mı?"

Maddie'nin yüz ifadesine endişe sinmişti. "Aspen. Her şey yolunda mı-?"

"Anne, bak!" Cady seslendi, bir tür pirouette yaparak etrafında dönüyordu. Minik çocuklar için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bu çok güzeldi, Katydid."

Gülümsedi, bana doğru koştu ve kendini kucağıma attı. Onu gülerek yakaladım. "Eğleniyor musun?"

"En iyi en iyi zaman. Hartley yemeğine bayılıyorum."

Grae kızıma gülümsedi. "Çok sevindim çünkü artık ailenin bir parçasısın."

Gözleri büyüdü, sonra da akmayan yaşlarla cam gibi oldu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Grae, Cady'nin beklenmedik duygusu karşısında bana biraz paniklemiş bir bakış gönderdi. "Elbette. Seni deli gibi seviyoruz."

Cady gözyaşlarını düşmeden önce kırıştırtarak uzaklaştırdı. "Ben de seni seviyorum."

Charlie bize doğru geldi ve Wren'in yanındaki kanepeye uzandı.

"Evlendiğimizde her şey resmiyet kazanacak," diye kesin bir dille açıkladı.

Wren'in dudakları kıpırdadı ve bir parmağını onun böğrüne soktu.

"Koridorda beni dövecek misin?"

Charlie sırtıttı. "*Çok uzun* sürdü." Maddie

homurdandı. "Çok acımasızsın, Charlie."

Omuz silkti. "Ben sadece doğruyu söylerim."

"Yemek hazır," diye seslendi Kerry evin diğer tarafından.

"Nihayet!" Charlie bağırarak koltuktan atladı ve Cady'nin elini tuttu.

Biz ayağa kalkıp peşimizden gelirken onlar da önümüzden koştular. Maddie yanıma yaklaşarak adım attı. "Konuşmaya ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun,

değil mi?"

Boğazım yandı. Neredeyse ona birçok kez söyleyecektim. Kelimeler dilimin ucunda dönüp duruyordu. Ama onları serbest bırakamadım. Onu da bu karmaşanın içine çekmek istemedim. Ona söylemenin bu evdeki herkese söylemek anlamına gelme riskini göze alamazdım. Bir sırrı saklamanın tek yolu, onu saklayan tek kişinin ben olmasıydı.

Uzandım ve elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Yüz ifadesinde hayal kırıklığı belirdi ve kendimi kötünün de kötüsü gibi hissettim. Maddie geçmişinin en zor kısımlarını benimle paylaşmıştı ve ben aynısını yapmayı reddediyordum. Kendime duyduğum nefreti bastırdım ve elini bıraktım.

"Herhangi bir yere oturun," diye seslendi Kerry.

Drew bana göz kırparak, "Yanıma oturabilirsiniz Bayan Barlow," diye seslendi. Lawson oğlunun saçlarını karıştırırken kahkahalarımı tutamadım.

"Bir kademe geri al, Casanova," diye mırıldandı.

"Buyurun," dedi Grae, kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekerek.

Kendimi tahta koltuğa bırakıp masanın karşısındaki sonsuz lacivert gözlerle karşılaşana kadar teklif için minnettardım. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm gözlerden daha derinleri araştıran gözler. Sanki hiç denemeden tüm sırlarımı keşfedebileceklermiş gibi.

Bakışlarımı kaçırmalı ve maskemi tekrar yerine takmalıydım. Ama yapamadım. O koyu mavi derinliklerde bir şey beni çağırıyordu. Benimkiyle konuşan bir acı. Bir parçanın Roan Hartley'e tüm sırlarımı anlatmak istediğini fark ettim. Ve bu onu ölümcül yapıyordu.

Ceketimi giyerken, "Yemek için çok teşekkür ederim," dedim.

Kerry beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Lütfen gelecek hafta yine gel.

Sizi aramızda görmek isteriz."

Cady etrafımda dans etti. "Evet, evet, evet! Lütfen, anne?"

İçim burkuldu. Ona bunu vermek istedim. Cady şamatalı aile yemeklerini ve onu seven insanlarla çevrili olmayı hak ediyordu. Ama kendimi her hafta Roan'ın incelemesine maruz bırakma fikri beni geriye itiyordu.

"İş programımı kontrol edeyim. Umarım başarabiliriz."

Lawson bana sıcak bir gülümseme verdi. "Bunun Charlie'yi mutlu edeceğini biliyorum." "Yatıya kalabilir miyiz baba?" diye sordu.

Lawson'ın dudakları seğirdi. "Bu bir okul gecesi, dostum." "Erken yatacağız," diye söz verdi Charlie.

Lawson kıkırdadı. "Muhtemel bir hikaye."

En büyük oğlu sinsice bodrumun kapısına doğru ilerliyordu. Lawson Luke'un omzuna vurdu. "Bayan Barlow ve Cady'ye hoşça kal de. Gidiyorlar."

Luke bana kısa bir süre baktı ve gözlerindeki gölgeleri kaçırmadım. "Hoşça kal."

Lawson başını sallayarak, "Çok laf kalabalığı," diye mırıldandı. Luke sadece homurdandı ve bodrumda gözden kayboldu.

Lawson'a güven verici bir gülümseme gönderdim. "Ergenlik yıllarının hiçbir ebeveyn için kolay olduğunu sanmıyorum."

"Elimde sağda solda kalp kıracak biri ve bana iki kelimedenden fazlasını söylemeyecek bir diğeri var."

Yüzümü buruşturdum. "Bu oldukça iyi bir kombinasyon."

Nathan geldi ve oğlunun sırtına vurdu. "Bu, senin ve kardeşlerinin bize yaşattıklarının intikamı olabilir."

"Biz meleklerdik," diye seslendi Nash oturma odasından.

Nathan homurdandı ve sonra bana sırtıttı. "Eğer seni korkutup kaçırmadıysak, lütfen gelecek hafta yine gel."

"Hartley kaosunun beni ezip geçmesine izin vermekten daha güçlü bir yapım var." Güldü. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Nathan'da göğsümü sızlatan bir sıcaklık vardı. Ben daha bir aylıkken çekip giden bir baba yerine onunla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Cady ona el salladı. "Haftaya görüşürüz."

Nathan ona gülümsedi. "Buna güveniyorum. Go Fish'te bir rövanş istiyorum." Cady gülümsedi. "Pratik yapmak isteyebilirsin."

Kerry kahkahalara boğuldu. "Onu ayağa kaldırmaya çalışacağım, Cady."

Ayrılırken onu aramaktan nefret ediyordum. Roan yemekten sonra sanki insanlarla geçireceği zamanın eşiğine gelmiş gibi tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Şimdi ise hiçbir yerde bulunamıyordu.

Steyşin arabama doğru yürürken Cady durmadan Hartley'ler hakkında konuşuyordu. Onu arka koltuğa yerleştirdim ve direksiyona geçtim. I

kontak anahtarını çevirdim ve motor tekledi. İrkildim ve tekrar denedim. Hâlâ bir şey yoktu.

Avuçlarım terlemeye başladı. Böyle bir şey olamazdı. Burada olmazdı. Şimdi olmaz. Gözlerimi kapattım ve tekrar denedim. Sadece kekeleyordum.

Solumdan bir kapı sesi geldi ve sıçradım.

Roan'ın yüzü görüş alanımı doldurdu: hafif vahşi açık kahverengi saçlar, köşeli çene ve delici mavi gözler. Camı açmam için bana bir işaret yaptı.

Otomatik olarak yaptım.

"Sorun mu var?"

Cady yardımsever bir tavırla, "Olur böyle şeyler," diye cevap verdi. Roan kaşlarını kaldırdı ve yanaklarım kızardı.

"Bazen yakalamak bir saniye sürer," diye açıkladım yardımcı olmadan. "Kaputu aç."

"İhtiyacın yok-"

"Kaputu aç," diye tekrarladı Roan, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Dişlerimi birbirine geçirdim ama dediğini yaptım. "Zorba, huysuz, kendi iyiliği için fazla yakışıklı," diye homurdandım.

Roan kaputu kaldırarak görüş alanımı kapattı. "Tamir edecek mi?" Cady sordu.

"Bilmiyorum. Umarım öyledir."

"Bay Grizz en iyisidir," dedi iç çekerek. O kesinlikle bir şeydi.

Birkaç dakika sonra Roan kaputu kapattı ve pencereme geri geldi.

Tekrar açtım.

Eğildi, hafif sandal ağacı kokusu burnumu okşadı. "Bazı kablolarınız aşınmış. Onları değiştirmeniz gerekiyor."

Bunun beni ne kadar geriye götüreceğini merak ederek irkildim. "Yarın götüreceğim. Sürülebilir durumda mı?"

"Bir dene bakalım."

Anahtarı tekrar çevirdim ve motor çalıştı. Hava ciğerlerimi bir vınlamayla terk etti. "Teşekkür ederim."

"Seni eve kadar takip edeceğim."

"Ne?" Kelime daha çok bir gıcırta olarak çıktı.

Roan'ın ifadesi sertleşti. "Karanlıkta güvenilirmez bir araçla eve gitmek senin için güvenli değil."

Sinirli bir karşılık verdim. "Bir şey olmaz. Ben sürerken asla ölmez. Sadece bazen çalıştırması zor oluyor."

Roan'ın bakışları sanki bir kontrol arayışındaymış gibi yıldızlı ufka kaydı. "Sadece eve vardığından emin olacağım. Yine de geyikleri kontrol etmeliyim."

Tartışmaya başladım ama Cady araya girdi. "Dory sizi görmeyi çok istiyor, Mr. Grizz."

Roan'ın bakışları ona kaydı ve ifadesi yumuşadı. "Bir isim buldun demek?"

Cady başını sallayarak onayladı. "Beğendin mi?" "Tam ona göre."

Cady sanki az önce ona en büyük iltifatı etmiş gibi sırıttı.

Roan bana baktı. "Seni eve kadar takip etmeme izin verecek misin, yoksa bütün gece burada kıcıımı dondurarak bekletecek misin?"

"Bu kötü bir kelime Bay Grizz. Kelimeler incitebilir."

Roan'ın dudakları seğirdi. "Bazen bir durum sert bir dil kullanmayı gerektirir." Ona kaşlarımı çattım. "Kızıma F'li kelimeyi öğretmeden önce gidelim."

Roan sadece homurdandı ve kamyonetine doğru yöneldi. "S-kelimesi nedir, anne?"

Harika. Sadece harika.

OceanofPDF.com

ROAN

ASPEN'İN TIRNAK FARLARI önümde parlıyordu, alaycı ve sinir bozucu bir hatırlatıcıydı. Steyşin vagonunun muhtemelen değerinden daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardı. Bu düşünceyle arka azı dişlerim birbirine sürtündü. Ahırının durumuna bakılırsa, bunun için parası olduğundan şüpheliydim.

Onun ve Cady'nin güvenli olmayan bir araçla şehirde dolaştıklarını düşündükçe içim içimi yiyordu. Ve bunu önemsemem beni çok kızdırdı. Grae onları seviyordu. Bu yüzden umursuyordum. Kulaklarıma bile saçmalık gibi geliyordu.

Aspen'in flaşörü yanıp söndü ve Huckleberry Lane'den sağa döndü. En azından yoldaki kar büyük ölçüde kalkmıştı. Geri kalanı önümüzdeki birkaç gün içinde eriyecekti. Bu iyi bir şeydi. Buradaki vahşi yaşam kışa hazır değildi. Hazırlanmak için hâlâ zamana ihtiyaçları vardı.

Steyşin araba çiftlik evinin önünde durdu. Bir garaja ihtiyaçları vardı. Bu dağlarda bir garaj olmadan idare edemeyecekleri kadar çok kar vardı, üstelik karanlıkta evlerine girerken maruz kalacakları tehlikeden bahsetmiyorum bile.

Kamyonetimi park ettim ve motoru kapattım. Kayarak dışarı çıktım, Cady elimi tutunca kısa bir süre durdum.

"Haydi! Dory'yi kontrol etmeliyiz."

Göğsümde yabancı bir şey kıpırdadı. Küçük kızın benden korkusu yoktu. Tuhaf bir duyguydu, o masum güven. O kadar nazikti ki neredeyse acıtıyordu.

Cady elimi daha sert çekti. "*Hadi*," diye ısrar etti.

Dudaklarım seğirdi. Küçük şey de güçlüydü. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Cady ahırın kapısını çekti, ben de açmasına yardım ettim. Hayvanlar gece için çoktan içeri girmiş, selamlama sesleri çıkarıyorlardı. Tanımlayamayacağım kadar çok hayvan vardı.

Tekrar Aspen'e baktım. "Kaç tane hayvanın var?"

Dudaklarını dişlerinin üzerinde yuvarladı. "Sanırım bu noktada saymayı unuttum."

Domuzlar, eşekler, ördekler, tavuklar, bir midilli ve kim bilir daha neler duydum. Başımı salladım.

Aspen omuz silkti. "Herkesin ait olacağı bir yere ihtiyacı vardır. Kendilerini güvende hissedecekleri bir yere. Ben onlar için böyle bir yer olmayı seviyorum."

O yeşil gözlere bakarken içim yanıyordu. Ama kelimeleri bir araya getiremiyordum. Bir önemi yoktu. Zaten hiçbir zaman doğru şeyleri söylemedim.

Bakışlarımı Cady'nin beni yönlendirdiği koridora geri çevirmeye zorladım.

Dişi geyiğin ahırına vardığımızda ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Ona gece ilaçlarını vermeliyiz."

Aspen etrafımızda dolandı ve raptiye kutusunun kapağını kaldırarak bir ödül maması ve bir ilaç şişesi çıkardı. İlacı atıştırmalıkların ortasına ustalıkla yerleştirdi ve sonra kızına baktı. "Unutma, çok sessiz ve hareketsiz ol."

Cady ciddiyetle başını salladı. "Yapacağım."

Sözleri sevimli bir fısıltıydı ve hala elimi bırakmadı.

En son ne zaman birinin elimi tuttuğunu hatırlamıyordum. Grae, belki. Hastanedeyken, geçen ay yaşadığı çileden sonra iyileşmeye çalışırken. Bu anıyı ve ona eşlik eden korkuyu bir kenara ittim.

Aspen ahıra girdi. Geyik sinirliydi, yeri eşeliyordu. Aspen onun bölgesine tecavüz etmedi; sadece çömeldi ve elini uzattı.

Veterinerin ona bu taktiği öğrettiğinden ya da içsel olduğundan emin değildim. Ama işe yaradı. Aspen geyiği aceleye getirmedi. Sanki hava hiç donmuyormuş gibi bekledi ve sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Geyik yavaşça yaklaştı. Aspen'in bir hamle yapıp yapmayacağını görmek için bekledi ama kadın hareketsiz kaldı. Geyiğin yan taraflarındaki yaralar, sadece yirmi dört saatlik antibiyotik tedavisine rağmen biraz daha az kırmızı görünüyordu. Aspen'in elindeki yiyeceği kaptı ve yalayıp yuttu.

Aspen ayağa kalktı, hareketlerini sabit ve telaşsız tuttu. Sonra ahırdan çıktı. "Biraz daha iyi görünüyor."

"Yaraları o kadar kırmızı değil," diye ekledim.

Cady elimi çekti. "İyileşecekler, değil mi?"

"Fazla uzun sürmez," diye temin ettim onu.

Gülümsedi ve beni tekrar koridora doğru sürüklemeye başladı. "Chauncey ile tanışmalısın. Ve Korsan, eğer gelirse."

Omzumun üzerinden Aspen'e baktım. "Chauncey? Korsan mı?"

Aspen sadece güldü. Ses hafif ve havadardı, o kadar saf bir şeydi ki duymak neredeyse acı veriyordu.

Aspen ahır kapısını arkamızdan kapatırken Cady beni eve doğru sürükledi. Küçük kız görüldüğünden daha güçlüydü ve ben başka bir soru sormaya vakit bulamadan ön verandaya varmıştık.

Aspen cebinden anahtarları çıkararak bize doğru yaklaştı. Uzandı ve kapının pervazından küçük bir tahta parçası kopardı. Pencere pervazına koyarken gözlerim ona dikilmişti. Sonra paravanı açıp iki sürgüyü ve kapı kolundaki kilidi açmaya başladı.

Kafa derim diken diken oldu. Buradaki insanların üç kilidi yoktu. Yakın zamana kadar, nadiren birini kullanırlardı.

Aspen kapıyı açtı ve derin bir havlama sesi duyuldu. Garip yürüyüşlü iri bir köpek hantal adımlarla bize doğru geliyordu. Yavrunun sadece üç bacağı olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Doğruca Cady'nin yanına gitti, yanağını yaladı ve sonra işini yapmak için karların içine koştu. Mesanesini boşalttıktan sonra geri döndü ve burnunu kasıklarına soktu.

"Chauncey," diye seslendi Cady kıkırdayarak. "Bu hiç kibarca değil." "Chauncey, ha?" diye sordum.

Cady başıyla onayladı ve bizi içeri götürdü. "O en iyisidir."

Mekânı inceledim. Yaşanmış bir havası vardı. Daha iyi günler görmüş gibi görünen bir kanepenin üzerinde renkli yastıklar vardı. Cady'nin boya ve parıltılarla süslediği belli olan çerçeveler içindeki aile fotoğrafları şöminenin şöminesini dolduruyordu. Ve iki kişilik yıpranmış bir masanın bulunduğu bir mutfak seçebiliyordum.

"Bacağına ne oldu?" Aspen'e onlara dönerek sordum.

"Barınak ona bir arabanın çarptığını söyledi. Sahipleri ameliyat parasını ödemek istememiş." Gözlerinde öfke parladı.

"Onu kurtardık," diye söze girdi Cady. "Onu uyutacaklardı ama biz tam zamanında yetiştik."

Tam bir kanayan kalp.

Chauncey yanıma yaslandı, ben de kulaklarının arasını okşadım. "Korsan kim?"

Cady öpüşme sesleri çıkarmaya başladı ve Korsan'ı çağırdı.

Aspen gülümsedi ve bu hareket tüm yüzünü aydınlattı. "Bu bizim ev kedimiz. Bir gözü eksik, bu yüzden diğerleriyle birlikte ahırda kalamıyor. Çevresel görüşü yırtıcı hayvanlara dikkat edecek kadar iyi değil."

"Üç bacaklı köpek, tek gözlü kedi. Hayvanlarınızdan herhangi birinin tüm vücut parçaları var mı?"

Omuz silkti. "Bunlar ev bulmakta zorlananlar. Ve uzun süredir istenmeyenler sizi çok daha fazla seviyor."

Göğsümde yine o dengesiz his vardı. "Gitmem gerek," diye kestirip attım.

Aspen'in gözleri parladı. "Tabii ki."

"Korsan'la henüz tanışmadın," diye karşı çıktı Cady. Göğsüm sıkışmıştı. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Aspen bir elini kızının omzuna koydu ve sıktı. "Roan'ın kendi evine gitmesi gerekiyor."

Adımı söylediğini ilk kez duyuyordum. Ağzında aldığı şekille ilgili bir şey, her gün duyduğumdan farklı geliyordu.

Cady suratını astı.

Aspen sadece burnunu karıştırdı. "Yatmadan önce köpük banyosuna ne dersin?"

Küçük kız anında parladı. "Gözlüklerimi takabilir miyim?"

Aspen güldü. "Git getir onları."

"Hoşça kalın Bay Grizz," diye bağırdı koşarak giderken.

Çoktan kapıya doğru yola çıkmıştım. Ciğerlerim ateş gibiydi. "Benden sonra kapıyı kilitle."

Sözlerimde niyet etmediğim ama elimde olmayan bir ısırık vardı.

Aspen'in gözlerinde kızgınlık ya da öfke yerine endişe vardı.

Yanağımın iç tarafını ısırdım. İhtiyacım olan son şey onun beni görmesiydi. Orada çok fazla karanlık vardı. Kapıdan çıktım ve arkamdan sertçe kapattım. Ama sonra durdum, buz gibi havayı içime çektim.

Bir, iki, üç kilit sesini duyana kadar bekledim. Her birinin tıkırtısı içimi burktu ve tedirginliğimi daha da artırdı. Üç kilidi olmasının bir nedeni vardı. Bunun ne olduğunu bilme ihtiyacı beni yiyip bitiriyordu.

Ama bacaklarımı hareket etmeye ve beni ciddi bir çalışmaya ihtiyacı olan çiftlik evinden uzaklaştırmaya zorladım. Kamyonetimin kilitlerini açtım ve

İçeride. Motoru çalıştırıp camı indirdim. Havaya ihtiyacım vardı. Ne kadar soğuk olduğu umurumda değildi.

Dikkatli bir şekilde üç nokta dönüşü yaptım, bakışlarım eve doğru çekildi. Pencerelerdeki ışığın parıltısı, içerideki iki insan kadar güneşli ve sıcaktı.

Daha dikkatli olmaları gerekiyordu. Herkes evinize iyi niyetle girmeyebilir.

Ayağımı gaz pedalına koyarken direksiyonu daha sıkı kavradım. Yerde hâlâ bu kadar kar olmasaydı koşuya çıkardım. İçimde uğuldayan tuhaf enerjiyi yakmam gerekiyordu.

Her iki yöne de bakarak Aspen'in yolundan sağa döndüm ve kasabadan uzaklaştım. Kamyonetim yoldaki tanıdık tümseklerden kolayca geçti. Birkaç dakika içinde Huckleberry Lane'den çıkıp özel bir yola girmiştım.

Heybetli bir kapıda yavaşladım. Küçük kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, gece görüşünde kayıt yapıyordu. Genelde her güvenlik önlemi içimdeki vahşi enerjiyi biraz olsun azaltırdı. Ama bu gece dokunmadı.

Elimi pencereden dışarı uzatarak bir kapı kodu girdim. Her üç haftada bir değiştirmek bir tür hafıza egzersiziydi. Kapının açılması için bir süre bekledim, sonra içeri girdim. Kapı kapanırken çitin diğer tarafında durdum. Sürmeye devam etmeden önce kilit mekanizmasının klik sesini görmem gerekiyordu.

Ayağımı frenden çektim ve dağın yamacına tırmanmaya başladım. Yol çakıllıydı ve hâlâ karla kaplıydı ama kamyonuma sorun çıkaracak kadar değildi.

Küçük kulübemin önünde durduğumda beni hiçbir sıcak ışık karşılamadı. Kimse beni karşılamadı, üç bacaklı bir köpek bile. Genellikle sessizlik bana bildiğim tek huzur ölçüsünü verirdi. Ama bu gece öyle değildi.

Kamyonetimden inip ön kapıya doğru yürürken kendimi... yalnız hissettim. Sürgüyü ve kapı kolunu açtım ve içeri girdim. Alarmım bir dizi bip sesi çıkardı ve hemen etkisiz hale getirip kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Işıkları açmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, aşağıdaki evin ışığının bana rehberlik etmesine izin verdim. Bu sıcaklık, harap çiftlik evinden kulübeme kadar ulaşıyor gibiydi.

Cam balkon kapısını kaydırarak açtım ve dışarı çıktım, sonra kendimi bir Adirondack sandalyeye bıraktım ve uzaktaki çiftliğe baktım. Geçen geceye kadar onu hiç yakından görmemiştim. Ama kadın ahıra doğru ilerlerken esen rüzgârda kırmızının parıltısını görmüştüm, yanında bir çocuk koşuşturuyordu.

Hayvanları dışarı çıkardıklarını ve içeri çağırdıklarını gördükçe milyonlarca hikâye uydurmuştum. Ama artık orada kimin yaşadığını bildiğim için her şey bana farklı görünüyordu. Artık kadın ve çocuğu hakkında hikâyeler uyduramazdım. Onlar çok gerçektir.

Ve bir şey bana tehlikede olduklarını söyledi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

YILDIZLAR TEPEMİZDE PARILDIYORDU. Rahatlatıcı olmalıydılar. Autumn ve ben yıldızları hep sevmiştik. Bir arabada, bir sığınakta ya da bir stüdyo dairede yaşıyor olmamız fark etmezdi, yıldızlar birbirimizden ayrı olduğumuz zamanlarda değişmeyen tek şeyimizdi.

Parmaklarımı direksiyona vurdum ve telefonuma baktım.

BEN

Ben buradayım. Eşyaların için yardıma ihtiyacın var mı?

Dört dakika önce göndermiştim. Kendime ona beş dakika verip sonra içi gideceğimi söyledim.

nd

e. John bir iş yemeğindeydi ama her an eve gelebilirdi.

Önce Autumn ve yeğenimin buradan gitmesini istedim. Telefonum yediye beş kalayı gösteriyordu. Mideme kramplar girdi.

Tanrım, umarım fikrini değiştirmemiştir. Tek istediği bir aileydi. Büyürken sahip olamadığımız ortamı yaratmak. Bu onun için çekip gitmeyi daha da zorlaştırdı. Kendisini ve kızını güvende tutmak için yapabileceği tek şey bu olsa bile.

Arabamdan indim ve ön merdivenlere yöneldim. Banliyödeki bu McMansion, Autumn'u asla içinde hayal ettiğim bir yer değildi. Onun çok fazla kalbi ve ruhu vardı. O daha çok, etrafı çevrili bir verandası ve büyüyen çocuklarını ölçmek için ahşap bir direkte çentikleri olan eski bir çiftlik evine uygun bir tipti.

Ama John büyük istemişti. Görünüüşü korumaları gerektiğini söylemişti, bu da tek bir şey olmadan bozulmamış bir ev anlamına geliyordu.

yer. Autumn'un bana verdiği pembe anahtarı anahtarlığında ararken bu anı dişlerimi gıcırdatarak hatırladım. Kilide sokup kapıyı açtım.

"Autumn?" Ben seslendim.

Koridorun sonunda bir ışık yanıyordu ama geri kalan her yer karanlıktı. Çok karanlıktı.

Gölgeler duvarlar boyunca dans ediyordu. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Sonbahar?" Tekrar denedim. "Neredesin?"

Koridorun aşağısında bir yerdeki musluğun damlamasından başka bir şey duymadım. Mutfak yönündeki zayıf ışığa doğru ilerledim.

Üst kattan yumuşak bir çığlık duyuldu. Lucy.

Döndüm, hızla merdivenleri çıktım ve otomatik pilotta yeğenimin odasına doğru ilerledim. Kapı açıktı, gece lambasının zayıf ışığı içeriye vuruyordu.

İçeri girdiğimde, kısa bir süre durdum. Sallanan koltukta bir figür oturuyordu. Autumn çocuk odası için hangi rengi istediği konusunda çok kafa yormuş, soluk morda karar kılmadan önce en az bir düzine kez fikrini değiştirmişti. Ama şu anda sandalyede oturan kişi kız kardeşim olamayacak kadar büyüktü.

Ve hafif bir esinti tül perdeleri karıştırırken beşikte ağlayan bebeği tamamen görmezden geliyorlardı.

"Merhaba, Tara. Zili duymadım."

Ses beni olduğum yerde dondurdu. Çok sakın ama uyarıcıydı. John'un sık sık yürüdüğü o tanıdık çizgi.

"Lucy'nin nesi var?" Avuçlarım terleyerek mırıldandım.

Bana bakmak için dönmedi, bakışlarını beşğin üzerindeki bir noktaya sabitledi. "Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Boğazım daraldı, acı verecek kadar sıkıldı. "Sonbahar nerede?"

Kulaklarımda kan uğuldarken kelimeleri zar zor çıkarabildim.

John kıkırdadı, sesi hafif ve havadardı. "Ailem için her şeyimi verdim. İyi bir yaşam sağlayabilmek için var gücümle çalıştım." Parmağıyla sallanan koltuğun koluna vurdu. "Ve bana böyle mi karşılık vermek istiyorlar?"

"Nerede o?" Gözlerim sıcak yaşlarla doldu.

Tekrar güldü ama bu kez sesi daha karanlıktı. "Bilmiyorum... Annem nerede, Lucy? Nerede o hain fahişe?"

Öfke o anda serbest kaldı ve onu sandalyede daha dik durmaya zorladı. Ay ışığı bembeyaz gömleğine vuruyordu. Ama sadece beyaz değildi. Kırmızı lekeler ve benekler vardı.

John yavaşça ayağa kalktı. Ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Görebildiğim kadarıyla kırmızıya boyanmıştı.

Kan.

Boğazıma bir safra kaçtı.

"Onlar benim." Eli kıpırdadı. Bir

gümüş parıltısı.

Bir bıçak.

Koyu kırmızıyla kaplanmış.

John bir adım attı ve sonra bir adım daha. "Onları benden alabileceğini mi sanıyorsun? Önce hepinizi cehenneme göndereceğim."

Ve sonra saldırdı.

Yatağımdan fırladım, yüzüm ter içindeydi, boğazıma bir çığlık düğümlenmişti.

Nefes almakta zorlanırken parmaklarım battaniyenin içinde kıvrıldı.

"Sadece bir rüya." Kelimeleri tekrar tekrar mırıldandım. John burada değildi.

Binlerce mil uzakta, sıkı bir şekilde kilit altındaydı.

Gece lambam tavanda bir yıldız denizi oluşturunuyordu. O geceden sonra karanlıkla baş edemez olmuştum.

Yorganı geriye attım. Çarşaf lar ve pijamalarım nemliydi. Burnumu kırıstırıp saate baktım. Sabahın beş buçuğu. Yıkanmaya başlamak için çok erken ama en azından yatağı soyup temizlenebilirdim.

Chauncey köşedeki köpek yatağından başını kaldırdı. "Sorun yok. Uyumaya devam et."

Ayağa kalkarken kaslarım titredi ve kendimi toparlamak için biraz zaman harcadım. Çarşaf ları yataktan çektim ve bir yığın halinde bırakıp yenilerini taktım. Sonra parmak uçlarımda koridoru geçerek banyoya gittim.

Cady her zaman derin uyurdu. Çoğu gün onu uyandırmak için bir yıkım topu gerekirdi. Ama bu onu rahatsız etmekten endişe etmeme engel değildi.

Uyku kıyafetlerimi çıkarıp suyu açtım ve ısınmasını bekledim. Bu evdeki eski borular çok uzun zaman alıyordu ama sonunda yaşanabilir hale gelmişti. Kabusumun kalıntılarını yıkamak için zaman ayırdım. Ama bu bir kabus değildi. Bir anıydı.

Midem kazındı ve boğazıma dolan safrayla savaşmak zorunda kaldım. Başımı spreyin altına soktum, yavaş ve derin nefes aldım. Sonunda titremeler ve mide bulantısı azaldı.

Parmaklarım köprücük kemiğimin üzerinden yan tarafıma doğru kıvrılan yara izinin üzerinde oynadı. Son beş yıl içinde solmuştu ama hep orada kalacaktı. Dünyadaki cehennemin bir hatırlatıcısı. Ama aynı zamanda

hayatta kaldığıııı da.

Suyu kapattım ve duş-küvet kombinasyonundan çıktım. Kurulanmak ve güne hazırlanmak için zaman ayırdım. Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu. Gördüğüm kâbus beni erkenden uyandırmakla kalmamış, uykuya dalmakta da epey zorlanmıştım. Roan'ın dün gece kaçarken yüzünde beliren panik ifadesinin görüntüleri kafamda oynayıyordu. Bir şey onu germiştii; sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saç kurutma makinesini yatak odama götürerek o gün için hazırlıklarımı tamamladım. İçeri dönüp civcivime kahvaltı hazırlamadan önce hayvanlara kahvaltı vermek ve Dory'ye ilacını vermek için dışarı çıktım.

Belki bugün fazladan zamanım olduğu için, belki de rüyam yüzünden, ama yemeği ekstra özel hale getirdim. Son meyveyi tabağa koyarken, yarattığım şeye sııttım. Zorlu başlayan bir günü zorla tersine çevirmenin, kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı olan bir yanı vardı.

Koridorda ilerledim ve yavaşça Cady'nin kapısını açtım. Dudaklarımda anında bir gülümseme belirdi. Kızım çılgınca uyuyordu: kızıl saçları her yerde, kollarını iki yana açmış, bacakları denizyıldızı gibiydi. Işıltılı pembe gece lambası odayı ışıllı yapıyordu.

Yatağına doğru ilerleyerek diz çöktüm ve saçlarını yüzünden çektim. "Günaydın, Katydid."

"Mmm," diye mırıldandı dudaklarını şapırdatarak. "Uyanma vakti geldi."

"Hayır," diye karşı çıktı, hâlâ yarı uykuluydu.

"En sevdiğinden yaptım..." Onu baştan çıkarmaya çalıştım. Cady'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cady krep mi?" Kıkırdadım.

"Sonuna kadar Cady krepleri."

Gülümsedi. "Bugün en iyisi."

Burnuna dokundum. "Katılıyorum. Önce yemek yiyip sonra hazırlanmak ister misin?"

Cady başını sallayarak onayladı, ben de oturmasına yardım ettim. Önce bir terliğı, sonra da diğerini giydirdim. Kapısındaki kancadan bornozunu kaptım ve onu içine soktum.

Koridorda ilerlerken hafifçe tökezledi ve ben gülmekten kendimi alamadım. Uyanmak her zaman zor olmuştur. Chauncey onu karşılamak için aceleyle yanına geldi ve sandalyesine kayarken başını okşadı.

Cady kahvaltısına sırtarak baktı. Tıpkı ona benzemek için yapılmış iki krep yığını. Kızıl saçları için ahududu. Gözleri için yeşil üzüm. Ağzı için çilek. Burun ve kirpikler çikolata şurubuyla çizilmişti.

"Neredeyse yemek istemiyorum," diye fısıldadı. "Bu israf olur."

Cady kıkırdadı ve bir ısırık kopardı. Sonra durakladı. "Sizce Bay Grizz'in ona krep yapacak biri var mı?"

Kalbim sıkıştı. "Bilmiyorum. Muhtemelen kendisi de yapabilir."

Ama bu her gün yalnız bir teklifti. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Cady'nin dudakları büzüldü. "Bir dahaki sefere onu da davet etmeliyiz. Krepler onu daha az huysuz yapacaktır, eminim."

Bir kahkaha attım. Benim kızım her şeyi olduğu gibi anlatırdı.

Okulun önüne geldiğimizde Cady iç çekerek, "PİRLİTLİ ÇİZMELERİMİ ÖZLEDİM," dedi.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Karlar eridiği için oyun alanı oldukça çamurlu olacak. En sevdiğin botlarını mahvetme riskini almak ister misin?"

Zaten ona çok küçük geliyorlardı. Çok pahalı olmayan benzer bir şey aramak zorunda kalacaktım.

"Çamur parıltıyla gitmez."

Bu sefer kıkırdamamı tutamadım. "Hayır, öyle değil."

Steyşın arabamdan indim, tamirciye uğrayıp baktırmam gerektiğinden korkuyordum. Cady'nin kapısını açtım ve o da dışarı fırladı.

Bana doğru yürüyen kadını görünce irkildim. "Günaydın Katelyn," diye elimden geldiğince sıcak bir şekilde selam verdim.

Mükemmel bir şekilde kıvrılmış sarı saçlarını bir omzunun üzerinden atarken burnunu bana doğru kıvrırdı. "Bu arabanın sesi korkunç. Çok daha iyi görünmüyor."

Gülümsememin solmasına izin vermedim. "Bizi bir yerden bir yere götürüyor."

Kadın gözlerini devirdi, bir yetiştikenden çok altı yaşındaki kızına benziyordu.

Heather başını kaldırıp annesine baktı. "Susanna ve Lainey baleden sonra gelip oynayabilirler, değil mi?"

"Elbette tatlım," dedi Katelyn, kızını okul binasına doğru götürürken.

Cady'nin omuzları çöktü ve içimden aniden altı yaşındaki bir çocuğu dövmek geldi. Cady kötü kızlarla arkadaş olmak istemiyordu ama hepsi onun bale sınıfındaydı ve onu dışlamayı spor haline getirmişlerdi.

Cady ile göz hizasına gelecek şekilde çömeldim. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "İnsanlar kötü davrandığında, bunun nedeni acı çekiyor olmalarıdır." "Bu doğru. O kadar kötü acı çekiyorlar ki, bu acıyı başka bir yerde."

Cady dudağını dişlerinin arasına alıp endişelendi. "Benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum."

Kızımı kaldırıp hızlıca uzağa koşmak istedim ki hiçbir şımarık sınıf arkadaşı ona bir daha zarar veremesin. "Senin böyle ıslıl ıslıl parladığını görmek muhtemelen onun için zordur."

"Cady!" Charlie bize doğru koşarken bağırdı. Cady'nin yüzü anında değişti.

"Hey!"

Son on iki saat içinde birbirlerinin hayatlarında kaçırdıkları her şeyin sohbetinde hemen kayboldular ve Cady'nin iyi olacağını biliyordum. Ayağa kalktım ve onların okula gidişini izledim.

"Her şey yolunda mı?"

Lawson'ın derin sesine döndüm ve iç çektim. "Heather Beasley."

Yüzünü buruşturdu. "Normalde bunu altı yaşındaki bir çocuk için söylemezdim ama o berbat biri."

"Annesi daha kötü."

"Muhtemelen bunu öğrendiği yer orasıdır." Lawson okula bir göz attı. "Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız biraz konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Bence muhtemelen tam tersi bir etki yarattırdı."

Katelyn okuldan çıktığında, ustalıkla makyajlanmış yüzünde çatık bir ifade vardı. Ama Lawson'ı görür görmez sahte bir gülümseme takındı. "Bu polis şefi değil mi? Nasılsın, Law?"

Lawson yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Güzel. Sen?"

"Harika gidiyor. Biliyor musun, Charlie'yle Cuma günü akşam yemeğine gelmelisiniz. Heather buna bayılır, ben de öyle." Katelyn sanki Mors alfabesiyle mesaj gönderiyormuş gibi kirpiklerini kırpıştırdı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Lawson rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu hafta sonu için planlarımız var."

Katelyn'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "O zaman başka zaman."

"Belki," dedi Lawson kayıtsızca.

Katelyn, sanki Lawson'ın onu reddetmesi benim suçummuş gibi, Mercedes cipine doğru ilerlerken bana ters ters baktı.

"Beni işiştirmeye mi çalışıyorsun?" Mırıldandım.

Lawson ürperdi. "Bu kadın biraz korkutucu." "Kesinlikle kararlı."

Ama bir tek o değildi. Lawson'ı kendine bağlamaya çalışan her yaştan bekar kadın vardı. Ama Cedar Ridge'de geçirdiğim onca yıl boyunca bir tanesiyle bile çıktığını görmemiştim.

"Bazen evime yemekle geliyor ve kalmak için davetiye almaya çalışıyor," diye homurdandı.

Yüzümü buruşturdum. "Çok fazla sınır yok."

Lawson başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. Bu anormal bir soru değildi. Lawson tam da böyle bir adamdı. Hayatındaki insanlara iyi bakıldığından emin olmak için kontrol ederdi. Onu işinde bu kadar iyi yapan da buydu.

"Her şey yolunda." Saatiime baktım. "Çıkmam gerekiyor."

"Bugün erken mi başlıyorsun?"

"Arabamı tamirciye bırakmam gerekiyor. Kablolardan birinde bir sorun var."

Lawson doğruldu. "Daha sonra Cady'yi okuldan almamı ister misin?" "Zorunda değilsin."

"Memnuniyetle. Biz de uğrayıp seni alabiliriz."

Steyşın arabama baktım. "Eğer onu getirebilerseniz çok yardımcı olursunuz. Arabayı saat üçte alabilmem için bugün her şeyi gözden geçirecekler ama buraya geç kalmak istemiyorum."

"Tamamdır. Onları bir şeyler atıştırmaya götüreceğim ve sonra eve dönerken onu size bırakacağım."

"Teşekkürler, Law. Çocukları bir öğleden sonra için senden alabileceğim zaman bana haber ver."

Başını iki yana salladı. "Benim üç manyağımı aynı anda istemezsin. Sürü halinde seyahat ettiklerinde dehşet ve yıkım getirirler."

Bir kahkaha attım. "Resmen uyarıldım. Ama gerçekten yardım etmekten mutluluk duyarım."

Sadece Lawson'ın kabul etmeyeceğini biliyordum. Charlie ile bir oyun randevusu mu? Tabii ki.

Ama bana daha fazlasını yüklemek istemiyor gibiydi.

"Teşekkürler, Aspen. Sana haber veririm."

Ona hızlıca bir el salladım ve arabama yöneldim. Çalıştırmak için iki deneme yaptım ama sonunda motor çalıştı. Park yerinden yavaşça çıktım ve kasabaya doğru döndüm.

Saati kontrol ederek postanenin önünde durdum. Hemen içeri girdim ve masanın arkasındaki Jules'a el salladım. "İşler nasıl?"

"Her zamanki gibi sıkıcı," diye karşılık verdi altmış yaşlarındaki kadın. "Sıkıcı olmak iyidir," dedim ona.

"Sanırım kendime şu genç aşıklardan birini bulmalıyım."

Posta kutumdan postalarımı alırken kahkahalara boğuldum. "Bana iyi bir plan gibi geldi. Senin için nasıl gittiğini bana haber ver."

"Oh, yapacağım. Çok ayrıntılı olarak."

Ona bir el daha salladım ve arabama döndüm. Giderken hızlıca postalarımı göz attım ve bir şeyler açmaya başladım. Elektrik faturası. Cady'nin okulundan bir oyunla ilgili haber. İade adresi olmayan bir zarf vardı.

Yırtıp açtım ve bir kâğıt parçası çıkardım. Karalamaya bakarken kanım dondu.

Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? Bunu ödeyeceksin. Kanla.

OceanofPDF.com

ASPEN

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" diye sordu tamirci elini tuzlu biberli sakalına sürerken.

Gülümsememi genişletmeye zorladım. "Sadece bu sabah kahveyi biraz fazla kaçırdım."

Ellerimin neden titrediğini ve diğer tamircilerden biri İngiliz anahtarını düşürdüğünde nasıl havaya sıçradığımı düşünebilmemin tek nedeni buydu.

Jim kıkırdadı. "Nasıl olduğunu bilirim. Kafeine başlamadan önce protein, yağ ve yavaş yanan karbonhidratlardan oluşan iyi bir kahvaltı yaptığımdan emin olmalıyım." "Bir dahaki sefere bunu hatırlamam gerekecek." Omzumun üzerinden sokağa doğru bir bakış attım. Sanki birisi üzerinde şöyle yazan bir tabela taşıyor gibiydi: *John*

beni gönderdi.

Tenimin üzerinde bir ürperti dolaştı. Bu o olmalıydı. El yazısı çok tanıdıktı. Posta damgası. Ağzım kurudu. Bir parçam hemen okula gitmek, Cady'yi almak ve hızla uzağa koşmak istiyordu.

"Aspen?"

Jim'in sesi paniğimi böldü ve dönüp arkama baktım. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Yüzünde endişe vardı ama bunu belli etmedi. "Bu bebeğin sorunlarını gidermem biraz zaman alacak. Görünüşe göre şu anda birkaç sorunuz var."

Omuzlarıma ağır bir yük çöktü. Koşmak için çok fazla. Yüksek geçitleri hala kaplayan kardan bahsetmiyorum bile.

"Yeni lastikler de almalıyım. Bunlar babam kadar kel. O değerli kargoyla kaza yapmanı istemem."

Bunun ne kadara mal olabileceğini zihnimde hesaplarken gözlerim yandı ve burnum sızladı. Ne kadar birikimim vardı, ki bu neredeyse hiç yoktu. Ve nereden kesinti yapabileceğimi.

İçimdeki paniği bastırdım. "İşi aşamalı olarak yapmak zorunda kalabilirim."

Jim'in yüzünden empati akıyordu. "Merak etme. Öyle ya da böyle bir yolunu bulacağız."

Utanç ve sıcaklık karışımı bir duygu içimi kapladı. İşte tam da bu yüzden Cedar Ridge'den ayrılmak istemiyordum. Buradaki insanlarda daha önce hiç deneyimlemediğim bir nezaket vardı. Elbette hepsi güllük gülistanlık değildi. Ama büyük çoğunluğu? Etraflarındaki insanları önemsiyorlardı.

"Teşekkür ederim. Bir hesap yaptığınızda arayabilir misiniz?"

"Yapacağımı biliyorsun. İyi günler dilerim. Artan pastane ikramlarından bana da getirirsen hiç fena olmaz."

Ağzım kıvrıldı, o lanet mektubu açtığımdan beri dudaklarımın ilk dürüst ucu. "Almışsın. Herhangi bir isteğın var mı?"

Jim lekeli parmağıyla dudaklarına dokundu. "Şu çikolatalı kekleri çok severim."

Gülümsemem genişledi. "Bunlar Cady'nin de favorisi. Tarifı doğru yapabilmek için tat testi yapmama yardım etti."

"Senin kızıdan hoşlandığımı biliyordum."

Güldüm. "Bir elmanın iki yarısı." Saati me baktım. "Gitmeliyim, yoksa elimde kızgın bir aşçı olacak."

"Bunu istemiyorum. Şimdi iyi günler dilerim." "Sana da."

Aceleyle tamirhaneden çıktım ve kavurucu soğuşun içine girdim. Elim ceketimin ve flanel gömleğimin altından kayarak oradaki büzülmüş deriyi buldu. Daha önce başardığımı ve yine başaracağımı hatırlatıyordu.

Anıları bir kenara ittim ve sokağa doğru yürüdüm. Karın çoğı erimişti ama hava hâlâ buz gibiydi. Hızımı arttırdım. Brew'in aşçısı Zeke, acele etmezsem çok kızacaktı. Sabahları Cady'yi okula götürebilmem için dükkânı benim için açardı ama insanlardan pek hoşlanmazdı; son zamanlarda düşüncelerime dadanan adama çok benziyordu.

Roan'ın görüntülerini zihnimden uzaklaştırdım ve caddeyi koşarak geçtim. Saat yeterince erken olduğu için kaldırımlar ve dükkânlar sessizdi. Ama The Brew'a ulaştığımda, ön tarafa park etmiş birkaç araba gördüm. Çoğunu tanıyordum ama emin olamadığım bir iki tane vardı.

İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çınladı ve üzerime vuran sıcaklık patlaması acı soğuğa karşı hoş bir mola oldu.

Zeke tezgâhın arkasından bana ters ters baktı. "Araban nerede? Dışarısı buz gibi."

Huysuz tavrına gülümsedim. "Dükkânda, muayene oluyorum."

Homurdandı. "Izgaraya geri dönüyorum."

Benden biraz daha genç bir sarışın kahvesini yudumlayarak sesi bastırmaya çalışırken sağ tarafımdan hafif bir kahkaha yükseldi. "Geri döndüğüne sevindiğimi söylemeliyim. O sıcak ve bulanık bir tip değil."

Elsie'ye sıırttım. "Kalbinde bir oyuncak ayı var. Yemin ederim." Kaşlarını kaldırdı. "Madem öyle diyorsun."

"Çekim nasıl gitti?" Dağların çarpıcı bir görüntüsünü gösteren açık dizüstü bilgisayarını işaret ederek sordum. Elsie bir kahve masası kitabının çekimleri için uzun bir süre şehirde kalmıştı.

Sıırttı. "Fırtına gelmeden önce birkaç güzel şey aldım. Sanırım birkaç hafta içinde ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım."

"Ama gittiğinde seni buralarda özleyeceğiz," dedi Jonesy, elindeki kahve fincanını beyaz bıyıklarıyla kaplı ağzına götürerek. "Sabahlarımı güzel kadınlarla çevrili olarak geçirmeyi seviyorum."

Elsie kızardı. "Sonunda benimle evlenmeyi kabul edersen burada kalacağım."

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler derinleşirken Jonesy bir kahkaha attı. "Sen sadece yeri ve zamanı söyle."

En sevdiğim müdavimin maskaralıkları karşısında dudaklarım titredi. İşe başladığımdan beri her gün buraya gelirdi ve Elsie de şehre geldiğinde paket anlaşmanın bir parçası haline gelmişti. Her gün gelen başka ziyaretçilerim de vardı ama çok uzun kalmıyorlardı, çoğu işe ya da okula gitmeden önce bir kahve içiyordu. Jonesy ve Elsie'nin bana eşlik edeceğine güvenmek hoşuma gidiyordu.

Omuzlarımın arasındaki nokta kaşınmaya başladı. Birinin beni izlediğinin işaretiydi bu. Bakışlarım anında odayı taradı ve çelik gibi gri gözlerle çarpıştı. Onlarda soğuk bir şeyler vardı. Çok soğuk.

Sertçe yutkundum, kendimi tezgâhın arkasına geçmeye ve bakışları görmezden gelmeye zorladım. Gergindim. Bana doğru bakan herkes beni alarına geçirirdi.

Paltomu asıp çantamı dolabın içine ittim. Kasayı düzenlemek için arkamı döndüm ve işte oradaydı, o gri gözler eskisi gibi değerlendiriyordu.

Avuç içlerim nemlendi ama kendimi adama gülümsemeye zorladım, bir yandan da onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Koyu kahverengi saçlar. Soluk ten.

Muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı. Markalı bir ceket giyiyordu ve güzel bir saati vardı; parası vardı ama çok değildi.

"Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?" Selam verdim.

Adam sırtışıma karşılık verdi ama ifadesinde bir gerginlik vardı. "Bana ne önerdiğinizi söyleyin."

Gözlerimi adamdan ayırmak istemiyordum, ayırırsam saldıracakmış gibi hissediyordum. Ama fırın vitrinine hızlı bir bakış attım. "Eğer tuzlu isterseniz, kaşarlı ve yeşil soğanlı bisküvi ile yanlı yapmazsınız. Tatlı isterseniz portakallı-yaban mersinli çörekleri severim."

"Kulağa harika geliyor. İkisinden de birer tane alacağım."

Başımı salladım, eşyalarını alabilmek için maşayı kapmak üzere hareket ettim. "Buralı mısınız?" diye sordu adam.

Kaslarımın gerilmesine engel olamadım. Turistlerin ve yerlilerin meraklı doğalarına alışmak ve kendime onların sadece sohbet etmek istediklerini, tüm sırlarımı açığa çıkarmak istemediklerini hatırlatmak çok uzun zamanımı almıştı.

"Neredeyse beş yıldır buradayım."

Adam yine sırtıttı ama bu sefer sırtışında bir keskinlik göremedim. Ağzının kıvrımında gerçek bir ifade vardı. Başımı hafifçe salladım. John'un mektubu beni çıldırtıyordu.

Adam bir yirmilik uzattı. "Buranın yerlisisin o zaman. Arkadaşım ve ben biraz yürüyüş ve keşif yapmak için buradayız. Tavsiye edebileceğiniz bir yer var mı?"

Bir turist. Para üstünü verirken omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Şehirde Vacation Adventures adında bir şirket var. Katılabileceğiniz bir sürü rehberli gezileri var."

"Kulağa harika geliyor. Kontrol etmem gerekecek.

Teşekkürler..." "Aspen," diye tamamladım.

"Teşekkürler, Aspen. Ben

Steven." "Tanıştığımıza

memnun oldum."

Tabakları benden aldı. "Eğer bunların tadı da göründükleri kadar güzelse, eminim geri geleceğim."

Kıkırdadım. "Uyarıldım."

Tezgâhtan uzaklaşırken yerine altmış yaşlarında bir kadın geçti. Gülümsememi korumak için mücadele ederken yüzeye çıkmak isteyen iniltiyle savaştım. "Günaydın Bayan Peabody. Bugün size ne ikram edebilirim?"

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce kafenin etrafına bakındı, sanki

kucağına sulu bir dedikodu düşmesini umuyormuş gibi. "Ben bir Earl alacağım

Gri ay ve kepekli kek."

"Hemen geliyor." Sıcak suyu The Brew'un geri kalan dekoruna uyan tuhaf bir bardağı doldurdum. Sahibi Sue'yu çok az bir bütçeyle yeniden dekore etmeme izin vermeye ikna etmiştim. Cady ve ben garaj ve emlak satışlarından bulduklarımızı avlayarak ve mekâna yeni bir kat boya atarak çok eğlendik. Sonuç, renk ve hayat dolu, neredeyse *Alice Harikalar Diyarında* bir görünüm oldu.

Bayan Peabody'ye kahvaltısını uzattım ve bana verdiği para üstünü aldım. Ondan hiç bahşiş almadım.

"SAR'ın önceki gece dağdan bir adam kurtardığını duydun mu?" diye sordu.

Ne kadar soğuk olduğunu düşündüğümde içimi bir ürperti kapladı. "Hayır, yapmadım."

Bayan Peabody küçük bir of çekti ama gözlerindeki neşeyi kaçırmadım. "Turist tabii ki. Karda yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Hipotermi geçirdi ve zavallı karısını ölümüne korkuttu. Doğal olarak benim pansiyonumda kalıyorlar."

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. Sanki bu ona bir tür dl kazandıracakmış gibi söylemişti. Ama sanırım dedikodu para biriminiz olduğunda, öyle oluyordu.

Kapının zerindeki zil çaldı ve yeni geleni selamlamak için başımı kaldırdım. *The Brew'a hoş geldiniz* sözleri boğazımda düğümlendi. Delici mavi gözler benimkilerle buluştu. Açık kahverengi saçları biraz yabani görünüyordu ve kirli sakalları Roan'ın çenesini noktalıyordu. Elinde büyük bir çanta vardı ve ağır olduğunu biliyordum çünkü ceketinin altında bile kaslarının şiştiğini gördüm.

Roan bana doğru yürürken Bayan Peabody dudaklarını büzdü ve aceleyle bir masaya yöneldi. Yer kaplayan ve herkesin oturup dikkat kesilmesini sağlayan türden bir enerjisi vardı.

"Merhaba," diye selam verdim. Ne yazık ki bu ses gerçek bir kelimedenden çok bir hava akımına benziyordu.

"Sana biraz geyik yemi getirdim ama arabanı görmedim."

Roan'la şakalaşmıyorduk, doğrudan işimize bakıyorduk. Bir bakıma bunun gerçekliğine hayran kaldım. "Steysin arabam tamircide."

"Güzel." Kelimesi bile homurdanma gibiydi.

"Yemek için teşekkürler. İsterseniz arka tarafa koyabilirsiniz."

Roan başını sallayarak onayladı ve ardından koridordan geçerek depoya kadar beni takip etti. Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. "Her yer iyidir." Raflar soğutulmamış malzemelerle doluydu, bu yüzden fazla yer yoktu. Ama Roan yanımdan geçip yiyecekleri köşeye bıraktı.

Ayağa kalktığında neredeyse burun buruna geliyorduk.

Nefesimi içime çektim. O hafif sandal ağacı kokusu geri gelmişti. Baştan çıkarıcı bir alaycılıkla etrafımda dönüyordu. Yakından bakıldığında, Roan'ın keskin açılı çenesi ve unutulmaz gözleriyle uhrevi bir güzelliği vardı. Kaşlarından birini silik bir yara izi ikiye bölüyordu ve parmağımla izini sürmek için tuhaf bir dürtü duydum.

Roan'ın bakışları dudaklarıma kaydı. "Daha sonra arabana yükleyebilirim." Kendimi bir adım geri atmaya zorladım. "Sorun değil."

"Çok ağır."

"Biliyorum ama ben ağır şeyler kaldırmaya alışkınım." Saman ve yem asla hafif değildir.

Roan kaşlarını çatı. "Kendine zarar verebilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Ya da sadece egzersiz yapacağım."

Roan tartışmak için ağzını açtı ama Zeke mutfaktan bağırdı.

"Müşteriler var."

Ve ben etraftayken aşçı insanlarla uğraşacak değildi. Aceleyle depodan çıktım. "Tekrar teşekkürler."

Roan sadece homurdandı.

Üzerinde yeterince çalışırsam her birinin ne anlama geldiğini çözebilir miyim diye merak ettim. Bu fikir dudaklarımı kıpırdattı.

Ben arkasına geçerken Roan fırın kasasının yanında duruyordu. Kararsız ve rahatsız görünüyordu.

Kaşlarını çatıldı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Başını sarsakça salladı. "Seni eve bırakacak biri var mı?"

Göğsümün derinliklerinde bir şeyin sıkıştığını hissettim. "Saat üçte arabamı alacağım."

Roan kaşlarını çatı. "Tamir etmek bundan daha uzun sürecek." "Jim bugün tamir etmiyor. Sadece bir değerlendirme yapıyor." Kaşları daha da çatıldı. "Araba sürmek güvenli değil."

"Şimdilik yeterince güvenli."

Roan bana öylece baktı.

O lacivert bakışların altında kıvrınma isteğimle savaştım.

"Affedersiniz," dedi bir müşteri tezgâhın diğer tarafından ve ben saç diplerimden ayak parmak uçlarıma kadar kızardım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Müşterinin siparişini yetiştirmek için acele ettim. Arkamı döndüğümde Roan gitmişti.

Bir hayal kırıklığı titreşimi derinlerde bir yerde kök saldı. Yanağımın iç tarafındaki o nokta için endişelendim.

Bir boğaz temizlendi ve ben de kasaya döndüm.

Bayan Peabody tezgâhta duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı. "Hartley denen çocukla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

Sanki Roan otuzlu yaşlarında değil de on üç yaşındaymış gibi konuşmuştu. "Bütün Hartley ailesiyle arkadaşlığım var," diye araya girdim.

Roan'ın beni bir arkadaş olarak göreceğinden emin değildim, daha çok can sıkıcı biriydim ama yine de onun arkadaşı olacaktım.

Bayan Peabody'nin dudakları inceldi. "Onlar harika bir aile ama Roan... onun yanında dikkatli olmalısınız. O diğer kardeşleri gibi değil. Tam olarak normal değil."

Omurgam dikleşti. "Roan inanılmaz derecede nazik ve şefkatli bir insan. Kurtarmama yardım ettiği yaralı bir geyik için bana yiyecek getirmeye geldi. Bu bana harika bir insan gibi geliyor. Eğer onu sessiz ya da biraz huysuz olduğu için yargılamak istiyorsanız, hiç durmayın. Ama bunu benim önümde yapmayın."

Bayan Peabody ağzını kapattı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Sana göz kulak olmaya çalışıyordum."

"Olabilir. Yoksa dedikodu ve sorun çıkarmaya mı çalışıyordunuz?"

Kızarıklık derinleşti. "Bu tür bir saldırıya ihtiyacım yok. İşimi başka yerde yapacağım."

Kafeden dışarı fırlarken iyi ki kurtulduk diye bağırmak istedim ama direndim.

Yavaşça bir alkış sesi duyuldu ve Elsie'nin bunu yaparken sırtıttığını görmek için baktım. "Bravo. Bu kadın korkunç."

Jonesy kıkırdadı. "Sabah kahvemın yanında acı içmeyi özleyeceğimi söyleyemem."

"Ama o ateşli her an geri gelebilir. Harika bir kıcı var."

Bir kahkaha attım ama Bayan Peabody'nin hışımla caddeyi geçmesini izlerken kahkaham dudaklarımda söndü. Roan için her gün bu tür bir acımasızlık ve yargılamayla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kasabaya nadiren gelmesine şaşmamalı.

Ama her ne kadar anlasam da, inanılmaz derecede yalnız hissetmek zorunda olan adam için kalbim acıyordu.

ROAN

O YEŞİL GÖZLER hafızama kazınmıştı - derinliklerindeki sıcaklık kıvılcımı. Bu görüntüyü silkelemeye çalışırken ellerim sıkıldı ve büküldü.

Şansımız yok.

Aspen'in gözlerinin ve o çilek dudaklarının uzun bir süre boyunca dönüp duracağını hissediyordum.

Onu neredeyse öpecektim. Aradaki mesafeyi kapatıp o ağzın tadına bakmaya *bu kadar* yaklaşmışım.

Sanki bu beni içimde akan ihtiyaçtan kurtaracakmış gibi boynumu kırdım. Şehvet beni kontrol etmiyordu. Hiçbir zaman da olmadı.

İhtiyaç hissetmeye başladığımda başka bir yere giderdim. Cedar Ridge'den uzağa. İsim yoktu. Şefkatli dokunuşlar yoktu. Sadece ikimizin de istediğini alıyorduk.

Ama bu dürtüler gittikçe azalıyordu. Belki de kendimi onlar kadar boş hissetmeye başladığım içindir. Belki de bu saçmalıklar için çok yaşlı olduğumdandır.

Ancak şimdi, bu isimsiz karşılaşmalara devam etmeyerek ölümcül bir hata yaptığımdan endişelenmeye başlamışım. Aspen'in ağzını olması gerekenden daha cazip hale getiren bir hata.

Sokağın karşısına geçtim ve soğuşun tüm gücümle üzerime çökmesine izin verdim. Onun çekimine karşı koymam gerekiyordu.

Al's Body Shop'un tabelası beni çağırıyordu. Al en az iki kuşaktır ortalıkta yoktu, ama adı kalmıştı. Hava o kadar soğuktu ki tüm bölmeler kapalıydı, ben de ofise doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda bir zil çaldı ve iş istasyonlarından bir kafanın çıkması uzun sürmedi. On sekiz yaşından fazla göstermeyen bir adam beni içeri aldı, gözleri büyüdü.

Bir lanete karşı koyarken dişlerim birbirine çarptı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Çocuğun sesinde hafif bir dalgalanma vardı. "Jim," dedim cevap olarak.

Çocuk koşarak uzaklaştı. Jim birkaç saniye sonra ellerini bir beze silerek ortaya çıktı. "Adamlarımın ödünü koparmayı seviyor musun?"

Homurdandım.

Jim başını salladı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Sanırım biliyorsun. Size nasıl yardımcı olabilirim? Dışarıda kamyonetini göremiyorum."

"Aspen Barlow'un arabası sende mi?"

Şaşkınlık Jim'in gözlerini aydınlattı. "Şimdi o yığını gözden geçiriyorum. Karaya oturmamış olması bir mucize."

Çenemde bir kas kasıldı. "Güvenli bir şekilde çalıştırmak için ne gerekeceğini tahmin edebiliyor musun?"

Şaşkınlığı yerini meraka bıraktı. "Hâlâ çalışıyor, ama her şey bittiğinde yaklaşık altı Gs olduğunu tahmin ediyorum. Yeni lastiklere de ihtiyacı var."

Yanağımdaki tik yoğunlaştı. "Ç o ğ u n u örtmek istiyorum.

Onun satın alacağı bir hikaye bulabilir misin?"

Jim bir an için tezgâha yaslanıp beni inceledi. "O senin için k i m ?"

Milyon dolarlık soru bu değil miydi? "Grae'nin en iyi arkadaşlarından biri. İyi bir kadındır. Çok çalışır. Bakması gereken küçük bir kızı varken bu saçmalığa ihtiyacı yok."

Anlaşılan doğru cevaptı çünkü Jim başını sallayarak onayladı. "Ona görüldüğü kadar kötü olmadığını söyleyeceğim ve eğer bana bir ya da iki gün verirse ona indirim yapacağım."

Kısık bir sesle onayladım. "Peki ya lastikler?" Herkes lastiklerin çok pahalı olduğunu bilirdi.

"Ona bunları hurda bir arabadan aldığımı söyleyeceğim.

Anlaşmayı çaldım." "Umarım oyunculuk becerilerin iyidir," diye mırıldandım.

Jim kıkırdadı. "Onu satacağım."

"İşin bittiğinde sana olan borcumu söyle yeter."

"Yapacağım."

Gitmek için döndüm ama Jim beni durdurdu. "Sen iyi bir adamsın, Roan."

Acı göğsüme saplandı. Ona dönüp bakmadım. Bakamadım.

Ben iyi bir adam değildim. Kardeşlerime yalan söyleyen biriydim. Kendimi ailemden kopardım çünkü bu daha kolaydı. Ama belki Aspen'e yardım ederek Evren'in terazisini eşitlemek için küçük bir şey yapabilirdim. Hiç bilmesene bile.

"BU AKŞAM BİR ŞEYLER İÇMEYE GELİYOR MUSUN?" Mindy masamın yanında dolanırken sözlerinde umutlu bir eğim vardı.

Benimkinin arkasındaki çalışma masasından sert bir kıkırdama sesi geldi. "Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Roan sosyal saatlerde asla yüzünü göstermez."

Sırtımdaki azı dişi diğerine çarparken ağrıyordu. O lanet ofiste olmaktan nefret ediyordum, çok fazla meraklı insan vardı.

Önümdeki evraklara odaklandım. Teslim edilir edilmez, dışarıdaydım.

Ama gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yukarı baktım.

Mindy bana baktı, dudaklarında gergin bir gülümseme, gözlerinde umut vardı. "Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

Sandalyemde kayma isteğimle savaştım. "Benim sahnem değil."

Arkamdan bir alay sesi duyuldu. "Peki senin sahnem ne? Bebeklerden şeker çalmak mı?" Oscar karşılık verdi.

Önümdeki kâğıtlara dönerek onu görmezden geldim. Ama Mindy'nin kımıldamadığını hissettim.

"Her zaman başka bir şey yapabiliriz-"

"Roan, ofisimde sana ihtiyacım var," diye gürledi bir ses.

Patronum beni aradığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Pislik gibi davranmak istemiyordum ama Mindy ya da diğer iş arkadaşlarımdan hiçbiriyle ilgilenmiyordum. Masamdaki sandalyeden kalktım ve kimseyle göz teması kurmadan masalar denizinde ilerledim.

Rob dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Kapıyı kapat."

Alarma geçtim. Bu tipik bir talep değildi. Balık ve Vahşi Yaşam ofisimiz aşırı resmi ya da gizemli değildi. Kapıyı sessizce kapattım ve oturdum.

"Öldürülmüş bir hayvan hakkında ihbar aldım. Geyik. Kontrol etmeni istiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Avcı onu orada öylece bıraktı mı?"

Rob başını salladı. "O tür bir ölüm değil. Biri onu cehenneme kadar kesmiş gibi görünüyor. Ve bir avcının yapacağı türden kesikler değil."

Çenem sertleşti. "Nereye?"

"North Ridge patikası, yaklaşık bir mil içeride. Onun yetki alanında olduğu için Law'a haber vermek zorunda kaldım. Seninle orada buluşacağını söyledim."

"Kim ihbar etti?" Ben sordum.

"Yürüyüşçü. Bir hayvan saldırısı olduğunu düşünmüş. Sadece patikada olduğunu bilmemizi istedi. Diğer yürüyüşçülerin herhangi bir yırtıcı hayvanla karşılaşmasını istemedi."

"Bir puma saldırısı olabilir," diye düşündüm.

"Olabilir, ama yürüyüşçü bir fotoğraf gönderdi. Kesikler diş ve pençe olamayacak kadar temiz görünüyor."

Midem bulandı ama başımı sallayarak onayladım ve ayağa kalktım.

"Mindy ya da Oscar'ı yanına almak ister misin?" Rob

sordu. Bakışlarına karşılık verdim.

Kıkırdadı. "Tamam o zaman. İyi şanslar. Bir şey öğrendiğinde beni ara."

Çalışma odasına girdim ve masama doğru ilerledim. Mindy hâlâ etrafta dolanıyordu.

"Bir çağrı var mı?" diye

sordu. "Evet."

"Ne oldu?"

"Ölü geyik."

Oscar'ın gözleri kısıldı. "Ölü geyik için çağrılmayız." Ceketimi kaptığım gibi omuz silktim.

"Ben de seninle gelebilirim," diye teklif etti Mindy. "Şu anda masamda hiçbir şey yok."

"Ben iyiyim," diye kestirip attım.

Oscar kahkahaya boğuldu ve Mindy ona ters ters baktı. Resepsiyona doğru hızlı bir kaçış yaptım ve sonra otoparka yöneldim. Hava biraz ısınmıştı ama yine de bir cekete ihtiyacım vardı. Kamyonetime tırmanıp motoru çalıştırdım.

Karakolumuz şehir dışında olduğu için patika başına ulaşmam uzun sürmedi. Çakıllı alana başka kimse park etmemişti ama bekleyemezdim. İçimde cevaplamam gereken bir huzursuzluk vardı.

Çantamı kaptığım gibi aracımdan indim ve patıkaya yöneldim. Dağın sessizliği etrafımı sarmış, kaslarımı ve kemiklerimi ele geçirmiş gibi görünen o vahşi enerjinin bir kısmını hafifletmişti. Sadece çam dallarının hışırtısı ve ara sıra duyulan kuş sesleriyle bozulan sessizliğin beni yatıştırmasına izin verdim.

Dik yokuşu tırmanırken dörtlülerimde bir yanma hissi kök saldı. Ateşi memnuniyetle karşıladım. Bana hayatta olduğumu hatırlattı. Gerçek olduğumu. İnsan olduğumu.

Düşmüş geyiğe ulaşmak sadece on beş dakika sürdü. Yarı patıkada yarı patikanın dışında yatıyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Onu içime çekerken midem bulandı. Ne büyük kayıp.

Eğer etini tüketeceklerse avlanmak isteyenleri yadırgamazdım ama ödül avcılarına, yani bir çeteledeki görünmez puanlar uğruna hayatlarını heba edenlere hiç saygı duymazdım. Ama bu o da değildi. Bu daha karanlık bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun?" Law patikanın aşağısından seslendi.

Ayağa kalkmadım ya da arkama bakmadım, sadece geyiği incelemeye devam ettim. Rob haklıydı. Yarıklar hayvan pençeleri tarafından yapılmamıştı. Bunun için fazla keskindiler. Çok temizdi.

"Bunu bir insan yaptı, bir hayvan değil."

Lawson yanıma çömelip geyiğin yere düşmüş halini incelerken küfretti. "Kesinlikle bir bıçak."

Bir mesaj attı. "Olay yeri teknisyenleri geliyor." "Güzel."

Ayağa kalktım.

Lawson etrafımızdaki alanı inceleyerek bizi takip etti. "Dün gece Aspen'den hemen sonra ayrıldığını gördüm."

Kaskatı kesildim. Duyduğum en yönlendirici soruydu.

Cevap vermeyince Lawson kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı.

Ormana kaşlarımı çattım. "Arabası sorun çıkarıyordu. Onu evine kadar takip ettim."

"Çok iyiydın. Görünüşe göre ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

"Nedir bu? Çay ve dedikodu saati mi?" Hırladım. Genellikle Lawson'ın soru sorması konusunda endişelenmeme gerek yoktu, özellikle de konu kadınlar olduğunda. Çünkü en son isteyeceği şey birinin ona bu soruları sormasıydı. O dolapta çok fazla iskelet vardı.

Lawson iki elini de havaya kaldırdı. "Sadece merak ettim. Aspen iyi bir kadın. Çok daha kötüsünü yapabilirsin."

"Sana çıkma ihtimallerini sormaya başlamamı mı istiyorsun?"

Panjurlar Lawson'ın gözlerinin üzerine indi ve kendimi bir anda
Göt

. Boğazımı temizledim ve geyiğe döndüm. Ne dediğinden emin değildim. Kan ve ölümle ilişkilerden daha iyi başa çıktığımızı düşünürdük ama hep öyleydik. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lawson görüş alanımı takip ederek manzarayı tekrar inceledi. "Şuradaki izler?"

Geyiğin boynunu işaret etti, ben de başımı salladım.

"Sanki saldırgan hala cesaretini tam olarak toplayamamış gibi tereddütlüler." Lawson geyiğin ortasını işaret etti. "Bunlar daha derin, daha kendinden emin."

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Oğlumuz öldürmeye alışıyor."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

Lawson arabayı önüme çektiğinde verandaya adım attım. Cady yanımda zıplıyordu. En iyi arkadaşını görmek söz konusu olduğunda heyecanı hiç azalmazdı. Dün bütün günü onunla okulda geçirmiş olması ve sonrasında da bir oyun randevusu olması önemli değildi.

Ben Cady'nin yükseltici koltuğunu araca doğru taşıırken Lawson cipinden atladı. "Dur, ben alayım." Ben itiraz edemeden elimden aldı.

"Pikap görevini yaptığınız için tekrar teşekkürler."

"Hiç sorun değil. Arabanız ne zaman hazır olacak? Sizi seve seve götürürüm."

"Umarım yarın. Ama Maddie beni bırakabileceğini söyledi. Bugün de teslim alma işinde bana yardım edecek." Neyse ki The Brew'dan bir gün izinliydim, bu yüzden her şeyin üstüne bir de işe gitmeme gerek kalmadı.

Lawson yükseltici koltuğu yerine yerleştirirken başını salladı, Cady ve Charlie de onun arkasından konuşuyorlardı. "Koltuğu okulda bırakacağım, böylece Maddie onu alabilir."

"Teşekkür ederim. Seni bu kadar çok aradığım için gerçekten üzgünüm." Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Hayatımdaki tüm insanları kendi yoğun programları varken arıyordum.

Lawson doğruldu. "Aspen, bu noktada sen ailedensin. Birbirimiz için yaptığımız şey bu."

Gözlerimin arkasında ve boğazımda bir yanma başladı. *Aile*. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Autumn'la birlikte Cady için bunu inşa etmeyi ummuştum. Ama her şey elimden alınmıştı. Elim pazen gömleğimin altına kaydı ve oradaki yarayı hissettim.

Cedar Ridge'den çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Cady'yi anonim olabileceğimiz bir şehre taşınmalıydım. Ama yapamadım. Burada bu kadar sevilip ilgi görürken olmazdı. Başka bir yol bulmalıydım. John'un yerimizi nasıl bulduğunu öğrenmeliydim. Başka bir yere taşındığımızı düşünmesini sağlamalıydım.

"Teşekkürler Law," diye fısıldadım.

Endişesi yüz ifadesini kapladı. "Her şey yolunda mı?"

Neredeyse birkaç kez ona geçmişimden bahsedecektim; ne de olsa o bir kanun adamıydı. Ama bir şey beni hep geri tuttu. Bunun bir nedeni ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olacağını düşünmemdi. Diğer kısmı ise burada sadece Aspen olmaktan hoşlanmamdı. Korkunç bir çile yaşamış ve hikayeyi anlatmak için zar zor hayatta kalmış bir kadın değil.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Peki ya sen?"

Lawson'ın gözlerinin altındaki koyu halkaları ya da yüzünde derinleşen gerginlik çizgilerini gözden kaçırmamıştım. Ama bana tam olarak neler olduğunu asla söylemeyeceğini biliyordum. Lawson her zaman her şeyi gizli tutardı.

İç çekti. "Sadece uzun birkaç hafta oldu." Benim otlağıma baktı. "Luke için endişeleniyorum."

Lawson'ın en büyük oğlu biraz yaramazlık yapıyor ve babasına karşı biraz daha fazla tavır sergiliyordu.

"Özür dilerim. Bu hafta sonu Charlie ve Drew'u götürebilirim. Belki sen ve Luke baş başa bir şeyler yapabilirsiniz. Kamp yapmak için hava muhtemelen çok soğuktur ama evde olmayan bir yerde bir kulübe kiralayabilirsiniz."

Lawson başını salladı ve bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. "O iki mankafayı senin üzerine atmak istemiyorum."

Gülümsedim. "Aileler böyle yapar, değil mi?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Haklısın. Vaka yüküm hakkında bir fikir edineyim, sonra size haber veririm."

"Ben buralardayım, istersen son dakikada karar verebilirsin." "Teşekkürler, Aspen."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Bana bu kadar çok şey vermiş olan insanlara bir şeyler geri vermenin yardımı oldu. "Ne zaman istersen."

"Baba, geç kalacağız," diye seslendi Charlie SUV'den.

Lawson kıkırdadı. "Okula zamanında gitme konusunda endişelenen tek çocuk."

Sırıttım ve aracın içine daldım. Cady'nin yüzüne öpücükler yağdırdım.

"Anne!" diye çılgılık attı.

"Seni deli gibi özleyeceğim. Kaçıp sirke katılmayacağına söz ver."

Cady kıkırdadı. "Burada kendi sirkimiz varken neden yapayım ki?"

En azından en iyi

kısımları." Haklı

olduğu bir nokta vardı.

Charlie kaşlarını çatı. "Bilemiyorum. Bence bir trapeze sahip olmak oldukça havalı olurdu."

Kıkırdadım ve karnını gıdıkladım. "Hemen

halledeceğim." "İlk ben geliyorum!" diye tutturdu.

"Tamamdır." Kapıyı yavaşça kapattım ve geri çekildim, ama evin içine geri dönmedim. Polislin kullandığı SUV tamamen gözden kaybolana kadar bekledim.

Göğüs kafesimde bir sızı belirdi. Cady'nin gidişini izlemek her zaman zor olmuştur. Yirmi dakika ya da yirmi saat olması fark etmezdi. Ama John'un mektubu başımın üzerinde sallanırken onun yok oluşunu izlemek? Bu bir işkenceydi.

"Binlerce mil uzaktayız," diye fısıldadım. "Güvendeyiz."

Kendimi dönüp içeri girmeye zorladım. Çizmelerimi, ceketimi ve iş eldivenlerimi kaptığım gibi dışarı çıktım. Anahtarları cebimden çıkarıp iki sürgüyü ve kapı kolunu kilitledim, sonra her birini iki kez kontrol ettim.

Hepsini iki kez daha kontrol etme isteği çok güçlüydü. Cedar Ridge'e ilk geldiğimizde, Cady henüz yürümeye yeni başlamıştı, takıntılı bir hale gelmişim. Gecelerimi evi dolaşarak, her pencereyi ve kapıyı sayısız kez kontrol ederek geçirmişim.

Ne zaman değiştiğinden emin değildim. Belki de birkaç ay burada kaldıktan sonra kimse kapımıza gelmedi ya da beni haberlerden tanımadı.

Mississippi'deyken, nereye saklanırsam saklanayım bir muhabir her zaman beni buluyor gibiydi. Oren Randal makalelerinde iki evi, bir daireyi, ofisimi ve Cady'nin kreşini ifşa etmişti. Neredeyse her şeyime yeniden mal olacaktı.

Ama beni Cedar Ridge'de bulamadığında, yavaş yavaş her şeyi bırakmaya başlamışım. Panik, korku. Gölgeleeri hala içimde yaşıyordu ama artık beni bastırmalarına izin vermiyordum.

Uzun bir nefes alarak ahıra doğru yola çıktım. Yemleme işini çoktan halletmişim ama biraz temizlik ve pislikten arınma zamanına ihtiyacım vardı.

Mabel, Phineas'a tekme atarken otlağından anırdı. "Bu hiç hoş değil, Mabel," diye seslendim. "O sadece oynamak istiyor."

Çit boyunca koştu ve ben de kulaklarının arasını kaşımak için durdum. Eğildim ve alnımı onunkine değdirdim. "Biraz nezaket çok işe yarar, Bayan Mabel."

"*Her neyse*" der gibi bir nefes çekti.

Kahkahamı tutamadım. "En azından sen her zaman kendine sadık kalıyorsun."

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi beni doğruldu ve arkamı döndüm. Lawson'ın cipini görmeyi bekliyordum, Cady'nin bir şey unuttuğunu düşündüm. Onun yerine tanımadığım bir minibüs gördüm.

Midem acı dolu bir düğüm haline geldi. Arka cebimden şok tabancamı çıkardım ve hemen en iyi kaçış rotalarımı kontrol ettim. Araç evle benim aramda durduğunda lanet ettim. Ve lanet telefonum yanımda değildi.

Minibüsten iki kişi inerken kulaklarımda kan uğuldadı. Sürücüyü tanıdığımda gözlerim parladı - dün sabah The Brew'deki adam.

Onun hakkındaki ilk izlenimime sadık kalmalıydım. Bana bir şeylerin ters gittiğini söyleyen izlenime. Cedar Ridge'de geçirdiğim zaman olaylara bakış açımı değiştirmişti. İnsanlara şüpheyle yaklaşma eğilimindeydim. Görünüşe göre, bu bir hataymış.

"Tekrar merhaba," diye selamladı tanıdık ses.

"Burası özel mülk. Gitmenizi istemek zorundayım." Sesim eşitti, neredeyse sakindi. Ama şok tabancasını kavradığımda avucuma saplandı.

İkinci adam bana muhtemelen güven verici bir gülümseme verdi. "Kötü bir niyetimiz yok. Sadece seninle bir dakika konuşmamız gerekiyor."

"Ne demek istediğin umurumda değil. Özel mülktesiniz ve gitmeniz gerekiyor. Burada polis arkadaşlarım var ve sizi içeri almaktan mutluluk duyacaklardır."

Lawson ve Nash bunu gözlerini kırpmadan yaparlardı. Ama bu aynı zamanda bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacağım anlamına da gelir.

İlk adam bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Hadi ama Aspen. Böyle davranma. Yoksa Tara mı demeliydim? Tara Monroe, değil mi?"

Başımdaki tüm kan çekildi ve ağzım kurudu. Biliyorlardı. Nasıl biliyorlardı? John onları bir şekilde göndermiş miydi?

"Kes şunu. Onu korkutuyorsun," diye tersledi ikinci adam. Tekrar bana döndü. "Seni korkutmak istememiştik. Gerçekten. Ben Tyson. Bu da

Steven. Biz podcast yayıncısıyız."

Mide bulantısı içimi kapladı. Birinin ölmeme istemesinden daha iyiydi ama o kadar da değil. "Gitmeni istiyorum. Şimdi."

Steven aracın etrafında döndü ve bana doğru yöneldi. "Size sadece birkaç soru sormak istiyoruz. Gerçek suçlar konusunda uzmanız."

Tabii ki yaptılar. "Bu senin için harika ama podcast'inle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Hadi ama. O gece John'dan başka orada olan tek kişi sendin. O küçük kızını saymazsak tabii."

Boğazımdaki safra kabardı.

Tyson bana doğru gelirken, "Biz sadece gerçeğe ulaşmaya çalışıyoruz," dedi. "Saygın bir doktor güzel karısını öldürdüğü için hapse girdiğinde, dinleyicilerimiz ne olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyor."

"Olanlar mahkemede açıklandı. İkinizi de şoklamadan önce mülkünden defolun demekten başka bir yorumum yok."

Benden birkaç adım ötede durdular. Steven'ın ağzı sert bir çizgi haline geldi. "Herkes doğru kişinin hapiste olduğuna ikna olmuş değil."

Nefeslerim hızlandıkça göğsümden yan tarafıma doğru kıvrılan yara izi yanıyordu. Tam bir nefes alamıyordum. İhtiyacım olan oksijeni yakalayamadım. Anılar çok güçlüydü.

Bir kapı çarptı ve bakışlarım sese doğru kaydı. İlk başta figürü seçemedim. Panik yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Ama iri yarı adam bize doğru yaklaşırken yüzündeki öfkeyi gördüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

OceanofPDF.com

ROAN

Huckleberry Lane'den aşağıya doğru ilerlerken ALIŞILMAMIŞ ARAÇ bazı alarmları tetiklemişti. Hiçbir şey doğru değildi. Kiralık olduğu gerçeği. Günün saati.

İçgüdülerimle Aspen'in sürücüsünü açmıştım ve bulduğum şey beni kıpkırmızı yapmıştı. Çitlere yaslanmıştı ve titriyordu. Bu iki pislik onu köşeye sıkıştırmıştı ve ben onları lime lime etmek üzereydim.

Elimi silahımın üzerine koyduğumda uzun boylu, sırık gibi olan döndü ve gözleri büyüdü. "Sadece bazı sorularımız vardı. Hepsi bu."

"Ne hakkında?" Homurdandım.

Daha kısa boylu, tıknaz ve siyah saçlı olan bana doğru baktı. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Aspen benim işim." Bu sözler baştan aşağı içgüdüydü. "Ve bir kadını yalnız ve köşeye sıkıştırmış olmanız ve benim de kolluk kuvveti olmam bana bunun benim işim olduğunu söylüyor."

Tıknaz olan alay etti. "Aspen onun gerçek adı bile değil."

Tepki vermedim. Duygularımı dizginlemekte ustaydım. Ama şimdi bunu yapmak bana pahalıya mal oluyordu. "Kimlik tespiti," diye bağırdım.

"Hayır," diye karşılık verdi.

"Steven," diye uyardı sırık gibi olan, cüzdanını çıkarıp bana bir ehliyet uzatırken sesi alçaktı.

"Buna hakkı yok," diye kestirip attı Steven.

"İzinsiz giriyorsunuz. İkinizi de tutuklayabilirim." Doğal olmayan bir şekilde solgun olan Aspen'e baktım. "Tutuklamamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece gitmelerini istiyorum."

Sesinde hayat yoktu, ateş yoktu. Bu basit gerçek bende ikisini de öldürme ve cesetlerini kimsenin bulamayacağı bir yere saklama isteği uyandırdı. Tyson'ın kimliğinin fotoğrafını çekerken Steven'a, "Kimliğini göster yoksa seni tutuklarım," diye homurdandım.

Steven nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve cüzdanını çıkardı. Ehliyetini bana doğru itti. Hemen bir fotoğrafını çektim ve geri uzattım.

"Gidin. Bayan Barlow'la bir daha temas kurarsan seni içeri alırım."

Steven küfrederek minibüsüne doğru yürüdü ama omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bu hikaye sen olsan da olmasan da ortaya çıkacak."

"Kapa çeneni," dedi Tyson, peşinden koşarak.

Sürünenler gözden kaybolana kadar hareket etmedim. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Aspen'e doğru ilerledim. Hâlâ titriyordu, eli bir şeyin etrafında kıvrılmıştı. Parmaklarım yumruğunun etrafında kıvrıldı ve bir şok tabancası bulmak için yavaşça açtı.

Elinden almaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Elini sıktım. "Artık güvendesin. Bunu bana verebilirsin. Kendine zarar vermeni istemem."

"Güvenlik açık," diye mırıldandı.

Gözlerini inceledim. Cam gibiydiler ve odaklanmamışlardı. "Şu anda ona ihtiyacın yok. Benim silahım var."

Aspen yutkundu, bakışları hâlâ beni içine almıyordu. "Gitmesine izin veremem."

Birbirimizi görebilmek için eğildim, göz göze geldik. "Seni güvende tutacağım konusunda bana güveniyor musun?"

Zor bir görevdi. Hak etmediğime emin olduğum bir güvenoyu. Ama yine de istedim.

Sözlerimle ilgili bir şey Aspen'in bakışlarını tekrar odak noktasına getirdi. Sanki beni ilk kez görüyor gibiydi. Yeşil gözleri benimkileri aradı ve sonra tutuşu bir parça gevşedi.

Şok tabancasını hızla aldım, emniyetini iki kez kontrol ettim ve ceketimin cebine soktum. "Haydi."

Aspen'i eve doğru yönlendirdim. Çok isteyerek gitti. Keskin, sert yorumlar yapmadı, topuklarını yere vurmadi. Sadece elimi sırtına koyarak onu verandaya doğru itmeme izin verdi.

Merdivenleri çıktık ve Aspen robot gibi anahtarlarını çıkardı. Ama kapının kilidini açmaya gittiğinde eli çok fena titredi.

Anahtarlığı nazikçe ondan aldım ve kilitlerle uğraşmaya başladım. Üçünü de. Aspen sadece sabah işlerini yapmak için dışarı çıktığında üç savunma yolu.

Kapıyı açık tuttum. İçeri girdi, kanepeye doğru ilerledi ve üzerine çöktü. Chauncey topallayarak geldi ve başını onun kucağına koydu. Yüzünü ve boynunu okşadı, kulaklarının arkasını ovdu.

Çok sessizdi. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Aspen gürültülüydü: giydiklerinde, gülüşünde, gözeneklerinden sızan yaşamda. *Bunun* dışında her şeydi.

Kanepenin diğer tarafına oturdum ve yüzümü ona döndüm. Hiçbir şey söylemedim, sadece bekledim.

Aspen köpeğin başını uzun ve düzgün vuruşlarla okşarken ona baktı. "Benim adım her zaman Aspen Barlow değildi."

İfademi boş tutmak için çok uğraştım. "Beş yıl önce Tara Monroe'ydum."

Bu isimle ilgili bir şey beynimin arkasını gıdıklıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Sonra, aniden, her şey yerine oturdu. "Kayınbiraderiniz kız kardeşinizi öldürmekten hüküm giydi. Sana saldırmaktan."

Tüm olay medyada fırtınaya dönüşmüştü. John Carrington bir iş yemeğinden eve döndüğünde karısını öldürülmüş olarak bulduğunu iddia etmişti. Eve birinin girdiğini duyunca bıçağı kaptığını ve tepki verdiğini söylemişti. Yanlışlıkla baldızını bıçakladığını söylemişti.

Aspen'i keserdi.

Nefes almakta zorlanırken kelimeler beynimde dönüp duruyordu. "Sana zarar verdi."

Hırıltılı ses tonum karşısında Aspen'in bakışları yukarı kaydı. Gözlerimdeki ateşi görünce sertçe yutkundu. "Dışarı çıkmayı başardım."

"Zar zor," diye homurdandım.

Eli tekrar titredi ve kendimi tekmelemek istedim. "Bir komşum çığlıklarımı duydu. Kanamayı durdurdu. Tüm bu zaman boyunca John bunun korkunç bir hata olduğunu söyledi. Benim evine zorla giren biri olduğumu düşünmüş. Karısını öldüren biri."

"Ama bu bir hata değildi."

Aspen başını salladı, bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Sonbahar onu terk ediyordu. Kontrolcü olmaya başlamıştı. Duygusal olarak istismarcı. Önceden onay vermediği hiçbir yere gitmesine izin verilmiyordu."

Kendimi yerimde sabit tutmaya çalışırken parmaklarım kanepenin minderlerine gömüldü.

"Onu almak için oradaydım. Benimle yaşamaya geliyordu. Kızını da alarak."

Parçaların bir kısmı daha yerine oturdu. "Cady."

"O zamanlar adı Lucy'ydi. John hapse girdikten sonra velayetini ben aldım."

"Çok özür dilerim," dedim sessizce.

Daha fazla gözyaşı döktü. "Benim de. Onu daha önce çıkaramadığım için çok üzgünüm."

On beş dakika önce olmadığımı."

İçgüdülerimle hareket ettim. Kendimi durduramadım. Elim Aspen'inkini kapadı, geniş avucum onunkini cüceleştiriyordu. "Bu asla senin hatan olamaz."

"Biliyorum." Sözleri sert bir fısıltı gibiydi. "Bu her gün kendimden nefret etmediğim anlamına gelmiyor."

Onu kollarıma alma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, tüm gücümle onu geri püskürtmek zorunda kaldım. "Kız kardeşinin bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Aspen'in yüzüne titrek bir gülümseme yayıldı. "Yapmazdı. O çok iyi bir kardeşti."

Göğsümde bir sızı kök saldı, derinlere indi. "Onu kaybettiğin için üzgünüm."

O şerefsizin hapiste olmasına sevindim."

Aspen'in yüzünden bir şey geçti. İçime huzursuzluk veren bir şey.

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Herkes onun oraya ait olduğuna inanmıyor."

Bunu haberlerden hatırladım. Büyüleyici bir doktor. İyi görünümlü. Zengin. Hayır işleriyle uğraşıyordu. Kimse onun karısını soğukkanlılıkla öldüreceğine inanmak istemiyordu. Aspen'in ifadesine rağmen, insanlar onun yanlış anladığını düşünüyordu. Travmanın kafasını karıştırdığını, hatta düpedüz yalan söylediğini düşünüyorlardı.

"Bu yüzden mi adını değiştirdin?"

Aspen yanağının iç tarafındaki lekeyi kaşıyordu. "İnsanlar nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı öğrendi. Pislik bir muhabir çalıştığım yeri bastığı için şehir merkezindeki ofis binamın önünde iki adam tarafından saldırıya uğradım. Sonunda kaburgalarım kırıldı ve beyin sarsıntısı geçirdim."

Öfke damarlarımı o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde yaktı ki nefes almaya devam edebilmek için tek yapabildiğim buydu.

"Birisi onu hak etmediğimi söyleyerek Cady'yi kreşten almaya çalıştığında kırılma noktama geldim. Ondan sonra, birimizin ciddi şekilde

yaralanmasının an meselesi olduğunu biliyordum."

Kan kulaklarımda uğıldarken parmaklarım Aspen'inkilerin etrafında kasıldı.

"Bir polis bana yardım etti. Yeni, mühürlü kimlikler almamız için bize yol gösterdi. Güvende olmamız gerekiyordu."

Omurgam dikleştı. "Güvendesin. Ve öyle kalmanı sağlayacağız."

Aspen başını salladı, kırmızı bukteleı ışığı yakaladı. "Artık başka seçeneğim yok. Nerede olduğumu herkese söyleyecekler. Ne kadar kalmak istediğimin bir önemi yok. Tekrar ortadan kaybolmak zorundayım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

ZİHNİMDE ZATEN LİSTEMİ YAPIYORDUM. Roan beni arabamı almaya götürebilirdi. Jim'in şimdiye kadar yaptıklarıyla yetinmek zorunda kalacaktım. Sonra burayı toparlamam gerekecekti. Hayvanlara bakacak birini bulmalıydım. Bunun için Maddie'yi bulabilirim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Roan'ın sesiyle başımı kaldırdım. Sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu. "İstemiyorum. Ama başka seçeneğim yok."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Tabii ki biliyorsun."

"O podcast'i yayınlayacaklar. Yayınlamasalar bile... Eğer beni buldularsa, başkaları da bulabilir." Birinin çoktan bulduğu düşüncesiyle ürperdim. John. Roan'a mektuptan bahsetmek dilimin ucundaydı ama zaten çok fazla şey paylaşmıştım.

"Ayrılmak yapabileceğin en kötü şey."

Elimi onunkinden çektim. Temasın kaybolması içimi yaktı ama bunu bastırdım. "Bu akıllıca. Kendime ve Cady'ye iyi bakıyorum."

"Orada tek başına olacaksın. Seni nasıl izledikleri hakkında hiçbir fikrin yok."

Tekrar yapabilirler. Burada desteğiniz var. Önemseyen insanlar."

Boğazım daraldı. Wren'i, Maddie'yi ve tüm Hartley klanını terk etme düşüncesi nefes almakta zorlanmama neden oldu. Sonbahar'ı kaybettiğimden beri ilk defa bana göz kulak olan insanlar vardı. Bunu geride bırakacaktım.

Roan devam etti. "Eğer gidersen, seni kollayan kimse olmayacak. Cady için."

İşte öldürücü darbe buydu. Autumn benden Cady'nin vaftiz annesi olmamı istediğinde, onu tüm varlığımla koruyacağıma yemin etmiştim.

"Bizi nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim.

"Yardım etmeme izin ver. Bırak Lawson yardım etsin."

Her şeyim ağrıyordu, sahip olduğum anonimliğin elimden kayıp gittiğini hissediyordum. "Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Elim gömleğimin altından kayarak kabarık deriyi buldu. İnsanlar bildiklerinde size farklı bakarlardı. Ya size acırlar ya da sizi suçlardı.

Roan'ın çenesi çalıştı. "Sadece ben ve Law. O pisliklere resmi bir uyarı vermesini istiyorum."

Lawson'ın bilmesi daha iyiydi. Bunu anlıyordum ama yine de canım yanıyordu. "Tamam." Roan bir an beni inceledi. "Kalacak mısın?"

Sonunda bir hata olabilirdi ama başımı salladım. "Ben kalacağım."

Kasabaya girerken MADDIE bana baktı. "İyi misin? Gergin görünüyorsun."

İrkildim. Görünüşe göre, yolda giderken gümüş minibüsü ararken ihtiyatlı davranmamıştım. İki podcastçinin her an dışarı fırlayıp beni ele vermesini bekliyordum.

"Sanırım bugün çok fazla kahve içtim," diye yalan söyledim.

Güldü. "Bir gün iznlisin ve hâlâ mallardan uzak duramıyorsun."

"Sanırım değil."

Maddie bir an sessiz kaldı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre sen de Roan'dan uzak duramıyorsun."

Kaskatı kesildim. Roan bütün günü benimle geçirmişti. Kilitlerin yeterli olduğundan emin olmak için tüm pencerelerimi ve kapılarımı kontrol etmişti. Sonra da ahırını temizlememe yardım etmeyi teklif etmişti. Bugün muhtemelen çalışması gerektiğini ancak şimdi fark ettim.

"Dory konusunda bana yardım ediyordu,"

dedim çabucak. Maddie şaşkın görünüyordu.

"Geyik," diye açıkladım.

"Oh." Parmaklarını direksiyona vurdu. "Genelde insanlarla fazla birlikte olmak istemez. Beni yanlış anlamayın, ailesi için her şeyi yapar ama hepsi bu kadar. Sanırım bu yüzden Balık ve Vahşi Yaşam'a gitti. Hayvanlarla daha iyi anlaşıyor."

"İnsanlarla da arası iyi."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bu kadar çok insanın Roan'ı olduğundan başka bir şey olarak görmesi beni rahatsız ediyordu: nazik, kibar bir ruh. Biraz kaba saba biriydi elbette ama bu sadece dış görünüşüydü.

Maddie'nin kaşları kalktı. "Görünüşe göre onu oldukça iyi tanıyorsun."

"Cady ondan hoşlanıyor," dedim konuyu geçiştirmeye çalışarak.

Maddie arabasını okulun otoparkına çekerken, "En iyi arkadaşımın kesinlikle iyi bir zevki var," dedi.

Durmak için yavaşladığımızda, Cady bir aşağı bir yukarı zıpladı ve çılgınca el salladı. İçimden yükselen kahkahaya engel olamadım. Steven ve Tyson ortaya çıktığından beri ilk kez gülüyordum. "Sanırım onu alacağın için çok heyecanlı."

Maddie kıkırdadı ve cipinden dışarı fırladı. Cady doğruca ona doğru koştu ve Maddie onu kollarının arasına aldı. Cady kıkırdadı. "Bugün en iyisi. Charlie'nin babası bizi okula bıraktı, sen de beni alacaksın. Bütün Hartley'lerimi aldım."

Göğsüm daraldı. Bu yüzden. *Bu* yüzden Cady'yi buradaki hayatından koparamazdım. Kök salmıştı. Bir topluluk kurmuştu. Bir destek sistemi vardı.

Maddie onu sıkıca kavradı. "Sen benim de günümdeki en parlak noktasın.

Gitmeye hazır mısın?"

Cady'nin yükseltici koltuğunu aldım ve Maddie'nin SUV'una yerleştirmek için işe koyuldum.

"En hazır olan benim. Charlie çoktan babasıyla gitti."

"O zaman yola çıkabiliriz gibi görünüyor," dedi Maddie onu yere bırakırken.

Katelyn kızını yanımdan geçirerek Maddie ve bana kötü kötü baktı. Cady'yi yerleştirirken onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"O kadının olayı ne?" Biz kendi kapılarımıza yönelirken Maddie fısıldadı.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. İlk günden beri benden nefret ediyor ve kızı da Cady'ye çok kötü davranıyor."

Maddie kaşlarını çatı. "Bunu söylediğini unutmuşum.

Hâlâ kötü mü?" Başımı salladım. "Maalesef."

"Bazı insanların kötü kız evresinden hiç çıkamaması ve bunu çocuklarına öğretmesi çok üzücü."

Cipe binerken içimi çektim. "Çok yorucu." "Ne yorucu?" Cady araya girdi.

Minik kulakların yanında bir şey söylememem gerektiğini bilmeliydim.
"Mabel'in tüm kakasını temizliyorum."

Cady kıkırdadı. "Bunu kaçırdığım için
üzgün değilim." Maddie homurdandı.
"Eminim öyledir."

Eve dönerken Cady gününü anlatmaya devam etti; Charlie ile teneffüste kiminle oynadıklarını, öğretmenlerinin onlara okuduğu kitabı ve günün sanat projesini anlattı. Maddie evimizin önüne park edene kadar nefes almak için durduğunu sanmıyordum.

"İçeri gelip oynayabilir misin Maddie?" Cady umutla sordu.

"Üzgünüm, kanka. Şu anda gidip bir köpeği eğitmem gerekiyor. Ama yakında bir kızlar gecesi yapalım. Parıltılı manikür yapabiliriz."

"Evet!" Cady tezahürat yaptı.

"Getirdiğin için tekrar teşekkürler. Yoldan çıktığınız için gerçekten minnettarım."

Maddie bana gülümsedi. "İkinizle biraz daha fazla zaman geçirmeyi seviyorum. Sabah sizi almaya geleceğim."

Yük olma duygusunun kabarmasına izin vermemeye çalıştım. "İş aramak için The Brew'e gelmene çok sevindim."

Maddie bana pis bir bakış fırlattı. "Beni ağlatma, Aspen Barlow."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve iki elimi de havaya kaldırdım.

"Asla yapmam."

Hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. "Seni seviyorum."

Göğüs kafesimdeki o yanma geri dönmüştü, yayılıyor ve beni ele geçiriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Ama Maddie'ye bu sözleri söyleme hakkını kazandığımdan emin değildim. Hele de bu kadar çok sır saklıyorken. Etrafımda dönen suçluluk duygusuyla onu serbest bıraktım ve kendimi zorla cipinden dışarı attım.

Mülkümün etrafına bakındım, içimde bir ürperti çağıladı. Birden Roan'ın hâlâ burada olmasını diledim. Onun iri yarı varlığı, neredeyse içerlediğim bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Yıllardır tek başıma yaşıyordum ve Cady ile benim güvende olduğumuzdan emin olmak için çok çalışmıştım.

Arka kapıyı açarak Cady'nin yükseltici koltuğunun kayışlarını çözdüm.
"Bir şeyler atıştırmaya hazır mısın?"

"Obvi."

Kaşlarım saç çizgime çarptı.

"Obvi?" Sırıttı. "Drew bunu çok

söylüyor."

Charlie'nin ağabeyinin söylediği her şeyi hayal edebiliyordum. Tek

umudum Cady'nin birinci sınıfta yanlışlıkla bir F-bombası patlatmamasıydı.

Cady arka koltuktan atladı ve eve doğru koştu.

Maddie, "Yarın seni ben götüreceğim için güçlendiriciyi bırak," dedi.

"Tamam, teşekkürler. İyi antrenmanlar."

"Saldırganlık sorunları olan bir chihuahua ile buluşacağım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Maddie'nin gözleri mizahla doldu. "Karısını seviyor ama kocası ona yaklaştığında hırlıyor ve dişlerini gösteriyor."

Kıkırdadım. "Bununla iyi

eğlenceler." "Her zaman

eğlenirim."

Kapıyı kapattım ve ön verandaya yöneldim. Paravan kapıyı kontrol ederek küçük tahta parçasını çıkardım. Sonra tüm kilitleri açmaya koyuldum. Her biri patlayan bir top gibi ses çıkarıyordu. Eskiden beni güvende hissettirirlerdi. Güvende. Ama şimdi kendimi savunmasız hissediyordum. Sanki bir düzinesi beni korumayacakmış gibi.

Cady kapı açılır açılmaz içeri daldı ve Chauncey'le sevişmeye başladı. Kapıyı çabucak kapatıp yeniden kilitledim ve pencereye çıkıp arabayı inceledim. Maddie'nin uzaklaşmasını izledim ve bekledim. Gümüş rengi bir minibüs görünmüyordu. Ama bu gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Anne?"

Cady'nin sesiyle döndüm. Yüzü

buruşmuştu. "İyi misin?"

Başta n aşağı küçük bir empatiydi, her zaman başkalarının duygularını hissedirdi.

"Evet, tatlım. Ben iyiyim." Yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyemezdim. Değildim.

Ama ben iyiydim. Biz iyiydik. Ve bu doğru kalacaktı.

Uzun bir nefes aldım. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Cady Chauncey'i tuttuğu yerden bıraktı.

"Ne?"

"Kakao ezmesi."

Gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Yemekten önce mi?"

Güldüm. "Bazen kendini şımartman gerekir. Ama zamanı geldiğinde sebzelerini yiyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum! Söz veriyorum!" Cady oturma odasından mutfığa doğru kışını sallayarak şarkı söylemeye başladı. "Cocoa smash. Cocoa smash. Cocoa smash."

Buzluktan vanilyalı dondurmayı ve dolaptan sıcak çikolata karışımını alırken içime bir sıcaklık yayıldı. Dondurmayı tabağa koydum ve üzerine sağlıklı bir dozda toz serptim.

"Benimkine ekstra!" Cady yalvardı.

Biraz daha serptim. "Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?" "Ben her zaman büyük oynarım."

Sırıttım. "Tavrını sevdim."

Dondurma ve sıcak çikolata karışımını birlikte ezdim ve neredeyse çikolatalı yumuşak servise benzeyen bir şey yarattım. Sonra Cady'ye bir kase uzattım. Neşeyle aldı. "Bana hikâyeyi tekrar anlat."

Acı derinden vuruyordu ama bu her zaman hoş karşıladığım bir ısıtıaptı. "Annenin her zaman en iyi fikirleri vardı."

Cady annesini merak ediyordu ama ondan sık sık bahsetmiyordu. Autumn'un cennette olduğunu ve ona göz kulak olduğunu ve Autumn'un ona kendisinin en iyi yanlarını verdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda başkalarına annesinden bahsetmenin güvenli olmadığını da biliyordu.

Cady dondurmasından bir ısırık alırken gülümsedi. "Belki de iyi fikirlerimi buradan alıyorumdur."

"Eminim öyledir." Ve Autumn'un kızında bunu göremeyecek olması onu öldürdü. "Okulda kötü bir gün geçirdim. Bazı çocuklar bana kötü davrandı." Kıyafetlerim çok küçük ve yırtık olduğu için benimle dalga geçtiklerini söylemedim. "ikolata şuruplu dondurmayı çok istiyordum -en sevdiğim şeydi- ama hiç şurubumuz yoktu. Annen aramak için mutfığı parçaladı."

"Ama hiç bulamadı," diye ekledi Cady.

"Hayır. Hiç yoktu. Ama bana en özel tatlıyı yapacağını söyledi."

Cady sııttı, dişlerinin her yerinde çikolata vardı. "Kakao ezmesi."

"O anda bir isim uydurdu. Özel hissettirdi. Annen böyleydi işte. En normal günü bile olağanüstü hissettirebilirdi."

"Keşke onu tanısaydım," diye fısıldadı Cady.

Onun yanındaki koltuğa kaydım. "Ben de Katydid. Ama o seni çok sevdi. Sadece birkaç ay içinde sana verdiği sevgi miktarı, çoğu insanın bir ömür boyu aldığından daha fazlaydı."

Cady dondurmasını karıştırdı, şimdi çorbaya dönmüştü. "Biraz şanslıyım."

Hayattan çok sevdiğim küçük kıza baktım, ne demek istediğini merak ediyordum.

"Senden iki tane alıyorum. Annem ve annem."

Göğsüm parçalanmış gibi hissetti. "Senin annen olduğum için çok şanslıyım."

Onu kollarıma çektim. "Kalp patlaması. Sana sarılmam gerek."

Cady kıkırdadı. "Çok sıkı."

"Üzgünüm, verecek çok fazla sevgim var ve gözbebeklerimden dışarı sızıyor."

Özgürce kıvrandı. "Şu aşk meselesini kontrol altına almalısın." Dondurma kâsemi elime aldım ve bir ısırık aldım. "Asla." Kapı çalındı.

Anında ayağa kalktım, kalbim küt küt atarken boşluğu geçtim. Küçük pencereden bakarken parmaklarım şok tabancamın etrafında kıvrıldı ve kendimi destekledim. Diğer taraftaki figürü gördüğümde hava ciğerlerimi bir anda terk etti. Sürgüleri ve kapı kolunu açarak kapıyı açtım. "Burada ne yapıyorsun?"

Roan'ın geniş formu alanı kapladı ve onu çevreleyen yoğun enerji dışı doğru süzülerek tenimin üzerinde çağladı. "Bir süre kalabileceğim bir kanepeniz var mı?"

OceanofPDF.com

ROAN

ASPEN'İN ÇENESİ GEVŞEDİ. Konuşabilmek için ağzını birkaç kez açıp kapatmak zorunda kaldı. "Ne?"

"Kanepen. Bir süre üzerinde uyuyacağım."

Sersemliğini üzerinden attı. "Buna gerek yok."

Yanağındaki o kas kıpırdadı. "Sanırım olabilir. O ikisi henüz şehri terk etmedi."

Aspen'den ayrıldıktan sonra biraz araştırma yaptım ve nerede kaldıklarını öğrendim. Biraz dolaştım ve kiralık kulübelerinde toparlanma falan yoktu. Lawson'ı bu işe kesinlikle dahil etmem gerekecekti. Ama bu arada Aspen ve Cady'nin burada yalnız kalmaları fikri pek doğru gelmedi.

"Bay Grizz!" Cady bağırdı. "Kakao parçalayacağız."

Aspen'in kâsesinin içindekilere bakarken yüzümü buruşturdum. "Bu da ne böyle?"

Kızardı. "Sıcak çikolata tozlu vanilyalı dondurma."

Yüzümü buruşturdum. "Bitirmeden şeker komasına gireceksin."

"Deneyene kadar eleştirme."

Sadece homurdandım.

Aspen kâsesini daha sıkı kavradı. "Kalmana gerek yok. Biz iyiyiz."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Law'dan eve bir ekip arabası göndermesini isteyebilirim."

Ağzını kapattı.

"Kalıyor musun?" Cady umutla, yüzüne çikolata bulaşmış bir halde Aspen'in arkasından çıkageldi.

"Annenin ne dediğine bağlı." Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım.

Aspen bana ters ters baktı ama bu istediği etkiyi yaratmadı. Sadece yeşil gözlerinin daha parlak yanmasına ve dudaklarının çok öpülesi görünecek şekilde büzülmesine neden oldu.

"Bay Grizz ile bir pijama partisi istiyorum!" Cady bir aşağı bir yukarı zıplarken şöyle dedi. "Pijama partisi! Pijama partisi!"

"Cady..." Aspen nazıkçe uyardı.

"Hep şeker yüzünden. Küçük şeytanlara dönüşüyorlar" diye takıldım.

Aspen bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Evet, Bay Grizz kalıyor ve bana *gerçekten* parıltılı manikür yaptırmak istediğini söyledi."

"YEEEEEESSSS!" Cady koridora doğru zıplarken bağırdı. "Hemen eşyalarımı alıyorum."

Gözlerim kendi iyiliği için fazla muhteşem olan kızıl saçlıya dikildi. "Parıltılı manikür mü?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Aspen omuz silkti. "İntikam kötüdür." Ağzına bir lokma dondurma attı. "Ve sen hiç dondurma almıyorsun," diye mırıldandı ısırığının etrafında.

Çikolatanın bir kısmı dudağına damladı. Her yerimden çikolata yaladığım görüntüler zihnimi doldururken içim daraldı.

"Yardım etmeye çalışıyorum," diye homurdandım.

Öfke ve hayal kırıklığının bir kısmı eriyip gitti ve Aspen'in omuzları çöktü. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece biz kendi başımızın çaresine bakmaya alışkınız. Alanımızda birinin olması normal değil."

Görünmez bir yumruk göğüs kafesime havan topu gibi indi. Sözlerindeki yenilmişlik hissinden nefret ediyordum. Onun ateşini her gün alırdım. "Her zaman kendi yükümüzü taşıyamayız. Bazen yardıma ihtiyacımız olur. Bu bizi zayıf yapmaz. Bizi insan yapar."

O yeşil gözler benimkilerle birleşti. "Peki ya sen? Yükünü taşımak için birinin yardım etmesine izin verir misin?"

Kaburgalarım ciğerlerimin etrafını sararak nefes almamı zorlaştırdı.

"Aldım." Aspen kaşlarını kaldırdı. "Buna inanmakta neden zorlanıyorum?"

Çünkü çok fazla şey gördü.

Aspen onu içeri almadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti ama beni rahat bıraktı. "Podcast yayıncılarının gitmediğini nereden biliyorsun?"

Yerimde kıpırdandım. "Biraz araştırma yaptım. Nerede kaldıklarını öğrendim.

Arabayla gezdim."

"Kazmak mı?" Aspen bastırdı.

"Bilgisayarlar hakkında bir iki şey biliyorum." Sessiz kaldığım bir beceriydi ama birden fazla kez işime yaramıştı.

"Yasal şeyler mi?"

Dudaklarım seğirdi. "Bunu yaptığını kimse bilmiyorsa bir önemi yok."

Aspen nefesinin altında bir şeyler homurdandı. "İhtiyacım olan son şey bana göz kulak olmaya çalıştığın için tutuklanman. Ailen beni asla affetmez."

"Ailem sırtımı sıvazlar ve bana *iyi iş* çıkardığımı söylerdi."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Doğru olanı yapmak için bazen çizgilerin dışına çıkmanız gerektiğini anlıyorlar." Onlara neler olduğunu anlatırsam yardımcı olurlar.

Aspen yanağının iç kısmındaki o noktayı endişelendirdi. "Sadece yakalanma, tamam mı?"

"Yakalanmak için fazla iyiyim."

Gözlerini devirdi. "Erkekler. Her zaman çok ukaladırlar."

"Ukalalık vardır, bir de ne yaptığını bilmek vardır." Aspen'in gözleri parladı ve sıvı ateşle doldu.

Oh, lanet olsun. Görmek istediğim şey bu değildi. Hipnotik büyüsünü bozmak için bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizledim. "Steven ve Tyson'ın toparlandığına dair bir işaret görmedim."

Aspen flanel gömleğinin etekleriyle oynadı. "Podcast'i yayınlayacaklar."

"Yarın ilk iş Lawson'la konuşacağım. Onları daha güçlü bir şekilde uyuracak. Sizin de bir yasaklama emri almanızı isteyebilir."

"Bu medyanın saçmalamasını engellemeyecek. İnanın bana, biliyorum."

Göğsümdeki o gıcırdama hissi geri gelmişti. Neler yaşadığını biraz olsun anlamıştım. İnsanların size inanmamasının ne demek olduğunu biliyordum. Sana karşı dönmelerinin. Ama bunun üzerine bir de medya fırtınasına yakalanmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Dengesiz insanların hikayeyi ele geçirip peşinizden gelmesinin ne demek olduğunu.

Katlandığı şeyden nefret ediyordum. Ve daha da çok, bunu tek başına yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Aspen yirmi altı ya da yirmi yedi yaşından büyük olamazdı. Beş yıl önce üniversite çağını ancak geçmişti. Bir çocuk ve acımasız bir mahkeme savaşını üstlenmişti.

"Law'ın insanları kendi düşünce tarzına çekmenin bir yolu var," diye onu temin ettim. Ve eğer yapmazsa, yardım etmek için orada olurdum.

Aspen başını sallayarak onayladı ama içindeki endişeyi görebiliyordum. Ve bunu anlıyordum. İnsanların hastalıklı merakı çok kolay alevleniyordu. Bunu defalarca görmüştüm.

"Ne olursa olsun, bununla başa çıkacağız."

Aspen zorlukla yutkundu. "Teşekkür ederim. Bana neden yardım ettiğinizi bilmiyorum ama sadece teşekkür edeceğim."

"Sen iyi bir insansın. Bunu hak etmiyorsun. Eğer sana biraz kalkan olabilirsem, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Sen iyi bir adamsın, Roan," dedi yumuşak bir sesle, ama her kelime fiziksel bir darbe gibi çarpıyordu.

Buradaki insanlar beni o şekilde görmüyordu. En iyi ihtimalle, beni hasarlı mal olarak görüyorlardı. En kötü ihtimalle, korkulacak biri. Ama Aspen? O beni olmak istediğim adam olarak gördü.

Cady arka koridordan dışarı fırladı. "Pembe, mor, yeşil ve mavim var. Pembe benim favorim. Sen ne istersin? Ooooooh, tüm renkleri yapabilirim! Bazen Bayan Maddie bana gökkuşağı tırnakları yapıyor ve bu en iyisi."

Aspen mutfağa yönelirken dudakları kıpırdadı. "İyi eğlenceler, Mr. Grizz."

Nefesimin altında bir küfür mırıldandım. Cady elimi tuttu, beni kanepeye götürdü ve tüm farklı renkleri ayrıntılı olarak açıkladı. En çok hangi simin parladığını anlatırken annesi mutfaktan bana eğlenerek bakıyordu. O baskı göğsüme geri döndü.

Katıksız panik neredeyse nefesimi kesiyordu. Bu ikisine hiçbir şey olamazdı. Onlar karanlık bir dünyanın ışıklarıydı. Ve insanların Aspen hakkında inandıkları gibi yalanlara inandıklarında her şeyin olabileceğini herkesten daha iyi biliyordum.

OceanofPDF.com

ASPEN

"HÂLÂ UYUYOR," diye fısıldadı Cady, Roan'ın üzerine eğilerek.

Çılgınca el sallayarak onu bana geri getirdim. Yemin ederim, altı yaşındaki bir çocuğu bir saniyeliğine gözünüzün önünden ayırırsanız ne yapacağını asla bilemezsiniz.

Sanki onun nefes alışını kontrol ediyormuş gibi daha da yaklaştı. Roan'ın hantal nefes verışı yüzünün etrafındaki saçları dalgalandı. Uyurken çok rahatlamış görünüyor. Huzurlu. Neredeyse çocuk gibiydi. Onu uyanık olduğu saatlerde hiç bu kadar az savunmayla görmemiştim. Bu da neye karşı korunduğunu merak etmeme neden oldu.

Cady bana baktı ve ben onu elimle işaret ederken gözlerimi büyüttüm. Kaşlarını çattı, omuzları çöktü ama itaat etti.

"Bay Grizz'in benimle kahvaltı etmesini istiyorum," diye yakındı.

"O zaman biraz beklemeniz gerekecek. Çoğu insan sabahın beşinde uyanmaz."

Cady küçük bir kıkırdamayı serbest bıraktı. "Çok heyecanlıydım. Uyuyamadım."

İçimden yabancı bir şey geçti. Bir özlem. Benim için kartlarda olduğundan emin olmadığım bir şey için. Dün gece Roan'ın oturup Cady'nin el ve ayak tırnaklarını boyamasını, Cady'nin onun kulağını çınlatmasına izin vermesini ve sorduğu her soruya cevap vermesini izlemek, bunu istediğimi fark etmemi sağladı. Bir ortak. İniş ve çıkışları paylaşabileceğim birini.

Ama kimsenin sizi gerçekten tanımasına izin vermediğinizde bu imkansızdı.

"Tamam, şimdi yiyeceğim," diye mırıldandı Cady. "Çok açım."

Bir kahkaha attım. "Pekala. Ne istiyorsun? Cheerios ve muz mu yoksa Cap'n Crunch ve çilek mi?"

"Kaptanı istiyorum," diye cevap verdi Cady.

"Hemen geliyorum." Kaseleri ve mısır gevreğini aldım, sonra da ikimiz için çilek dilimlemeye başladım. Arkamı döndüğümde Korsan'ın kanepenin etrafında sinsice dolaştığını gördüm.

Sanki her şey ağır çekimde olmuş gibiydi. Kedinin dikkatini çekmek için elimi salladım ama o avına odaklanmıştı. Bu av, Roan'ın üstünü örten battaniyenin altından görünen çıplak ayak parmaklarıydı.

Korsan kendini kanepenin koluna attı ve intikam hırsıyla Roan'ın ayağına saldırdı. Roan bağırarak ettiği bir küfürle uyandı ve ayağa kalktı. Kedi yüksek sesli bir tıslama çıkardı, oyundan ayrılmaktan memnun değildi.

"O şey de ne? Cehennemden yedinci çemberinden bir canavar mı?" diye hırladı.

Korsan'ı kollarımın arasına alarak ona doğru koştum. "O daha yavru bir kedi. Hâlâ terbiyesini öğreniyor."

Roan kollarımdaki yaratığa ters ters baktı. "Bu şey daha çok Mike Tyson'la on raunt yapmış gibi görünüyor."

"O bir şey değil. Eşsiz bir güzelliği var," diye karşı çıktım.

Sanki şöyle der gibi kaşlarını kaldırdı: *Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?*

Korsan'ın tek gözü, yarım kulağı ve yamalı kürküyle biraz tuhaf göründüğünü biliyordum ama çok seviliyordu.

"Annem dış görünüşün önemli olmadığını söyler. Önemli olan içindekilerdir," dedi Cady mısır gevreğini yerken yardımsever bir şekilde.

"İçindeki şey bir iblis. Neredeyse bir parmağımı kaybediyordum," diye homurdandı Roan. "Korsan kendini kaptırdı. Çok üzgün. Değil mi kızım?" diye sordum.

Korsan kafasını çeneme vurdu.

"İşimi şansa bırakmayacağım. Ayakkabılarım nerede?"

Roan battaniyeyi bıraktı ve altında gömleksiz olduğu ortaya çıktı. Geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü gördüğümde ağzım kurudu. Göğüs kaslarını kaplayan bir tutam kıl, karın kaslarından aşağıya doğru bir çizgi halinde uzanıyordu.

Roan ayağa kalktı, bizi yüz yüze getirdi, aramızda sadece bir nefes vardı. İkimiz de hareketsiz kaldık. Sanki etrafımızdaki dünya sessizleşmişti ve sadece o ve ben vardık. O kadar yakındık ki dudaklarının tadının neye benzediğini anlamak için en ufak bir hareket yeterliydi.

Korsan pençesini savurarak Roan'ın suratının tam ortasına bir şaplak indirdi. "Bu da ne?" diye havladı.

Kollarımdan kanepeye sıçradı ve sonra koridora doğru fırladı.

"Onu korkuttun," diye azarladım.

"Gözümü çıkarabilirdi," diye tersledi Roan.

Cady, Cap'n Crunch'ını ısıtırken, "Mısır gevreğine ihtiyacınız var Bay Grizz," dedi. "Çok acıkmışsınız."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne düşünüyorsunuz Bay Grizz? Biraz mısır gevreği yardımcı olur mu?"

Roan bana kaşlarını çattı ve sonra yüzünü ilgi dolu bir ifade kapladı. "Sende ne tür var?"

"Cheerios ve Cap'n Crunch."

"Çocukluğumdan beri Cap'n Crunch yemedim."

Sırıttım. "Kaptan o zaman. Ne de olsa korsanlar size düşkün."

Roan'ın yüzündeki çatık kaşlar geri gelmişti. "Ben temizlenmeye gidiyorum."

Koridora doğru yöneldi. Mutfığa dönüp Roan'a bir kase mısır gevreği hazırlarken kendi kendime kıkırdadım.

Cady hâlâ bir şeyler atıştırırken, "Bay Grizz çok komik," dedi. "Öyle."

Birkaç dakika sonra Roan, omuzlarını ve göğsünü belirginleştiren yeni bir Balık ve Vahşi Yaşam üniforması giymiş olarak ortaya çıktı. Bakışlarımı hemen mısır gevreğine çevirdim.

Cady ile benim aramdaki sandalye kaydı, ayakları ahşap zemine sürtündü.

"Bugün daha fazla hayvana yardım edecek misin?" Cady sordu.

"Henüz emin değilim. Belki," dedi Roan mısır gevreğinden bir ısırık alırken.

Göz ucuyla ona baktım. Açık kahverengi saçları biraz dağınıktı ve alnının üzerinde dalgalanıyordu. Parmaklarım dalgalı buklelerin arasında kaybolmak için kaşınıyordu.

Cady, Roan'a soru üstüne soru yağdırdı. Roan ona karşı hiçbir zaman sabrını kaybetmedi ya da sinirlenmedi. Bunun yerine, en sevdiği hayvanların ne olduğunu ve istediği ama sahip olmadığı bir hayvan olup olmadığını sordu.

İkisini izlerken göğsüme bir sızı yerleşti. Bunu Cady için istiyordum. Ama bu ona verebileceğimden emin olduğum bir şey değildi.

"Hepsi tamam," diye cıvıldadı.

Sesi beni girdaplı düşüncelerimden kopardı. "Diş ve kıyafet zamanı. Yardım ister misin?"

Cady başını salladı. "Yapabilirim. Bugün parıltılı botlarımı giyebilir miyim?" Bu soruda çok fazla umut vardı.

"Sanırım bir gün daha beklesek iyi olacak. Dışarıda hâlâ çok çamur var." Ya da bu sabah hayvanları beslemek için dışarı çıktığımda öyleydi. Dory'nin yaraları iyileşmeye başlamıştı bile. Birkaç gün içinde iyileşeceğine dair içimde bir his vardı.

Cady suratını astı. "Çamurdan nefret ediyorum. Her şeyi mahvediyor."

"Bu sadece yarın parıltılı çizmelerinizin değerini daha çok anlayacağınız anlamına geliyor."

Cady sandalyesinden kaydı ve koridorda ilerlerken *Annie*'den *Yarın* şarkısını söylemeye başladı.

Roan, "Kesinlikle dramatik bir yeteneği var," dedi.

Kıkırdadım. "Geleceğimizde tiyatro prodüksiyonları olacağını tahmin ediyorum."

Bakışları üzerimde geziniyor, dokunduğu her yeri ısıtıyordu. "Bu parıltı da neyin nesi? İkinizin olduğu her yer simle kaplı."

Yanaklarım alev alev yandı. "Cady bunu hep sevmiştir." "Peki ya sen?"

"Parıltılarımın olduğundan emin olmayı seviyor."

Roan bir an sessiz kaldı, sadece bana baktı. "Ve sen de ona istediğini veriyorsun."

Omuz silktim. "Onu mutlu eden bu kadar basit bir şey mi? Neden mutlu etmeyeyim ki? Bu ona birbirimize bağlı olduğumuzu hissettiriyor."

Başparmağını alt dudağının altındaki kirli sakalın üzerinde ileri geri kaydırды. "Senin onun öz annesi olmadığını biliyor."

Bu bir soru değildi. Roan'ın parçaları bir araya getirmesine şaşırmamalıydım. O her zaman herkesten biraz daha fazlasını görürdü.

"İki annesi olduğunu anlıyor. Bana Anne ve Sonbahar Anne diyor. Ayrıca annesinin bir sır olması gerektiğini de biliyor."

"Ona ne olduğunu biliyor mu?" Roan'ın sesi sorusuyla birlikte daha da sertleşti.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Birinin Autumn'u alıp götürdüğünü biliyor."

Yaşlandıkça satır aralarını daha iyi okuyor." "Daha fazlasını bilmek isteyecektir."

Bir nefes verdim. "Biliyorum. Ona asla yalan söylemek istemiyorum. Mesele kelimelerimi dikkatle seçmek."

Roan yavaşça başını salladı. "Sen harika bir annesin."

Boğazım yandı. "Ateşle imtihan oldu ama öğreniyorum. Ve onu deli gibi seviyorum."

"Bunu herkes görebilir."

Sözleri bana merhem oldu. Cady için yeterli olup olmadığından sık sık şüphe ederdim.

İhtiyacı olan tek şey ben olabilirdim.

Gözlerimiz kilitlendi ve bir süre öyle kaldı, sonra iki. Aramızda bir anlayış dönüyordu.

"Bu sabah Lawson'la her şeyi konuşacağım ama Holt'u da dahil etmek istiyorum," dedi Roan, hızlı bir konu değişikliği yaparak.

Sarsılarak doğruldum. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ Portland'daki şirketi Anchor Security'nin ortaklarından biri. Burada kısa sürede harika bir sistem kurabilir. Steven ve Tyson hakkında da keşif yapılabilir."

Başımı hızla salladım. "Güvenlik sistemine ihtiyacım yok ve arabamda olanlardan sonra bunu karşılayamayacağıma eminim. Law da podcast yayıncılarına bakabilir."

"Holt bunu kendine saklayacak."

"Başka kimsenin bilmesini istemiyorum. Law'a söyleyecek olman yeterince zor. Bu insanların bana farklı bakmasına neden oluyor. Ve ne kadar çok insan bilirse, istemeden de olsa bunun ortaya çıkması o kadar kolay olur."

Roan'ın bunu bilmesi beni paniğe sürüklemeye başlamıştı bile. Çok sessiz olması da buna yardımcı oldu. Geveze biri değildi. Dudakları gevşek değildi.

Roan içini çekti. "Peki. Hukukla başlayacağız." "Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

Çelik gibi mavi bakışları benimkilerle buluştu. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. Ne nefes alabildim ne de nefes verebildim. Bunu çok uzun zamandır istiyordum, birinin bana ne olduğunu umursamasını. Yaşasam da ölsem de. İyi olup olmadığımı. Ve işte Roan, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi bu ilgiyi bana veriyordu.

Hediye tehlikeliydi. Çünkü tek istediğim daha fazlasıydı.

OceanofPDF.com

ROAN

Yamaçtaki evin önünde durduğumda lastiklerimin altındaki çakıllar çatırdıyordu. Dışarıdan tamamlanmış gibi görünüyordu ama Holt ve Wren'le konuşurken içeride hâlâ yapımları gereken işler olduğunu biliyordum. Bu bitirme işi sonsuza kadar sürebilirdi.

Saat erkendi ama inşaat ekibinin birkaç aracı ve Holt'un süslü SUV'si etraftaydı. Kamyonetimi kapattım ve dışarı çıktım.

Holt, aynı zamanda projenin müteahhidi olan arkadaşı Chris ile konuşuyordu. Sırıtarak bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"İyi görünüyor."

Holt başını salladı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Çok laf kalabalığı yapıyor."

Chris bana elini uzatırken kıkırdadı. "Nasılsın, Roan?" "İyi."

Chris daha da geniş sırttı. "İçeride görüşürüz Holt."

Holt bana dönerken iç çekti. "Bilirsin, çoğu insan karşısındakinin nasıl olduğunu sorar."

Kaşlarım çatıldı. "Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim."

"Farkındayım." Tekrar başını salladı. "Peki, sabahın yedisinde toplantı yapmanı gerektirecek ne oldu?"

Çizmemle bir parça çakıl taşına bastım. "Halo güvenlik sistemleriyle bağlantın hala var mı?"

Holt'un gözleri parladı. "Elbette. Anchor tüm işlerimiz için onları kullanıyor. Bileşenler için sipariş vermem gerekirse Cain'i arayabilirim. Neye ihtiyacın var?"

Bir an tereddüt ettim. "Aspen'de bir sistem kurmak istiyorum."

Holt'un yüzündeki sırıtma geri gelmişti ama bu kez daha muzipti. "İkiniz birlikte çok zaman geçiriyor gibisiniz."

"Öyle bir şey değil. Sadece birkaç konuda ona yardım ediyorum. O iyi bir kadın." Etrafımda dönen karanlığa göre fazla iyi.

Holt'un gülümsemesi kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallayarak onayladım. Aspen'in onayı olmadan Holt'a söylemeyecektim. Bunu ona yapamazdım. "Şehrin biraz dışında yaşıyor. Bir çocuğu var. Bir sistemi olmalı."

"Haklısınız. Bugün arayıp siparişi verebilirim."

"Faturayı bana gönder," dedim.

Holt kaşlarını kaldırdı.

İçimi çektim. "Bunu karşılayamaz. Benim karşılamamın önemli bir şey olmadığını biliyorsun." Hiçbirimiz için değildi. Babamızın açık hava malzemeleri şirketini satmış olması, kardeşlerime ve bana sağlıklı güven fonları bırakmıştı. Ve ben benimkiyle ne yapacağımı hiç bilemedim.

Omzuma vurdu. "Parçaları maliyetine alacağım ve kurmanıza yardım edeceğim."

"Teşekkürler." Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Ben Aspen'e söyleyene kadar bu aramızda kalsın."

Holt bir kahkaha attı. "Ona sorun olup olmadığını sormadın mı?"

Çenemi ileri geri hareket ettirdim. "Bu fikre o kadar da açık görünmüyordu."

"Cenazeni planlamaya başlasam iyi olur."

Ona kaşlarımı çattım. "Her şey yoluna girecek."

Sadece sırtıttı. "Sen ne dersen o."

"Law'la buluşmaya gitmeliyim," diye homurdandım.

Kamyonetime doğru ilerlerken Holt, "Umarım seni daha sonra canlı görürüm," diye seslendi. Onu görmezden geldim.

Sonra tekrar bağırdı. "Bu arada pembe parıltılı tırnaklara bayıldım."

Ailem bir avuç pislikti. Sevimli pisliklerdi ama yine de pisliklerdi.

Direksiyona geçtim ve çakıllı yoldan aşağı indim. Kasabaya varmam sadece birkaç dakika sürdü. Erken olduğu için polis karakolunun önünde bir yer kaptım.

İçeri girdiğimde masanın arkasındaki genç memur başını kaldırdı ve sertçe yutkundu. "Günaydın, Bay Hartley."

Başımı sallayarak onayladım ve nezarethaneye doğru yöneldim. Wren sevkiyat alanında durmuş, sırtını geriyor ve hamile karnını ovuşturuyordu. İçimi bir endişe kapladı.

"İyi misin?" Sesi kısık bir şekilde sordum.

Yüzünde bir gülümsemeyle döndü. "Ben iyiyim. Bu küçük kızın her beş dakikada bir böbreklerime tekme atma ihtiyacı hissetmesi dışında. Bir futbolcu olduğumu tahmin ediyorum."

Ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle bir yıldız." Wren güldü. "Burada ne işin var senin?"

"Law ile bir toplantım var. Henüz gelmedi mi?"

Başını salladı. "Ofisinde." Yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Onun için endişeleniyorum. Pek uyuduğunu sanmıyorum. Yardıma ihtiyacı var."

Ben de öyle düşünmüyordum. Bir dizi zorlu dava ve üç çocuğu tek başına büyütme arasında, payına düşenden çok daha fazla yükü karşı karşıyaydı. "Onunla konuşmaya çalışacağım."

Wren bir huff çekti. "Bu konuda iyi şanslar. Ne zaman denesem beni başından savıyor."

Omzunu sıktım. "Sen iyi bir baldızsın." Gözleri yumuşadı. "Henüz değil, ama yakında."

Kıkırdadım. "Yeterince adil."

Merkezden dönerek masa denizinin içinden manevralarla geçtim ve Lawson'ın ofisine yöneldim. Nash elindeki çörek kutusundan başını kaldırdı. "Burada ne işin var?" diye sordu bir lokma hamur işinin arasından.

Yüzümü buruşturdum. "Lanet olası ağzın doluyken konuşma." Nash gözlerini devirdi ve yutkundu.

"Öncelikler."

Ve bu her zaman yiyecek olurdu. Bir tane almak için hamle yaptım, o da elime vurdu.

"Bende sadece yarım düzine var," diye kestirip attı. "Kırk yaşında kalp yetmezliğine yakalanacaksın."

Nash sandalyesinde arkasına yaslandı ve karnını sıvazladı. "Asla. Bir keman kadar formdayım."

Sadece başımı salladım. "Bir dava hakkında Hukuk'la konuşmam gerekiyor."

"Gerçek MVP'ye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Kısa sürede çözerim."

Homurdanarak şefin ofisine yöneldim ve kapalı kapıyı çaldım. "İçeri gel," diye seslendi Lawson.

Kapıyı açıp içeri girdim ve arkamdan kapattım.

"Selam. Kanıt ekibinin öldürülen geyikle ilgili raporunu inceliyordum. Kesiklerin kesinlikle bir bıçakla yapıldığından başka pek bir şey yok."

Kendimi masasında onun karşısındaki sandalyeye bıraktım. "Balık ve Yaban Hayatı ile Orman Hizmetleri'ne olağan dışı davrananlara karşı tetikte olmaları için haber saldı."

Lawson başını salladı ve ışık, gözlerinin altında birkaç gün öncesine göre daha koyu görünen halkaları yakaladı.

"İyi misin?" Ben sordum.

Yüz hatları şaşkınlıkla aydınlandı.

"Elbette. Neden?" "Alınma ama bok gibi görünüyorsun."

Lawson yüzünü buruşturdu. "Şu anda çok şey oluyor." "Geçtiğimiz yıl boyunca çok şey oldu."

İç çekti. "Biliyorum. Biraz yardım alacağım."

"Yardım mı?"

Lawson kimseye sırtını dayayan biri değildi. Sanki yardım istemeyi bir yük olarak görüyordu, oysa başkalarına yardım etmeye her zaman hazırды.

"Bir dadı aramaya başladım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Omuz silkti. "Çocukların artık milyonlarca aktivitesi var ve Luke'a diğer ikisine göz kulak olması için güvenemem."

Bu itiraf karşısında Lawson'ın sesinde bir acı vardı. Luke gençken hangi hormonlara yakalanmış olursa olsun, babasına çok zor zamanlar yaşıyordu.

"Kötü bir fikir değil. Sanırım sadece bunu yapmaya istekli olmana şaşırdım," dedim.

Lawson omuz silkti. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Yapacağım."

Ama yapmayacağını biliyordum. Sanırım hepimiz Hartley kardeşler olarak yükler ve sırlar taşıyorduk.

Koltuğumda kıpırdandım. "Sana başka bir şey danışmak istiyordum." Lawson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ateş et."

"Aramızda kalması gerek."

Lawson anında alarına geçti. "Bu- hakkında mı?"

"Hayır," diye kestim sözünü, ne soracağını biliyordum. "Aspen hakkında."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ne olmuş ona?"

"Başlangıç olarak, adı her zaman Aspen Barlow değildi. Tara Monroe'ydu."

Lawson'ın yüzüne şokun yayılması birkaç vuruş sürdü. "Vay a n a s ı n ı ."

"Biliyorum," dedim, sesim kısıktı. "Davayı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Bu konuda bazı çılgın komplo teorileri vardı. Kocasının ona saldırdığı konusunda yalan söylediğini düşünen insanlar." Çenem kaya gibi sertleşti. "Aptallar."

Lawson homurdanarak onayladı. "Kıyafetlerindeki kan lekeleri saldırganın o olduğunu açıkça gösteriyordu."

"Ama insanlar büyüleyici bir doktorun böyle bir şey yapabileceğini düşünmekten nefret ediyordu."

Lawson başını salladı. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Onu yıllardır tanıyorum ve tek kelime bile etmedi. Sen onu sadece birkaç gündür tanıyorsun ve o her şeyi anlattı."

Rahatsızca yer değiştirdim. Bu bir soru değildi ama yine de bir cevap gerektiriyordu. "Gerçekten tesadüftü."

Sözler yalanmış gibi geldi ama öylece kalmalarına izin verdim. Lawson'a Aspen'in yaşadığı her şeyi anlattım ve konuşmamı bitirdiğimde ofisini parçalamaya hazır görünüyordu.

"İnsanların nesi var böyle?" diye hırladı. "Aynen benim düşüncelerim."

Lawson elini yüzünde gezdirdi. "Podcast hakkında ne biliyorsun?"

"Anladığım kadarıyla büyük bir kitleleri var. Sosyal hesaplarında neredeyse yarım milyon takipçileri var."

"Kahretsin," diye homurdandı. "Sence uyarını dikkate aldılar mı?"

"Hayır. Kasabaya gelirken kiralık kulübelerinin önünden geçtim. Hâlâ oradalar."

Lawson bir süre bana baktı. "Peki nerede kaldıklarını nasıl öğrendin?" Omuz silktim. "Pek önemli değil."

İç çekti. "Roan."

"Sizden bu bilgiyi mahkemede kullanmanızı istemiyorum."

"Biliyorum, ama-"

"Endişelenmen gereken tek şey onları resmi olarak uyarmak ve toparlanmalarını sağlamak. Dinlemezlerse kötü polisi ben oynarım."

Lawson kaşlarını çattı. "Ama sen polis değilsin."

"Tamam, *eğer zavallı kışlarınızı buradan çıkarmaz ve Aspen'i bir daha rahatsız etmezseniz, pişman olacak kadar yaşarsınız.*"

Lawson sanki kelimelerini son derece dikkatli seçiyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu senin için bazı şeyleri gündeme getirmeli."

Sertleştım. "Mesele o değil."

"Öyle olmayabilir ama bu bazı şeytanları harekete geçirmeyeceği anlamına gelmez. Bu kasabanın bir kısmı senin korkunç bir şey yaptığına inanıyor."

"Farkındayım," diye homurdandım.

Hatıralar zihnimde inşa ettiğim duvarlara çarptı. *Çenemle birleşen bir yumruk. Kaburgalarımın çarpan bir çizme. Bilincimi korumak için savaşıyordum.*

"Roan, seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Boğazım yandı. Ama o bilmiyordu. Ailemin hiçbiri bilmiyordu. Yalan üstüne yalan. Sadece birbirlerinin üzerine inşa etmişlerdi.

Kendime gelip ne olduğunu birine anlatmak yerine, yarı sürünerek doktora gittim ve dağ bisikleti sürerken düştüğümü söyledim. Doktor şüpheyile yaklaşmıştı ama on sekiz yaşından büyük olduğum için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tıbbi kayıtlarım gizliydi.

Annem ve babam vurulma ve Wren konusunda o kadar üzgündüler ki anlattıklarımı sorgulamadılar bile. Kardeşlerim de hemen hemen aynıydı. Lawson'ın söylemediğim şeyler olduğunu bildiğini düşündüğüm kısa bir an oldu ama hiç zorlamadı.

Kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Güven bana. Beni çarpıttığını biliyorum."

Onun anlayabileceğinden çok daha fazla. Yüzlerini hiç görmedim. Kim olduğunu merak ederek kasabada dolaşmak zorunda kaldım. Hâlâ merak ediyorum. Karşılaştığım her insan bir şüpheliydi. Sadece fiziksel yaralar değildi. Psikolojik şeyler de vardı.

Boğazımdan yukarı doğru akan yanmayı yuttum. Bana olanların Aspen'e de olmasına izin veremezdim.

OceanofPDF.com

ASPEN

İlkokulun otoparkına girdiğimizde MADDIE VE CADY *Shake It Off*'un sözlerini haykırıyordu. İkisi de özellikle akordu tutturamamıştı, bu da beni daha çok gülümsetti.

Maddie durdu ve müzik setinin sesini kıstı. "Harika bir güne hazır mısın?"

Cady sırtarak, "En harikası," dedi.

"Bu benim kankam. Nefret edenleri silkeleyip atıyoruz." Beşlik çakmak için elini uzattı.

Cady avucunu Maddie'ninkine vurdu. "Sence Taylor Swift parıltı sever mi?"

"Duh," dedi Maddie.

Kıkırdadım, cipten atladım ve Cady'nin inmesine izin verdim.

Katelyn yanında Heather'la yanımdan geçti. "*Hâlâ* araban yok mu?"

Zorla sıırttım. "Beni ne kadar kolladığını gerçekten takdir ediyorum Katelyn."

Katelyn'in mağrur gülümsemesi duraksadı. Sanki arkadan yaptığım iltifat beynine kısa devre yaptırmış gibiydi. Nefes nefese kaldı ve hışımla okula doğru yürüdü.

"Sadece bir şeyler atıştırmak istediğinde değil, her zaman huysuzdur," diye araya girdi Cady.

Güldüm ve onu kucakladım. "Bazı insanlar sadece mutsuzdur, Katydid."

Bana bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. "Mutlu olmak çok daha eğlenceli."

"Katılıyorum." Başının üstünü öptüm. "Charlie nerede?" Genelde aynı anda buraya gelirdik.

Cady kaşlarını çattı. "Babası çalışmak zorunda olduğu için bugün erken gelmek zorunda kaldı."

Cady'nin kaşlarını çattığını gördüm. Lawson Charlie'yi okulun erken bakım programına göndermek yerine bana bırakabilirdi. "Gidip onu bulsan iyi olur. Muhtemelen en iyi arkadaşını özlüyordur."

Cady'nin ihtiyacı olan tek şey buydu. Pembe parıltılı sırt çantasını sırtına vurarak koşmaya başladı.

O gözden kaybolunca aceleyle Maddie'nin cipine gittim ve içeri girdim. "Kraliçe kaltak ne dedi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hâlâ bir arabam olmamasıyla ilgili iğneleyici bir yorum." "O kadının bir hayata ihtiyacı var," diye mırıldandı Maddie.

ço

k. "Haksız değilsin. Nash ile işler nasıl?"

Yüzüğüne bakarken dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı sabah ışığında parlıyordu. "Gerçekten güzel."

"Seni böyle mutlu görmeyi seviyorum," dedim usulca. "Beni ağlatma. Göğsüne yumruk atarım."

Homurdandım. "Resmi olarak uyarıldım."

Kaportacının otoparkına girip park etti ve bana baktı. "Senin de böyle bir mutluluğa sahip olmanı istiyorum."

"Ben mutluyum. Cady, hayvanlar ve harika arkadaşlarım var."

Maddie bir an beni inceledi. "Daha fazlasını istemiyor musun? Bir ortak? Gülünç derecede ateşli seks mi?"

Bir kakhaha attım. "Bilmiyorum Maddie. Bunun için yaratıldığımdan emin değilim. İnsanları içeri almak benim için pek kolay değil."

Ama dün gecedен ve bu sabahtan anılar zihnimde canlandı.

Roan ile çalınan saniyeler. Cady ile olan hassasiyeti.

Maddie bir an sessiz kaldı. "Bunun nedenini bana söyleyecek misin?"

Midem sıkıca sarılmış bir iplik yumağı gibi büküldü. "Önemli bir şey değil."

Maddie uzandı ve elimi sıktı. "Eğer seni bu şekilde etkilediyse, bu önemli bir şey. Paylaşmaya hazır olduğunda seni dinlemek için burada olacağım."

Ağzımda biriken tükürüğü yuttum. "Teşekkür ederim."

Onun arkadaşlığını hak etmiyordum ama yine de bunun için minnettardım. "Arkandayım. Her zaman."

Ona şöyle bir baktım. "Aynısı. Nash son dondurmanı çaldığında bile."

Maddie bir kakhaha attı. "Son kalan dondurma için savaşmamız, *kimsenin* ortasına girmek istemeyeceği bir şey."

"Beni uyarmış say." Kapımı açtım ve dışarı tırmanarak arka yolcu koltuğuna geçtim. Cady'nin yükseltici koltuğunu çözdüm. "Son iki gündür bizi gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Lütfen, Taylor Swift şarkıları ve parıltılı manikür vaatleri aldım. Ben mutlu bir kampçıyım."

Güldüm. "Sen ve Cady cennette yapılmış bir eşleşmesiniz."

Maddie bana sıırttı. "O benim kızım."

Arkadaşlarımın onu sevmesine bayılıyordum. "Sonra görüşürüz."

Kapıyı kapatıp ofise doğru ilerlerken Maddie bana el salladı.

Kaldırımda ayak sesleri duyuldu ve irkildim.

Genç tamirci olduğu yerde durdu. "Özür dilerim hanımefendi. Bunu sizin için alıp arabanıza koyacaktım."

Ona titrek bir gülümseme gönderdim. "Sanırım bu sabah biraz gerginim. Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi yükseltici koltuğu alarak. "Hâlâ bunlardan birini kullanan küçük bir kız kardeşim var. Onları çıkarıp takma konusunda uzmanım."

"Bu bir bilimdir."

Kıkırdadı. "İlk denediğimde fırtına gibi küfrediyordum."

"Sen de ben de."

Açık bir bölmeye doğru koşarken güldü.

Bir nefes verdim. "Kendine gel," diye fısıldadım kendi kendime.

Kapıyı açtığımda elektronik zil çaldı. Jim resepsiyon masasından başını kaldırdı. "Evrak işlerinizi tamamlıyorum. İyi haber şu ki, ilk görüldüğü kadar kötü değilmiş."

Son birkaç gündür beni tutsak eden gerginlik bir nebze olsun azaldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sana yeni lastikler aldık ve aşınmış kabloları onardık. Sadece orayı burayı temizledim." "Sana ne kadar borcum var?" Hazırlandım.

Jim elindeki kâğıdı taradı. "Bana zaman ayırdığın için yaptığım indirim ve kullanılmış lastiklerle birlikte toplam altı buçuk ediyor."

Göz kırptım. İşin binlerle ifade edileceğinden emindim. "Bu kadar mı?"

Başını sallayarak onayladı. "İşte bu kadar. Jake şimdi ön tarafa getiriyor."

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve banka kartımı bulup Jim'e uzattım. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Bir an için tamirciyi inceledim. Neden bana biraz fazla iyi bir anlaşma yaptığını hissediyordum?

"Ürkütücü bir sürüngenin evi için dört harfli kelime mi?" Jonesy aradı. Elsie bilgisayarından başını kaldırmadan "Kir," diye cevap verdi.

Elimde kahve fincanımla tezgâhın etrafında dönerken sırtıttım. Bunlar benim en sevdiğim günlerdi. Yavaş aylarımızda sadece müdavimlerin olduğu günler. Sanki günü eski dostlarla geçiriyormuşum gibi hissederdim.

Kupasını doldururken Elsie başını kaldırdı. "Sen yeryüzünde bir meleksin."

Kıkırdadım. "Keşke herkesi memnun etmek bu kadar kolay olsaydı. Fotoğraflar nasıl gidiyor?"

Elsie bilgisayarını çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Nefesimi içime çektim. Görüntü inanılmazdı. Ormandaki bir patikayı gösteriyordu ama pozlama şekli onu karamsar ve çekici kılıyordu. Sizi içine çekiyor ve bırakmıyordu.

"Bu inanılmaz. Kitabı sipariş etmek için sabırsızlanıyorum."

Elsie başparmağının köşesini kemirdi. "Hâlâ çekmem gereken birkaç nokta daha var."

"Gittiğinde seni buralarda özleyeceğim."

Pencereden dışarı baktı. "Ben de burayı özleyeceğim. Huzurla ilgili bir şey var."

"Biliyorum. Çoğu yerde yok."

Jonesy yeniden doldurmak için bardağını kaldırdı. "Bence buraya taşınması gerekiyor."

Burayı onun operasyon üssü yap."

Elsie kıkırdadı. "Bu kitabı bitirdikten sonra gerçek bir iş bulmalıyım. Ne yazık ki fotoğrafçılık kitapları için yapılan ödemeler çok iyi değil."

"Kalmayı düşünmelisin. Şehirde senin eserlerini sergilemek isteyecek bir sürü galeri var," dedim.

Üzerinde düşünüyor gibiydi. "Belki."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve yeni gelenleri selamlamak için döndüm. Steven ve Tyson içeri girdiğinde, kelimeler dudaklarımdan döküldü. Ağzım kurudu ve kahve fincanını daha sıkı kavradım.

Önce Tyson konuştu. "Sadece konuşmak istiyoruz. Hikayeyi bir de senden dinlemek istiyoruz."

"Gitmen gerekiyor." Sesim, kök salmaya başlayan korkuyu ele vermiyordu ve bunun için minnettardım.

Steven alaycı bir tavırla, "Konuşmamanız bize saklayacak bir şeyiniz olduğunu gösteriyor," dedi.

Kahve fincanının sapı avucuma battı. Onu bununla dövmek istedim.

"Burası özel sektöre ait bir işletme. Herhangi birine hizmet vermeyi reddetme hakkına sahibiz. Gidin. Şimdi." Sesim biraz titriyordu ama bu öfke de olabilirdi.

"Hikâye orada," dedi Steven küçümseyerek. "Eğer konuşmak istemiyorsanız, boş yerleri biz *doldururuz*."

Elsie'nin sandalyesi geri çekildi. "Senden gitmeni istedi."

Steven'ın gözleri ona dikildi. "Bu seni ilgilendirmez."

Elsie, "Halka açık bir yerde olay çıkararak bunu herkesi ilgilendirir hale getiriyorsun," diye karşılık verdi.

Steven bana döndü. "Arkadaşların senin çıkarıcı bir yalancı olduğunu biliyor mu? Bir adamın hayatına mal olduğunu? Kızına?"

Kulaklarımda kan uğuldamaya başladığında ağzım çöl kuruluğuna döndü.

Kapının zili şingırdadı, bu mutlu ses önümde olup bitenlerle o kadar çelişkiliydi ki.

Ayak sesleri parkede yankılanıyordu ama gözümü önümdeki iki adamdan ayıramıyordum. Sanki bakışlarımı onlardan bir an bile ayırsam saldıracaklardı.

Bir boğaz temizlendi. "Steven Christensen, Tyson Moss." Lawson'ın sesi korkunun biraz olsun kaybolmasını sağladı.

İkisi de onunla yüzleşmek için döndü. Üniformasını görünce Tyson'ın gözleri panikle irileşti. "Biz de tam onunla konuşuyorduk."

Lawson, "Bence *taciz etmek* daha iyi bir kelime ve bu bir suçtur," diye karşılık verdi.

Steven alay etti. "Basın özgürlüğümüz var."

Lawson ona bir moronmuş gibi baktı. "Bu, cezalandırılma korkusu olmadan makaleler yayınlamanıza izin veriyor. Ama bunun bile sınırları var. Açıkça yalanlar yayınladığınızda olduğu gibi."

Steven'ın gri gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu bir adamın hikayesi. Gerçeği söylemesine izin verilmiyor mu?"

Mideme şiddetli bir kramp girdi. John'la konuşmuşlardı. Ve en azından Steven onun tarafından kabul edilmişti. Bu cazibe her zaman John'un en iyi silahı olmuştu. Mississippi'deki muhabir Oren Randal da aynı şekilde kandırılmıştı. Neredeyse her şeye mal oluyordu.

Lawson omuz silkti. "Ben olsam başkalarınınkini ortaya çıkarmaya çalışmadan önce geçmişinizin tertemiz olduğundan emin olurum. İnsanlar *sana* daha yakından bakmaya başlayabilir."

Tehdit, sözlerinin hemen altında mırıldandı. Ama herkes duydu.

Tyson Steven'ın kolunu tuttu. "Gidelim dostum."

Siyah saçlı olanın gözleri Lawson'a dikilmişti. "Bir domuzun beni susturmaya çalışmasına şaşırmamalısın."

"Sadece vatandaşlarımı rahatsız etmenizi engellemeye çalışıyorum."

Tyson arkadaşını kapıya doğru sürükledi, nefesinin altında fısıldıyordu.

Kapı kapandığı anda titremeye başladım.

"İyi misin?" Elsie fısıldadı.

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Bunun için üzgünüm."

Lawson yaklaşarak, "Onu çay almaya götüreceğim," dedi. Elsie kızardı. "Ah, evet. Elbette."

Lawson beni mutfığa götürdü ve ihtiyacı olanı bulana kadar dolapları açmaya başladı. Birkaç dakika sonra ellerime sıcak bir kupa tutuşturdu. Limon otu kokusu burnumu okşadı.

"Sanırım bir yasaklama emri için gerekçelerimiz var," dedi soğukkanlılıkla. "Kalıcı bir emir alamayabilirsiniz ama bir yargıcın size geçici bir emir vereceğini tahmin ediyorum."

Avuçlarımın içine sızan sıcaklığa odaklandım. "Ama o zaman her şey kamuya açık olacaktı."

"Olurdu."

Kupayı daha sıkı tuttum. "Hayır. Buna değmez."

Lawson içini çekerek tezgâha yaslandı. "Gitmezlerse yarın onlarla bir konuşma daha yapabilirim ama bu podcast'i yayınlamakta oldukça kararlı görünüyorlar."

"Roan seni bilgilendirdi mi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.
Lawson başını salladı. "Keşke bunu bana çok daha önce söyleseydin."
Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. I-"

Bir elini kaldırdı. "Sırların olmasını anlıyorum. Roan'a anlattığına sevindim. O da yardım ediyor. Bence ikiniz birbirinize iyi geliyorsunuz."

"Ona tam olarak söylemedim. Steven ve Tyson evimdeyken ortaya çıktı."

Lawson kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de konuşarak bundan kurtulamaz mıydın? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

O haklıydı. Daha önce de fark edilmişim. Aptalı oynar, milyonlarca bahane bulur ve insanları *hep* kendi tarafıma çekerdim. Ama Roan'la yapmamışım.

Gerçek şu ki, ona söylemek istemişim. Birine açılmak ve tüm yükleri bırakmak. Ama bir arkadaşıma gitmemişim. Maddie'ye, Grae'ye, Wren'e ya da Lawson'a. Roan'a gitmişim.

Ve bunun ne anlama geldiği konusunda dehşete düşmüştüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

Bütün gün sinirimi bozmuş, beni her zamankinden daha asabi yapmıştı. Mindy'yi terslemiş ve Oscar'ın kafasını ısırılmışım, ta ki sonunda herkes beni bir kenara bırakana kadar. Bu onların suçu değildi.

Benimdi. Ve Aspen'in.

Aklımdan bir türlü çıkmıyordu. En uygunsuz zamanlarda onu düşünüp duruyordum. Evrak işlerini bitirmem gereken zamanlar gibi. Ya da patronumla görüşürken.

Bazen içimi kemiren bir endişeydi, onun ve Cady'nin iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Diğer zamanlarda ise kızıl saçlarının parıltısı ve yeşil gözlerinin ışıltısı ya da daha kötüsü kokusuydu. Dumanlı bir tarçın ve ne olduğunu anlayamadığım bir tatlılık.

O yeşil derinliklerde gördüğüm çekiciliğin ipucunu kaçırmamıştım - kesinlikle görmem gerekmeyen bir bakış.

Balık ve Vahşi Yaşam ofisini çevreleyen ormana bakarken yumruğumu direksiyona vurdum. Kendimi tutmam gerekiyordu. Daha önce hiç kontrolle mücadele etmemiştim. Tanıdığım herkesten daha fazla duygularımı kontrol altında tutardım. Ama yine de hiçbir zaman normal olmamıştım.

Motoru çalıştırarak kamyonetimi geri vitese taktım ve yerimden geri geri çıktım. Otoparktan çıkarken cep telefonum çaldı, ben de cevap vermek için direksiyonumdaki düğmeye bastım. "Hartley."

"Kanun böyle. Bir tane daha var. Bu sefer Cougar."

İçim burkuldu. "Nerede?"

"Meadowrun patikası, güney patikasından yarım mil uzakta." Lanet ettim. "Gittikçe cesaretleniyor."

O patika kasabaya daha yakındı. Av otoparka ve insanlara daha yakındı. Geyiğin tek seferlik olmasını ummuştum. Oradan geçen bir ucube. Ama o kadar şanslı olmayacaktık.

"Biliyorum," dedi Lawson, sesi kısık. "Gelip bir bakabilir misin?" "Zaten yoldayım. Muhtemelen oraya varmam on dakikamı alır."

"Yakında görüşürüz."

Veda etmeden telefonu kapattım. Hoşbeşler hep zaman kaybı gibi gelirdi. Bir sahtelik. Hayatımda buna yer yoktu. Ham ve gerçek istedim. İnsanlara karşı nerede durduğumu bilmek, dönüp beni sırtımdan bıçaklayıp bıçaklamayacaklarını merak etmemek.

Beni kasabaya ve patika başına yaklaştıracak yola döndüğümde direksiyona vurarak tempo tuttum. Bir puma kolay kolay yakalanacak bir av değildi. Ve ağırdılar. Şüphelinin şansı yaver gitmemiş ve bir tanesini patikada vurmamışsa, onu taşımak zorunda kalacaklardı. Bu da çaba gerektirirdi.

On dakikalık yolu altı dakikada aldım, olay yerine varıp neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için sabırsızlanıyordum. Otoparkta birkaç araç daha vardı ve Lawson'ın yan tarafa park etmiş cipini tanıdım. Yanına çektim.

Dışarı fırladım, çantamı aldım ve patikaya yöneldim. Sesler bana manzaradan önce ulaştı. Ama gördüğüm şey midemi bulandırdı.

Görkemli hayvan parçalara ayrılmıştı. Öfkemi kontrol altında tutmak için yanağımın içini ısırdım.

Lawson bana doğru yürüdü. "İçimde iyi bir his yok."

"Kim ihbar etti?" Ben sordum.

"Başka bir şehir dışı gezgini. Belediye başkanı ve kasaba konseyi de bu konuda çok hassas. Turizm sezonunu sekteye uğratacak hiçbir şey istemiyorlar."

"İyi ki kış gelmek üzere," diye mırıldandım.

Lawson başını salladı. "Bu onlar için yeterince iyi değil. Bu kişinin bulunup hapse atılmasını istiyorlar."

Ben de öyle yaptım. Sadece küçük kasaba politikacılarımızın yaptığı nedenlerle değil. Bazen onların gözünde turist parasından daha önemli bir şey var mı diye merak ederdim.

"Yürüyüşçü şüpheli bir şey gördü mü?" Ben sordum.

"Hayır. Gördüğü anda deli gibi kaçtı. Neredeyse panik atak geçiriyordu."

Kadını suçlamadım. En hafif tabirle sahne tüyler ürperticiydi.

Düşen hayvanın yanındaki bir figür doğruldu ve gözlerim şaşkınlıkla parladı.

"Roan, seni görmek güzel. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı." Dr. Miller eldivenlerini çıkarıp bir çöp torbasına attı.

Lawson, "Bir veterinerin görüşünü almanın faydalı olabileceğini düşündüm," diye açıkladı.

Dr. Miller kardeşime baktı. "Keşke ilk kurban için beni arasaydınız. Onu da görmek faydalı olurdu."

"Üzgünüm Damien," dedi Lawson. "Bunun bir seriye dönüşme potansiyeli olduğunu düşünmüyorduk."

Bu geyik için doğruydı. Şimdi, kör, aptal bir umuttu. Ve umut bir ölüm fermanıydı.

"Bize bir şey söyleyebilir misiniz?" Ben sordum.

Dr. Miller başını salladı. "Puma bir tuzağa yakalanmış ve sonra vurulmuş. Ceset ölümden sonra parçalanmış."

"Küçük merhametler," diye mırıldandım.

"Devlet arazisinde tuzak kurmak yasadışı," dedi Lawson, gözünün altındaki bir kas titreyerek.

Dr. Miller, "Bu, insanların bunu yapmadığı anlamına gelmez," dedi. "Tuzaklara yakalanmış birkaç hayvan gördüm."

"İnsanlar pislik," diye homurdandım.

"Kesinlikle olabilirler," diye kabul etti Dr. Miller. "Ben olay yeri uzmanı değilim ama bana gösterdiğiniz geyik fotoğraflarına bakarak aynı kişi olduğunu söyleyebilirim. Kesikler aynı yerlerde. Sadece bunlar daha derin."

Lawson elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bu konuda daha rahat olmaya başladım."

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Dr. Miller saatine baktı. "Bir hasta için geri dönmem gerekiyor."

Lawson elini uzattı. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Dr. Miller uzatılan avucunu sıkarken başını salladı. "Yardım etmek için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Başka bir kurban olursa lütfen bana haber verin."

"Yapacağım," diye güvence verdi Lawson.

Dr. Miller yanımda durdu. "Size bir sorum var."

Öylece baktım, bekliyordum.

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Aspen'in bekar olup olmadığını biliyor musun?"

Sanki biri göğsüme sıcak bir demir çubuk saplamış gibiydi. Acının şokuyla mücadele ederken ellerim yumruk oldu. "Şu anda çok şey yaşıyor

ve erkeklerin ona sorun çıkarmasına ihtiyacı yok. Onu rahat bırakın."

Her kelime öfkeyle titreşti ve Dr. Miller'ın gözleri parladı. "Çıkacak durumda değilim. Anladım."

Ona ters ters baktım.

"Tamam o zaman. Ben gidiyorum." Patikadan aşağı doğru hızla indi.

Gözden kaybolduğu anda Lawson bir kahkaha attı. "Lanet olsun, Roan. Az önce veterineri altına sıçtırdığına eminim."

Bakışlarımı kardeşime çevirdim. "Sence Aspen'in şu anda birinin kafasını karıştırmasına ihtiyacı var mı?"

Lawson'ın yüzündeki mizah ifadesi biraz kayboldu. "Hayır, yok. Ama muhtemelen bir ortağa ihtiyacı olabilir. Arkasını kollayacak birine. Yüklerini paylaşabileceği biri."

Göğsümdeki o yanma yeniden alevlendi - ölü bir parçam yeniden canlanmaya çalışıyordu.

"Ama son birkaç gündür bu rolü oldukça iyi oynuyorsun gibi görünüyor."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bu öyle bir şey değil."

Lawson gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Eğer durum buysa, o zaman iyi bir adamın ona ilgi göstermesini umursamamalısın. Damien hakkında harika şeyler dışında hiçbir şey duymadım. Belki ikisini de akşam yemeğine davet edip işi pişiririm."

"Hukuk..." Alçak sesle homurdandım.

Dudakları seğirdi. "Sadece bu fikirden neden bu kadar nefret ettiğini düşün."

Bunu düşünmek istemedim. Bunun ne anlama gelebileceğini kabul etmek istemedim.

Yapamadım.

Lawson, "Seni başka bir konuda bilgilendirmem gerekiyor," diyerek düşüncelerimi yarıda kesti.

"Ne?" Tersledim.

"Bu öğleden sonra Aspen'le konuşmak için The Brew'a gittim." Sertleştım.

"Podcast yayıncıları oradaydı ve onu rahatsız ediyorlardı."

Öfke damarlarımda alevlendi. "Neden. Sen. Söylemedin? Bir şey söylemedin?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim.

"Seni arayacaktım ama sonra bundan haberim oldu." Lawson olay yerini işaret etti.

"Buraya gelir gelmez bana söylemeliydin," diye kestirip attım.

Aspen'in koltuğunda titreyen görüntüsü zihnimde canlandı. Şimdi korkmuş mu y d u ? Yalnız mıydı? Lawson gittiğinde nasıldı?

"Çıldıracağını biliyordum ve buraya geldiğinde kafanın oyunda olmasına ihtiyacım vardı. Aspen iyi. Ona Cady ve Charlie'yi okuldan aldıktan sonra buluşacağımızı söyledim."

"Kafamı oyuna sokmamı mı istedin?" Dişlerimi sıkarak söyledim. Kardeşimi öldürecektim.

OceanofPDF.com

ASPEN

CHARLIE VE CADY, sanki dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibi el ele tutuşup kıkırdayarak çift kapıdan dışarı koştular.

"Bunun biraz uygunsuz olduğunu düşünmüyor musun?" Katelyn alay etti.

Bir an için gözlerimi kapatıp nefes almak zorunda kaldım. Yakın tarihin en uzun günü olmuştu. Bu sabah üstsüz bir Roan'la karşılaşmıştım.

-İş yerinde dolu dolu geçen bir gün, podcast yayıncılarıyla karşılaşma, Lawson'la konuşma, Elsie ve Jonesy ile aralarını düzeltmeye çalışma ve düpedüz yalan söylemeden inanacakları bir hikâye uydurmaya çalışma.

Bütün bunların üstüne bir de acı ve şirret Katelyn'e ihtiyacım yoktu.

"Bu tür arkadaşlıkların kutlanması gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Ona doğru bir bakış fırlatarak sordum.

Onun gündelik mükemmelliği, kazağım ve solmuş kot pantolonumla yüzümü buruşturmama neden oldu. Katelyn dudaklarını büzdü. "El ele tutuşuyorlar. Bunun için çok gençler."

"Onlar çocuk. Tamamen masumlar."

Katelyn alay etti. "Bu davranışa göz yummana şaşırmamalıyım. Kaç yaşındaydın? Onu doğurduğunda yirmi yaşında mıydın?"

Sertleştim. Bu yargı tamamen yeni değildi. Şimdi yirmi yedi yaşındaydım, Cady'nin velayetini aldığımda ise yirmi iki. Ama biraz daha genç görünüyordum ve Cady'nin bugün üzerime yapıştırdığı sim parçası da bu gerçeğe yardımcı olmamıştı.

Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirdim. "Katelyn, çok nazıksın. Bu kadar genç görüldüğümü düşünmene bayılıyorum."

Çenesi düştü ve ben de Cady ile Charlie'yi selamlamak için döndüm.
"Hey, siz ikiniz."

"Merhaba Bayan Aspen," diye selamladı Charlie.

"Bu öğleden sonra bizimle eve gelmeye ne dersin? Baban ve amcan bizimle orada buluşacaklar."

Uzaklaşırken Katelyn'den gelen bir kız gınlık sesi duydum.

Charlie kocaman sırttı. "Bu harika olurdu!"

Cady onun elini tutarken bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Bay Grizz de orada olacak mı?"

İçimden bir şeylerin sızısı geçti. "Öyle." "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" diye tezahürat yaptı.

"Hadi çocuklar. Charlie, yükseltecini arabaya koydum bile." "Ah, dostum. Babama artık ihtiyacım olmadığını söyleyip duruyorum."

Bir kıkırdamayı geri çektim. "Korkarım kanun böyle ve baban polis şefi olduğu için kanunlara uymaması pek iyi olmazdı."

Charlie'nin omuzları çöktü. "Sanırım."

Cady onun elini çekti. "Senin hidroforunu süsleyebiliriz. Benimkine pembe simler ve çıkartmalar yapıştırdım."

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Kurbağa çıkartmaları yapabilir miyiz?" "Kesinlikle," dedi Cady.

"Tamam."

Her şey ayarlandıktan sonra ikisini arka koltuğa yerleştirdim. "Rock and roll'a hazır mısın?"

Charlie sırttı. "Evinde kurabiye var mı?"

Koltuğumda iki büküm oldum. "Sana bir amatör gibi mi görünüyorum?" Küçük kaşları çatıldı. "Am-am-a-teur ne demek?"

"Ne yaptığını bilmeyen biri. Bir acemi."

Tekrar sırttı. "Hayır. *Gelmiş* geçmiş en iyi kurabiyeleri, kekleri ve çörekleri yapıyorsun."

"Teşekkürler, Charlie. Bu günümü güzelleştirdi."

"O kurabiyelerden biraz alabilirsem günüm güzelleşecek."

Kaldırıma yanaştığımda güldüm. "Kurabiyelerim var ama baban ve amcanla konuştuktan sonra mutfakta biraz deneme yapabiliriz diye düşünüyordum. Yeni bir tarif üzerinde çalışıyorum."

"Lezzetli bir şey mi?" Charlie şüpheyle sordu, kurabiyelerden vazgeçmek istediğinden emin değildi.

"Annemin tarifleri her zaman nefistir," dedi Cady ona. "Brokoli yaptığı zamanlar hariç. Bu brokoli değil, değil mi?"

Tanrım, bu ikisi ruhuma iyi geldi.

"Brokoli yok. Çift çikolatalı fıstık ezmeli kek yapmak istiyordum."

Arabada bir süre sessizlik hüküm sürdü.

"Kulağa harika geliyor!" Charlie tezahürat yaptı.

"Benim favorim gibi ama daha iyisi," diye yankılandı Cady.

Huckleberry Lane'e dönerken, "Oyunuzu aldığımı sevindim," dedim.

İkisi benim anlayamayacağım kadar hızlı bir dilde konuşuyorlardı. Arada sırada bir şeker ya da tatlı türünden bahsettiklerini duyuyordum ama hepsi bu kadardı. Ama sohbet ve neşe kalbimi ısıttı. Yorucu bir günün ardından mükemmel bir merhemdi.

Lawson'ın cipini görünce arabamı çektim. Ama yanında Roan'ın kamyonetini gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. "Kendine gel," diye mırıldandım kendi kendime.

Araba park edilip motor durdurulduğu anda çocuklar kemerlerini çözüp dışarı çıkmaya başladılar. Onları takip etmek için acele ettim, ahırdan çıkan Roan ve Lawson'ı gördüm. Çocuklar onlara doğru koştu.

"Dory nasıl?" Cady aradı.

Roan'ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Adamı incelemeyi alışkanlık haline getirmemiş olsaydım, muhtemelen bunu fark etmezdim. "Gerçekten iyi görünüyor. Eminim birkaç gün içinde evine dönebilecek."

Cady'nin yüz ifadesi düştü. "Onu özleyeceğim."

Roan'ın yüzü yumuşadı. "Eminim onu etrafta göreceksin. Ve onun ailesine döndüğünü bilmek seni çok mutlu edecek."

Cady bana bakarken başını sallayarak onayladı. "Annemden uzak kalmak zorunda olsaydım gerçekten üzülürdüm."

Kalbim sıkıştı.

Lawson çenemi kaldırdı. "Buraya son gelişimden bile daha fazlasına sahipsin. Bir emu mu?"

Birkaç keçiyle birlikte otlaktaki Emmaline'e hızlıca bakarken ona mahcup bir gülümseme verdim. "Gidecek bir yere ihtiyacı vardı."

Lawson başını salladı. "Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum." "Sanırım sırada bir boz ayı istiyorum," diye araya girdi Cady.

Lawson kahkahaya boğuldu. "Sanırım Roan seni tutuklamak zorunda kalabilir."

Cady başını kaldırıp Roan'a baktı. "Beni tutuklayacak mısın?"

Roan'ın dudakları seğırdi. "Ayılar evcilleştirilmek için yaratılmamıştır. İstemeden de olsa size zarar verebilirler."

Cady'nin ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Arkadaşsak ve bir şeyler atıştırdıysa olmaz."

Cady'nin omuzlarını sıktım. "Bizi teker teker öldürmeye başlamadan önce sana bir şeyler atıştırmaya ne dersin?"

Kıkırdadı ve kolumu kemiriyormuş gibi yapmak için arkasını döndü. "Tadı aynı Cap'n Crunch gibi."

Güldüm ve eve giden yolu gösterdim. Merdivenlerin başında, kapı çerçevesindeki küçük tahta parçama uzandım, sürgüleri ve kapı kolunu açtım ve herkesi içeri buyur ettim.

Chauncey bize doğru hantalca yürüdü ve ben de dışarı çıkıp işini yapması için kapıyı tutarken ona hızlıca bir okşama verdim.

Roan boşluğa şüpheyile baktı. "İblis nerede?" Lawson'ın kaşları saç çizgisine çarptı. "İblis mi?"

"Cehennemden gelen o tek gözlü yaratıkla hiç karşılaştın mı?" diye meydan okudu. Chauncey hantal adımlarla merdivenleri çıktı ve içeri girdi. Kapıyı kilitledim,

Ev insanlarla dolu olsa bile. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. "Kedim. Zavallı, masum bir kediden korkuyor," diye bilgilendirdim Lawson'ı.

Roan'a dönerken gözleri mizahla doldu. "Bir kediden mi korkuyorsun? Bölgedeki en tehlikeli vahşi yaşamla çalışıyorsun ve bir kedi seni mi öldürdü?"

"O sözde *kedi* neredeyse ayak parmağımı ve gözümü alıyordu," diye homurdandı. "Bu sadece Korsan'ın seni sevdiği anlamına geliyor," dedi Cady.

"Beni biraz daha az sevebilirdi," diye mırıldandı

Roan. "Gidip benim odamda oynayabilir miyiz?" Cady sordu. "Bir şeyler atıştırmak istemez misin?"

Başını iki yana salladı. "Charlie'ye yeni oyunumu göstermek istiyorum." "Tamam. Ama acıkırsanız bana haber verin."

Charlie omzunun üzerinden baktı. "Hâlâ çikolatalı fıstık ezmeli kek yapıyoruz, değil mi?"

"Biliyorsun," diye söz verdim.

İki çocuk koridorda gözden kaybolurken, yaşam alanımı cüceleştiren adamlara döndüm. "Size içecek bir şeyler getireyim mi? Kahve, çay, su ve meyve suyum var."

Lawson, "Çaya hayır demezdim," dedi.

Çay içmesi beni her zaman şaşırtmıştır. Erkeksi enerjisi buna karşıt gibi görünüyordu.

Roan'a soru sorar gibi baktım.

Beni geçip mutfığa doğru ilerledi. "Ben her şeyi getireyim. Ne istiyorsun?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Çay güzeldir."

Yıpranmış mutfak masasında otururken Roan'ın sanki hayatı boyunca bu evde yaşamış gibi mutfağında dolaşmasını izledim. Buna şaşırmamam gerekirdi. Uzman bir gözlemciydi ve en küçük ayrıntıları bile bir saniyede yakalayabilirdi.

Çaydanlık ocakta ısınırken Lawson'a döndüm. "Planın nedir?"

Lawson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Roan, Steven ve Tyson'la yaptığım konuşmanın yeterince güçlü olmadığını düşündü, biz de buraya gelirken onların kulübesine uğradık."

Dolabımdan yavaşça kupaları çıkarırken bakışlarım Roan'a kaydı. Dış taraflarındaki illüstrasyonlara bakarken durakladı. Birinde parlak pembe kalpler. Diğerinde iki bulut arasında bir gökkuşağı. Ve sonuncusunda bir Pegasus.

Sadece başını salladı ve işine döndü. Ama Cady'nin özenle seçtiği kupaları cüceleştiren o iri, nasırlı ellerde kalbimi sıkıştıran bir şey vardı.

Dikkatimi tekrar Lawson'a vermeye zorladım. "İkinci konuşma nasıl geçti?"

Yüz ifadesi dikkatle boştu ve bu boşluk beni geriyordu. "Artık The Brew'un mülküne ya da evinize giremeyecekleri konusunda bilgilendirildiler. Eğer bu resmi uyarıya karşı gelirlerse tutuklanacaklar."

"Bunu iyi karşıladıklarını düşünemiyorum," diye mırıldandım.

Roan Pegasus kupasını önüme koydu. "Beğenmek zorunda değiller. Sadece buna uymak zorundalar."

Otururken Roan'ın gökkuşağı kupasını inceledim. "Bu sıcak çikolata mı?"

Omuz silerken Roan'ın yanaklarına bir parça kırmızı vurdu. "Sıcak çikolatayı severim.

Sadece dondurmanın üstünde değil."

Lawson çay poşetini suyun içine daldırıp çıkardı. "Gözlerini onlardan ayırmayan memurlarım olacak."

Sertleştim. "Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

Lawson'ın ifadesi yumuşadı. "Buradaki hiç kimse o komplo teorisyenlerinin söylediği saçmalıklara inanmaz."

Avuçlarımı bardağın kenarlarına bastırdım, sıcaklığın içeri girmek isteyen karanlık anıları engellemesine izin vermeye çalıştım. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadım. "İnsanlar korkunçtu. Bazıları sadece acıyarak bakıyordu, ama diğerleri acımasızdı. Biri kafamdan aşağı buzlu kahve döktü. Bir toplantı için ofisime gelen bir başkası bana yalancı ve fahişe olduğumu haykırmaya başladı." Ve Oren Randal sayesinde herkes beni nerede bulacağını biliyordu.

O anılar bastırdıkça dönen sıvıya baktım - işlerin nasıl bu kadar kötüye gittiğine dair anılar.

Bir el dizimin üzerine hafifçe indi ve sıktı. Bakışlarım Roan'a kaydı ama o kıpırdamadı.

"Bunun burada başınıza gelmesine izin vermeyeceğiz," diye söz verdi.

"Bunu durduramazsınız. Kimse durduramaz. Herkes gerçeği bilirse olmaz."

Lawson bir nefes verdi. "Tamam. Adamlarıma o ikisinin The Brew'da seni rahatsız ettiğini ve gözümü dört açtığımı söyleyeceğim. Gerçek bu, sadece hepsi değil."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Roan kalçamı bir kez daha sıktı ve sonra beni bıraktı. Gittiği anda onun sıcaklığını özlemiştim. Geri getirmesi için ona yalvarmak istedim. Döner düşüncelerimin ortasında beni bir şekilde topraklayan sabit baskıya ihtiyacım vardı.

Lawson, "Seni nasıl bulduklarını öğrenmemiz gerekiyor," dedi. Başımı salladım, bakışlarım koyulaşan çayıma kaydı.

"Seni burada bulan başka biri var mı?" Lawson sordu.

Kanım dondu, kaslarım gerildi. "Bir mektup aldım."

Etrafımdaki hava elektriklendi.

"Ne tür bir mektup?" Roan

homurdandı. "Sıcak ve bulanık türden

değil," dedim. "İmzalı mıydı?"

Lawson sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Ama kimin gönderdiğini biliyorum." "Kim?" Roan talep etti.

"John. Kız kardeşimi öldüren adam."

OceanofPDF.com

ROAN

Buz gibi, bıçak gibi bir korkuyla noktalanan öfke içime işledi. İkisi de hoş karşıladığım duygular değildi. Hiçbir duyguyu hoş karşılamazdım. Aşırı hiçbir şeyi. Yavaş ve istikrarlı olan için yaşadım, sakın olan için.

Şu anda o şeylerden başka her şeydim.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Hırladım.

Aspen geri çekildi ve duygularımı dizginlemek için daha fazla zaman ayırmam gerektiğini biliyordum.

Lawson, "Bir kademe geri al," diye uyardı.

"Bu bilmemiz gereken bir şey," diye homurdandım.

Lawson elindeki kupayı bıraktı. "Mektubu ne zaman aldınız?"

"Birkaç gün önce posta kutumda."

Çenem sıkıştı. "Bu da demek oluyor ki nerede olduğunu biliyor."

Çayını bırakırken Aspen'in elleri titredi. "O hapiste. Buraya gelebilecek gibi değil. Eğer beni ifşa etmeyi planlasaydı, bunu çoktan yapardı. Bana bir uyarıda bulunmazdı."

Titrek bir nefes verdi. "John elinin uzun olduğunu bana göstermekten her zaman heyecan duymuştur. Bana iş yerime çiçekler gönderdi. Evde alerjim olan çikolatalar. Beni korkutmak istiyor, bunu nasıl başarabilirse."

"Mektubun ondan geldiğini nereden biliyorsun?" Lawson sordu.

O anda kardeşimi kıskanıyordum. Soğukkanlılığını korumak onun için ne kadar kolaydı. Ölçülü, düşünceli ve sakın kalması.

"Onun el yazısını biliyorum," diye açıkladı Aspen. "Noel kartları, evraklar, bulmacalar."

Çünkü şeytan ailesinin içinde yaşayan biriydi, dışarıdan saldıran bir yabancı değil.

"Mektup hâlâ sende mi?" Lawson sordu.

Aspen başını salladı.

"Bir göz atmak isterim."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Bacaklarındaki titremeyi fark etmedim. Bu sadece adamın bağırsaklarını deşme isteğimi arttırdı. Onu lime lime etmek. Aspen'in güvende olduğunu ve ona daha fazla eziyet edemeyeceğini bilmek için çaresiz, pençeleyen bir ihtiyaç hissettim.

"Bunu halledebilir misin?" Lawson alçak sesle sordu.

Bakışlarım salondan uzaklaşıp ona doğru kaydı. "Tabii ki yapabilirim."

"Hiç de öyle davranmıyorsun."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bir şeyler söylemeliydi." "Belki de.

Ama bu yüzden onun kafasını koparmana gerek yok."

Masayı kavradım, yıpranmış kenarı avuçlarımı ısıırıyordu. "Biliyorum."

Lawson içini çekti. "İhtiyacınız varsa biraz yürüyün. Kendini toparlamak zorunda kalmanın utanılacak bir yanı yok."

Ona ters ters baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam, ama yüzündeki o bakışı silmen gerek."

"Ne bakışı?"

Lawson çay bardağını aldı. "Aspen'e yanlış bakan herkesi öldürerek bir cinayet çılgınlığına başlamak üzere olduğunu söyleyen."

Yanağımın içini ısırdım ve sonra gülümsemeye zorladım. "Bu nasıl?"

Lawson bana bakarken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Vahşi bir palyaço gibi görünüyorsun. Bunun bana kâbus gördüreceğinden eminim."

Koluna vurdum.

"Hey, sana gerçeği söyledim diye benden nefret etme."

Parkede ayak sesleri duydum ve maskeyi tekrar bulmaya çalıştım. İçimde hissettiğim her şeyi saklamama izin veren şey.

Aspen, Lawson'ın önüne bir zarf koydu. "Al."

Masadan geriye doğru itti. "Hemen eldiven ve kanıt torbası almak istiyorum."

Aspen yüzünü buruşturdu. "Parmak izi meselesini düşünmemiştim bile."

Lawson onun omzunu sıktı. "Sorun yok. İçinde ne olduğunu bilmiyordun."

Oturma odasından geçip ön kapıdan çıktı ve Aspen'le beni sessizlik içinde bıraktı.

Masanın etrafında dolandı ve tek kelime etmeden tekrar sandalyesine oturdu.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

Başını kaldırıp bir süre beni inceledi. "Saklanmadığın zaman seni daha çok seviyorum."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Aspen havada yüzümü çevreleyen bir daire çizdi. "Gerçekliği sahte kibarlıktan daha çok seviyorum."

Sertçe yutkundum. "Seni korkuttum."

Omuz silkti. "Beni korkuttun. Arada bir fark var. Sen kızgındın. Çünkü önemsiyorsun. Bunu daha çok seviyorum."

İçgüdüsel olarak hareket ettim, elini kendi elimle kapattım ve sıkıca kavradım. "Çok öfkeliydim. Bana The Brew'da olanları anlattığında neredeyse Law'ı yere serecektim. Hapishanedeki o yer israfını öldürmek ve bunu yavaşça yapmak istiyorum. İçimde o kadar çok öfke var ki neredeyse beni canlı canlı yakıyor. Ve içimde tutmam her zaman daha güvenli olmuştur."

Ben konuşurken Aspen'in yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Bir an bile tereddüt etmedi, gözlerini kaçırmadı. "İçini dökmek zorundasın. Eğer yapmazsan, seni canlı canlı yer."

Haksız değildi. O kadar uzun zamandır beni yiyip bitirmesine izin vermişim ki acı içinde yaşamaya alışmışım. "Bunu yapmak için kendime güvenmiyorum."

"Çünkü insanlar zaten size korkmaları gerekiyormuş gibi bakıyorlar," diye tahmin yürüttü Aspen.

Hiç kimse bunu tahmin etmemiş ya da anlamamıştı. "Bir parçam korkmakta haklı olup olmadıklarını merak ediyor."

Aspen elini ters çevirdi, parmaklarını benimkilere geçirdi ve avucumdaki kanı sıktı. "Daha fazla yanılmazlardı. Sen iyi bir adamsın, Roan. Belki de tanıdıklarımın en iyisisin. O nazik iyiliği dağlar kadar zırhın altında saklıyorsun. Ama bu orada olmadığı anlamına gelmez."

Boğazımda bir yanma başladı ve konuşmam imkansız hale geldi.

Paravan kapı çerçeveye çarptı ve Aspen elini benimkinden çekti. Anında onun dokunuşunu özledim. Aldığım en güzel hediye kaybetmiş gibi hissettim.

Lawson yaklaşırken adımları yavaşladı. "Her şey yolunda mı?"

Aspen güldü. Hafif ve havalıydı, durumun olmadığı her şey. "Sadece takıntılı podcast yayıncıları, beni öldürmeye çalışan adamdan gelen mektuplar ve kötü kalpli anneler ve kızları. Tipik günlük olaylar."

Ona kaşlarımı çattım. "Kötü kalpli anneler ve kızları mı?" Beni başından savdı. "Başka bir günün hikâyesi."

"Espri anlayışını korumana sevindim," dedi Lawson eldivenlerini takarken.

Bu konuda pek mutlu değildim. Aspen'in işleri olması gerektiği kadar ciddiye almadığı konusunda endişelenmeme neden oldu.

"Gülmek ağlamaktan daha iyidir. İkisi de endorfin salgılar, bilirsiniz," diye açıkladı.

Lawson zarfı açmadan önce dikkatle inceledi. "Bunu bilmiyordum."

"Kendinizi bırakmaya ihtiyacınız varsa, komik ya da hüzünlü bir film izleyin. Gülün ya da ağlayın ve her şeyi serbest bırakın."

"Bunu unutmayacağım," dedi Lawson zarftan kâğıdı çekip çıkarırken ve zarfı bir kanıt torbasına koyarken.

Yavaş ve düzenli bir şekilde mektubu açtı. Kelimeleri okumak için kâğıdı elinden koparmak istedim. Masanın üzerine koydu ve ben harflere baktım.

Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? Bunu ödeyeceksin. Kanla.

O öfke geri dönmüştü, içimi yakıyordu. Ama buz gibi soğuk korku bu kez galip geldi. Bu pişmanlığını ya da öfkesini ifade etmek için yazan biri değildi. Bu, yanlış olarak gördüğü bir şey için intikam almaya kararlı biriydi.

Anılarım bana saldırırken görüşüm tünelleşti.

"Bundan paçayı kurtaracağını mı sanıyorsun, seni küçük orospu çocuğu?" diye alay etti bir adamın sesi, botu kaburgalarımın çarparken.

"Lanet domuzlar bir bok yapmıyor olabilir ama biz yapacağız," diye hırladı bir diğeri. Kafatasımda bir şey çatladı ve her şey karardı.

Bir el kolumu sıkarak beni şimdiki zamana geri getirdi. Aspen oradaydı, yüz ifadesini endişe dolduruyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve boğazımı temizleyerek üzerimden atmaya çalıştım. "Gelen ve giden postalarını kontrol ettirmesi gerekiyor, değil mi?"

Lawson başını salladı. "Ama mahkumların geçici çözümler bulma gibi bir huyu var.

Hiçbir şey kusursuz değildir."

"Hapishanedeki müdürü aramamız gerekiyor." Sesim eşitti, sanki savaştığım anılar içimdeki her şeyi öldürmüş gibiydi.

"Ofise döner dönmez bunu yapacağım ama sanırım bugün gitmiş olacak. Mississippi'de birkaç saat sonra."

Bir gecede neler olabilirdi? John gizlice kaç mektup çıkarabilirdi? Kaç planı harekete geçirebilirdi?

Aspen kardeşime baktı. "Neden Charlie'yi burada bırakmıyorsun? Eve dönerken onu alabilirsin."

"Ayak altında fazladan bir çocuğa ihtiyacın yok," diye karşı çıktı.

"Charlie çok eğlenceli biri ve çocuklara bazı tarif denemelerinde bana yardım edebileceklerine dair söz verdim. Ama sizi uyarmalıyım, muhtemelen eve zıplayarak ve çikolataya bulanmış olarak gelecek."

Lawson kıkırdadı. "Eve çok daha kötülerıyla geldi." "O

zaman gitmeye hazırız," dedi Aspen gülümseyerek.

Bunun gerçek olması beni şaşırttı. Hayatına son vermeye çalışan bir adamın tehdidine bakıyorduk ve o burada altı yaşındaki iki çocuğuyla yemek tarifleri icat etmekten gülümsüyordu.

"Teşekkürler. Bu bana Drew'u antrenmandan almadan ve Luke'u arkadaşından almadan önce birkaç saat verir." Lawson mektubu ikinci bir kanıt torbasına koydu ve ağzını kapattı. "Bunları karakola götürüp dosyalayacağım ama meraklı gözler olmasın diye kendim yapacağım."

Aspen başını salladı. "Teşekkürler, Law. Bunu gizli tutmanın zor olduğunu biliyorum ama minnettarım."

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi. "Sonra görüşürüz, Charlie Bear," diye seslendi.

"Güle güle, baba!"

Aspen, Lawson'ı takip etti ve kapı kapanırken kilitledi.

Döndüm ve bana doğru gelmesini izledim. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Neyi yapıyorum?"

"Olan biten her şeye gülüyor ve bunu gerçekten kastediyor musunuz?"

Kalçasını masaya dayadı ve bana baktı. "Herkesin zorlukları var, ama bazen en kötüsünü yaşayanların, zorluk ve kalp ağrısı anlarında bile neşeyi bulma konusunda en derin yeteneğe sahip olanlar olduğunu düşünüyorum."

Aspen'e baktım, güzelliğini ilk kez tam olarak kavradım. Bu sadece onun muhteşem kıvılcık saçları, delici yeşil gözleri ve gür dudakları değildi. Ondaki yayılan ışık, etrafındaki herkese ve her şeye bir parıltı saçıyordu.

Gerçekten bunu ilk kez mi görüyorsun? Tek bir şey biliyordum.

Tamamen mahvolmuştum.

OceanofPDF.com

ASPEN

Rahatsız plastik sandalyede arkama yaslandım ve çeşitli tonlarda tütüler ve mayolar giymiş kızların odanın içinde dönmelerini izledim. Cady'nin dansını seyretmeye bayılırdım. Delicesine yetenekli olduğundan değil; en çok sevdiği şeyi yaparken etrafını saran saf neşeydi.

Ama bugün aklım sürekli başka yerlere kayıyordu. Çok fazla düşüncemi çalan adama geri döndüm. Bir kez daha topaklı kanepemde uyuyan adama. Uyandığımda şeytani bir kedi hakkında küfürler duymuş ve yastığıma gülmüştüm.

Kabarık bornozum ve terliklerimle dışarı çıktığımda Roan bana kaşlarını çatmıştı. "Bu kedinin bir ağızlığa ihtiyacı var," demişti.

Sadece başımı salladım ve ona araştıracağımı söyledim, ama asla araştırmayacağımı biliyordum.

Gerçek şu ki, onun huysuz kaşlarını da en az yüz ifadesinin aydınlanmasından hoşlandığım kadar seviyordum. Çünkü bu bakışlar, yüz buruşturmalar ve ters ters bakmalar, dudak seğirmelerinin ve kıkırdamaların geldiklerinde çok daha sert vurduğu anlamına geliyordu.

Cady'nin pembe parıltılı tütüsündeki hareket gözüme çarptı. Bir dönüş yaptı ama durduğunda her zamanki gülümsemesi yoktu. Gözleri sanki yaşlarla savaşıyormuş gibi kızarmıştı.

Anında doğruldum ve alarma geçtim. Heather ve iki korkunç yardımcısı Cady'ye doğru bakışlar gönderirken birlikte kıs kıs gülüyorlardı. İçimde öfke ve endişe kabardı.

Bale öğretmeni ellerini çırpı. "Bugünlük bu kadar. Yarın görüşürüz. Bol bol pratik yaptığınızdan emin olun."

Cady bana doğru bir hamle yaptı ve ben de eğilip onu kucakladım. "Ne oldu, Katydid?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Eve gidebilir miyiz?"

"Elbette." Kışlık montunu giydirdim ve botlarını giymesine yardım ettim. Eve gittiğimizde onunla konuşacaktım ve sınıf arkadaşlarının önünde dağılma riski yoktu. Ama bu, dışarı çıkarken Katelyn ve kızına ölümcül bir bakış fırlatmamı engellemedi. İçkilerine ciddi bir ex-lax katmak istiyordum.

Cady'yi steysin arabama bindirdim ve direksiyona geçtim. Dikiz aynasından kızıma bakıp duruyordum. Tek kelime etmeden ellerine bakıyordu. Bu manzara gözlerimi yaşartmıştı. Bu kadar sessiz olduğu tek zaman hasta olduğu zamanlardı.

İçim öfke dolu bir simit gibi büküldü. Ona yükselmeyi öğretmeye çalışıyordum ama belli ki bu işe yaramıyordu. Katelyn'le konuşmam gerekiyordu ama bunun işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordum.

Arabamıza doğru dönerken uzakta Roan'ın kamyonetini gördüm. İçimde bir şey rahatladı. Olan biten her şeye rağmen beni rahatlatmıştı.

Arabayı evin önünde dururdum ve Cady'nin arka koltuktan inmesine yardım ederek arabadan indim. Merdivenleri tırmandı ve kapıyı açmamı bekledi. İçeri girdiğimizde Roan kanepede oturuyordu, Chauncey de onun yanına kıvrılmıştı.

Bu manzara karşısında içimdeki her şey ısındı. Onun varlığıyla. Ona ödünç verdiğim anahtarla içeri girme düşüncesine bayıldım. Chauncey'i dışarı çıkarması ve onu tırmalaması. Bizi beklemesini.

Hepsini sevdim. Biraz fazla. Cady ceketini çıkarıp astı.

Roan ona sıırttı. "Hey, Minik Dansçı."

Cady'nin alt dudağı titremeye başladı ve sonra ona doğru uçtu.

Roan'ın gözleri onu yakaladığında şaşkınlıkla açıldı, tütüsü ve her şeyiyle.

Cady hıçkırıklara boğuldu. Roan'ın kollarındaki duygu yumağıyla ne yapacağını bilemeyerek donup kalmasını bekledim. Bunun yerine onu ileri geri salladı, bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve ağlarken ona saçma sapan şeyler fısıldadı.

Yanlarına gittim, Cady'nin hıçkırıkları bir nebze azalırken kendimi kanepeye bıraktım. Roan'ın gözleri benimkilerle çarpıştı ve gözlerinde çok fazla acı gördüm - kızım için sempati.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Cady'ye huysuzca.

Hemen cevap vermedi, sonra burnunu çekti. "Heather çok kaba. Tütümün ucuz ve acınası olduğunu söyledi. Utanç verici olduğumu ve asla bir balerin olamayacağımı söyledi."

Roan sertleşti, Cady'yi biraz daha sıkı kavradı. Nefes alış verişini düzgün tutmak için çabalamasını izledim. "Bunu sadece kıskandığı için söylediğini biliyorsun, değil mi?"

Cady ona baktı. "Benden nefret ediyor ve ben ona hiçbir şey yapmadım." Roan saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sen herkese karşı iyisin.

Eminim okuldaki ve baledeki herkes senden hoşlanıyordur." "O, Susanna ve Lainey değil," diye homurdandı Cady. *Heather'in arkadaşları*, diye mırıldandım Roan'a.

"Sizi sevmiyorlar çünkü herkes seviyor. İçlerinde çirkinlik var ve bu asla sizin sahip olduklarınıza sahip olamayacakları anlamına geliyor" diye açıkladı.

"Elimde ne var?" Cady sordu.

"İçinde bir ışık var. Annende olanın aynısı. Eminim senin annende de vardır."

Dudağı tekrar titrerken Cady'nin gözleri parladı. "Annemi biliyor musun?"

Başını salladı. "Onun çok özel olduğunu duydum ve bunu sana verdiğini biliyorum."

Elini sıktım. "Roan haklı. Annen en iyi ışığa sahipti. Herkesin hayal edebileceğinden daha parlak. Ve bence sen de aynı olacaksın."

Roan başını sallayarak onayladı. "Kimsenin o ışığı çalmasına izin veremezsin. Kimsenin onu karartmasına izin veremezsin. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar. Çünkü o ışık sihirlidir."

Cady gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Büyü mü?"

"Kesinlikle. Acıları iyileştirebilir ve insanların kendilerini güvende ve sevilmiş hissetmelerini sağlayabilir. Bu ışığı mümkün olduğunca çok insana tutmalısınız. O kötü kızlara bile. Onlarla arkadaş olmak zorunda değilsiniz, ama sadece parlamaya devam edin. Sizi etkilediklerini bilmelerine izin vermeyin."

Cady alt dudağını dişledi. "Onlar bu kadar acımasızken rol yapabilir miyim bilmiyorum."

"Kafanızdaki kelimeleri değiştirmelisiniz. Kötü bir şey söylediklerinde, bunu gelmiş geçmiş en iyi iltifata dönüştörmelisiniz," diyor Roan.

Burnunu kıvırdı. "Nasıl yani?"

Roan yüzünü daha iyi görebilmesi için onu kucağında kaydıldı. "Diyelim ki biri bana 'Sen hayatımda gördüğüm en çirkin insansın' dedi."

Cady doğrudu. "Çirkin değilsin. Yakışıklısın. Gerçek hayattaki bir prens gibi."

Kıkırdadı, sesi tenimde hoş bir ürperti yarattı. "Ben de kendime gerçekten böyle dediklerini söylüyorum. Kelimeleri kafamda değiştiriyorum. Sonra onlara kocaman gülümsüyor ve 'Çok teşekkür ederim' diyorsun. Bu onların kafasını karıştırıyor."

Cady kıkırdadı. "Eminim." Kahkahalar kesildi. "İnsanlar kötü şeyler söylediğinde duyguların incinmiyor mu?"

"Arada sırada, zaten zor bir gün geçirirken. Ama çoğu zaman beni gerçekten tanımadıklarını fark ediyorum. Ben sadece ailemin benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Değer *verdiğim* insanların ne düşündüğünü."

Onun kucağında doğruldu. "Artık biz de sizin aileniziz ve sizi çok seviyoruz Bay Grizz."

Cady kollarını Roan'a dolayarak sıkıca sarıldı. Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Ben de seni seviyorum, Minik Dansçı."

Gözlerim yandı ve burnum sızladı. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.* Kelimeleri zihnimde tekrar tekrar söyledim.

Cady Roan'u serbest bıraktı ve kucağından atladı. "Mayomu çıkarmam lazım, sonra da duble çikolatalı fıstık ezmeli kek yiyebilir miyiz anne?"

Boğazımdaki ateşi yuttum. "Sadece senin için birkaç tane ayırdım."

"Evet!" Oturma odasından çıkıp koridordan geçerek yatak odasına doğru ilerledi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İşte sana küçük bir çocuk. Bir an dünyanın sonu gelmiş gibiydi, bir an sonra ise hiçbir şey olmamış gibi.

Yaptığı her şey için teşekkür etmek üzere Roan'a döndüğümde bir öfke duvarıyla karşılaştım. Cady'yi teselli ederken onu dikkatle dizginlemişti ama şimdi tüm gücüyle ortaya çıkmıştı.

Nefesleri daha da sıklaştı, yumrukları sıkıldı. "O veledin evine gidip ona kabalığını göstermeme iki saniye kaldı."

OceanofPDF.com

ROAN

ASPEN'İN GÖZLERİ bana bakarken şok içinde genişledi. Sonra bir kahkaha patlattı. Daha önce de güldüğünü duymuştum ama bu şekilde değil. Tamamen sınırsızdı ve beni sıcak bir kucak gibi sarmıştı.

Kendini kontrol etmek için mücadele ederken gözleri yaşlarla doldu. "Çocukları korkutmayı bir kenara bırakalım, tamam mı?"

Cady'nin kollarımda hıçkıra hıçkıra ağladığını hatırlayınca dudaklarım inceldi. "Birinin ona bir ders vermesi gerekiyor."

Aspen'in ifadesi yumuşadı. "Aynı fikirde değilim ama o kişinin sen olduğundan emin değilim."

Eğer o kız Cady'yi rahat bırakmasaydı öyle olurdu. "Bu uzun süredir devam ediyor mu?"

Ben sordum.

Aspen yastıklarından birinin saçaklarıyla oynadı. "Heather hiçbir zaman Cady'den özellikle hoşlanmadı ama hepsi baleye başlayınca durum daha da kötüleşti."

Çenemdeki bir kas gerildi. "Ailesiyle konuştun mu?"

"Resimde sadece annesi var, Katelyn Beasley."

İrkildim. O kadın tam bir baş belasıydı. Her zaman kardeşlerimden birini kapmaya çalışırdı. Onlar eşleştikçe, gözünü hiç ilgilenmeyen Lawson'a dikmişti. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

Aspen sessizleşti, parmakları yastığın saçaklarına dolandı.

"Aspen?" Bastırdım.

Bakışları benimkilere kaydı. "O benim en büyük hayranım değil."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Ne. Ne. Sen. Ne demek

istiyorsun?" "Hiçbir şey. Önemli bir şey değil."

Bir elimi kaldırıp saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Başparmağım nabız noktasının üzerinde gezindi; pürüzlü ped, taç yaprağı yumuşaklığındaki teniyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Aspen'in geçen gün söylediği sözleri hatırlayarak, "Huysuz anneler," diye mırıldandım.

Aspen zorlukla yutkundu. "Kaldıramayacağım bir şey değil." Nabızı başparmağımın altında sıçradı.

"Yalan söylediğini hissedebiliyorum."

Aspen'in gözleri büyüdü ve dudaklarını yaladı. "O tam bir kaltak. Kızının berbat olmasına şaşmamalı. Arabama, kıyafetlerime, ebeveynliğime hakaret ediyor. Kızının davranışlarıyla ilgili söyleyeceğim her şeyi duyacağından şüpheliyim."

Öfkemi yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim. "Kıskanç."

Aspen homurdandı. "Bence daha çok derin bir mutsuzluk içinde. Kendini daha iyi hissetmek için etrafındaki herkesi yıkmak zorunda."

Bunun bir parçası olduğuna emindim. Ama tamamı değil. Yakınından bile geçmiyordu. "Ne kadar parladığını göremiyorsun."

Başını kaldırıp bana baktı, yeşil derinliklerinde şaşkınlık dönüyordu.

"Etrafınızdaki herkes bunu görüyor. Böyle bir çekim gücünüz var. İnsanlar senin yörüngende olmak istiyor. Katelyn gibi insanlar buna asla sahip olamaz. İçlerinde çok fazla çirkinlik var."

Bakışları dudaklarıma kayarken Aspen'in nefesleri sığlaştı.

Damarlarımda ateş alevlendi; öyle güçlü bir ihtiyaçtı ki neredeyse nefesimi kesecekti.

Yakınımdaydı, sadece bir nefes uzağımda. Küçük bir hareketle onun tadında boğulmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirdim.

"Ben hazırım!" Cady koridorda hızla ilerlerken seslendi. "Atıştırmadan önce Dory'yi görebilir miyim?"

Sanki yanmışım gibi elimi Aspen'den çektim. Bir bakıma yanmıştım da. Sadece tenini hissetmenin bile yara izi bırakacağından hiç şüphem yoktu.

Aspen başını eğdi ve ayağa kalktı. "Elbette, Katydid. Paltonu al. Dışarı soğuk."

Aspen'i takip ederek içgüdülerimle hareket ettim. Beni hâlâ kendine çekiyordu ve bunun değişeceğinden emin değildim. Mesafemi korumam gerekiyordu. O duvarları yeniden inşa etmeliydim. Ama ilk defa bunu yapmak istemiyordum.

Kapının yanında botlarımı giydim ve Aspen ceketinin fermuarını çekerek yanımda durdu. "Senin de bir paltoya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim," diye homurdandım.

Nefes nefese kaldı. "Ne? Sen soğuğa dayanıklı bir dağ adamı mısın?"

"Hayır, o bir boz ayı!" Cady bir aşağı bir yukarı zıplayarak söyledi.

Kıkırdadım ve onu kollarımın arasına aldım, yanlarını gıdıkladım.

"Bana ne dedin sen?"

"Bir boz ayı!" diye bağırdı çığlıklar ve kıkırdamalar arasında. "Büyük, uzun, huysuz ve her zaman aç."

Cady'yi ayağa kaldırırken sııttım. "Bu adil, sanırım."

Küçük elini benimkinin içine kaydırıldı. "Hadi gidelim."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı. Basit kabulünün benim gibi biri için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun gücünü.

Aspen kapıyı arkamızdan kilitlerken Cady beni dışarıya ve ahıra doğru çekti. "Sence Dory gittiğinde bizi özleyecek mi?"

"Eminim seni özleyecektir."

Dory'ye günde iki kez ilacını vermek dışında hepimiz mesafemizi korumaya dikkat etmiştik. Bunun, onun yeniden doğaya salınabileceği anlamına geleceğini umuyordum.

Cady ahırın kapısını çekiştirdi ama kapı sadece bir santim hareket etti. Üstüne uzandım ve kapıyı kaydırarak açtım.

"Teşekkürler, Bay Grizz."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne zaman istersen."

İçeri girdik. Hayvanların çoğu hâlâ otlaktaydı ama birkaçı ahırdaydı. Koridorda yürürken bir şey parladı ve koluma çarptı. "Bu da ne-?" Altı yaşındaki bir çocuğun önünde bir F-bombası patlatmadan hemen önce kendimi yakaladım.

"Emmaline," diye azarladı Cady. "Bu hiç hoş değil."

Emu'ya doğru hamle yaptı ama onu gömleğinin arkasından yakaladım.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Kuşa ters ters baktım. O şey Cady'den bir parça koparabilirdi.

Bana sııttı ve elimden kurtuldu. Ben onu durduramadan emunun ahırına doğru ilerledi ve kuş başını Cady'ye sarılır gibi onun omzuna bıraktı.

"Emmaline sadece kucaklanmak istiyor," dedi Cady kuşu okşayarak. "Lanetleneyeğim," diye mırıldandım.

Aspen'in yanımda durduğunu ve sadece kızını izlediğini hissettim.

"Sende olan ışığın aynısı onda da var. Hayvanlar bile bunu hissediyor," dedim sessizce.

"O daha fazla özel daha I olabilir hiç Rüya .
varlık," Aspen fısıldadı.

Ona bakmak için başımı eğdim. "İkiniz de öylesiniz. Bir gün bunu göreceksiniz."

Aspen yutkunurken boğazı düğümlendi.

Cady emuyu serbest bıraktı ve elimi tutup beni çekiştirerek tekrar koridora doğru ilerlemeye başladı. "Yaralarını kontrol eder misin?"

Dr. Miller kadar çok şey bilmiyordum ama yeterince biliyordum.

Cady ahırın içine bakmak için tack box'a tırmandı. "Uyuyor," diye fısıldadı.

İçeriye baktım. Geyik kıvrılmıştı, bu da bize onun yan tarafını iyi bir şekilde görmemizi sağlıyordu. "Neredeyse tamamen iyileşmiş. Harika görünüyor."

Cady iç çekerek çenesini kabinin kenarına dayadı. "Onun adına mutluyum ama onu çok özleyeceğim."

Göğsümdeki o baskı geri gelmişti. Bir insan bu küçük ışık huzmesine nasıl kötü davranabilirdi?

Aspen'e döndüm. "Cady'yi bir sonraki dans dersine ben götüreyim." Gözleri parladı. "Bunu yaparsam ortalık kan gölüne mi dönecek?"

Ağzım bir sırıtışa dönüştü. "Kasabanın dışlanmış olmamın bir sebebi var.

Herkes benden korkuyor."

Sonunda, o terör işe yarayacaktı.

OceanofPDF.com

ASPEN

The Brew'da dolaşırken masa masa dolaştım. Normalde arka planda belli belirsiz çalan müziğe kendimi kaptırırdım ama kafamın içinde Roan'ın sözlerini duymadan edemiyordum. *"Kasabanın dışlanmış olmamın bir sebebi var. Herkes benden korkuyor."*

Cady araya girip Bay Grizz'i keçilerini görmeye götürmek istediği için bu ifadeye itiraz etme şansım olmamıştı. Ama o sözleri unutamadım. Roan'ın çevresindeki insanlar tarafından bu kadar hor görülmesinden nefret ediyordum.

Bu sözleri duyduğumda içimde bir sızı kök saldı ve o zamandan beri hiç geçmedi. Yardım etmek ve Roan için bir şeyleri değiştirmek istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Elsie'nin içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım. Selamlamak için gülümsedim. "Hey, bugün nasıldı?"

O da sırtarak karşılık verdi. "Müthiş bir şey. Gerçekten harika fotoğraflar çektim. Ama birazcık bile yükseklerle çıktığınızda hava cehennem gibi soğuk oluyor."

Başımı salladım ve tezgâhın arkasına yöneldim. "Fazla bir şey gerekmiyor. İçecek sıcak bir şey ister misin?"

"Lütfen. Ne tavsiye ederseniz, çay içmek isterim. Beni asla yanlış yönlendirmezsin."

"Yiyecek bir şey var mı? Zeke öğleden sonra yok ama önceden hazırlanmış birkaç sandviçimiz var." Başımı fırın kasasının soğutulmuş bölümüne doğru eğdim.

Elsie seçenekleri inceledi. "Ben şu tavuk salatasını alayım." "Hemen geliyor."

Yemeğini toplamaya çalışırken Elsie beni yakından izledi. Bu odaklanma beni tedirgin etti ve gelecek olan şeye hazırlandım.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Sertleştım ama sandviçini hazırlarken hareket etmeyi bırakmadım. "Oh, evet. Ben iyiyim."

Elsie tezgahın köşesiyle oynadı. "Ne istediler? Bunun bir aile meselesi olduğunu söylediğini biliyorum..."

Sözleri kesildi ama söylemediği şeyi duydum. Elsie ona tüm gerçeği söylemediğini biliyordu.

Nefeslerimi eşit tutmaya odaklandım. İki kere aldım, iki kere verdim. Yalan olmayacak ama aynı zamanda tüm gerçeği de ortaya çıkarmayacak kelimeleri ararken bunu tekrar tekrar yaptım. "Ailemin yıllar önce karıştığı bir davayla ilgili ifade vermemi istediler. İfade vermek istemedim."

Elsie'nin çenesi şaşkınlıkla gevşedi. "Onlar muhabir miydi?" "Podcast yayıncıları."

"Ve sen zaten onlardan seni rahat bırakmalarını istemiştin," diye tahmin yürüttü. Başımı salladım. "Hayır cevabını kabul etme konusunda pek iyi değiller."

Elsie'nin ifadesi sertleşti. "Çok özür dilerim. Eğer bu konu hakkında konuşmak ya da birinin taşaklarına bir diz atmamı istersen, bana haber ver yeter."

Homurdandım. "Bunu takdir ediyorum. Göt herifin tekini dışarı çıkarmanın sakıncası yok."

Dudakları seğirdi. "Şu tıknaz olan, değil mi? Gerçek bir iş parçasına benziyordu."

Sandviçi ve çayı tezgahın üzerinden ona doğru uzattım. "Az bile söylemişsin."

Elsie bir yirmilik çıkardı ve bana uzattı. "Böyle adamlar en kötülerini. Ama sanırım bu sadece iyi olanları takdir etmemizi sağlıyor, değil mi?"

Roan'ın başparmağının boynumu okşadığı anı zihnimde canlanırken yanaklarıma sıcaklık çarptı. "Doğru," diye mırıldandım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yüzün kızarıyor."

"Kızarmadım." Kesinlikle kızarmıştım.

Elsie güldü. "Polis şefi mi?" "Lawson?"

Başını salladı.

"Hayır. O sadece bir arkadaş. Çocuklarımız aynı yaşta ve çok iyi arkadaşlar." "Anladım," dedi Elsie. "O zaman kim?"

"Kimse, yemin ederim. Sanırım sadece buna sahip olmayı diliyordum." Yalan değil. Roan'la hiçbir şey olmamıştı ve olacağından da emin değildim. Ya da o istese bile oraya gidebileceğimden.

Bakışlarımı nazik bir gülümsemeyle karşıladı. "Bir gün hak ettiğin her şeye kavuşacaksın. Evrenin senin için gelmemesine imkân yok."

"Teşekkürler." Elsie'ye parasının üstünü vermek için hamle yaptım ama beni elinin tersiyle itti. "Bahşiş kavanozu için sakla."

Geçim sıkıntısı çektiğini bildiğim halde çok cömert davranıyordu ama itiraz etmedim. Ayrılırken eve fazladan kurabiye gönderirdim.

Elsie boş bir masayı kaparken, kapının üzerindeki zil tekrar çaldı ve tanıdık bir yüz içeri girdi.

"İyi günler, Dr. Miller," diye selamladım. Bana gülümsedi.

"Damien, lütfen." Başımı salladım.

"Damien."

"Dişi nasıl görünüyor? Bugün geç saatlerde uğrayıp onu kontrol edebilir miyim diye bakacaktım."

"Güzelce iyileşiyor. Roan yakında taburcu olmaya hazır olacağını düşündüğünü söyledi."

Damien'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Roan genellikle bulduklarını takip etmez."

Omuz silktim. "Biz arkadaşız, o yüzden zaten buralardaydı."

Damien düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu çelik zırhın içinden geçebilen herkese hayranım."

Kıkırdadım. "Bunu kesinlikle kolaylaştırmıyor. Sanırım en çok Cady'ye teşekkür etmeliyim. Birinin kankası olacağına karar verdiğinde asla vazgeçmiyor."

Damien sırtıttı. "Tam bir karaktere benziyor."

"Yüzyılın ifadesi. Size ne ikram edebilirim?" Damien'ın daha önce buraya geldiğini hiç hatırlamıyordum ve geçmişime bakılırsa yüzleri hatırlama konusunda genelde oldukça iyiydim.

Önce menüyü, sonra da fırın kasasını inceledi. "Öğleden sonra atıştırması için ne önerirsiniz?"

"Hmm. Portakallı-yaban mersinli çörekler her zaman favoridir. Ve menüde yeni bir çift çikolatalı fıstık ezmesi kekimiz var."

Damien başını salladı, bakışları fırın yerine benim üzerimdeydi. "Portakallı ve kızılıklı çörek kulağa harika geliyor."

"Hemen geliyor. Burası için mi yoksa gitmek için mi istersiniz?" "Gitmek için. Kliniğe geri dönmem gerekiyor."

Çörekleri bir poşete koydum ve ona uzattım. "Bu beş elli eder."

Damien cüzdanını çıkardı ve bana on dolarlık bir banknot uzattı.
"Aslında sana başka bir sorum var."
"Ateş et," dedim.
"Seni bir ara yemeğe götürebilir miyim?"
Kıpırdamadan durdum, içimi bir panik kapladı. "Ah. Ben, şey... Şu anda gerçekten biriyle çıkmak istemiyorum. Hayatım biraz karışık ve-"
Damien bir elini kaldırdı, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Merak etme."
Roan sormamam için beni uyardı ama denemek zorundaydım."
Çenem gevşedi. "Roan sana bana çıkma teklif etmemeni mi söyledi?"
Damien başını salladı, dudakları seğiriyordu. "Aslında bu konuda oldukça kararlıydı."
"Ah," dedim, başka ne ekleyeceğimi bilemeden.
"Sana karşı oldukça korumacı görünüyor," diye devam etti.
Damien'a para üstünü uzatırken yanaklarımdaki o sıcaklık geri gelmişti.
"Biz iyi arkadaşız."
Öyle miydik? Roan ve benim onun zihninde ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bir arkadaş için biraz aşırı bir tepki gibi görünüyor."
Yanağımın içini kaşımaya başladım. "Cady ve bana göz kulak oluyor."
Damien bahşiş kavanozuna birkaç dolar attı. "Seni kollayan birinin olması her zaman iyidir. Görüşürüz Aspen."
Kapıya doğru yöneldi ve ben de arkasından bakakaldım.
Kapı arkasından kapanırken Elsie bana böcek gözlerle baktı. "Deli misin sen? Bu adam muhteşem ve o bir veteriner."
Omuz silktilim. "Sadece bir kıvılcım hissetmiyorum."
"Belki de kıvılcım radarınızı muayene ettirmeniz gerekiyordur."
Homurdandım ve temizliğe devam etmek için bezimi almak üzere döndüm ama Damien'ın sözlerinin kulaklarımda çınlamasına engel olamadım. *"Roan sormamam için beni uyardı ama denemek zorundaydım."*
Bu da ne demek şimdi?

ROAN

Nash patikada yatan zavallı, parçalanmış vaşağa bakarken, "BU KÖTÜ," diye mırıldandı.

"Bu öfkeydi," dedi Lawson, gözünün altındaki bir kas titreyerek.

Yere düşmüş hayvandan uzaklaştım, katliama daha fazla dayanamadım. Cesetten hiçbir şey çıkarılamazdı. Dr. Miller gelene ve olay yerini inceleyen teknisyenlerden test sonuçlarını alana kadar hiçbir şey çıkmayacaktı.

Kardeşlerimin beni takip edeceğini bilerek patikadan geri dönmeye başladım. Arkamdan gelen ayak sesleri de bunu doğruluyordu.

Patika başına ulaşmak bir dakikadan az sürdü. Son sahneden bile daha cesur.

"Birinin arabasına binebilir miyiz? Taşaklarım donuyor," diye mırıldandı Nash.

Lawson cipinin kilitlerini öttürdü. Nash arkaya binerken ben ön yolcu koltuğuna tırmandım ve Lawson da sürücü koltuğuna atladı.

Nash ellerini birbirine sürterek, "Yemin ederim her yıl daha da soğuyor," dedi.

Lawson motoru çalıştırdı. "Ya da yumuşayacaksın."

Nash ona ters ters baktı. "Yüzücülerimi kaybetmek istememem beni yumuşak biri yapmaz."

Lawson kıkırdadı ama patikaya dönüp bakınca sesi kesildi. "Elimizde nasıl hâlâ bir şey olmadığını anlamıyorum."

Hiçbir şeyimiz yoktu. Yürüyüşçülerin hiçbiri ölen hayvanların etrafında dolaşan birini görmedi. Hiçbir Balık ve Vahşi Yaşam ya da Orman

Bölgede devriye gezen servis görevlileri şüpheli bir şey görmemişti. Bıçağın üzerinde de daha önce öldürülen hayvanların kılları dışında hiçbir kanıt yoktu.

"Birbirleriyle bağlantılı olduklarını biliyoruz," dedim.

Lawson, "Bu bize bir yön göstermek için yeterli değil," dedi.

Nash elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. "Belki de bu konuya kanıta dayalı bir bakış açısı yerine davranışsal bir bakış açısıyla yaklaşmamız gerekiyor."

Lawson Nash'e bakmak için koltuğunda döndü. "Daha fazlasını söyle."

"Suç mahallerinin bize fail hakkında ne söylediğini bulmamız gerekiyor. Profil uzmanı arkadaşını arayabilir misin?" Nash sordu.

Lawson yüzünü buruşturdu. "Eski profilci. Artık büro için çalışmıyor."

"Yani?" Nash zorladı. "Gittiğinde tüm bilgisini kaybetmiş değil."

Belki biraz fikir verebilir."

"Deneyebilirim ama Anson o hayatı çok geride bırakmak istedi." Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden?"

Lawson geçmişte birden fazla kez Anson'ın işinde ne kadar iyi olduğundan söz etmişti. Kimsenin suçluların aklından daha iyi anlamadığını söylemişti. Her zaman davaları tartıştırlardı.

Lawson ensesini sıktı. "Kötü giden bir davası vardı. Gerçekten kötü. Bu onu işaretledi."

Nash yüzünü buruşturdu. "Bu çok zor."

Lawson başını sallayarak onayladı. "Aramayı ben yapacağım. Eğer reddederse, zorlamayacağım."

"Tek yapabileceğin sormak," diye kabul etti Nash.

"Bu arada Rob'dan memur sayısını artırmasını isteyeceğim ve Orman Hizmetleri'nden de bir talepte bulunup bulunamayacağına bakacağım," dedim. Belki bu şerefsizi iş üstünde yakalayabilirdik. Ama Cedar Ridge çevresindeki eyalet ve ulusal ormanlar çok genişti ve bunun için çok fazla memur gerekecekti.

Lawson başparmağıyla konsola vurdu. "Denemeye değer."

"Biri bir şey görmüş olmalı," dedi Nash. "Bu tür cinayetlerde... kişi kanlar içinde kalırdı."

Homurdandım. "Herkes bu işe bulaşmak istemiyor."

Nash başını salladı. "Balodan sonra Carrie gibi görünen birinin yoldan geldiğini görseydin polisi aramaz mıydın?"

"Elbette öyle düşünürdüm. Ama herkes bu şekilde düşünmüyor. Bazı insanlar ne pahasına olursa olsun polisle temastan kaçınmak ister," diye belirttim.

Lawson konsoldaki davul ritmini sürdürdü. "Bilgi için bir ödül düşünmemiz gerekebilir."

Nash inledi. "O zaman herkes ve kardeşleri ortaya çıkacaktır. En son ödül verdiğimizde bir kadının neredeyse bir saat boyunca uzaylıların Cedar Ridge'e nasıl indiğini ve insanları nasıl kaçırdığını anlatmasını dinlemek zorunda kaldım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Gerçek orada bir yerde."

Nash bana ters ters baktı. "Şu lanet sondaları kış deliğimden uzak tut yeter."

Bir kahkaha attım.

Lawson sadece başını salladı. "Ödül arttığında telefon görevinin sende olmasını sağlayacağım."

"Kaba," diye karşılık verdi Nash.

Saatime baktım. "Lanet olsun. Gitmem gerek." "Nereye?" Nash sordu.

"Cady'yi dansa götürmeli ve birkaç küçük orospuya bakmalıyım." SUV etrafımda sessizleşti.

Nash bana birkaç kez göz kırptı. "Ne dedin sen?"

"Bazı kızlar Cady'ye kötü davranıyor. O iyi bir çocuk ve sataşılmayı hak etmiyor."

Lawson inledi ve burnunun kenarını sıktı. "Lütfen bale stüdyosuna çağrılmama neden olacak bir şey yapma."

Omuz silktim. "Sadece izlediğimin bilinmesine izin vereceğim. Hepsi bu."

"Onlara o seri katil gülümsemesini vereceksin demek istiyorsun, değil mi?" Nash sordu.

"Belki."

Lawson yine inledi. "En azından Charlie'yi yanına al. Belki o seni hizada tutabilir."

Aslında kötü bir fikir değildi. Yeğenim yapmam gerekeni yapmama engel olmazdı ama onunla Cady'ye göz kulak olması konusunda da konuşabilirdim. "Elbette."

Kapıyı açtım ve dışarı

kaydım. "Roan," diye seslendi

Lawson.

Homurdandım.

"Kızlara hayatları boyunca kâbus yaşatmayın, tamam mı?" "Sadece hak ediyorlarsa."

Charlie'nin yükseltici koltuğunu aldım ve kamyonetime doğru yola çıktım. Yolun başından ilkokula varmam uzun sürmedi. Durup indiğimde Cady bana doğru uçu.

"Bay Grizz!"

Onu ayağa kaldırdım ve kalçama yasladım. "Günün nasıl geçti?" "Oldukça iyiydi."

Bir boğaz temizlendi ve yaşlı bir öğretmen bana temkinli bir bakış attı. "Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

"Bu Bay Grizz. Annemle benim kankamız ve bugün beni dansa götürecektir," diye bilgi verdi Cady.

Beni beklerken kadının ağzı inceldi.

Cady'yi yere yatırdım ve rozetimi çıkarıp ona uzattım.

Sahte olabilirmiş gibi incelemek için tatlı bir zaman ayırdı. Sonunda geri verdi. "Pekâlâ."

"Ben de yeğenimi alacağım. Charlie Hartley." Charlie ayağa fırladı. "Öyle mi?"

Omzuna vurdum. "Minik Dansçı ve benimle baleye geliyorsun."

Yüzü buruştu. "Tütü giymek zorunda değilim, değil mi?" "Sadece sen istersen dostum," dedim.

Öğretmen ofladı pufladı. "Bu konuda bir telefon aldık." Sanki beni tutuklatmadığı için sinirlenmiş gibi davranıyordu.

"Yardımlarınız için teşekkürler," dedim sahte bir gülümsemeyle ve o da koşuşturmaya başladı

Kapalı.

"Bayan Maddie beni almaya geldiğinde kontrol etmiyor," dedi Cady Düşünceli bir şekilde.

Eminim yapmamıştır. Çünkü Maddie güneş ışığı ve gökkuşağı gibiydi. Ben... değildim.

"Yükseltici koltuğun nerede, Minik Dansçı?" diye sordum.

Taş bir duvarı işaret etti. Onu aldım ve kamyonetime yerleştirdim. Çocukların kalkmasına yardım ederek koltuklarına sıkıca bağlandıklarını kontrol ettim. "Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Cady dudağını dişledi. "Dansa gitmek zorunda değiliz. Belki onun yerine dondurma alabiliriz."

İçimde öfke alev alev yanıyordu. O kötü kızlar Cady'nin en sevdiği şeyi yapmak istememesine neden olmuştu. Bu bugün sona erdi.

"Şuna ne dersin? Dansa gideriz, *sonra* da dondurma yeriz."

Hâlâ emin görünmüyordu.

Omzunu sıktım. "Kötülerin kazanmasına izin veremeyiz. Çünkü eğer izin verirsek, bunu yapmaya devam edecekler. Sadece sana değil, diğer insanlara da."

Cady yavaşça başını salladı. "Başka çocuklara kötü davranmalarını istemiyorum." Ne kadar saf bir kalp.

Elimi kaldırdım. "Hadi yapalım şunu."

Cady bana bir beşlik çaktı. "Hadi yapalım şunu."

Kapıyı kapattım ve arkadan bir çanta kaparak kamyonetime döndüm. Birkaç saniye içinde şehrin kenarındaki dans stüdyosuna doğru yola çıktık. Arabayı boş bir yere çektim ve Cady ile Charlie'nin inmesine yardım ettim.

Cady çantasını kaptığı gibi binaya doğru koşmaya başladı. "Üstümü değiştirmeliyim." "Bekle, Minik Dansçı. Sana bir şey aldım." Ona alışveriş çantasını uzattım.

Yerel spor malzemeleri dükkanından bir çanta.

İçeri baktı ve nefesi kesildi. "Benim için mi?"

Başımı salladım. "Mağazadaki kadın senin bedenine uygun olduğunu söyledi."

Cady ışıltılı pembe bir mayo çıkardı ve ağzı açık kaldı. "Bunlar süslü olanlar."

Göğsüm onun için sızlıyordu. Cady en iyisini hak ediyordu ve elimden gelse bunu ona sağlayabilirdim. "Parıltıları seveceğini düşünmüştüm."

Gülümsedi ve kendini bana attı. "Sen benim en sevdiğimsin!"

Kıkırdadım ve sırtını sıvazladım. "Acele edip üstünü değiştirsen iyi olur." Cady beni bıraktı ve soyunma odasına koştu.

Charlie onun gidişini izledi ve sonra bana baktı. "Parıltılar onun en sevdiği şey."

"Ben bunu çözdüm."

Bir an sessiz kaldı ve sonra stüdyoya baktı. "Heather ve arkadaşları yine Cady'ye kötü davranıyorlar, değil mi?"

Başımı salladım. "Okulda da bir şeyler yapıyorlar mı?" "Bazen. Ama ben etraftayken değil."

Bir huff çıkardım. Tabii ki hayır. İçlerinden biri muhtemelen yeğenime aşıkta ve onun Cady'nin arkasını kollayacağını biliyordu.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedim. Charlie başını salladı.

"Bir süre Cady'ye yakın durmanı istiyorum. O kızların artık ona bulaşmamasını sağlamaya çalışacağım."

"Tamamdır, Roan Amca. Her zaman birlikteyiz çünkü o benim en iyi

arkadaşım."

Kıkırdadım. "Bunu duyduğuma sevindim."

Dans stüdyosuna girdiğimizde Cady yeni mayosu ve ışıltılı tütüsüyle soyunma odasından çıkıyordu. Bana sırtı ve çantasını uzattı.

"Öldür onları, Minik Dansçı."

Gülümsemesi genişledi ve başını sallayarak onayladı.

Duvar boyunca uzanan küçük kadın denizi, ben yaklaşırken ağızları açık bir şekilde bana bakıyordu. Katelyn Beasley hariç hepsini görmezden geldim. Ona öyle bir bakış fırlattım ki, buzul çağına girmesi gerekirdi.

Ağzını kapattı ve bakışlarını kaçırdı. "Bu bir numaralı huysuzun annesi," diye fısıldadı Charlie. "Sağ ol dostum."

Duvara yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sınıftaki çocukları taradım. Çoğunluğu kızdı ama birkaç küçük oğlan çocuğu da vardı. "Hangisi Heather?" Charlie'ye fısıldadım.

Charlie'nin burnu kıvrıldı ve köşede iki kızla konuşan küçük sarışını işaret etti. Cady dansçıların arasında yerini alırken, kız Cady'ye alaycı bir şekilde baktı.

Öfkem kabardı ve boğazımı temizledim. Dansçılar bana doğru baktı. Ama bakışlarım bir numaralı huysuza kilitlenmişti. Ona odaklandığımı gördüğü an, yüzü kızardı. Bakışları Charlie'ye kaydı.

Ona doğru hızlıca bir bakış attım ve benim duruşumu aynen taklit ettiğini ve ona ters ters baktığını gördüm. Heather'ın yüzü kızardı ve hızla gözlerini kaçırarak arkadaşlarına döndü. Konuşmaya devam ettiler ama bu sefer bakışlar Charlie ve benim üzerimdeydi.

Ders başladı ve ben kötü kız üçlüsünü yakından izledim. Ne zaman bir dudak bükme görsem ya da fısıltıyla bir yorum duysam, boğazımı temizliyor ve onlara dik dik bakıyordum. Yarı yolda, tamamen durdu.

Cady'nin gözle görülür bir şekilde rahatladığını gördüm. Ama bundan daha fazlasıydı. Canlandı. Dans etmeyi kesinlikle çok sevdiği belliydi. Yüzündeki saf neşe, solar pleksusa indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Cady dönüp durdu, sıçradı ve kıvrıldı. İşi bittiğinde kıza kendi lanet stüdyosunu vermek istedim. Her şey onu çok mutlu ediyordu.

"O çok iyi," diye fısıldadı Charlie.

Bu sınıftaki çocukların hiçbirinin *iyi* olarak sınıflandırılabilceğinden emin değildim. Çok gençtiler. Ama Cady'nin içinde onu parlatan bir ışık vardı.

Onu sırtından alkışladım. "En iyisi." Cady koşarak yanıma geldi ve kendini bana doğru fırlattı.

Onu kıkırdayarak yakaladım. "Minik Dansçı, inanılmazsın." Işıl ışıl parlıyordu. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen en iyisisin," dedi Charlie.

O gülümsemeyi ona çevirdi ve on yıl içinde başımızın belaya girebileceğinden endişelendim.

"Teşekkürler, Charlie." Cady dikkatini tekrar bana yöneltti. "Her derse gelebilir misin?"

Kaşlarım kalktı.

Yakınına eğildi. "Bugün o kadar kötü değillerdi."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Ne zaman istersen gelirim." "Siz en iyisisiniz, Bay Grizz."

"Roan," dedi bir ses. "Cady'yi tanıdığımı bilmiyordum."

Katelyn Beasley'e bakmak için döndüğümde kaskatı kesildim. Son derece şık giyinmişti ve güzelliğini inkar etmek mümkün değildi ama güzelliğinin altında beni ürperten bir boşluk vardı.

Cady kollarımın arasında dönerek Katelyn'e baktı. "Bay Grizz, Charlie'den sonra en iyi arkadaşım ve kötülerini sevmez."

Katelyn'in çenesi düştü ama hemen kapattı. "Kimse kötü insanları sevmemeli."

"*Senden* hoşlanmıyor demek istiyor," dedi Charlie. "Bayan Barlow'a sürekli kötü davrandığını görüyorum, Heather da Cady'yi ağlattı. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

Katelyn zoraki bir kahkaha attı ama bu zorlamanın da ötesindeydi. "Çocuklar, değil mi?" Gözlerimi ona diktim.

"Söyledikleri gibi yapacağım."

Cady'yi kollarımda tutarak eğildim ve çantasını aldım. "Gitmeye hazır mısın, Minik Dansçı?"

Katelyn arka planda homurdanırken bana doğru sırtıttı. "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi dans dersi."

ASPEN

"*EN İYİSİYDİ!*" Cady mutfağın etrafında dönerken şöyle dedi.

Karıştırdığım biberden başımı kaldırdım ve kızımı yüzünde bir eğlence ifadesiyle izleyen Roan'a baktım. Tanrım, o iyi bir adamdı. Onun kızımın etrafındaki şefkatini izlemek kadar güzel bir duygu yoktu.

"Bay Grizz beni her zaman götürecektir, böylece kötüler kötü olmayacak," diye ekledi.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı.

"Öyle mi?" Roan omuz silkti.

"Benim için fark etmez."

Sözleri göğsüme çarptığında kaseleri doldurdum. Çok uzun zamandır yalnızdım. Yardım yok. Hem iyinin hem de kötünün yükünü paylaşacak kimse yoktu. Şimdi bunun tadına varmak neredeyse acı veriyordu.

Fırının zili çaldı ve Roan hareket etti. "Ben bakarım."

Fırın eldivenlerini aldı ve ruloları çıkardı. Bir şeyin nerede olduğunu sormadı. Zaten biliyordu. Bir kâseyi havluyla kapladı ve ekmekleri içine yerleştirdi.

Bu basit görevle ilgili bir şey gözyaşlarımla savaşmama neden oldu. Hızla arkamı döndüm ve kaseleri yemek masasına yerleştirerek işe koyuldum. "Cady, ne içmek istersin?"

"Süt, lütfen!"

"Roan?" Bakmadan sordum, sanki onun benim alanımda bu kadar dolu dolu *yaşadığını* görmek katlanılamayacak kadar fazlaydı. O gittiğinde ne olacaktı? Her şey boş mu gelecekti? Muhtemelen uzun sürmezdi. Steven ve Tyson uzak durmuşlardı ama Steven'ın sokağın karşısından The Brew'u izlediğini görmüştüm.

"Süt iyidir," dedi Roan, sesi hırçındı.

Odağımı süte çevirdim. Üç bardak doldurdum ve masanın üzerine koydum.

Cady sandalyesine kaydı ama bir aşağı bir yukarı zıpladı. Danstan, okuldan ve Dr. Miller'ın Dory'nin yarın taburcu olabileceğini söylediğinden bahsetti. Gevezelikleri arasında yemeğini nasıl yediğini bilmiyordum ama yemişti.

"Lütfen izin verir misiniz? Gidip piruetlerimi çalışmak istiyorum," diye gülümseyerek sordu.

Başımı salladım. "Kasenizi lavaboya götürün lütfen."

Cady sandalyesinden zıpladı, elindeki kâseyi lavaboya bıraktı ve yatak odasına yöneldi.

Sonra sadece Roan ve ben kaldık.

Peçeteyi kucağımdan aldım, dikkatlice katladım ve servis tabağımın yanına koydum. "Bugün yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Roan sandalyesinde arkasına yaslandı. "Önemli bir şey değildi."

Başımı salladım. "Bu onun için her şeydi. Benim için de."

Roan'ın mavi bakışları beni delip geçti. "Kızı Katelyn gibi insanlar yalnız olmadıklarını bilmek istiyorlar. İnsanların sana ilgi gösterdiğini."

Sertçe yutkundum. "Sence işe yarayacak mı?"

Katelyn ve bana karşı yaptığı küçümseyici yorumlar umurumda değildi. Ben Cady'yi önemsiyordum. Zorbalığın ve zalimliğin onun ruh sağlığına neler yapabileceğini. O ortaokula başlamadan ve sosyal medya ve gerçek aşklar gibi şeyler ortaya çıkmadan önce bunu engellemek istiyordum.

Roan bir an sessiz kaldı. "Ortaya çıkmaya devam edeceğim. Dikkat ettiğimi bilecekler. Law'a da o etraftayken aynısını yapmasını söyleyeceğim. Katelyn onun pantolonuna girmek istiyor, sırf bu yüzden bile şekil değiştirebilir."

Bir kahkaha attım. "Kardeşini kurtların önüne mi atıyorsun?"

Roan'ın bakışları benimkilere kilitlendi. "Senin için her şeyi yaparım."

"HAREKETSİZ VE SESSİZ, DEĞİL Mİ?" Roan sordu.

"Fare gibi sessiz," diye fısıldadı Cady bana yaslanırken.

Ahırın arka tarafında durduk. Ördekler dışındaki tüm hayvanlar otlaktaydı, böylece sessizliği yakalayabildik.

Roan ahırın kapısını sonuna kadar açmıştı. Tüm ahırlar kapalıydı, bu yüzden dışarıya giden tek bir yol vardı.

Yavaşça Dory'nin bölmesini açtı ve içeri girdi.

Geyik ona şüpheyle baktı. Burada aldığı onca yiyecek ile iyice semirmişti ve kış için iyi durumda olacaktı. Roan'la arasındaki mesafeyi koruyarak yeri eşeledi.

İnanılmaz derecede yavaş hareket ediyordu, ani ya da ürkütücü bir şey yoktu. Sadece onu yavaş yavaş kabinin girişine doğru götürüyordu.

Dory ondan açık kapıya baktı ve geri döndü. Havayı kokladı, bir adım attı, sonra bir adım daha attı. Başını ahırdan dışarı çıkardı ve Cady elimi sertçe sıktı.

Dory durdu, sığınağından ayrılmak isteyip istemediğinden emin değildi. En azından bulunduğu yerde ne ile karşılaşacağını biliyordu. Dışarıda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Roan geyiğe bu fikre alışması için zaman tanıyarak sadece bekledi.

Başını tekrar kaldırdı ve boynundaki küçük beyaz lekeyi ortaya çıkardı. Kulakları seğirdi ve koridora doğru adım attı. Sonra dondu kaldı, Cady ve bana baktı.

Ona aklıma gelen her sevgi dolu iyiliği gönderdim. Her şeyin yoluna gireceğine dair sessiz mesajlar. Artık iyileşmişti. Güvende olduğuna. Özgür olabileceğine dair.

Dişi geyiğin gözlerinden bir şey geçtiğine yemin edebilirim. Sonra döndü ve tırıs la koridordan aşağıya, sabahın ilk güneşine doğru ilerledi.

Peşinden gittik, arabamdan aşağıya ve sokağın karşısındaki tarlaya atlayışını izledik. Cady daha iyi görebilmek için araba yolundan aşağı inerken gözlerim yaşardı.

Roan yanımda durdu, aşağıya baktı ve düşen gözyaşlarımı aldı. Elini kaldırdı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Bunlar neyle ilgili?"

"Sadece onun iyi olmasını istiyorum," diye fısıldadım.

Roan'ın eli aşağıya indi ve ense mi sıktı. "Hassas Kalbim."

Nefesim kesildi. Lakapla. Bir çeşit iddia.

Başını eğdi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Senin sayende savaşma şansı var."

"Anne!" Cady bağırdı. "Arkadaşlarını bulmuş!"

Roan beni bıraktı ve Cady'ye doğru ilerledi. Ama bacaklarımı çalıştırmam bir süre aldı. Sanki o dudakların fırçası beynime kısa devre yaptırmıştı.

Sonunda kendimi ilerlemeye zorladım.

Cady, Roan'ın yanına bastırdı. "Onları görüyor musun?" "Görüyorum," dedi Roan huysuzca.

Yolun karşısındaki tarlada altı geyikten oluşan bir grup toplanmıştı. Bir tanesi Dory'yi selamlamak için burnunu uzattı ve gözyaşlarım beni buldu.

"Anne, neden ağlıyorsun?"

"Mutluyum, Katydid. Dory'yi ailesine geri götürdük."

"Döndürdük, ha?" diye mırıldandı.

"Okul öncesi bir etkinlik için hiç fena değil," dedim. Cady inledi. "Okula gitmek zorunda mıyım?"

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Okulu seviyorsun. Ve sen orada olmazsan Charlie çok üzülecek."

"Biliyorum ama bunun kadar havalı olmayacak."

Roan kıkırdadı. "Kim bilir, belki teneffüste yeni bir hayvan arkadaş bulursun."

Cady'nin gözlerinde umut parladı. "Bir keresinde bir kurbağa bulmuştuk."

"Gördün mü, yaşanacak daha çok macera var. Şimdi gitmemiz gerek yoksa geç kalacağız," dedim.

Roan, Cady'yi sırt çantasıyla birlikte steyşın arabama bindirmeme yardım etti. Onu içeri kapatırken ona baktım. "Teşekkürler. Tüm yardımların ve

."

"Bana teşekkür edip durmana gerek yok," diye homurdandı. Dudaklarım kıkırdadı. "Belki de sana teşekkür etmek hoşuma gidiyordur."

Roan sadece homurdandı. "Bana mesaj at. Bırakma işleminin nasıl gittiğini bana haber ver."

Sözlerinin altındaki alt metni okudum. Katelyn'in bana sorun çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek istiyordu. "Soracağım. Akşam görüşür müyüz?"

Başını sallayarak onayladı. "Dikkatli sür."

Direksiyonun başına geçtim ve yola koyuldum. Göğüs boşluğumda bir savaş sürüyordu, umut ve korku destansı boyutlarda düello yapıyordu. Kasabaya doğru dönerken parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavradı.

Roan'ın hayatımda olmasının verdiği sıcaklığa kendimi bırakmak istedim. Bunun ne olduğunu ya da ne olacağını sorgulamamak. Ama yaşadıklarımın sonra bu imkânsızdı. En sevdiğim insan benden koparılmıştı. İyi şeylerin kalmaya gücü olduğundan şüphe etmeme neden oldu.

Otoparka döndüğümde Cady'nin yol boyunca konuştuğunu fark ettim.
İrkildim. Yılın annesi burada.

Arabayı durdurduğumda, öğretmenlerden birinin yanında bekleyen Charlie'yi gördüm. "Görünüşe göre misafirin var."

Cady sırtarak yükseltici koltuğunun kayışlarını çözdü. Ben arabanın etrafında döndüğümde o çoktan dışarı çıkmış ve Charlie'ye doğru yönelmişti. Bana el salladı ve kızın elinden tutarak onu okula doğru götürdü. Beni toz içinde bırakarak.

Öğretmen gülümsedi. "Bu ikisi tam bir aşk hikayesi." Güldüm.

"Haklı olabilirsin."

Sadece mutlu bir sonla bitmesini umuyordum.

Arabama geri tırmanarak The Brew'e doğru yola çıktım. Ön tarafa her zamankinden daha fazla araba park etmişti ve lanet ettim. Zeke tüm müşterilerle tek başına uğraşmaktan mutlu olmayacaktı.

Kasabada bir tur grubu olmalı. Ara sıra geliyorlardı, eğer gezi daha lükse, grupları B&B'de ya da Caden'in ailesinin tatil köyü The Peaks'te konaklatan açık hava rehberleri tarafından yönetiliyorlardı.

Aceleyle arabamdan çıkıp ön kapıya yöneldim. İçeri adımımı attığımda zil çaldı.

Kapı a r k a m d a n kapandığı anda insanlar ayağa kalktı. Flaşlar patladı ve mikrofonlar yüzüme tutuldu. "Tara, hâlâ

John'un suçlu olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"İfadenizden pişman mısınız?"

"Lucy nerede?"

Kalabalık etrafımı sararken nefeslerim hızlı hızlı kesiliyor, görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Bulunmuştum.

OceanofPDF.com

ROAN

Patika başında görüş alanının hemen dışında park halinde otururken parmaklarımı direksiyona vurdum. Hepimiz şüphelinin muhtemel uğrak yeri olabileceğini düşündüğümüz çeşitli noktalarda vakit geçiriyorduk. Ama benim düşüncelerim milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Telefonuma milyonuncu kez baktım. Aspen'den hâlâ ses yoktu. Bir şey yapacağını söyleyip arkasını getirmemek onun yapacağı bir şey değildi. Şimdiye kadar Cady'yi bırakıp işe gitmek için çok vakti olmuştu.

Endişe içimi kemiriyordu. Onu aramak için telefonuma uzandım ama daha kilidini açamadan cihaz çaldı. Lawson'ın adı ekranda belirdi ve ben de kabul tuşuna bastım.

"Selam," diye selam verdim.

"Bir sorunumuz var."

İçimdeki endişe paniğe dönüştü. "Ne?" Homurdandım.

"O pislikler podcast'i yayınladılar. Aspen işe gitti ve bir düzine muhabir onu bekliyordu. Görünüşe göre, daha fazla haber almayı umarak dün öğleden sonra basına göndermişler."

Kamyonetimi çalıştırırken bir dizi küfür tükürdüm. "Nerede o?"

"Ofisimde. Durumu iyi ama sarsılmış. Her ihtimale karşı Grae'yi Cady'yi alması için gönderdim. Ona ve Charlie'ye eğlenceli bir okuldan kaçış günü yaşatacak."

Göğüs kafesimdeki o gıcırdama hissi geri gelmişti. Grae Cady'nin icabına bakacaktı, bunu biliyordum ama Tanrım, o podcast yayıncılarını bağırsaklarından asmak istiyordum. "Yola çıkıyorum."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım, yola odaklanmam gerekiyordu. Aspen'e ulaşmaya.

Dar bir virajı alıp gaza bastığımda çakıllar fışkırdı. On dakikalık yolu beş dakikada aldım, istasyonun önündeki park yerine girdiğimde lastikler gıcırdıyordu.

Anahtarlarımı kontaktan çıkardım ve ön kapıya doğru ilerledim. Duvara çarptı ve masanın arkasındaki memur sıçradı. "Bay Hartley."

Ona doğru bakmadım bile, sadece nezarethaneye doğru yürüdüm. Lawson'ın ofisine doğru hışımla ilerlerken polisler yüzümdeki ölümcül ifadeyi anlayıp yolumdan çekildiler.

Kardeşimin kapısı kapalıydı ama çalmaya zahmet etmedim. Kapıyı açtığımda Aspen'i Lawson'ın kanepesinde, kollarını kendine sarmış, kucağına bakarken buldum. Çok küçük görünüyordu. Savunmasız.

Law yanıma geldi. "Nefes al. Onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemezsin."

Küçük odayı geçerken nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Aspen yaklaştığımda ya da yanına oturduğumda başını kaldırıp bakmadı.

"Tender Heart," diye fısıldadım, bir elimi kızıl saçlarının altından geçirirken.

Bu dokunuşla iki büküm oldu, kucağıma kaydı ve yüzünü boynuma gömdü.

Donup kaldım. Hareket etmedim. Nefes almadım.

Sonra kollarımla onu sardım ve sıkıca tuttum. Sanki kollarım onu bu duvarların dışında bekleyen kâbustan koruyabilirmiş gibi.

Aspen ağlamadı, konuşmadı, lanet olası bir ses bile çıkarmadı. Sadece dayandı.

Lawson bizi merakla inceledi.

"Ne kadar kötü?" Ben sordum.

Yüzünü buruşturdu ve ben de cevabımı aldım. "Hikaye ulusal haber kanalları tarafından ele geçirildi."

"Yüzüm her yerde olacak," diye fısıldadı Aspen. "Asla güvende olamayacağız."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Güvendesin. Seni bu şekilde tutacağız."

"Yapamazsın. Kimin sana karşı geleceğini asla bilemezsin."

İçimdeki her şey çalkalandı ve büküldü. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Çok fazla. Omzunun üzerinden bakmak, kimseye güvenmemek.

Bir elimle sırtını okşadım. "İlgi azalacak. Medya yoluna devam edecek."

"Asla yollarına devam etmezler," diye mırıldandı Aspen.

Konuşması biraz bulanıktı ve adrenalinin etkisini göstermeye başladı. Lawson'a baktım. "Onu eve götürmem gerek."

Başını sallayarak onayladı. "Ön tarafa mı park ettin?" "Evet."

"Anahtarlarını ver. Kamyonetini arka tarafa taşıyacağım. Daha az göz." Dişlerim birbirine çarptı ama anahtarlığımı kardeşime uzattım.

Bir anda gitmiş, beni Aspen'le baş başa bırakmıştı. Onun dumanlı tarçın kokusunu içime çektim. En vahşi yanlarımı sakinleştirmesine izin verdim. Sonra ayağa kalktım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Yürüyebilirim," dedi Aspen uykulu bir sesle.

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Bırak seninle ilgileneyim. Buna ihtiyacım var." "Tamam." Yüzünü boynuma çevirdi ve gözlerini sıkarak kapattı.

Lawson'ın ofisinden çıktığım anda Nash yanımdaydı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Neye ihtiyacın var?"

"Arka kapıya bakabilir misin?"

"Elbette." Ona doğru yürüdü. "Mads çıldırıyor."

Bahse girerim kasabadaki herkes aklını kaçıırıyordu.

"Ona Aspen'e biraz zaman vermesini söyle."

Nash kapıyı açarken başıyla onayladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın ya da mesaj atın. Yemek getirebiliriz. Her neyse."

"Teşekkürler, dostum."

Nash gözlerime baktı. "Arkanı kollayacağız. İkinizin de."

O yanık geri gelmişti. Ailemin bana ne kadar değer verdiğini ve benim onlardan ne kadar çok şey sakladığımı hatırlatan o yanık.

İçimde dolaşan pişmanlığı görmezden gelmek için kendimi zorladım ve kamyonetime doğru yürüdüm. Lawson yolcu kapısını açtı ve ben de Aspen'i koltuğa yatırdım. Sanki uyuşturulmuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Emniyet kemerini vücuduna doğru çektim, burnumu gıdıklayan bir tarçın kokusu vardı.

Doğrulurken kapıyı dikkatlice kapattım ve Lawson ile Nash'e döndüm. "Gelişmeleri bana mesaj atar mısınız?"

Lawson, "Elbette," diye kabul etti.

Aracın sürücü tarafına yöneldim ve içeri kaydım. Aspen neredeyse hiç tepki vermedi. Yanağımdaki bir kas kıpırdadı. Ona bu işkenceyi yaşatan her pisliğin işini bitirmek istiyordum. En acı anlarını yüzüne vuran herkesi.

Motoru çalıştırarak park yerimden geri geri çıktım ve otoparktan ayrıldım. O sırada sokağın sonunda dolaşan muhabirleri gördüm. Lawson onların departman arazisine girmelerini yasaklamış olmalıydı ama onlar hâlâ paylarını almak için bekliyorlardı.

Neyse ki yanımızdan geçerken yolcu koltuğumdaki Aspen'i fark etmediler. Evine olan yolculuk uzun sürmedi ama Huckleberry Lane'e tırmanırken gerildim. Yolda araçlar sıralanmıştı; sıradan arabalar ve haber minibüsleri.

Birkaç küfür ağızımdan kaçtı ve camlarımla renkli olmasını diledim. "Eğil," dedim Aspen'in omuzlarının arkasına uzanarak.

"Ha?" diye mırıldandı.

"Muhabirler. Ördek."

Solgunlaştı, beline doğru katlanması için onu yönlendirmeme izin verdi.

Neyse ki Lawson önceden düşünmüştü ve bir ekip arabası çoktan Aspen'in yolunun ağızına park etmişti. Departmanın uzun süredir görevde olan memurlarından Clint kaputa yaslanmıştı. Çenesini kaldırdı ve muhabirler etrafına üşüşürken bana işaret etti.

Pencerelerden bile onların rahatsız edici sorularını ve Clint'in onlara geri çekilmelerini yoksa insanları fermuarla bağlayacağını bağırdığını duydum.

Gaza bastım ve hızla aşağı indim. En azından Aspen'in çiftlik evi bizi yoldan biraz alıkoymuştu. Durdum ve motoru kapattım. "Oturabilirsin," dedim usulca.

Bana baktı ve sonra yavaşça doğruldu. O güzel yeşil gözlerinde çok fazla keder vardı. "Bu asla bitmeyecek."

Elimi saçlarının altından geçirip ensesini sıktım. "Geçecek. Biraz zaman alabilir ama geçecektir." Öyle olmasını sağlayacağım. "Hadi seni içeri götürelim."

Aspen yavaşça başını salladı ve emniyet kemerini çözdü.

Kamyonetten kayarak indim ve ona yardım etmek için aracın etrafında döndüm. Basamakları tırmanırken biraz sarsaka hareket ediyordu ve onun için duyduğum endişe daha da arttı. Bana verdiği anahtarı en üstteki sürgüye sokup onu ve diğer iki kilidi açtım. O içeri girerken kapıyı açık tuttum.

Chauncey bir anda ayağa kalkmış, bize doğru geliyordu.

"Onu hemen dışarı çıkaracağım," dedim.

Aspen başını salladı. "Gidip biraz uzanacağım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Böyle bir adrenalin patlamasından sonra kimse böyle bir şey yapmaz. "Tamam. Bir dakika içinde gelip seni kontrol edeceğim."

Sözlerimi kabul etmedi bile, sadece yatak odasına doğru tökezledi.

Parmaklarımı sıkıp esneterek, öfkeme duvarda delik açmamı engelleyecek bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Kapının yanındaki kancadan bir tasma aldım ve Chauncey'e ısıklık çaldım. "O muhabirlerden birinin peşinden kaçman riskini alamam. Gerçi onlardan bir ısırık alsan da umurumda olmazdı."

Kapıyı açtım, köpeği işini yapması için bir parça çimenliğe götürdüm ve sonra onu eve geri götürdüm. Tasmağını çözerken etrafı dinledim. Hiçbir şey duymadım, bu yüzden arka koridora yöneldim.

Aspen'e ait olduğunu bildiğim kapının önünde durdum. Bu evde geçirdiğim onca geceye rağmen onun yatak odasına girmeye cesaret edememiştim. Zihnimde girilmesi yasak bir bölgeydi.

Yutkunarak kapıyı hafifçe çaldım. Cevap veren olmadı.

Düğmeyi çevirdim ve kapıyı hafifçe araladım. Mekan hiç de beklediğim gibi değildi. Parlak renkler ve gürültülü baskılar yerine, burada ve orada bir miktar altın ile sessiz pembeler ve griler vardı.

İçeri girip Aspen'i içeri aldım. Çoktan yorganın altına gömülmüştü ama uyumuyordu. Sadece tavana bakıyordu.

Aramızdaki mesafeyi geçtim ve kendimi yatağa bıraktım. "Sana bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana salladı.

Söyleyecek bir şey ararken yanağımın içini ısırđım. Kelimelerle aram iyi değildi. Hep yanlış şeyler söyledim. Ama Aspen'i de kafasında yalnız bırakamazdım.

"Parıltı yok."

Aspen'in bakışları beni bulmak için kaydı. "Ha?"

"Yatak odan. Parıltı yok. Genelde bir yerlerde olur. Bir saç bağı ya da kafa bandı. Ceketinizdeki yıldızlar. Bir kazakta ısıltı."

Dudakları kıvrıldı. "Cady buradaki dekoruma sızmadı."

"Sen harika bir annesin."

Aspen sertçe yutkundu. "Onu bundan koruyamadım."

Elini tuttum, sıktım. "Bu senin suçun değil. O kan emici akbabaların suçu."

"Bir şekilde annesine zarar verenin babası olduğunu duymasından korkuyorum."

"Bunun olmaması için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Law'a okulu aratıp müdürle konuşmasını söyleyeceğim." Aspen başını salladı, gözleri dolmuştu. "Teşekkür ederim."

"Biraz uyu. Uyandığında sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Tamam..." Ancak cümlesini tamamlayamadan düşmeye başlamıştı bile. Hemen hareket etmedim. Yapamadım. Sadece Aspen'in nefes alışını izledim. İçimde dolaşan vahşi enerjinin bir kısmının eşit nefes alıp vermelerle hafiflemesine izin verdim.

Ama karanlığın en kötüsü hâlâ içimde dönüp duruyordu. Endişe ve korku kabardı ve onu besledi. Her şeyim haline gelen bu kadını kaybedebileceğim korkusu.

Otlaklara bakarken verandadaki salıncağa yaslandım. Aspen ve Cady'nin arazilerinde dolaşmalarını, hayvanları beslemelerini, onları tımar etmelerini, onlarla oynamalarını kaç kez izlemiştim? Yüzlerindeki neşenin gerçek olmasına imkân olmadığını düşünmüştüm.

Artık öyle olduğunu biliyordum. Ama bundan da öte, yaşadıkları her şeye rağmen -kayıp, ihanet ve acı- orada olduğunu biliyordum.

Eşeklerden biri, diğeri çok yaklaştığında tekme atmış. Tarlayı paylaşan bir keçi bunu pek hoş karşılamadı ve Cady'nin Mabel adını verdiği bir numaralı eşeğe saldırdı.

Başımı salladım ve saatime baktım. Aspen beş saatten fazla bir süredir uyuyordu. Onu üç kez kontrol etmiş, iyi olduğundan emin olmak için göğsünün inip kalkmasını izlemiştim. Ama kendime tekrar tekrar iyi olduğunu söylemem bile işe yaramamıştı.

Bakışlarımı tekrar tarlalara çevirip Aspen'i ve hayvanlarını izlerken bulduğum huzurun bir kısmını bulmaya çalıştım. Ama gerçek bir rahatlama bulmak için çok fazla iblis etrafımda dönüyordu.

Arkamdaki kapı gıcırdadı ve başımı kaldırdığımda Aspen'in büyük boy eşofmanlarıyla dışarı çıktığını gördüm. Bana kaşlarını çattı. "Burası çok soğuk."

Omuz silktim. "Hayvanları izlemeyi seviyorum." Bakışlarım yüzünde gezindi. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Yapmadın."

"Ben her şeyi..." Aspen ellerini başının üzerine kaldırdı ve dairesel hareketler yaptı.

"Çok şey atlattın."

Bir an beni inceledi. "İyi misin?" "Neden olmayayım ki?"

Aspen aramızdaki mesafeyi kapattı ve kendini salıncağa bıraktı. "Bilmiyorum, belki de birinin kafasını koparmak istiyormuş gibi görüldüğün içindir."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bu pisliklerin sana bunu yaşatmasından nefret ediyorum. Seni riske atmalarından nefret ediyorum."

Bunu dile getirmek bile korkunun içimi tırmalamasına neden oldu. Elini benimkinin üzerine koydu. "Bu bir bakıma özgürleştirici."

"Özgürleştirici mi?"

Başını salladı ve otlığa baktı. "Beni yanlış anlama, korkuyorum. Sanırım bir parçam hep korkacak. Ama o kadar uzun zamandır saklanıyordum ki, insanların gerçekte kim olduğumu öğrenmesinden korkuyordum. Artık biliyorlar. Her şey ortada."

"Artık saklanmak zorunda değilsin," diye tahmin ettim.

"Hayır. Yine de dikkatli olmam ve Cady'yi mümkün olduğunca korumanın yollarını bulmam gerekecek. Ama ben yerimde durmaya hazırım. Burada güzel bir hayat kurduk ve bunun için savaşacağım."

Onun ateşinin ve gücünün bir parçasının yeniden ortaya çıktığını görmek içimdeki bir şeyleri yatıştırdı ama dehşet hâlâ içimi kemiriyordu. "İyi olacaksın."

"Neden buna inanıyormuş gibi görünmüyorsun?"

Aspen'in her zaman bu kadar anlayışlı olduğu gerçeğine lanet ettim.

"Anlıyorum."

Bir an sessiz kaldı ve sonra elimi daha sıkı kavradı. "Grae bana sen gençken neler olduğunu anlattı. Wren'in saldırısında şüpheli olduğunu. Cedar Ridge'deki insanlar sana sırt çevirmiş. Bu, o anı biraz olsun geri getirmiş olmalı. Eğer konuşmak istersen-"

"Bilmiyorum," diye tersledim.

Aspen sakinleşti ama elimi bırakmadı, öfkemin ya da kaşlarımı çatmamın onu diğerlerine yaptığı gibi korkutmasına izin vermedi. "Benimle konuşmak istemiyorsan, biriyle konuş. Seni ele geçirmesine izin verme."

Derinlerde bir basınç oluştu. O kadar çoktu ki, yanacakmışım gibi hissediyordum. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Bakışlarının yüzümü delip geçtiğini ve milyonlarca sessiz soruyu beraberinde taşıdığını hissettim.

"Her şey bittiğinde atladım."

Aspen'in eli benimkinin etrafında kasıldı. "Grae bu konuda bir şey söylemedi."

"Bilmiyor."

"Olay olduğunda daha genç olduğun için mi?"

Başımı salladım, bakışlarımı otlaktaki hayvanlardan ayırmadım. "Ailemden kimse bilmiyor."

Aspen keskin bir nefes çekti. "Neden?"

"Başlarında yeterince şey vardı. Holt ve Grae, Wren hastanedeyken perişan haldeydiler. Nash, Holt'u Wren'le buluşmaya geç bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu. Lawson polis teşkilatında yeniydi. Ailem sadece hepimizi ayakta tutmaya çalışıyordu."

"Ama böyle bir şeyi nasıl örtbas edebilirsin?" diye fısıldadı.

Omuz silktim. "Doktora ve onlara dağ bisikletimden düştüğümü söyledim. Doktor bana inanmadı ama on sekiz yaşından büyüktüm. Hiçbir şey yapamadı."

"İçinde yalnızdın."

Bunun üzerine döndüm ve Aspen'in muhteşem yüzüne baktım. "Seninle aynı şekilde."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bunu hiç bildirmedi mi?"

"Kim olduğunu göremedim. Eve dönerken beni arkamdan vurdular. O zamanlar kasabada bir evim vardı. İçlerinden biri kafama öyle sert vurdu ki bayıldım. Sanırım beni kurtaran bu oldu. Bilinci yerinde olmayan birini dövmek hiç eğlenceli değil."

Aspen'in rengi soldu. "Roan..."

"İyiydim. Beyin sarsıntısı. Birkaç kırık kaburga, kırık kol. Gözüm şişti. Siyah ve mavi."

Parmakları tutuşlarını sıkılaştırdı. "Ama sana kimin zarar verdiğini bilmeden yaşamak zorundaydın. O muhabir çalıştığım yeri sızdırdığında polisler bana zarar veren adamları yakaladı. Ciddi hapis cezaları aldılar. Sen hiçbir kapanış yapmadın. Bu korkunç olmalı."

Çenem ileri geri hareket etti. "Dikkatliyimdir. Arkamı kollarım. Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Kendini dünyanın geri kalanından tamamen soyutlamışsın."

"Böylesi daha iyi. Daha kolay."

"Kimin için?" Aspen meydan okudu. "Yalnızlık çekiyor olmalısın. Ve dünyanın geri kalanı senin sahip olduğun hediyeı kaçııyor."

Alay ettim. "Dünyanın geri kalanının bunu bu şekilde gördüğünden şüpheliyim."

Parmak uçları elimin arkasına bastırdı. "Yapma. Sen harika bir adamsın. Bunu her gün görüyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir nezaketin var. Sadece bunu kaşlarını çatarak ve ters ters bakarak saklıyorsun."

"Tender Heart..."

"Seni görüyorum, Roan. Cady ile olan ilişkini. Hayvanlarla. Benimle. Ve tanık olduğum inanılmaz şeylerin buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna dair bir his var içimde."

Döndüm ve dışarı çıktığından beri ilk kez onu tamamen içime aldım. Güzelliğı şaşırtıcıydı, ama bir deri bir kemik olmaktan çok daha fazlasıydı. Sadece varlığıyla bile harap olmuş bir ruhu yatıştırabilirdi.

Aspen kıpırdandı, aradaki mesafeyi kapattı ve ağzını benimkine bastırdı. Temasın şokuyla dudaklarım aralandı ve dilim kendi iradesiyle hareket etti. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem de, ona duyduğum ihtiyaç çok büyüktü. Tadı ağzımda patladı, cennet ve cehennem bir aradaydı. Ama alevlerin içinde mutlu bir şekilde yok olacağımı biliyordum.

ASPEN

ROAN HER YERDEYDİ -elleri saçlarıma dolanmış, sıcaklığı beni s a r m ı ş t ı .
Tadı beni etkisi altına aldı.

Geri çekildi, gözleri vahşiydi. "Aspen," diye mırıldandı.

"Yapma," diye fısıldadım. "Lütfen, geri alma." Bu öpücüğü benden
çalarsa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Asla." Tek kelime gırtlaktan gelen bir yemin gibiydi. Elleri yüzümü
çevreledi. "Bu tür şeylerde hiç iyi değilimdir. İnsanlar. Duygular."

O mavi derinliklere baktım. "Bana oldukça iyi bir iş yapıyormuşsun gibi
geldi."

Gülmesini, uzaklaştığını unutmasını ve kendini tekrar içimde
kaybetmesini istedim. Onun yerine araştırdı. O gözleri araştırdı ve test etti.
"Seni incitmek istemiyorum. Bunu istemezdim ama yapabiliyordum."

Ellerim gömleğinin içinde yumruk oldu. "Evet, canımı yakacaksın.
Tıpkı benim seni inciteceğim gibi. Ama birbirimizi önemsiyorsak, bunu
onarırız. Bir dahaki sefere daha iyisini yapmayı öğreniriz."

Yanağındaki bir kas deli gibi titriyordu. Sanki içinde benim asla
göremeyeceğim sessiz bir savaş sürüyordu.

Bir elimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırdım. "Hiç kimse beni senin
kadar güvende hissettirmedi."

Roan yutkunurken adam elması sallanıyordu. Eli aşağıya indi,
başparmağı boynumdaki sütunu izledi. "Bazen beni hipnotize ettiğini
düşünüyorum. Seni düşünmeden duramıyorum. Başka bir şey düşünmem
gerekirken bile."

Ateş alevlendi, umut da onunla
birlikte yükseldi. "Eskiden seni
izlerdim."

Bunun üzerine kaşlarım birbirine çarptı.

Roan çenesini ağaçlarla kaplı dağın yamacına doğru salladı. "Kulübem şu tarafta. Bu çiftliğe bakıyor. Seninle tanışmadan önce bile balkonumda oturur ve kızıl saçlı kadınla kızını izlerdim. Her zaman çok mutlu. Çok sabırlı. *Hayat* dolu. "Senin gerçek olamayacağını düşündüm."

Başparmağı aşağıya indi, sonra elini kalbimin üzerine bastırdı. "Ama işte buradasın, bu yaşayan, nefes alan şey. Yürüyen bir ayartı."

"Teslim ol," diye fısıldadım.

Roan'ın gözleri parladı. "Ne sorduğunu bilmiyorsun." "O zaman göster bana."

O kadar hızlı hareket etti ki geldiğini görmedim. Bir saniye önce verandadaki salıncaktaydım. Sonra Roan'ın kollarındaydım. Eve girerken içgüdüsel olarak bacaklarım beline dolandı.

Kapı arkamızdan çarptı ve Chauncey kafasını köpek yatağından kaldırarak sordu.

"Kilitle," diye nefes aldım.

Roan geriye doğru bir adım attı, üst sürgüyü çevirdi ve sonra tekrar hareket etti. Uzun adımları alanı kaplıyordu. Hareket ederken beni öpmemi ama bakışları fiziksel bir okşayış gibiydi, okşuyor ve alay ediyordu.

Birkaç saniye içinde yatak odama ulaştı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Beni o kadar yavaş yere indirdi ki neredeyse acı veriyordu. Göbeğim pantolonundaki uzun, kalın çıkıntıya bastırdı ve neredeyse inliyordum.

"Emin olmak için sana ihtiyacım var."

Yüzüne baktım ve sesime katabildiğim kadar kesinlik kattım. "Eminim."

Roan başparmağıyla nabız noktamı okşadı. "Kontrol ihtiyacım var." Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum.

"Tamam."

Başparmağı göğsümde ve göğüs kafesimde gezindi. Parmakları eşofmanımın eteğini kıvırdı. "Kollar yukarı."

Sesinde bir sertlik, bir ihtiyaç vardı ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oldu. İtaat ettim.

Roan eşofmanımı yavaşça sıyırıp yere attı ve beni uyku tulumumla bıraktı. Beni içine çekerken gözleri parladı. "Çok güzel."

Roan'ın bakışlarını içime çekerek kollarımı yavaşça indirdim.

Parmağı narin kumaşın arasından göğüs ucumu izledi. Zirve yaptı ve gerildi. "Sikeyim. Şu tepkiye bak. Çok güzel. Mükemmel."

İhtiyacım azalırken kalbim hızlandı.

"Bunu alabilir miyim?" Roan, parmakları a t l e t i n askısıyla oynarken sordu.

Başımı salladım.

"Kelimeler, Hassas Kalp. Kelimelere

ihtiyacım var." "Evet," diye nefes aldım.

Kaşkorse bir anda yok oldu ve yerdeki atılmış eşofmanıma katıldı.

Roan geri çekildi, üzerimde yükseldi ve çıplak tenimin her santimini içine aldı. Önümde durdu, köprücük kemiğim boyunca ve yan tarafımdan aşağıya doğru uzanan yara izine baktı. Dönüp üzerimi örtme isteğimle savaştım ama bunu yapamadan Roan eğildi.

Dudakları kalkık etin üzerinde gezindi. "Bu acıyı dindirmek için her şeyi yaparım."

"Roan." Adı boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Herhangi bir şey," diye yankılandı.

Roan'ın parmakları dudaklarını takip ederken gözlerim yaşardı. Verdiğim zarardan korkmuyordu. Bu onu ürkütmedi. Beni olduğum gibi kabul etti.

Hareket etmeye devam etti, etrafımda döndü, arkamda durdu ve bir parmağını omurgamda gezdirdi. "Hayal edebileceğimden daha pürüzsüz."

"Roan..."

Beni kendine doğru çekti, sırtım onun ön tarafına dönüktü. Aramızda titreşen ihtiyacı hissedebiliyordum, sertliği kıcıma yaslanmıştı.

Roan bir elini eşofmanımın kemerinin altından külotumun altına kaydırды. Başımı omzuna yasladım, zor nefes alıyordum.

Parmakları aşağı kaydı, keşfediyordu. Kalçalarımın arasında ıslaklık toplandı.

Beni avuçladı. "Bu sıcaklık. Bir adamı canlı canlı yakabilir." Sözleri karşısında içim sıkıştı.

"Roan..."

"Sabır."

Kalçalarımı birbirine bastırdım, elinin etrafında sıkılaştım, kendime daha fazla baskı, daha fazla sürtünme vermeye çalıştım. Sadece... *daha fazla*.

Roan kalçamı çimdikleyerek cık cık diye bir ses çıkardı.

"Uslu dur." Başımı çevirdim ve boynunu ısırdım.

Kıkırdadı, bu ses beni daha da tahrik etti. "Çok kabasın," diye azarladım.

Roan'ın parmakları geri dönmüş, alay ediyor ve oynuyordu. "Seni uyarmıştım. Ama emin olduğunu söylemiştin. Fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Asla."

"İşte benim kızım," diye fısıldadı kulağıma, iki parmağı içime girerken dişleri lobu ısırıyordu.

O zaman inledim. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O uzun parmaklar beni okşadı ve büktü, daha yükseğe çıkardı ve sonra geri çekildi. Bu muhteşem bir işkenceydi ve ben sadece daha fazlasını istiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Bana neye ihtiyacın

olduğunu söyle." "Daha

fazla," diye nefes aldım.

"Be. Spesifik ol." Roan'ın parmakları kıvrıldı.

Yumuşak bir miyavlamayla ağzım açık kaldı. "Bu. Sen. İçimde."

Roan'ın eli bir anda gitti. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, eşofman altımı ve külotumu da yanına aldı. Sol bacağıma dokundu. "Kaldır." Sonra sağ bacağıma. "Kaldır."

Sonra terliklerim ve giysilerimin son dikişi de gitmişti. Ellerimi indirdim, kendimi bir şekilde örtme ihtiyacı hissettim.

"Yapma," diye kırptı

Roan. Kıpırdamadım.

"Sen hayatımda gördüğüm en nefes kesici şeysin. Bu güzelliğin bir santimini bile benden saklama."

Ellerim yanlarıma düştü ve derin bir nefes aldım.

Roan'ın eli bacağımdan kıcıma doğru ilerledi. Sertçe kavradı. "Mükemmel." Küreyi ısırdı. "Çok ısırılabilir."

İçimde bir ürperti dolaştı, sıcaklık ve ihtiyaçtan kaynaklanan bir ürperti.

Yer değiştirdi, önüme geldi ama hâlâ dizlerinin üzerindeydi, bakışları kalçalarımın tepesine kilitlenmişti. "Güzel olacağını biliyordum."

Roan'ın başparmağı beni ayırdı ve öne doğru eğildi. Dili klitorisimde gezindi ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Roan'ın kolu bacaklarıma dolandı ve beni sabit tuttu. "Kıpırdama."

Tek bir kelime bile söyleyemedim ama başımı salladım. Roan göbeğime doğru sırttı. Parmakları içimde ilerlerken dili de o sinir demetinin etrafında dönüyordu. Dilinin her darbesi neredeyse beni uçuruma sürüklüyordu. Ama sanki beni oraya neyin götüreceğini biliyordu ve henüz buna hazır değildi.

"Lütfen," diye inledim.

"Gelmek ister misin?"

"Evet." Yalvarmaktan utanmayı geçmiştim. Sadece serbest bırakılmaya, içimde oluşan baskıdan kaçmaya ihtiyacım vardı.

Roan üçüncü bir parmak daha ekledi ve dudakları klitorisimin etrafına kapanırken içerideki o noktaya bastırdı. Derinden emdi ve görüş alanımda iğne ucu kadar ışıık dans etti. Duvarlarım onun etrafında kenetlenirken kalçalarım şiddetle sarsıldı. Dudaklarımdan anlamsız sesler döküldü.

Roan her zevk dalgasıyla alay etti. Tam bittiğini düşündüğümde, bacaklarım sonunda pes edene kadar bir başkası dalgalandı.

Beni kucağına aldı, yatağı yatırdı ve bana sıırttı. "Üzerindeki o parıltı gibi."

Tüm vücudum karıncalandı ama Roan'ın yüzündeki muzip gülümseme neredeyse beni ele geçirecekti. "*Sana* ihtiyacım var."

Roan geri adım attı, parmakları gömleğinin düğmelerine gitti. "Beni yakaladın."

Atletini çekiştirerek çıkarırken yutkundum. Roan'ın iri bir adam olduğunu biliyordum ama o kadar kası bir arada görmek neredeyse dilimi yutmama neden oluyordu.

"Manzarayı beğendin mi?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. "*Sana* sonsuza dek bakabilirim."

Botlarını tekmelediğinde ifadesi yumuşadı ve parmakları pantolonunun düğmesine gitti. "Bana zaman kaybı gibi geliyor." Bir an için durdu. "Prezervatifim yok."

Ağzım kurudu. "Adet dönemlerimi düzenlemek için hap kullanıyorum. Ve kontrolden geçtim."

"Benim de var. Ve benim için uzun zaman oldu."

Bunda bir şey vardı. Bana verdiği güven, beni içine alması. Bu seksten daha fazlasıydı.

"Benim için de uzun zaman oldu," diye fısıldadım.

Roan bir anda hareketlendi, kıyafetlerinin geri kalanını da çıkarıp bana doğru yürüdü. İri bedeni bedenimi sarınca nefesim kesildi. Bacaklarım belini çevreledi, ucu girişime çarpıyordu.

O sonsuz mavi gözler benimkileri aradı. "Hâlâ emin misin?" Elim onun sakallı yanağına gitti. "Her zaman."

Roan'ın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Uzun bir süzölüşle içeri kaydı. Gözlerim gerilmeyle kapandı - çok lezzetli bir baskı.

"O gözlere ihtiyacım var," diye homurdandı Roan. Göz kapakları açıldı.

Yüz ifadesi neredeyse acı doluydu. "İşte orada."

Bununla birlikte hareket etmeye başladı. Parmaklarım omuzlarına gömülürken o daha derine itti ve hızını artırdı. Her şey yeniden, bu sefer daha hızlı gelişti.

"İşkence cenneti," diye homurdandı.

Sırtım kamburlaşarak Roan'ı daha derine çekti ve o da küfretti. Bu onun içindeki bir şeyi serbest bıraktı - Roan'ın içindeki o vahşilik sonunda serbest kaldı.

Beni aldı.

Her itiş bir öncekinden daha derindi. Dalga dalga gelen hisler içime çöktü, gözlerimde yaşlar birikti. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

"Bir tane daha, Tender Heart. Benimle gel." Roan'ın başparmağı klitorisimi buldu, daire çizdi ve sonra bastırdı.

Bir çığlık atarak etrafına kenetlendim, mengene kavraması onu da benimle birlikte götürüyordu. Roan tekrar tekrar içime girdi. Çılgınca bir ihtiyaç içinde birlikte dönüyorduk.

Roan yere yığıldı, sırt üstü yuvarlandı ve hâlâ içimde nabızı atarken beni de yanına aldı.

Nefesimi toparlamakta zorlandım. "Bu..."

"Harika mı?"

Bu beni bir kakhaha ile irkiltti.

"Lütfen yapma," diye inledi. "Beni öldüreceksin."

Durmaya çalıştım ama yine de boynuna karşı sıırttım. "Çoğu zaman bu kadar sessiz olmana rağmen, seks sırasında şaşırtıcı derecede gevezesin."

Homurdandı.

"Konuşkan haline geri dönmüşsün, görüyorum," diye homurdandım.

Roan bizi tekrar çevirerek içimden çıktı ve elini yüzüme doğru kaldırdı.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, az önce yaşadığımız gibi."

Kalbim tekledi ve nefes almakta zorlandım. "Ben de."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dışarıda bir arabanın kapısı çarptı. Bakışlarım saate kaydı ve panik içinde gözlerim büyüdü.

"Cady."

OceanofPDF.com

ROAN

Aspen kadar hızlı hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim. Yataktan fırladı ve çılgınca atılmış kıyafetlerini aramaya başladı. "Aman Tanrım. Anne hapishanesine gidiyorum. Ya kapıyı kilitlememiş olsaydık? İçeri girebilirdi."

Elimde değildi. Kıkırdadım.

Aspen bana ters ters baktı. "Bu hiç komik değil. Giyinir misin?"

Dudaklarım seğirdi ama doğruldum ve kıyafetlerimin nereye gittiğini anlamaya çalıştım. "Kimse kapıyı kırmayacak."

"Erkekler," diye homurdandı ve eşofmanlarını çekti.

Ön kapı çalındı ve Aspen irkilerek doğruldu. "Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*!" Sweatshirt'ünü çekiştirirken bana doğru döndü. "Sen giyin. Ben Cady'yi oyalayacağım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Aspen, Cady hakkında sanki küçük bir diktatörmüş gibi konuşuyordu.

Odadan dışarı fırladı ve ben de hızla giyindim ve kendimi toparlamak için banyoya girdim. İşimi bitirdiğimde oturma odasından sesler duydum.

"Bütün bu insanlar kimdi anne? Bay Caden bana kılık değiştirme oyunu oynattı ve arabayla gelirken onun paltosunu başıma geçirdim. Çok aptal."

Masum sözleri karşısında içim burkuldu ama kız kardeşimin nişanlısının ayakları üzerinde çabuk düşünebilmesine minnettardım. İhtiyacımız olan son şey Cady'nin bir fotoğrafının medyaya sızmasıydı.

"Bay Grizz!" Cady bana doğru uçtu, ben de onu kollarıma aldım. "Hey, Minik Dansçı. G ve Caden'la eğlendin mi?"

Heyecanla başını salladı. "En iyisi! Tatil köyündeki ahırlara gidip ata bindik. Hem de *okul gününde*." İç çekti. "Keşke bunu her gün yapabilsen. Sonra Bayan Grae bizi cheeseburger ve milkshake almaya götürdü. Ben çilekli aldım ve en lezzetlisiydi."

"Kulağa epey destansı bir gün gibi geliyor." Caden'a baktım. "Yardımanın için teşekkürler."

Başını salladı, sanki bir uzaylıymışım gibi beni inceliyordu. "Elbette." Bir an durakladı. "Dışarıdaki kalabalık gittikçe artıyor."

Cady'yi yere bıraktım. "Hey, yeni masa oyununu odana kurabilir misin? Sonra sen, ben ve annen oynayabiliriz."

Bana sırttı. "Kesinlikle." Sonra koridora çıktı. "Totes?" diye sordum.

Aspen başını salladı. "Drew ona her türlü dili öğretiyor." Caden homurdandı. "Bu konuda dikkatli olmak isteyebilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Umarım küçük kulaklara dikkat eder."

Caden kıpırdandı, Aspen'den bana ve tekrar bana baktı. Aspen'in yanakları kızardı ve parmaklarını oynattı. Boğazını temizledi. "Kalmak için daha güvenli bir yere ihtiyacınız varsa, The Peaks'teki kulübelerden birini alabilirsiniz. Sıkı bir güvenliğimiz var ve açık bir izin olmadan basına izin verilmiyor."

"Teşekkür ederim Caden," dedi Aspen yumuşak bir sesle. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama hayvanlarımız var ve Cady'nin de rutini var. Her şeyi mümkün olduğunca normal tutmaya çalışmak istiyorum."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ama fikrini değiştirirsen, teklifim her zaman geçerli."

"Gerçekten çok nazıksın."

"Yaşadıklarınız için çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize haber verin," dedi Caden.

Aspen yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bir şey söylemediğim için kızgın değil misin?"

Caden'ın ifadesi yumuşadı. "Hepimizin sırları vardır, paylaşılması zor olan şeyler. Bilmek istememizin tek nedeni yardım edebilmektir."

Aspen'in gözleri buğulandı. "Peki ya G?"

Şu ana kadar Aspen'in bu sırrı saklamak konusunda ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Parmaklarını o kadar sert büktü ki parmak eklemleri beyazlaştı ve nefes alış verişlerinin normalden daha hızlı olduğunu gördüm.

Caden'ın dudakları seğırdi. "Yalan söylemeyeceğim. Muhtemelen en yakın zamanda seni ziyaret edecek. Şu anda tatil köyündeki bir karışıklıkla uğraşıyor. Aksi takdirde burada benimle olurdu. Ama o seni seviyor. Tek istediği senin güvende ve iyi olduğundan emin olmak."

"Sadece bu konuda meraklı ve ısrarcı olacak," diye mırıldandım. Caden kıkırdadı. "Roan haksız değil." Aspen dudağını endişelendirdi. "Bana kızmakta haklı olabilir." "Kızmayacak," diye güvence verdi Caden. "Söz veriyorum."

Aspen başını salladı, tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Tatil köyüne geri dönmeliyim." Caden bana baktı. "Beni dışarı çıkarır mısın?" Anında alarma geçtim ama başımı sallayarak onu kapıya kadar takip ettim.

Öğleden sonraki serin havaya çıktık ve Caden'ın G-Wagon'una doğru ilerledik. Sürücü kapısının yanında durdu ve anahtarlarını parmağında döndürdü. "İkinizin nesi var?"

Sertleştim. "Seni hiç ilgilendirmez."

Caden'ın gözleri parladı. "Götlük etmek istemem ama o kadın çok şey yaşadı. Sen tam olarak ilişki kuracak bir tip değilsin."

Tek kelime etmedim, sadece ona baktım.

Caden iç çekti. "Gigi Aspen için endişelenmekten aklını kaçırıyor. Basın, çılgın eski kayınbiraderi ve Aspen'in akıl sağlığı konusunda çıldırıyor. Şu anda onu korumaya çalışıyor."

Bunun üzerine içimdeki gerginlik biraz azaldı. Caden kız kardeşimin arkasını kolluyordu ve bunu ona çok göremezdim.

Çenem bir sıkılıp bir açılıyor. "Onlardan hoşlanıyorum. İkisini de. Bana aitmişim gibi hissettiriyorlar."

Ve daha önce hiç böyle hissetmemiş biri için bu duygu önemliydi.

Caden kıpırdamadan durdu, yüz ifadesi acıyla kesilmişti. "Roan. Sen buraya aitsin. Sen ailedensin. Kız kardeşin seni deli gibi seviyor, diğer kardeşlerin de öyle. Ailen de öyle."

Çizmemele bir parça çakıl taşına bastım. "Ben farklıyım. Uyum sağlayamıyorum." "Farklı olman uymadığın anlamına gelmez. Bu sadece yapbozu oluşturduğun anlamına gelir. çok daha ilginç. Grae ve aileniz bana en çok ihtiyaç duyduğum anda ait olabileceğim bir yer verdi. Senin için de bunu hissetmekten daha fazlasını isteyemezdim."

Omzuma vurdu. "Eğer Aspen sana bunu verirse? Sıkı tutun ve bırakmayın."

Göğüs kafesimdeki o gıcırdama hissi geri gelmişti. Caden'a söyleyecek sözüm yoktu ama o anlıyor gibiydi. Beni bir kez daha omzumdan alkışladı ve cipine tırmandı.

Bir süre orada durup çiftlik evini çevreleyen tarlalara baktım.

Sakın bırakma.

Yapmak istemedim. Ama her şeyi berbat edeceğim korkusu içimi kemiriyordu. Ya da daha kötüsü, elimden alınacakları endişesi.

İçim acımasız bir sıkışma ile burkuldu. Korkumu bastırdım ve eve geri döndüm.

Ben içeri girerken, Aspen hızını kesip durdu. "Ne dedi o?"

"Bana ağabey bakışı atmaya çalışıyordu ki benden küçük olduğu için bu çok komikti."

Aspen'in kaşları çatıldı. "Grae hakkında mı?"

Başımı salladım. "Senin hakkında. Aslında bana niyetimi soruyordu."

Aspen'in çenesi gevşedi. "Ne?"

Kıkırdadım. "Senin yanında olan bir sürü insan var, Tender Heart. Sadece bunu gerçekten görmek için biraz zaman ayırman gerekiyor."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gözlerine bir parça mizah girdi. "Ne oldu? benimle ilgili niyetiniz *nedir*?"

Yaklaştım, bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Bundan çok var." Ağzımı onunkine götürdüm, dilim derinlerde geziniyordu. Onu daha yeni becermişim ama damarlarımda o ateş yanıyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Her şeye.

Aspen nefesini toparlamak için mücadele ederek ayrıldı. "Tehlikeli bir silah olarak kaydedilmeniz gerekiyor."

Dudaklarım seğirdi.

Aspen'in parmakları gömleğimin içinde kıvrıldı. "Cady'nin yanında işleri ağırdan almak istiyorum. Onu daha önce kimseyle tanıştırmadım."

"Anlıyorum. Beni dışarı atmadığın sürece istediğin kadar yavaş gidebiliriz."

Aspen'in bakışları yana kaydı.

Onu kendime doğru daha sıkı çektim. "Ne?"

Dikkatini tekrar bana vermeye zorladı. "Burada olman hoşuma gidiyor. Ama bazen çok fazla sevdiğimden endişeleniyorum."

Göğsümde güzel bir acı yayıldı-acı ve mutluluk bir arada. "Bana sahip olduğun sürece buradayım."

"Anne! Bay Grizz! Gel oooooon!" Cady seslendi.
Aspen'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve beni tam ortasından vurdu.
"Hadi, gidip altı yaşında bir çocuktan kıcıma tekme yiyelelim."

Cady minik karnını tutarak, "Sanırım çok fazla köfte yedim," diye mırıldandı.
Aspen başını salladı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni uyarmıştım, beş kişi çok fazla olabilir."

"Ama çooooook güzeller."

Omzunu sıktım. "Acını hissediyorum. Sanırım ben de aşırıya kaçmış olabilirim. Biraz yürümemiz lazım. Belki oturma odasında birkaç tur atarız."

Cady sandalyesinden kaydı ve elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Ordudaymışız gibi yürüyebiliriz. Charlie hep askerleri oynamak ister, bu yüzden yürüyüşte iyiyimdir."

Cady her adımında dizlerini gülünç bir şekilde yukarı kaldırarak kanepeye doğru kasıla kasıla yürürken kıkırdamamı tutamadım. Chauncey ayağa kalktı ve bunun bir oyun olduğunu düşünerek havladı. Bu ses, iblis kedinin saklandığı delikten sıçrayarak çıkmasına neden oldu. Yüksek sesli bir miyavlamayla kendini kanepeye fırlattı.

Kapı çalındı ve Chauncey daha yüksek sesle havladı. Kedi ürktü ve Korsan kanepeden en yakındaki kişiye doğru uçtu. Bana doğru. Pençeleri gömleğime ve lanet göğsüme saplandı. Küfür ettim. Yüksek sesle.

"Ooooooh, Bay Grizz. Bu yasak bir kelime. Bunu ödemek için bir iyilik yapmanız gerekecek," dedi Cady, hala yürüyordu.

Aspen kapıyı açarken kediyi üzerimden sıyırdım ve ona ters ters baktım. Lawson'a içeri girmesini işaret ederek geri çekildi. "Hayvanat bahçesine hoş geldiniz."

Gözleri önce bana sonra da elimdeki canavara kaydı. "Bu tek gözlü bir kedi mi?"

"Bu cehennemin ateş çukurlarından gelen bir iblis." Korsan'ı yere bıraktım ve koridorda koşmaya başladı.

"Bu da bir başkası, Bay Grizz. Dikkatli olun, yoksa fazladan ev işi yaparsınız," diye uyardı Cady.

Ağabeyim kıkırdadı. "Onu hizada tutmalısın, Cady."

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Deniyorum. Kolay değil."

Lawson gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Aspen kapıyı kapattı. "Her Şey yolunda mı?"

Lawson ona döndü. "Bir dava için Roan'ı bir dakikalığına dn almam gerekiyor.

Senin değil," diyerek onu temin etti.

Lawson'ın yüz ifadesinden bir Şey geçtiğini gördüğümde tüylerim diken diken oldu.

Uğursuz bir Şey.

"Ah, elbette." Aspen Cady'ye işaret etti. "Hadi gel, Katydid. Onlar konuşurken odanı toplayalım."

Lawson dönüp tekrar Aspen'e baktı. "Jackson'da Evan Kemp diye birinden haber aldım."

Koridorda hareketsiz kaldı. "Yeni bir kimlik edinmeme yardım eden polis memuru."

"İyi bir polise benziyor," dedi Lawson. "İyi olduğunuzdan emin olmak istedi. Sana göz kulak olduğumuzdan."

Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve içime bir kıskançlık darbesi indi. "Yapar. Ona mesaj atıp iyi olduğumu haber veririm. Yeni numaram onda yok."

Lawson başıyla onayladı. "Jackson Polisi'ndeki irtibat noktam o olacak, bu yüzden onu geliŐmelerden haberdar edeceğim."

"Teşekkürler, Law." Aspen bir elini Cady'nin sırtına koydu ve onu ileriye doğru yönlendirdi.

"Ah, dostum. Hep iyi Şeyleri kaçırıyorum," diye homurdandı Cady, Aspen'i koridorda takip ederken.

Lawson kıkırdadı. "Bu ocuk çok komik." Başımı salladım, dudaklarım seğirdi. "yle."

Bir an için beni inceledi. "Sen... gülümsüyor musun?"

Ağzımdaki sırtışı anında sildim. "Kapa eneni."

Lawson omzuma bir tokat attı. "Senin adına sevindim kardeşim." Ona kaşlarını çattım.

"Ne yazık ki, bu mutluluğun bir kısmını almak üzereyim."

Tüm vücudum alarma geçti. "Ne?"

Lawson yerinde kıkırdandı. "Az önce bir telefon aldım. Bir ceset bulunmuŐ. Bu sefer bir insan. Ve lm kazara olmamış."

OceanofPDF.com

ASPEN

Cady gevezelik ederken yere saçılmış çok sayıda pelüş hayvanı topladım. Ama benim odak noktam oturma odasındaki adamlardı. Sanki Roan'ın Balık ve Vahşi Yaşam için çalışmasına rağmen hâlâ bir kolluk kuvveti memuru olduğunu ilk kez fark etmiştim. Silah taşıyordu. Yaralanabilirdi.

"Ne düşünüyorsun anne?" Cady sarmal düşüncelerimin arasına girerek sordu.

"Üzgünüm, Katydid. Bir daha söyler misin?"

"Hafta sonları balerin, hafta i ç i ise oyun bekçisi olacağım."

Ağzım kıvrıldı. "Av bekçisi mi demek istiyorsun?"

Ellerini iki yana açtı. "Ben de öyle dedim."

Kapısı çalındı ve hemen açtım. Roan boşluğu doldurdu, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

Çenesinde bir kas patladı. "Birisi öldürülmüş. Bir dizi hayvan ölümüyle bağlantılı olabilir." Roan, Cady'nin duymaması için sesini alçalttı.

Keskin bir nefes aldım. "Oh, Tanrım."

"Olay yerine gitmem gerekiyor."

"Tabii ki."

Roan, "Kızlar ve Holt ben dönene kadar seninle takılmak için geliyorlar," dedi.

"Bunu yapmalarına gerek yok," diye karşı çıktım.

"Lütfen." Roan elini saçlarımın altından geçirdi ve ensemini sıktı.

"Burada yalnız olduğunu bilirim odaklanamam."

Ve Şu anda buna ihtiyaçı vardı. "Tamam," dedim usulca.

Öne doğru eğildi ve alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Boğazım düğümlendi. "Lütfen, güvende ol."

"Her zaman," diye bana güvence verdi.

"Nereye gidiyorsunuz, Bay Grizz? Başka bir geyiğ'e mi yardım edeceksiniz?" Cady sordu. "Bu gece olmaz, Minik Dansçı. Lawson'a bir konuda yardım etmeliyim."

Sanki bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Sen iyi bir brudder'sın."

Roan'ın yüz ifadesinden bir Şey geçti -acı ya da suçluluk, emin değildim. Cady'nin sözlerini duymazdan geldi ve onun yerine, "Annene iyi bak," dedi. Cady, "Ben her zaman bakarım," diye karşılık verdi.

Arkadaşlarım verandaya yığılırken biz de Roan'ı kapıya kadar takip ettik.

Grae bir şarap şişesini kaldırıp bana doğrulttu. "Başın büyük belada."

Yüzümü buruşturdum.

Wren Grae'yi itti. "Onu korkutma." Bana doğru yürüdü ve aramızda hamile karnı olmasına rağmen beni sıkıca kucakladı. "Yaşadığın her Şey için çok üzgünüm."

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

Beni daha sert sıktı. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir Şey yok."

Wren beni bıraktı ve bakışlarım hemen Maddie'ye gitti. En yakın olduğum kişiydi. Onu incitirsem kendimi asla affetmezdim.

Maddie hızla yanıma geldi ve beni bir kez daha kucakladı. "Kötü olduğunu biliyordum. Sadece bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bu durumda yalnız olmandan nefret ediyorum."

Gözlerim yandı. "Ama ben değildim. Hepiniz yanımdaydınız." "Eğer beni ağlatırsan..." Grae uyardı.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Holt. "Bu östrojen festivali için uygun olup olmadığımı bilmiyorum."

Wren nişanlısını tokatladı. "En son *Küçük Kadınlar*'ı izlediğimizde ağlamıştın."

"Her neyse," diye mırıldandı, bakışları bana kaydı. "Evinizin alarm bileşenleri önümüzdeki birkaç gün içinde gelecek. En kısa zamanda kuracağız."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Holt yüzünü buruşturdu. "Roan sana benden bir alarm sistemi sipariş etmemi istediğini söylemedi mi?"

Roan'ı bakışlarıyla kıştırarak, "Hayır, rahatlıkla unuttu,"

dedim. Omuz silkti. "Sana bir tane lazımdı."

"Sanırım Holt'un sipariş ettiği o süslü şeyi karşılayamam."

"Bir arkadaşımın şirketi," diye araya girdi Holt. "Onları bana maliyetine veriyor, Roan ve ben de firincılık için çalışıyoruz."

Roan'a kaşlarını çatıttım. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Grae alçak bir ısıklık çaldı. "Birinin başı dertte."

"Kim?" Cady sordu. "Kim mi?"

Grae, Cady'ye doğru eğildi ve sahnede "Roan" diye fısıldadı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uh-oh, Bay Grizz. Ceza mı alacaksınız?"

Herkes güldü.

Roan sadece başını salladı. "Lawson ve benim gitmemiz gerekiyor. Siz hazır mısınız?" Holt başını sallayarak onayladı. "Ben onları hallettim."

"Teşekkürler," dedi Roan. Bakışları bana kaydı ve o mavi derinliklerde çok fazla umut gördüm. Sonra, gitmişti.

Kapı kapanırken Grae bize döndü. "Destansı bir kız konuşmasına ihtiyacımız var." Kardeşine baktı. "Cady ile biraz oynayabilir misin?"

Cady sırtıttı. "Çay partisi oynayabiliriz Bay Holt. Gerçekten eğlenceli olur. En iyi çayı ben yaparım!"

Holt yüzünü buruşturdu ve nişanlısına baktı. "Bunun için bana borçlusun. Bir haftalık iyilik."

"Ne tür iyilikler?" Cady sordu.

Grae homurdandı. "Gerçekten özel olanlar hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum." Maddie sırtıttı ve Cady şaşkın şaşkın baktı.

"Haydi," dedi Holt. "Bana şu çaydan biraz hazırla."

Cady çığlık atarak koridorda koşmaya başladı, Holt da peşinden. "Bardaklara ihtiyacımız var," diye talimat verdi Grae.

Mutfaktan bardakları aldım. "Wren, içmek için alkolsüz bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben böyle iyiyim. Bir şey içersen iki saniyede bir işemem gerekecek ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Üç bardak alırken sinirlerim kabarmıştı. Oturma odasına dönüp onları sehpanın üzerine yerleştirdim.

Grae hemen yanında getirdiği şarap a  a  ı y l a mantarı patlattı ve doldurmaya başladı, ama kendini rahatça atladı.

Kendimi Maddie'nin yanındaki kanepeye bıraktım. "şarap istemiyor musun, G?"

Gözleri yana kaydı.

Wren irkilerek doğruldu. "Grae

Hartley." Yüzünü buruşturdu. "Hamile

kalmış olabilirim." "Olabilir mi?"

Maddie ciyakladı.

Yüzüne saf bir sevinç gülümsemesi yayıldı. "Tamam, kesinlikle hamileyim."

Wren gözyaşlarına boğuldu. "Birlikte bebeklerimiz olacak. Tıpkı bizim gibi aynı sınıfta olacaklar."

Grae'nin gözleri parladı. "En iyisi olacak," diye fısıldadı. Wren ayağa kalktı ve Grae'ye sarıldı. "ok mutluyum."

"Ben de."

Wren Grae'yi serbest bırakırken gözlerimin arkasında bir basınç oluştu. "Bu en iyi haber. Bugün buna ihtiyacım vardı."

Grae bana sırtıttı. "Bunun için Caden'ın süper spermine teşekkür edebiliriz." Maddie homurdandı. "Bu tür detaylara ihtiyacım yok."

Grae omuz silkti ve bana döndü. "Nasılsın? Gerçekten mi?"

Maddie kalçamı sıktı. "İstemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin."

Grae, "H-E-ift hokey sopası yok," diye karşı ıktı. "Onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Öyleyim," dedim ona. "En azından mümkün olduğ kadarıyla."

Wren bir elini karnının üzerinde gezdirdi. "Kız kardeşin için çok üzgünüm." Boğazım yandı. "O harikaydı. Gelmiş geçmiş en iyi anneydi."

Wren'in gözleri yine yaşlarla doldu. "Seni ve Cady'yi izlediğini biliyorum, kızına ne kadar harika bir anne olduğun için sana minnettar."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Grae bir elini yüzünün önünde gezdirdi. "Gözyaşları için çok erken." Bana döndü. "*Gerçekten* iyi misin?"

Sertçe yutkundum. "oğu zaman, evet. Sana söylemediğim için özür dilerim. Böylesi daha kolay geldi. Daha güvenli. Kimseye söylemezsem, kimse bilmeyecekti."

"Birinin öğrenmesi dışında," dedi Maddie usulca.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. John'dan tehdit mektubu aldım ve sonra podcast yayıncıları ortaya çıktı."

Grae irkilerek doğruldu. "Ne tehdit mektubu?"

Yüzümü buruşturdum ve isimsiz tehdidi anlattım.

"Bence sen ve Cady, Caden ve benim yanıma taşınmalısınız," dedi Grae sözümü bitirdiğim anda.

"Caden zaten teklif etti ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama onu kökünden söküp atmak istemiyorum. Bu yaşta rutin çok önemli. Ve Roan burada kalıyor."
_"

"Bekle, ne?" Wren şaşkınlık dolu bir sesle sordu. "Roan senin evinde mi kalıyor?"

Yavaşça başımı salladım, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. "Podcast yayıncıları ortaya çıktığından beri öyle."

"Roan herkes Noel arifesinde ailesinin yanında kalırken o kalmıyor bile," dedi Maddie. "Kendine ait bir alanı olmamasını kaldıramadığını söylüyor."

"Bilmiyordum," diye mırıldandım, yüzümdeki ateş alevlenmişti.

Grae'nin gözleri bana dikildi ve sonra kocaman oldu. "Kutsal cannoli, kardeşimi beceriyorsun."

OceanofPDF.com

ROAN

Otoparka girdiğimde lastiklerimin altındaki çakıllar çatırdadı. Zaten araçlarla doluydu: kanıt teknisyenleri, polis arabaları, hatta adli tabibin minibüsü. Çevredeki ormanı taradım. Karanlık dallar ve geniş sessizlik, şu anda içeride kaynayan şeyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Lawson ve ben aynı anda araçlarımızdan indik. Onun yüzü de benimki kadar korkunç görünüyordu.

"Bu patika diğer ikisinden daha uzakta," dedim ona - zaten bildiği bir şeydi bu. Ama asıl sorum kelimelerin içinde gizliydi. *Neden?*

Lawson elini kirli çenesinde gezdirdi. "Sanırım şüpheli, insan bir kurbanı olduğunda biraz daha az cesur oluyor."

İçim çalkalandı. Kasabamız yeterince ölüm ve karanlık görmemiş miydi?

"Başka bir yürüyüşçü mü ihbar etti?" diye sordum.

Lawson başını salladı. "Orman Hizmetleri. Tıpkı Balık ve Vahşi Yaşam gibi onlar da varlıklarını artırdılar."

O sırada bir kütüğün üzerinde oturan adamı gördüm, tanıdığım bir polis ona bir şişe su veriyordu. Orman Hizmetleri üniforması giyyordu ama yirmiden fazla olamazdı. En fazla yirmi bir. Bir çocuktü. Su şişesini alıp küçük bir yudum aldığında eli titriyordu.

Lawson bizi bu yönde yönlendirdi.

Çocuk başını kaldırdı ve zorlukla yutkundu. "Şef Hartley." "Brian. İyi misin?"

Brian'ın yanakları renklendi. "Öğle yemeğimi kaybettim."

Lawson çocukla göz hizasına gelecek şekilde kendini bir kayanın üzerine bıraktı. "Ceset bulunan bir vakada ilk kez çalıştığımnda da aynı şeyi yapmıştım. Bu tamamen normal."

Brian kesik kesik başını sallayarak başını aşağı yukarı salladı. "Bana yol gösterebilir misin?" Lawson sordu.

Bu insan ilişkilerinde çok iyiydi. Başkalarının onu önemseydiğini bilmesini sağlardı.

Onlarla birlikte olduğunu. Bu benim asla sahip olamayacağım bir hediye idi.

Brian yutkunurken boğazı düğümlendi. "Patronum şu anda hepimizi farklı patika başlarında çalıştırıyor. Bir buçuk kilometre yürüyüp geri dönmemiz, sonra da bir sonrakine gitmemiz gerekiyor."

Akıllıcaydı. Tüm cesetler patikaların bir mil yakınında bulunmuştu.

Brian su şişesine baktı, eli şişeyi sıkıca kavradı. "Bugün zaten dört tane daha yapmıştım. Hiçbir şey yapmadım. Sadece bunu beklemiyordum."

"Park yerine girdiğinizde orada başka araçlar var mıydı?" Lawson sordu.

Brian başını salladı.

"Yolda başka birinin izini gördünüz mü?"

"Hayır," diye cevapladı. "*Onu* görene kadar hiçbir şey yoktu."

Midem bulandı. O ana kadar kurban hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama bir kadındı. Bunu bilmek her şeyi daha gerçekçi kılıyordu.

Brian'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Çok kötüydü. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Sadece... korkunçtu."

Lawson çocuğun omzunu sıktı. "Çok iyi düşünmen gerekiyor. Dışarı çıkarken bir şey gördünüz mü?"

"Bilmiyorum. Biraz sersemlemiştim. Kusmak için patikadan çıkmak zorunda kaldım. Uydu telefonumdan arama yaptım. Ve sonra sadece bekledim. Neredeyse hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Sanki bir şeyle uyuşturulmuşum ve halüsinasyon görüyordum."

Eminim öyle olmasını dilemiştir. Zavallı çocuk hayatının geri kalanında kabuslar görecek. Vahşi doğada çalışmak için kaydolmuştu, ceset keşfetmek için değil.

Lawson onu bir kez daha sıktı. "Akıl sağlığı hizmetlerimiz var. Bundan yararlanmanı istiyorum."

Brian başını kaldırdı. "İhtiyacım yok-"

"Yap şunu," diye ısrar etti ağabeyim. "Böyle bir şeyin seni ele geçirmesini istemezsin. Anıları köreltmek için içki ya da daha kötüsünü aramaya başlamak istemezsin. Yüzleş bununla. Yardım al. Sağlığına kavuş."

Yavaşça başını salladı. "Tamam."

"Güzel." Lawson adamın sırtına bir tokat atıp ayağa kalktı ve polis memuruna çocuğun yanında kalmasını söyleyen bir bakış attı. Adam başını salladı.

Lawson patikaya doğru ilerlemeye başladı, ben de el fenerimi açarak onu takip ettim. Yürümek için ışığa ihtiyacım yoktu. Yıllar boyunca gözlerimi ayarlamak için eğitmişim ve bu ormanın çoğunda gözlerim bağlı ve kollarım arkamda bağlı olarak gezinebilirdim.

Ama bu gece, hiçbir şeyi kaçırmak istemedim. Kanıt her yerde olabilir.

"Sen solu al. Ben sağdan gideceğim," dedi Lawson, ışığını yakarak.

Acele etmeden patikada yavaşça ilerledik. El fenerimin ışını çalılının, ağaçların, kayaların ve devrilmiş kütüklerin yanından geçiyordu. Ama yersiz bir şey görmedim. Orman olması gerektiği gibiydi.

Ama birisi onu kirletmişti. Her zaman sığınağım gibi hissettiğim bir yere kötülük getirmişti. Bunu bilmek bile beni çok kızdırdı.

Gençliğimin çoğunu buradan kaçarak geçirmiştim. Ağaçlar ve yaratıklar beni hep hoş karşılamıştı. Asla yargılamadılar ya da alay etmediler. Beni kucakladılar.

İleriden gelen sesler dikkatimi önümdeki zeminden ayırmama neden oldu. Işıklar parlıyordu. Neredeyse bir stadyumda bulabileceğiniz türden görünüyordu. Ama bu bir futbol maçı değildi.

Biz yürürken Nash döndü. Yüzünde her zamanki neşeden eser yoktu. Kaşları çatılmış, çenesi sertleşmişti. "Bu kötü."

Bunu bilmek için onun uyarısına ihtiyacım yoktu. Birisi ölmüştü. Bu kadarı yeterliydi.

Yine de cesedi ilk gördüğümde kendimi kaybettim. Kadın gençti. Yirmili yaşlarının başında ya da ortasıındaydı. Ama içinde hayat yoktu, canlılık yoktu. Cildi neredeyse gri görünüyordu. Ve vücudu cehenneme dönmüştü. Şiddetli kesik izleri ve bıçak yaraları. Çok fazla öfke.

"Luisa," dedi Lawson adli tabibi selamlarken.

Başını kaldırdı, bronz teni normalden bir ton daha solgundu.

"Hukuk." "Ne zamandır burada olduğuna dair bir tahminin var mı?" diye sordu.

Bakışları tekrar cesede yöneldiğinde Luisa'nın dudakları büzüldü. "Yılın bu zamanı için hava normalden daha soğuk. Bu da işleri bulandırıyor. Ama yakın zamanda olduğunu tahmin ediyorum. Belki bu öğleden sonra. Daha iyi bir tahmin için sıcaklıkları saat saat kontrol etmem gerekiyor. Ama cesetteki izlere bakılırsa, başka bir yerde öldürülmüş ve buraya taşınmış."

Lawson çenesini sıkarak başını salladı. "Bu yardımcı olur."

Dr. Miller yakınlarda duruyordu ama bakışları yere düşmüş kadına ve bıçak yaralarına odaklanmıştı. Sanki yeterince dikkatli bakarsa sadece gözleriyle yaraları tekrar dikebilecekmiş gibi.

"Geldiğin için teşekkürler Damien," dedi Lawson.

Veteriner gözlerini zorla kardeşime doğru çevirdi. "Tabii ki. Bu yaralar biraz farklı. Daha derin. Ama tesadüf olamayacak kadar çok benzerlik var."

Lawson Nash'e ve bana baktı.

"Daha sinirli," dedim. "Belki de kurbanı tanıyordur?"

Nash cebinden bir kanıt torbası çıkardı. "Kimliğini buldum. Montana'dan Marci Peters."

Parmaklarımı uyluğumun yan tarafına vurdum. "Onu tanıyamadım. Turist mi?"

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Lawson. "Bir memura yerel otelleri ve kiralama şirketlerini aramasını söyleyeceğim, bakalım nerede kaldığını bulabilecek miyiz?"

"Başının arkasında büyük bir yumru var. Biraz kan var," dedi Luisa. "Arkadan darbe almış. Muhtemelen yere düşmeden önce bayılmış."

"Küçük merhametler," diye mırıldandı Nash.

Aynı fikirde değildim. En azından sonrasında gelen işkenceyi hissetmemişti. Lawson bir süre kadına baktı. "Haklıydık." Nash ona şaşkın bir bakış gönderdi.

Lawson, "Birisini antrenman yapıyordu," diye açıkladı.

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Demek ki burada durmayacaklar."

OceanofPDF.com

ASPEN

YATAK DALDIRILDI ve ben derin bir uykudan uyanarak sarsıldım. Komodinin üzerindeki şok tabancasına uzandım ama bir el bileğimi sıkıca kavradı.

"Sadece ben."

Roan'ın sesiyle tüm vücudum sarktı. "Lanet olsun. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Beni kendine doğru çekti. "Özür dilerim. İçinde o iblis kediden biraz olduğunu bilmiyordum."

Karanlıkta kaşlarımı çattım. "Korsan bir iblis değil. O sadece oyuncu." "Bunu neredeyse kesilmiş ayak parmağıma söyle."

"Çok dramatik."

Roan yüzünü boynuma gömdü ve derin derin nefes aldı.

Vücudum canlanmaya başladı ama hemen susturdum. "Cady koridorun sonunda."

"Biliyorum," diye fısıldadı, sesi hırçındı. "Sadece birkaç dakikalığına sana sarılmam gerekiyor."

Ellerim kollarına dolandı. "Kötü müydü?" "Genç bir kadın öldü. Bu her zaman kötüdür."

Parmaklarım onu daha sıkı kavradı. "İyi misin?" "Seni kollarıma aldım."

"Bu bir cevap değil."

Roan'ın tutuşu etrafımda sıkılaştı. "Sen benim kollarımdaysan, ben her zaman iyiyim."

Kalbim göğsümün içinde sarsıldı. Büyük neon harflerle *TEHLİKE* yazıyordu!

kafamda parladı. Ama yapmam gerektiği gibi geri çekilmek yerine.

Roan'a kanepeye geri dönmesini söylemek yerine onun kucağına daha da gömüldüm.

Ve uykunun beni içine çekmesine izin verdim, yıllar sonra ilk kez kendimi güvende hissettim.

"BENSİZ PIJAMA PARTISI MI YAPTIN?"

Cady'nin küstah sesi beni ayağa kaldırdı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Roan biraz daha yavaş hareket ediyordu, yılların ebeveyn çabukluğu onun yanında değildi. Çocuklar insanı çabuk eğitir. Bir kâbustan sonraki o ilk ağlamaklı feryat. Yatağına kusmak üzere olduğunu belli eden ilk hafif öğürme sesi.

Ama görünüşe göre reflekslerim yeterince körelmişti çünkü Cady'nin kapısının açıldığını, minik ayaklarının parke üzerinde pıt pıt attığını ya da benim kapımın açıldığını duymamıştım. Elleri kalçalarında, bize ters ters baktı. "Bu hiç adil değil."

Roan yastıklara yaslandı, tişörtü kaslı göğsünü sıkıca sarıyordu ve açık kahverengi saçları gelişigüzel dağılmıştı. "Minik Dansçı..."

Ofladı ama bize doğru uçtu, kendini yatağa fırlattı ve aramıza girdi. "Bir dahaki sefere pijama partisine ben de geleceğim."

Roan gözleri benimkilerle buluştuğunda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Hiç *komik değil*, diye mırıldandım ona.

"Pijama partisi yapmıyorduk, Katydid. Roan sadece beni kontrol ediyordu ve uyuyakaldı."

Roan homurdandı ve ben ona vurma isteğimle savaştım. Sertçe.

"Hâlâ pijama partisi yapmak istiyorum. Yüz maskeleri, parıltılı tırnaklar ve saç örgüleri yapabiliriz."

Roan'ın yüzü buruştu. "Ben yüz maskesi yapmıyorum."

Sırıttım. "Hadi ama, bence prenses olanın içinde çok tatlı görüneceksin, değil mi Cady?"

Kıkırdadı. "Bu en iyisi. Sonrasında yüzünüzü pırıl pırıl yapıyor."

Roan inledi. "Tırnaklarımdaki simler yüzünden iş yerinde başıma gelmeyen kalmadı zaten."

Bir kahkaha attım.

Cady, Roan'a bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. "Güzel olduğunu düşünmüyorlar mı?"

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Onlar... bu benim her zamanki görünüşüm değil." Cady bilerek başını salladı. "Kıyafetlerinde daha fazla pembeye ihtiyacın var." Bu sefer kahkahalarımı tutamadım.

Roan tek kolunu kaldırmış, Cady ve bana bakıyordu. "Bana mı gülüyor, Minik Dansçı?"

Cady kıkırdadı. "Sanırım öyle."

Roan yer değiştirdi, beni yakaladı ve yanlarımı gıdıkladı. Çığlık attım ve iki büklüm oldum.

"Hayır! Ben çok gıdıklanıyorum!"

Chauncey eğlenceye katılmak istediğini belli eden alçak bir havlama sesi çıkardı.

Roan'ın parmakları yanlarımda gezinirken öyle bir çığlık attım ki muhtemelen ahırdaki hayvanları uyandırdım. Elini çekti ve bir parmağını kulağında oynattı. "Kahretsin, kulak zarını patlatacaksın."

"Kötü kelime, Bay Grizz," diye azarladı

Cady. "Üzgünüm, Minik Dansçı."

Yüzümdeki saçları üfledim ve doğruldum. "İkiniz de hainsiniz."

Cady yine kıkırdadı.

Yanlarını gıdıkladım ve çığlık attı.

Ona sııttım. "İntikam."

"Seni hiç beklemediğin bir anda yakalayacağım," diye karşılık verdi

Cady.

"Peki, neden önce o gün için kıyafetini seçmiyorsun? Bence bugün parıltılı çizmeler giyebilirsin."

Tek gereken buydu. Cady yataktan fırladı ve yatak odasından dışarı fırladı.

Roan elini boynumun arkasına geçirerek beni kendine çekti. "Sabah nefesi," diye uyardım.

"Umurumda değil."

Roan'ın ağzı benimkini yavaşça öptüğünde göğsüm daraldı. Geri çekilirken alnını bir anlığına benimkine yasladı.

Parmaklarım tişörtünün içinde kıvrıldı. "Cady'nin kafasının karışmasını istemiyorum." "Kafası karışmış gibi mi görünüyor?"

Yanağımın içini yokladım. "Hayır ama daha sonra, sen artık burada kalmadığında gelebilir."

Roan'ın parmakları saçlarıma dolandı ve ona bakmak zorunda kalmam için tutamı geri çekti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Yirmi dört-yedi saat yanında birine ihtiyacın olmayabilir ama ben yine de yanında olacağım. Hem de çok fazla."

Ağzımın köşesi kalktı. "Bu hoşuma giderdi."

Roan homurdanarak, "Güzel," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kız kardeşin aramızda bir şeyler olduğunu a n l a d ı ."

Anlamak yetersiz bir ifadeydi. Grae neredeyse sevinçten duvarlardan zıplıyordu.

Roan inledi. "Tabii ki yaptı. Sonunu asla duymayacağım o."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bana hep arkadaş ayarlamaya çalışırdı ya da dışarı çıkmamı söylerdi. orada ve randevuda. Hep istemediğimi söyledim. Bunun için yaratılmadığımı."

Bir elimle karnının çıkıntılarına bastırdım. "Ne değişti?" "Sen," dedi Roan.

Göğsünü ittim. "İlişki konusunda iyi olmadığını söylüyorsun ama bence sen çok iyisin."

Roan kıkırdadı.

"Ben seçtim!" Cady bağırdı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. "Görev çağırıyor."

Önce Cady'yi sonra da kendimi giydirmek için işe koyuldum. Bugün The Brew'a karşı cesur olmaya çalışacaktım. Lawson basını geri çevirmek için kapıya bir memur yerleştireceğine söz vermişti. Denemek zorundaydım çünkü eğer çalışamazsam, küçük tasarruf hesabım kısa sürede tükenecekti.

Cady beni koridorda çekiştirdi. "Bir şey gerçekten nefis kokuyor."

Kaşlarım çatıldı. Çok lezzetli kokuyordu. Mutfağın hemen dışında durdum. Masa hazırlanmıştı ve her yerde bir çeşit harika omlet, meyve ve kızarmış ekmek vardı.

"YUM!" Cady sandalyesine doğru zıplayarak bağırdı. "Kahvaltı hazırlamışsın," dedim burnumun direği sızlayarak.

Roan omuz silkti. "Gün boyunca enerjinizi korumak için şekerli mısır gevreğinden daha fazlasına ihtiyacınız var."

En son ne zaman biri bana kahvaltı hazırlamıştı? Muhtemelen sonbahardı. Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştıkça biriktiler.

Roan bir anda benim alanımdaydı. "Hey. Sorun ne?"

Boğazımı tıkayan duygularımı yuttum. "Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmedi."

Elleri yüzümü kavrarken ifadesi yumuşadı. "Tender Heart." "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Senin için her şeyi yaparım."

Her şey en iyi şekilde yandı.

Cady bir ağız dolusu yemek yerken, "Komik davranmayı bırak da yemeğini ye," dedi. "Hava soğuyacak."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti ve sıırttım. "O haklı. Bu harika yemeği ziyan edemem."

Ve inanılmazdı. Gülüp konuşurken kendimizi tıka basa doyurduk. Roan bizi işe ve okula kendisinin götürüp getireceği konusunda ısrar etti. Patronuyla yarı zamanlı çalışma programını netleştirmişti. Görünüşe göre, o kadar çok tatil zamanı varmış ki, iki aylığına ülkeden ayrılabilir ve yine de sorun olmamış.

Kasabaya doğru yol alırken içime bir sıcaklık yayıldı. Cady'yi bırakmak gibi küçük şeyleri birlikte yapabileceğim birinin olması her şeyi biraz daha tatlı hale getiriyordu.

Roan okulun otoparkına döndü. "Onları öldürmeye hazır mısın, Minik Dansçı?"

"Duh!" diye karşılık verdi.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Arabayı bırakma sırasına girdi ve atladı. Ben de onu takip ettim, sinirlerim gerilmişti. Gerçek kimliğimle ilgili haberlerin şimdiye kadar kasabanın büyük bir bölümüne ulaştığından emindim.

Roan onu yükseltici koltuğundan kaldırırken Cady bize Charlie'yle o günkü planlarını anlatırken ona odaklanmaya çalıştım.

Bir hareket dikkatimi çekti ve başımı kaldırdım. Katelyn okula doğru fırladı, sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bize doğru baktı.

Aptalca bir hareketti. Çünkü ters ters bakabilecek biri varsa o da Roan'dı. Sanki onun bakışını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve ona diktiği bakışlar altıma işememe neden olabilirdi.

Katelyn'in ayağı takıldı, hızla kendini toparladı ve aceleyle içeri girdi.

Homurdandım. "En azından artık onu dinlemek zorunda değilim."

Roan homurdandı ve sonra yere çömeldi. "Bugün Charlie'ye yakın durmanı istiyorum. Heather ya da diğer kızlar sana sataşırsa, onları duymuyormuş gibi yap. Bu onları çıldırtacaktır."

Cady gülümsedi ve kollarını Roan'a doladı. "Teşekkürler, Bay Grizz."

Ağlama dürtüsü hızlı ve güçlüydü ama onu bastırdım. Cady onu bıraktı, bana sarıldı ve sonra okula doğru koşmaya başladı.

Roan'ın güzel gözlerinin içine baktım. "Sen iyi bir adamsın. Tanıdığım en iyi adamsın. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

ASPEN'İN SÖZLERİ bütün gün kafamda yankılanmıştı. *"Sen iyi bir adamsın. Tanıdığım en iyi adamsın. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."*

Yutkunurken boğazım çalıştı, oradaki ağrıyı gidermeye çalıştım. Bu imkânsızdı çünkü o ağrı her yerdeydi. Sadece hayata geri dönmenin verdiği bir acı.

Ne kadar zamandır her şeyi, her yüksek duyguyu ve hissi kapalı tutuyordum? Kötüyü dışarıda tutmaya yardımcı olmuştu ama iyiyi de dışarıda bırakmıştı. Ta ki Aspen'e kadar.

Daha adını bile bilmeden her şeyi değiştirmişti. Kulübemden onu izlerken o küçük umut ve ışık parıltıları. Onun iyiliğini gözümün önünde canlandırırken.

Polis karakolunun otoparkına döndüm. Normalden daha kalabalıktı. Birkaç ilçe şerif aracı, Balık ve Vahşi Yaşam ve Orman Hizmetleri vardı. Görünüşe göre Lawson herkesi bir toplantı için çağırmıştı.

Arka köşede bir park yeri kaptım ve ön tarafa yöneldim. Kapıyı açtığımda masanın arkasındaki memur başını kaldırdı. "Konferans odasındalar."

"Teşekkürler," dedim başımı sallayarak.

Yüzündeki şok barizdi. Ürperdim. Yıllar boyunca ne kadar aptalca davranmıştım ki basit bir *teşekkür* çenesinin düşmesini ve gözlerinin kocaman açılmasını gerektirmişti?

Değişik bir grup konferans salonunun etrafında dolaşıyordu. Gruplar en sevdiğim şey değildi. Hayatımın çoğunu vahşi doğada geçirmeyi seçmemin bir nedeni vardı. Ama başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes alarak içeri girdim. Patronum Rob bana doğru ilerledi ve omzuma vurdu. "Nasılsın?"

Kaşlarımı çatma dürtüsü çok güçlüydü. Birinin işime burnunu sokması fikrinden nefret ediyordum ama Rob'un meraklı bir pislik olduğu için değil, önemseydiği için sorduğunu biliyordum.

"Güzel. Yarı zamanlı çalışmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Rob'un ağzının köşesi kalktı. "Beni sana gülünç miktarda fazla mesai ödemekten kurtarıyorsun." Yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Yardıma ihtiyacın olursa haber ver yeter."

Ona sertçe başımı salladım. "Minnettarım."

Şerif Rob'un adını seslendi, o da cevap vermek için döndü. Ben de bu fırsatı değerlendirerek kalabalığın çoğunluğu tarafından gizlenmeyi umarak bir köşeye çekildim. Çoğu insan beni görmezden geldi. Benimle konuşmaya çalışmadılar çünkü kibar sohbetler yapmadığımı biliyorlardı.

Ama bu kardeşlerim için geçerli değildi. Nash elinde bir fırın poşetiyle kalabalığın arasından dirsek atarak ilerledi. Yanıma sıkıştı, sinirli görünüyordu. "Neden tüm odadaki en sıkışık yeri bulmak zorundaydın ki?"

Ona mülayim bir bakış attım. "Burada durmana gerek yoktu."

"Tabii ki ben yaptım. Lawson'ın otoriter sesiyle benimle birlikte başka kim dalga geçecek?" Nash çantasını karıştırdı ve bir çörek çıkardı.

Çantayı ondan kaptım.

"Hey!" diye itiraz etti.

Çantadan sırlı bir çörek aldım ve geri uzattım. "Başka bir yerde durmalıydım."

"İyi ki fazladan getirmişim," diye homurdandı.

Dudaklarım seğirdi.

"Vay anasını. Bu bir gülümseme miydi?" Nash bana bön bön baktı. Ağzım tekrar düzleşti. "Kapa çeneni."

"Aspen mucizevi bir işçi olmalı, dostum."

"Nash..." Uyarmıştım.

Donut'ını kemirdi. "Onu siyasi bir göreve getirmeliyiz. Kısa sürede dünya barışına aracılık edebilir."

Hiç şüphem yoktu.

Lawson odanın önüne doğru ilerlerken, "Pekâlâ millet," dedi. "Hadi başlayalım."

Nash ve ben bakıştık. Lawson'ın sesi, resmi bir sıfatla konuşması gerektiğinde her zaman bir oktav daha derine giderdi.

"Geldiğiniz için hepinize minnettarım," diye devam etti. Mırıldanarak karşılamayı kabul edenler gürlledi.

"Şu ana kadar elimizde olanları gözden geçirmek istiyorum. Kurban Marci Peters, yirmi üç yaşında, Montana'dan. Dün gece ailesiyle konuştum. Kuzeybatı Pasifik'te tek başına sırt çantasıyla bir gezi yapıyormuş."

Memurlardan biri "Aptal," diye mırıldandı. Soyadının Hall olduğunu sanıyordum. Lawson ona sakinleştirici bir bakış gönderdi.

Yine de memurun demek istediğini anladım. Tek başına yürümek pek akıllıca bir hareket değildi. Ayak bileğinin burkulmasından hayvan saldırısına ya da bunun gibi bükülmüş bir şeye kadar her şey olabilirdi.

"Marc'i iki gün önce geldi. Kasabanın kenarındaki motelde bir oda tuttu ve bölgede birkaç günlük yürüyüş yapmayı planladı."

"Motelde onu biriyle konuşurken gören oldu mu?" Clint not defterini çıkararak sordu.

Lawson başını salladı. "Müdürle konuştum. Sally, Marci'nin arkadaş canlısı bir tip olduğunu söyledi, asla bir yabancıyla tanışmayan türden."

Tıpkı Aspen gibi. Sıcak. Misafirperver. Ve bu muhtemelen Marci'nin ölümüne neden olmuştu.

"Memurlar bugün konuklarla görüşecek. Ona özellikle yakın ilgi gösteren biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar."

Şerif Jenkins başını salladı. "Kurbanın üzerindeki bıçak yaralarının öldürülen hayvanlarla eşleşip eşleşmediğini henüz teyit edemedik mi?"

Lawson başını salladı. "Henüz değil. Luisa bugün otopsi yapacak, bu yüzden bu gece bu bilgiyi almamız gerekiyor."

Nash, "Eğer eşleşiyorlarsa, bu büyük olasılıkla rastlantısaldır," diye ekledi.

Lawson bize doğru baktı. "Muhtemelen. Onunla ilgili herhangi bir şey şüphelinin dikkatini çekmiş olabilir. Görünüşü, yaptığı bir şey, yalnız olduğu gerçeği."

Ve eğer neden onun seçildiğini bilmiyorsak, bu durum faili bulmamızı daha da zorlaştırıyordu. Tartışmalar devam ederken, kimse hepimizin bildiği bir şeyi söylemedi: Bir model bulmak için başka bir insan kurbanı ihtiyacımız vardı.

"Tamam, sanırım bu kadar. Hepimiz gün boyunca yakın temas halinde olalım," dedi Lawson. "Luisa'dan raporu alır almaz bir not göndereceğim."

Ama hepimiz ne yazacağını biliyorduk. O bıçak yaralarının eşleşme olmama ihtimali yok denecek kadar azdı.

Herkes odadan çıkmaya başladı ama Lawson bana işaret etti. "Aspen nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi." Dudaklarım kıpırdadı. "Huckleberry Lane'deki tüm muhabirlere ceza kesmiş olmanız da yardımcı oldu."

Nash kardeşimize sırtıttı. "Roan'ın bebeği için polis kaynaklarını kötüye kullanmak mı? Bunu sevdim."

Lawson omuz silkti ama gözlerinde biraz mizah vardı. "O yolda park yeri yok. Yol çok dar. Acil durum araçlarının güvenli bir şekilde geçmesini engelleyebilir. Ben sadece yasaları uyguluyorum."

"Şey, şimdi gittiler ve geri dönmediler," diye bilgilendirdim onu.

"Güzel. Yine de hala kasabanın etrafında dolaşıyorlar. Bir memurum var

Brew'un dışında konuşlanmış, ama onu arkadan almak isteyebilirsin. Mümkünse fotoğraf çekmelerine izin vermeyin."

Başımı sallayarak onayladım. "Şimdi oraya gidiyorum, böylece Cady'yi almaya gidebiliriz."

Nash başını salladı. "Sanki biri kardeşimizi kaçırmış ve onun yerine bir kapsül insan koymuş gibi. Tamamen evcilleşmiş falan."

Lawson, Nash'in kafasına bir şaplak attı. "Sanki sen değilsin?"

İleri geri tartışmaya başladılar ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ettim. Toplantı odasından sıvıştım, yedek kulübesine doğru ilerledim ve dışarı çıktım. Hava soğuktu ama gökyüzü açıktı, güneş caddenin karşısındaki gölün üzerinde parılıyordu.

Otoparka gitmek için binanın etrafından dolandım, ancak polis departmanının arazisinin hemen dışında bekleyen iki figürü fark edince adımlarım duraksadı. Steven ve Tyson'ı Aspen'in yeni kimliğini ve yerini açıkladıkları bölüm yayınlandığından beri görmemiştim. Görmek istememiştim. Kendime güvenmiyordum.

Şimdi, bunun doğru bir hareket olduğunu biliyordum. Onlara doğru ilerlerken içimde öfke kabardı.

Tyson bir parça soldu, ama Steven? Öfkemden etkilenmiş gibi görünüyordu. Yüzüne çirkin bir sırıtma yayıldı. "Merhaba memur bey."

"Umarım adımlarınıza dikkat ediyorsunuzdur," diye homurdandım.

"Bir bok izlememize gerek yok," diye karşılık verdi Steven. "Basın özgürlüğümüz var."

"Bu özgürlük özel hayatlarınıza yansımıyor. Umarım ikiniz de hata yapmamışsınızdır. Her şeyi bulabilen bir kardeşim var."

Kolluk kuvvetlerinin uyarılarını görmezden gelmeye karar verdiğin için, senin hakkında bulabileceği her şeyi ortaya çıkarmasına izin vereceğim."

Kamyonuma bindiğim anda Holt'a mesaj atar ve Anchor'un teknik ekibini bu ikisinin üzerine salmasını isterdim.

Steven'ın boğazında kızarıklık belirdi. "Bizi tehdit edemezsiniz. Biz basınız."

Homurdandım. "Siz gerçek işleri olmayan özentî muhabirlersiniz. Ve bu bir tehdit değildi. Sadece neler olacağına dair dostça bir uyarıydı."

Steven ileri atıldı ama Tyson gömleğini yakalayıp onu geri çekti. "Kahretsin dostum, vurma ona."

Lanet olsun, keşke ateş etseydi. Çünkü o zaman onu nezarete atabilirdim.

Başımı salladım ve kamyonetime doğru ilerledim. "Onu hizada tut, Tyson."

Steven hırladı ve küfretti. "Kıymetli kız arkadaşın hakkında o kadar çok pislik var ki komik bile değil. Onu mahvedeceğiz ve sen de izlemekten başka bir şey yapamayacaksın."

O pisliğe istediğini vermemek için kendimi hareket etmeye zorladım. Ama bu bana pahalıya mal oldu. Çünkü Aspen'e yönelik her tehdidi bu dünyadan kaldırmak ve bunu kalıcı olarak yapmak istiyordum.

OceanofPDF.com

ASPEN

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Janice Peabody içeri girerken inleme isteğimle savaştım. Roan hakkında konuşması yüzünden aramızdaki tartışmadan sonra onu birkaç hafta görmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. Ama yüzündeki muzaffer gülümseme bana zamanımın dolduğunu ve bu ziyaretin hoş olmayacağını söyledi.

Kafe bütün gün tıklım tıklım doluydu. Meraklı oldukları için insanları suçlamadım. Bu doğal bir tepkiydi. Ama bana hayvanat bahçesindeki bir maymun gibi davrandıkları için onları suçladım.

Bütün sabah ve öğleden sonraya kadar sürekli bir akış vardı. İçecek ya da ikram siparişi veriyorlar ve ben çalışırken gözlerini dikip bana bakıyorlardı. Bu bende bir canavar Cadılar Bayramı maskesi takıp *yuh* diye bağırma isteği uyandırdı.

Neyse ki öğle yemeğinden bir saat kadar sonra ortalık sakinleşti. Jonesy ve Elsie gibi müdavimlerim geldi ve Zeke vardiyasını bitirdi. Tekrar nefes alabildim.

Şimdiye kadar.

Janice tezgâha doğru yürüdü, yüzünde kedi gibi bir gülümseme vardı. "Aspen. Yoksa Tara'yı mı tercih edersin?"

Eski adımın kullanılmasıyla irkildim. Sadece bu iki kısa hece bile mideme kramplar girmesine ve anılarımın beni tehdit etmesine neden oldu.

Yüzümden herhangi bir tepkiyi uzak tutmak için elimden geleni yaptım. "Size ne getirebilirim Bayan Peabody?"

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "*Yıllarca* hepimize yalan söylediğin için kendini kötü hissedip hissetmediğini merak ettim."

Jonesy sandalyesinden hantalca kalktı. "Janice..."

Bunu aldığımı söylemek için bir elimi kaldırdım. "Tek birinize bile yalan söylemedim."

Janice'in kaşları birbirine yaklaştı. "Adın hakkında yalan söyledin. Nereli olduğun hakkında. Ne yaptığın hakkında."

"Adımın Aspen Barlow olduğunu söyleyen yasal bir ehliyetim var. Yalan değil. Aslında nereli olduğumla ilgili bir soruyu hiç yanıtlamadım; bu konuda konuşmaktan kaçındım. Bu da yalan değil. Ve lanet olası bir bıçakla kovalandığım ve *bıçaklandığım* o evde değilseniz, o zaman geri çekilirim - yine yalan değil."

Janice'in ağzı açık kaldı.

Jonesy yavaşça alkışlamaya başladı.

Uzun bir nefes verdim. "Ve şimdi, gidebilirsin ve bir daha asla geri dönmebilirsin."

Janice'in yanakları kıpkırmızı kesildi. "Beni kovamazsın. Bu kahve dükkânının sahibi sen değilsin."

"Hayır, istemiyorum. Ama ben yöneticiyim ve Sue bana uygun gördüğüm kişileri yasaklamam için izin verdi. Bu sensin ve her zaman ağzından çıkan iğrenç saçmalıklar."

"Şey, ben asla-"

"Kapa çeneni kadın," diye tersledi Jonesy. "Ve kışını kaldırıp buradan git."

Janice ona ters ters baktı. "Ailen ziyarete geldiklerinde artık işyerimde hoş karşılanmayacaklar."

"Zaten orada kalmak istemiyorlar. Grae onlara The Peaks'te kalmaları için indirim yaptı. Sizin aşırı tuzlu yumurtalarınızla uğraşmak yerine lüksün kucağında yaşayacaklar."

Janice, "Ben yumurtalarımı fazla tuzlamam," diye homurdandı.

Jonesy onu kapıya doğru kışkırttı. "Belki de yaşlılıkta sağduyunla birlikte tat alma duyunu da kaybediyorsundur."

Janice buna karşılık vermeye bile çalışmadı, öfkeyle çıkıp gitti.

Elsie'nin bakışları kapıdan Jonesy'ye, oradan bana ve tekrar kapıya kaydı.

Çenesi gevşemiş ve gözleri büyümüştü. "Bu..."

"Saçmalık," diye mırıldandı Jonesy ve bana döndü. "İyi misin, sevgilim?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bana doğru geri döndü. "Titriyorsun. Neden

o t u r m u y o r s u n ?"

Elsie ayağa fırladı ve aceleyle yanıma geldi. "Hadi gel."

Başımı salladım. "Üzgün değilim," dedim sessizce.

"Korkmuyorum." Jonesy bana dikkatle baktı. "O zaman nesin sen?"

"Çok kızgınım," diye mırıldandım.

Bir kahkaha attı. "İşte şimdi arkasına geçebilirim. Bu kadın tam bir baş belası."

"Yüzyılın yetersiz ifadesi," diye homurdandım.

Elsie'nin dudakları kıpırdadı. "Su ya da başka bir şey ister misin?" "İhtiyacım olan şey bir kadeh viski."

Sırıttı. "Bunun arkasında durabilirim. Belki de şehirde bir gece geçirmeliyiz."

İçimi çektim, tezgâha yaslandım. "Belki ortalık sakinleştiğinde. Dram için üzgünüm."

Bana el salladı. "Lütfen, bu bütün hafta boyunca yaşadığım en heyecanlı an."

Kıkırdadım. "Eğlence kaynağınızı ortadan kaldırdığım için çok üzgünüm." Jonesy homurdandı. "O işgüzar olmadan da yapabilirim. Bu günlerden birinde,

etrafına bakacak ve dünyada tek bir arkadaşı bile olmadığını fark edecek." Elsie kaşlarını çattı. "Bu çok üzücü."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama bu sonuçları hissetmeye başlamalı, yoksa asla değişmeyecek."

Elsie'nin gözlerinde bir şey parladı. "İnsanlar bugünlerde nadiren sonuçlarını hissediyor."

Bir an için onu inceledim. Elsie'nin bazı şeyler yaşadığını ilk kez sezmiyordum. Ağzından kaçırduğu küçük şeyler ve gözlerindeki gölgelerdi. Ama asla zorlamadım. Tecrübelerime dayanarak, bunun sadece onun kaçmasına neden olacağını biliyordum.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Dedim ki.

Jonesy'nin gür gri kaşları kalktı. "Neymiş o?"

"Duble çikolatalı fıstık ezmeli kek bizden." Sırıtarak karnını sıvazladı. "Asla hayır demem."

Elsie'ye baktım. Zorla gülümseyerek gölgeleri temizledi. "Çikolatayı çok severim."

Hepimiz için çörekler hazırladıktan sonra onları masalarına geri gönderdim. Ben masaları temizlerken hepimiz sohbet ettik, arada çöreklerimden ısıriklar aldım. Jonesy bize Cedar Ridge'deki çocukluğuyla ilgili hikâye üstüne hikâye anlattı. Arkadaşlarıyla birlikte bir tekne çalıp gezintiye çıktıkları zamanı. Müdürlerinin evini tuvalet kağıdıyla

kapladıkları zamanı.

Ona azarlayıcı bir bakış gönderdim. "Senin böyle bir baş belası olduğunu bilmiyordum."

"Ben böyle genç kalıyorum," dedi sevimli bir sırıtışla. Homurdandım. "Bu şekilde her şeyden paçayı kurtarıyorsun."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Memur Smith kafasını içeri uzattı. "Tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı? Bana verdiğiniz kahve biraz fazla iyiydi."

Ona içeri girmesini işaret ettim. "Tabii ki. Hemen koridorun sonunda."

Ortadan kayboldu, ben de tezgâha dönmeye başladım ama zil tekrar çaldı. Yeni geleni selamlamak için döndüm ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

"Merhaba, Tara," dedi adam.

Benden en az on yaş büyüktü, koyu kahverengi saçları artık şakaklarında gümüş rengini almıştı ama yüzünü asla unutmayacaktım. Fotoğrafi manşetten manşete basılmıştı. Polislerin doğru kişiyi bulup bulmadığını sorgulayan yazılar. Akli durumumu sorgulayanlar. Ve en kötüsü de beni kız kardeşimin mutluluğunu kıskanan çıkarıcı bir yalancı olarak nitelendirenlerdi.

"Çık dışarı," diye mırıldandım.

Oren Randal sadece sırıttı. "Eski bir dostu selamlamanın yolu bu değil, değil mi?"

Bu mu?"

Görüntüler zihnimde parladı. Bana bağırarak korkunç sorular soruyordu. Adliyeden, bekleyen polis aracına doğru koştu. Ofisimin, evimin önünde bekliyordu. Bana bir an bile huzur vermedi. Dinleyen herkese nerede yaşadığımı, çalıştığımı ve zaman geçirdiğimi söylüyordu.

Bedenim sürekli omzumun üzerinden bakma hissini **h a t ı r l a d ı k ç a** nefeslerim hızlandı. Asla güvende hissetmemeyi.

"Çık dışarı, yoksa kışına gaz sıkıp seni hapse attırırım," diye homurdandım.

Oren'in gözleri parladı. "Bir adamın hayatını ilk kez mahvetmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Roan'ın heybetli figürü Oren'in arkasında belirdi. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

"Omurganı burnundan sökmeden önce ondan uzaklaş."

OceanofPDF.com

ROAN

ELLERİM ÖYLE SIKIYDI Kİ, BİR PARMAĞIMI KIRSAM ŞAŞIRMAZDIM. Muhabirin sözleri kafamın içinde dönüyor, gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu. *"Bir adamın hayatını ilk kez mahvetmeye çalışmıyorsun, değil mi?"*

Adamın kafası bana doğru sallandı ve yüzü soldu. Akıllıca bir tepkiydi. İçimde onun boynunu tek bir nefeste kırmaya yetecek kadar öfke vardı.

Ama sonra aptalca bir hareket yaptı. Bu kaçış tepkisini görmezden geldi ve omuzlarını dikleştirip daha uzun görünmeye çalışarak sahte bir kabadayılığa başvurdu. Başarılı olamadı.

"Kadınla sohbet ediyordum. Burası hala özgür bir ülke, değil mi?"

"Elbette. Seçimlerini yapmakta özgürsün, tıpkı burnunu kırmadan önce kolunu üç yerinden kırmakta özgür olduğum gibi," diye hırladım.

Adamın çenesi düştü. "Hepiniz duydunuz. Beni tehdit etti. Seni tutuklatacağım."

Jonesy ıslık çalmaya başladı. "Duyduğum tek şey, senden işyerini terk etmeni isteyen bir kadının gözünü korkutmandı."

Muhabirin yüzü kıpkırmızı oldu. "Sorularımı sormaya hakkım var." Ona doğru sinsice ilerledim. İçimde dönen öfke yaşayan, nefes alan bir şeydi.

Kana susamış bir canavardı. "Senin hiçbir hakkın yok. Ve senin de bu berbat fikirlerinle masum bir kadını terörize etmeye hakkın olmadığına eminim."

Önce bir adım, sonra bir adım daha geriledi. "Gerçek bu. Bu dava için senin bilebileceğinden çok daha fazla zaman harcadım. Zaman harcadım

Sanıkla görüşme. John'un söyleyeceklerini dinlemelisiniz. O-"

Adamın göğsünü sertçe ittim. "Eğer saçmalık dinlemek isteseydim, seni lanet olası tuvalete kadar takip ederdim."

Muhabirin gözlerinde öfke parladı. "Kiminle ittifak yaptığına dikkat et. O seni de alaşağı edecek. Senin hakkında yalanlar uydurur ve hayatını mahveder. O da diğerleri gibi bir kaltak-"

Tepkimi yumuşatmaya fırsat bulamadan yumruğumu adamın burnuna indirdim ve yumruk tatmin edici bir çıtırtıyla son buldu.

Bir yığın halinde yere yığıldı, kendi üzerine kıvrıldı ve yüzünü avuçladı. "Lanet olası burnumu kırdın!" diye uludu. Ama sesi tamamen yanılttı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Memur Smith ortaya çıktı. Çılgınca odayı aradı. "Oh, kahretsin."

Ona doğru ters ters baktım. "Hangi cehennemdeydin sen? Kapıya göz kulak olman gerekiyordu."

Aspen benim alanıma girdi. Güzel yeşil gözlerinde en ufak bir korku belirtisi bile yoktu. Bir elini göğsüme bastırdı. "Bu onun suçu değil."

"Cehennem değil. Bunun gibi pisliklere karşı gözcülük yapması gerekiyordu."

"Tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Özür dilerim," diye kekeledi

Memur Smith. "Bir dahaki sefere lanet olası bezlerden al," diye kestirip attım.

Jonesy kahkahalara boğuldu ama kafedeki diğer kadın sadece yerdeki adama baktı, belli ki şoktaydı.

Muhabir ayağa kalkmaya çalıştı. "Bu adamı tutuklayın," diye emretti Smith'e, hâlâ burnunu tutuyordu. Ama kan dışarı sızmış, yüzünden aşağıya ve gömleğine akmıştı. "Bana vurdu. Bu saldırıdır."

Aspen ona doğru döndü. "MRI çektirmen gerekebilir çünkü hafızanda bariz bir hata var. Ayağın takıldı ve yüzünü yere çarptın."

Adam Aspen'e bön bön baktı, sonra ifadesi sertleşti. "Seni yalancı küçük-"

Ona doğru tehditkâr bir adım attım ve geriye doğru tökezledi. Bir sandalyeye takıldı ve yine kışının üstüne düştü.

Jonesy bir kahkaha attı.

Memur Smith adamın yanına giderek kalkmasına yardım etti. "Size dışarı kadar eşlik etmek zorundayım."

Muhabir kolunu Smith'in elinden çekip aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Gerçeği daha fazla saklayamazsın, Tara. Ben tek değilim

gören kişi."

Aspen titremeye başladı ve ben o pisliğin suratını tekrar dağıtmak istedim.

Memur Smith bir özür daha mırıldanarak onu takip etti. Yüzünü ellerimin arasına alarak Aspen'e doğru yürüdüm. "Bana bak."

Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu ama odaklanmamışlardı. "Sana dokundu mu?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"İyi misin?" İyi olmadığını biliyordum ama yine de sormak zorundaydım.

Aspen'in başı ellerimde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "İçlerinde en kötüsü oydu."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Onu tanıyorsun."

Yutkundü, boğazı yavaşça hareket ediyordu. "Oren Randal. Jackson'da bir gazetede çalışıyor. Her şey ortaya çıktığında, çoğu insan ilk başta bana inandı. Ama o hiç inanmadı. Sanki prensip olarak benden nefret ediyormuş gibiydi."

Kelimeleri bulmakta zorlanırken gözleri parlıyordu. "Günün ve gecenin her saatinde arardı. Yeni bir numara aldığımda, onu bulurdu. Evime gelirdi. Yeni bir yere taşındığımda beni bulurdu. İşimi. En korkunç soruları sorardı."

Kollarımı Aspen'e dolayarak onu kendime çektim. "Onunla ben ilgilenirim," diye homurdandım.

Elleri gömleğimin içindeydi. "Hayır. Bir dahaki sefere daha akıllı olacak. Seni tuzağa düşürecek ve birini kayda alacak. Ondan uzak durmalısın."

Aspen'in sözlerinde gerçek bir panik vardı, parmakları gömleğimi o kadar sıkıyordu ki yırtacağından endişelendim. Onu daha sıkı kavradım. "Tamam, Tender Heart. Ben uzak duracağım."

Bana karşı ürperdi.

Sırf korkusu yüzünden o pisliği öldürmek istedim. Ama sözümü tutacaktım. Uzak durmaya çalışacaktım. Ancak kardeşlerimi özür dilemeden onun üzerine salacaktım.

Aspen başını geriye doğru eğdi. "Gidip Cady'yi almamız gerek. Geç kalmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Kamyonetim arka tarafta."

"Tamam." Beni bıraktı ve birkaç sakın nefes aldıktan sonra iki müşterisine döndü. "Bugünkü maceralar için üzgünüm."

Jonesy onun sırtını sıvazladı. "Sen hiçbir şey için endişelenme, hayatım. Sen sadece kendine dikkat et. İhtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler," dedi Aspen ve uzanıp onun çizgili yanağını öptü.

The Brew'da birkaç kez gördüğüm kadın ayağa kalktı ve omzuna bir çanta astı. Aspen'in elini tuttu. "Lütfen dikkatli ol. Bu insanlardan bazıları..."

Aspen kadının parmaklarını sıktı. "Sıkacağım. Söz veriyorum, Elsie." Kadın ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı.

Müşteriler kapıdan çıktıktan sonra Aspen dükkânı kilitledi ve Smith'e el sallayarak çıktığını haber verdi. "Tamam, ben hazırım."

Bir kolumu Aspen'in omuzlarına dolayarak onu koridora doğru yönlendirdim. Çantasını almak için hızlıca durdu ve sonra arka kapıya yöneldik. Kalbim hâlâ acı verici bir şekilde kaburgalarımın çarpıyordu. Oren'ı yumruklamak öfkemi dindirmek için hiçbir işe yaramamıştı.

Kamyonetime yolcu tarafında durduk. Aspen bana döndü, gözleri arıyordu. "İyi misin?"

Sorgulayan bakışlarına baktım. "Bana *benim* Tamam mı?"

Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Az önce birinin suratına yumruk attın. Gitmeden önce sana biraz buz getirmeliydim."

"Elim iyi." Çok acıyordu ama umurumda değildi. Acı sadece öfkemi bastırmama yardımcı oluyordu.

Aspen elini kaldırdı ve yüzüme bastırdı. "Teşekkür ederim." Dokunuşunun altında bir yanık yandı.

"Beş yıldır ilk kez kendimi güvende hissetmemi sağladığınız için."

Panik, kuru çalılar yok eden bir orman yangını gibi içimde dolaştı. Bunu Aspen'e vermek istedim. Her şeyden çok. Ama içimde yaşayan korku, gerçekten önemli olduğunda başarısız olacağımı söylüyordu.

Alnımı onunkine bastırdım. "Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi." Aspen'in nefesi kesildi. "Biliyorum."

Bir süre orada durdum, tarçın kokusunu içime çektim ve hala içimde kuduran canavarı sakinleştirmesine izin verdim. Bir dakika sonra onu bıraktım ve kapısını açtım. "Hadi gidip kızımızı alalım."

Kamyona binerken Aspen'in gözlerinde umuda çok benzeyen bir şey parladı.

İki dakikadan kısa bir sürede yola çıktık ve tam da okul bitmek üzereyken araba sırasına girdik. Cady kamyonetime doğru koştu ve Aspen onu arkaya yerleştirdi.

"Bay Grizz, bugün sanat dersimiz vardı ve ben de size bir resim çizdim. Ben ve Dory'nin resmi. Böylece Dory'yi asla ama asla unutmayacaksınız ve bu da onun size teşekkür etmesi gibi bir şey. Sırt çantamda."

Kaburgalarım daraldı, ciğerlerim sıkıştı. "Teşekkürler, Minik Dansçı."

Bacaklarını aşağı yukarı tekmeledi, simli botları parlıyordu. "Charlie ve ben yarın oyun oynayabilir miyiz? Okul yok."

Aspen koltuğunda iki büküm oldu. "Neden olmasın anlamıyorum. Lawson'a mesaj atıp sorun olup olmadığını sorayım."

"Yaşasın!" diye tezahürat yaptı. "Bir gün Charlie'yle evleneceğim. O zaman hepimiz aile olacağız."

Kaşlarını neredeyse saç çizgime çarpacaktı. "Evliliği düşünmek için çok gençsin."

"Şimdi değil, Bay Grizz. Daha sonra. Annem gibi yaşlandığımda." Aspen homurdandı. "Vay be, teşekkürler."

Dudaklarını kıpırdadı. "Şimdi bizi bırakıp kaçmayı düşünmediğin sürece sorun yok."

"Asla! Çok fazla eğleniyorum. Pijama partilerimiz en iyisi."

Aspen bana doğru baktı. Gölgelemin bir kısmı kızının heyecanıyla dağılmıştı. "*En iyi* olmak onun için *en* büyük iltifat."

Cady, "Hayır," diye karşı çıktı.

Aspen kaşlarını ona doğru kaldırdı. "O zaman ne?" Sırıttı. "Parıltılı ojemi paylaşmak." Bir kahkaha attım. "Bildiğim iyi oldu."

Aspen'in arabasına bindiğimde ortada bir muhabir yoktu ama Lawson'ın ön tarafa park etmiş bir devriye aracı vardı. Aynı anda devam eden cinayet davası nedeniyle bunun bir fedakârlık olduğunu biliyordum ve bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ettim.

Dönerken memura el salladım. Park ettiğimde Cady koltuğunda zıplıyordu. "Dışarı çıkmam lazım."

Aspen, Cady'yi kurtarmak ve kapının kilidini açmak için acele etti. "İşemen mi gerekiyor?"

"Hayır!" Cady içeri koştu ve Aspen bana şaşkın bir bakış attı.

Bir saniye sonra, Cady kaskını takarak yeniden ortaya çıktı.

"Katydid," dedi Aspen. "Bisiklete binmeyi atıştırmalıktan sonraya bırakalım." "Bisiklete binmeyeceğim," diye seslenerek otlağa doğru koştu.

Peşinden gittik.

"Nereye gidiyorsun?" Aspen bağırdı.

"Bayan Breaker bugün bize keçileri öğretti. Böyle oynadıklarını söyledi."

Cady çitin parmaklıklarından kayarak doğruca dört keçinin yanına gitti. Onun gelişiyile hepsi aydınlandı. Sonra başını eğdi ve birine doğru koştu.

Aspen kolumu kavradı ama keçi cevap olarak başını eğdi ve kafa tokuşturdular. Cady diğer keçiye dönerken bir kıkırdama sesi çıkardı. Birbirlerine çarptılar ve Cady başka bir kıkırdamayla uçtu. "Ben artık bir keçiyim!"

Üçüncü keçi Cady'nin pantolonunun paçasını kemirmeye başladığında içimden bir kahkaha yükseldi.

Aspen yanımda durdu, bakışları yavaşça benimkileri buldu. O yeşil gözlerde merak vardı.

"Ne?" Ben sordum.

"Duyduğum en güzel ses, senin gülüşün."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

"AAAAAAAYEEEEEE!" Charlie kendini maymun demirlerinden aşağı atarken bağırdı.

Bir gümbürtüyle yere indiğinde yüzümü buruşturdum. "Eğer onu tüm vücudu alçılı bir şekilde geri getirirsem Lawson bir daha Charlie'yi izlememe asla izin vermez."

Grae bankta yanımda oturduğu yerden güldü. "Kardeşim üç erkek çocuk yetiştiriyor. Neredeyse hepsi bir noktada alçıya alındı. Onları durdurmanın mümkün olmadığını biliyor."

Cady, Charlie gibi maymun demirlerinden uçarken daha tiz bir çığlık attı.

Roan kendini banktan aşağı atacakmış gibi hareket etti. Onu durdurmak için kolundan tuttum ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum."

İçim, sadece Roan kızıma göz kulak olduğunda olan bir şekilde yumuşadı. "Sınırlarını öğrenmesi gerekiyor."

Parkın etrafına onuncu kez baktım, gazetecilerden bir iz var mı diye kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Cady'nin kızıl saçlarını bir bereyle toplamıştım, benimkileri de sıkıca topuz yapmış ve kayak şapkasıyla örtmüştüm.

Caden kıkırdarak Roan'a baktı. "O yaşta ailene her gün kalp krizi geçirttiğinden eminim."

Roan cevap olarak sadece homurdandı ve ben de gülümsememi tutamadım. "Bunun evet anlamına geldiğinden oldukça eminim," dedim.

Grae sırıttı. "Onun homurtularını şimdiden akıcı bir şekilde duyuyor olman etkileyici."

Roan'ın göğsünü okşadım. "Başka türlü sohbet etmek zor olurdu."

Grae bir kahkaha patlattı.

Roan ikimize de ters ters baktı. "Bana karşı birlik olmayı bırakın."

Kıkırdamamı bastırdım. "Hadi, koca adam. Bunu kaldırabilirsin."

Roan yakınımaya eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bunun için daha sonra ceza alacaksın."

Titredim. "Tanrım, umarım öyledir."

Alçak sesle hırladı, sesi beni yıkadı.

Grae inledi ve ben de hemen başımı kaldırıp onun görüş alanını takip ettim. Katelyn, yanlarında kızları olan diğer iki anneyle birlikte parka doğru ilerliyordu.

"Ne?" Caden kafası karışmış bir halde sordu.

Grae ona baktı. "Lisedeki Katelyn'i hatırlamıyor musun?" Caden ürperdi. "Sanırım onunla ilgili anılarımı unutmaya çalıştım.

O acımasızdır."

Arkadaşlarıyla birlikte yakındaki bir bankta oturan Katelyn'in bakışları dördümüzün üzerinde yoğunlaştı. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve arkadaşlarına fısıldamaya başladı.

O umurunda bile değildi; kızının Cady'ye sataşmasından endişeleniyordum. Heather Cady'ye ters ters baktı ama sonra Roan'a doğru baktı ve zorlukla yutkundü. Bir şey başlatmak yerine arkadaşlarını oyun alanının diğer tarafına doğru çekti. Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Grae bana döndü. "Roan'ın eğitimdeki o küçük kötü kızı tehdit etmesine izin mi verdin? İstediyimi biliyordun ama izin vermedin."

Caden kahkahalara boğuldu. "Altı yaşındaki bir çocukla dişe diş mücadele etmek ister misin, Gigi?"

Grae oflayıp pufladı. "Eğer Cady'ye kötü davranıyorsa, evet."

"Roan bir gün Cady'yi dansa götürmüş ve her zamanki düşünceli haline bürünmüş olabilir," dedim ona.

Grae kardeşine sırtıttı ve beşlik çakmak için elini uzattı. Roan onun avucuna vurdu.

"İkiniz de iflah olmazsınız," diye mırıldandım.

Katelyn'in sesi yükseldi. "*Yıllardır* herkese yalan söylüyor. Lawson'ın Charlie'nin onunla gitmesine izin vermesi bile şok edici."

Azı dişlerim birbirine çarptı ama onu görmezden geldim.

Grae ayağa kalkmaya başladı ama ben kolundan tuttum. "Yapma," diye fısıldadım. "O buna değmez."

"Saçmalıklarını kusmasına izin verilmemeli," diye homurdandı Grae.

"Eğer bir şey söylersen daha fazla yapmasına neden olur." Grae'nin ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi ama başını salladı.

Katelyn daha yüksek sesle, "Biliyor musun, o podcast her şey hakkında yalan söylemiş olabileceğini söyledi," dedi. "Belki de bunu yapan odur."

Katelyn'i duyup duymadığını görmek için Cady'ye baktım, ama o her şeyden habersiz, mutlu bir şekilde Charlie ile oynuyordu.

Roan elimi tuttu ve sıktı. "Oraya gitmemi ister misin?" Başımı salladım. "Hayır, onu görmezden gelelim."

Göz ucuyla Katelyn'in bakışlarının birleşmiş ellerimize kaydığını gördüm.

"Roan'ın onunla birlikte olması gerçekten üzücü. Zaten çok şey yaşadı. Herkesin *onun* katil olduğunu düşünmesi, tüm bu deneyim onu çarpıtmış olmalı. Şu anda açıkça dengesiz. Kesinlikle çocukların yanında olmamalı. Ama Aspen'in umursamaması şaşırtıcı değil. O sadece dolar işaretlerini görüyor."

Roan'ın çenesi granit gibi sertleşti. Ama bundan daha fazlası vardı. Bakışlarında bir yenilgi vardı. Bu kasabanın bazılarının onu hep böyle göreceğini kabullenmişti.

Kendimi durduramadan ayağa kalkmışım. Roan adımı seslendi ama dinlemedim. Banktaki üç kadına doğru yürüdüm.

Katelyn muzaffer bir edayla gülümsedi. "Aspen, seni görmek ne güzel."

"Ne yazık ki ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ağzından çıkan saçmalıklar çok komik çünkü gerçekten burada üzgün olan tek kişi *sensin*. Eğer birazcık ahlakın olsaydı, senin için gerçekten üzüldüm. Çirkinliğiniz karşısında bile nazik olmaya çalıştım. Seni görmezden gelmeye çalıştım. Ama bazen bir zorbaya soğuk ve sert bir gerçekle vurulması gerekir ve sen de busun: bir zorba."

Nefesimi içime çektim. "Kendinizi iyi hissetmenizin tek yolunun başkalarını -size hiçbir şey yapmamış iyi insanları- aşağılamak olması gerçekten acınası bir durum."

"O tehlikeli-"

"Yapma," diye tersledim. "O mükemmel burnunu kırmamamın tek nedeni bu parktaki çocukları korkutmak istememem. Ama Roan'a karşı bir kelime daha edersen seni bulurum ve bunu düzeltirim."

Katelyn'in çenesi düştü.

Arkadaşlarına döndüm. "Kiminle vakit geçirdiğinizi düşünün. *Çocuklarınızın* kimlerle vakit geçirmesine izin verdiğinizizi. Onun zalimliği tüm dünyada biliniyor.

bu kasabada. Ve ben, kendi adıma, bununla ilişkilendirilmek istemem."

"Bu kasabadaki insanların endişelenmesi gereken kişi sensin. Muhtemelen bir katilsin," diye homurdandı Katelyn.

Diğer iki kadın bakışlarını paylaştı ve sonra Grae, Caden ve Roan'a baktılar. Orada gördükleri her neyse, yaşam tercihlerini yeniden düşünmelerine neden oldu. Ayağa kalktılar ve kızlarına işaret ettiler.

Katelyn'in boynunda kızarıklık belirdi. "Rachel. Perrin," diye tısladı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Perrin adındaki kişi arkasını döndü. "O haklı. Her zaman biraz şirrettin ama son zamanlarda aşırı yüklendin. Eski sevgilin seni terk ettiği için üzgün olduğunu biliyorum ama kendini toparla."

Katelyn'in ağzı açık kaldı. Sonra öfkeli gözlerini Ben.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım. "Sadece kazacaksın Kendine daha derin bir çukur aç. Kendini topla ve nasıl düzgün bir insan olunacağını öğrenmeye çalış."

Arkamda bir varlık hissettim ve Grae yanıma geldi. "O haklı. Sözlerini uzun uzun düşün. Bıçak atmayı bir hobi olarak edindim ve yeni bir alıştırma mankenine hayır demem."

Katelyn çantasını bankın üzerinden kaptı ve ayağa kalktı. "Hadi Heather. Buradan gitmemiz gerekiyor. Bu park artık güvenli değil." "Sizin gibiler için değil," diye mırıldandı Grae.

Arkamı dönmek zorunda kaldım. Katelyn'i izlemeye devam edersem, peşinden gidip o mükemmel küçük burnunu gerçekten kıracağımdan endişelendim. Döndüğümde Roan'ı gördüm. Öfke bekliyordum. Hatta incinmesini. Onun yerine, gözleri yaşla dolacak kadar çok gülerken omuzlarının titrediğini gördüm.

Ona bakakaldım. "Gülüyor musun?"

Kendini toparlamakta zorlandı. "Onu burnunu kırmakla tehdit ettin." "Sadece adil görünüyor. Benim için birinin burnunu kırdın."

Roan sırtıttı, beni kollarına çekti ve boynuma sokuldu.

Kokusunun etrafımda dönmesine izin vererek onu içime çektim. "İnsanların senin hakkında böyle saçma şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Tanıdığım en iyi insan olduğun halde beni öfkeliyor."

Kolları etrafımda sıkılaştı. "Tender Heart." Bu lakap sert bir ifadeydi. "Ne dedikleri umurumda değil. *Senin* ne dediğin umurumda. Ve öyle görünüyor ki sen benim için ateş çukurlarına ineceksin."

Başımı arkaya eğdim. "Seni her yerde takip ederim."

"Lütfen şu anda öpüşmeyin," diye mırıldandı Grae. "İkinizin birlikte olmasından mutluyum ama bunu görmeme gerek yok."

Roan kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

Grae iki elini de havaya kaldırdı. "Neden Cady ve Charlie'yi bizim evde yatıya bırakmıyoruz?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım.

Caden bir kolunu Grae'nin omuzlarına doladı. "Memnuniyetle." Grae ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. "İyi bir alıştırma olabilir."

Roan bu kez kız kardeşine nazık bir bakış attı. "Senin adına sevindim, G." "Beni ağlatma. Hormonlarım zaten çıldırmış durumda," dedi Grae. kokladı, onu tokatladı. Sonra oyun alanına döndü. "Benim evimde yatıya kal!"

Çocuklar alkışladı.

Roan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Şimdi koca bir ev bize kalmışken ne yapacağız?"

Banyodan çıkarken bornozumu üzerime daha sıkı geçirdim ve dinledim. Kapıdan girer girmez Roan'ın üzerime gelmesini bekliyordum ama gelmemişti. Köpeği dışarı çıkarmıştı. Bana bir fincan çay yaptı. Sonunda duş almıştım. Şimdi, onu hiçbir yerde görmüyor ve duymuyordum.

Belki de ahıra gitmiştir. İçimde canlanan hayal kırıklığını inkâr edemezdim. Ama görmezden geldim ve yatak odama yöneldim.

Çıplak ayaklarım halıya çarptığında kısa kaldım. Roan pencerenin yanında duruyordu, gömleksizdi ve üzerinde düşük belli üniforma pantolonundan başka bir şey yoktu. Neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Yavaşça döndü, vücudumu tararken bakışları ısınıyordu.

Onu içime çekme fırsatını kaçırmadım. Kaslarının genişliği, hafifçe bronzlaşmış teni, göğsünü okşayan ve sonra pantolonunun bandı altında ince bir iz bırakarak kaybolan saçları.

"Tamamen temiz mi, Tender Heart?"

Roan'ın sesi sıvı duman gibiydi ve gözlerimi yüzüne dikmeye zorladığımda ayak parmaklarım halının içine kıvrıldı. "Evet."

Avını takip eden bir hayvan gibi bana doğru ilerledi.

"Bunu sevdim." Roan'ın parmakları ipek bornozumun kumaşında kıvrıldı. "Yumuşak," diye açıkladım, zaten bildiği bir şeydi bu.

"Bunun kadar yumuşak değil." Roan'ın eli kumaşın altından kayarak göğsümün derisini okşadı.

Nefesim kesildi.

"İpekten daha yumuşak. Bir çiçek yaprağı gibi." Başını eğdi ve dudaklarını bornozumun açıklığı boyunca gezdirdi.

Parmaklarım pantolonunun kemerine takıldı, beni sabit tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Roan'ın elleri belimdeki bağa gitti. Yavaşça çekerek çözdü ve bornozum açıldı. "Çok güzel. Hayal edebileceğimden çok daha güzel."

Isı alçakta birikti. Serin havada onun bakışları altında meme uçlarım çakıllaştı.

Roan parmağıyla bir tepe noktasının izini sürdü. Kasıldı, Roan'ın dokunuşunu daha fazla aradı.

"Bana güveniyor musun, Tender Heart?"

Benim gibi biri için ne kadar yüklü bir soru. Savaş üstüne savaş yaşamış biri için. Her şeyi defalarca kaybetmiş biri.

Ama derin bir nefes aldım ve ona gerçeği söyledim. "Evet."

Belki de bu beni aptal yaptı. Belki de beni dünyanın en cesur kadını yapıyordu. Ama tek bildiğim, Roan'ın bana bedenen ve ruhen sahip olduğuydu.

Gözleri mavi bir sıcaklıkla parladı ve parmakları kravatı buldu. Kravatı ilmeklerinden kurtararak geniş omzuna attı.

Kaşlarım çatıldı ama uzun sürmedi çünkü Roan beni bornozdan tamamen kurtarıyordu. Yere düştü ve nefesini içine çekti. "Sana sonsuza kadar bakabilirim."

Parmağı göbeğimin üzerinde gezinirken gözleri kapandı. "Şimdiden ağrıyor mu?"

"Evet." Sanki Roan beni bir tür doğruluk pusuna düşürmüştü.

"Bakalım bu konuda ne yapabiliriz." Gözleri tekrar parladı. "Yatağın üzerinde."

Sesi bir anda bir kontrol talebine dönüştü.

Bacaklarımın arasında bir ıslaklık oluştu.

Yavaşça yatağa doğru ilerledim ve oturmak için kendimi alçalttım.

Roan sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi beni izledi.

"Arkana yaslan."

Dudağımı ısırdım ve söyleneni yaptım.

"Ellerini başının üstüne koy."

Kalçalarımın arasındaki basınç arttıkça nefes alışlarım hızlandı. Kollarımı kaldırdım.

Roan yatağın bir tarafına geçti, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bana güvendiğine emin misin?"

"Her zaman."

Gözlerindeki mavi girdap gibi döndü ve değişti. Hararetli, umutsuzca muhtaç ve belki de biraz aşık oldu.

Roan bornozun bağını omzundan çekti ve ellerimi demir yatak başlığına sabitledi. İpeği gergin bir şekilde çekiştirirken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Her şey yükselmiş gibiydi.

Bana baktı. "Bak ne kadar güzel. Sırtın kavisli." Parmağı kıvrımlarda gezindi. "Göğüslerin tadına bakmam için sergileniyor." Dudakları bir tomurcuğun etrafında kapandı ve sertçe emdi.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı. Meme ucumdan klitorisime doğru bir his fırladı ve kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı.

"Evet," diye nefes aldım.

Roan bir anda doğruldu ve yatağın ucuna doğru ilerleyerek fermuarını açtı. "Seni kızdırmak için planlarım vardı. Seni bekletmek için. Ama içinde olmam gerekiyor."

Cennette bir Tanrı vardı.

Pantolonunu sıyırdı ve yatağa doğru ilerledi. Eli hayalet gibi kalçamda gezindi. "Benim için hazır mısın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra Roan'ın parmakları içime kaydı ve ağzımdan çıkan tek şey bir miyavlama oldu.

Sırıttı. "İşte benim kızım."

Kelimeleri duyunca içim daraldı.

Roan küfretti ve parmaklarını kurtardı. "Ateşle oynuyorsun." Bir gülümseme dudaklarımı gerdi. "Yanmaktan korkmuyorum."

Roan'ın gözleri parladı ve bacaklarımı beline doladı. Bir saniye sonra içime girdi. Uyarı yoktu, sadece alıyordu. Ve, Tanrım, bu her şeydi.

Her hissi özümsemeye çalışırken gözlerim dalgalanarak kapandı.

"Uh, uh, uh," diye azarladı Roan. "Gözlerini kapatma. İçinde boğulduğun zevkin her zerresini görmek istiyorum."

Roan daha derine iterken göz kapaklarımı zorla açtım. Ellerim bağları çekiştiriyor, Roan'a ulaşmak için özgürlük istiyordum. Onu hissetmek için. Ama yapamamak

hareket etmek vücudumun geri kalanını *daha fazla* hissettirdi.

Roan kalçalarını eğerek beni daha derine aldı. İnledim ama gözlerimin kapanmasına izin vermedim.

Roan'ın eli aramıza girdi, parmağı o sinir demetinin etrafında dolaştı.

Ellerim kemeri sıkıca kavradı, o inanılmaz derecede derine inerken tüm gücümle tuttum. Sonra parmağı aşağı bastırdı.

Hiçbir uyarı yoktu, hiçbir şeyi hafifletmek yoktu. Görüşümde dans eden ışıklarla ve kaslarımın dikkat kesilmesiyle boşaldım.

Roan kendini içime boşaltırken küfretti ve ben hepsini içime aldım. Roan üstüme yığılana kadar zevk dalgaları içimde yuvarlandı.

Nefesimi tutmaya çalıştım. "Sanırım az önce bana felç geçirttin."

Roan bir parça geri çekildi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ukala," diye mırıldandım.

"Hayır." Boynumu okşadı. "Sadece vücuduna kafayı taktım. Her santimini öğrenmeyi kendime görev edineceğim."

OceanofPDF.com

ASPEN

Kahvemden bir yudum aldım ve en sevdiğim sunumu izledim: Roan kahvaltı programı. Bir omleti ustalıkla çevirirken ön kollarının gergin kasları bükülüp esnedi. Sonra ikinci tavayı kaptı ve her şeyi baştan yaptı.

Sabahı geçirmenin en sevdiğim yoluydu, Roan'ı izlemek ve Cady'nin gün için çeşitli planlarından bahsetmesini dinlemek. Bir hafta iki haftaya dönüşmüştü ve hepimiz birbirimize tutunuyorduk.

Başka bir cinayet olmamıştı ve muhabirlerin çoğu gitmişti. Oren ve iki podcaster, Steven ve Tyson hariç herkes. Normal haber medyası burada bir hikaye olmadığını fark etmişti. En azından erişebilecekleri bir haber. Ve yerel halk da çoğunlukla bakmayı bırakmıştı. Meraklıydılar ama kaba değillerdi, bana yer veriyorlardı.

Yine de Roan kaldı.

Kulübesine döneceğinden hiç bahsetmemişti. Ve artık kanepede uyumuyordu. Cady bu değişiklik karşısında gözünü bile kırpmamıştı. Sadece en yakın dostunun yakınında olmasından hoşlanıyordu.

"Neye bakıyorsun anne?" Cady yumurtalarını ısıtırken sordu.

Yanaklarım kızardı. "Roan'ı omlet yaparken izlemeyi seviyorum."

Başını sallayarak onayladı. "Ben de öyle. Çevirme şeyini yapıyor ve bunlar çok lezzetli."

Roan yemeklerimizi yerleştirirken bana doğru bir sırtıma gönderdi. "Ukalalık yapmak hiç hoş değil," diye seslendim.

"Ukalalık nedir?" Cady sordu.

"Büyük bir kafan var demek," diye açıkladım.

Burnu kırıştı. "Bay Grizz'in kafası bana normal görünüyor."

Roan tabağını önüme koyarken kıkırdadı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Gördün mü? Ben mükemmelim."

Homurdandım.

Cady kıkırdadı. "Bay Grizz gibi konuşuyorsun!" Roan daha çok güldü.

Bu sestən asla bıkmazdım. Derin, çığ ve gerçektı ve beni en sıcak kucak gibi sarıyordu.

O kahkahalar bugünlerde daha kolay geliyordu. Daha sık. Ama tek bir tanesini bile hafıfe almadım.

Omletimden bir ısırık aldım ve inledim. Sebzeler ve peynir mükemmel bir kombinasyonla dilimin üzerinde patladı.

Roan eğildi. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen seni okuldan önce ahıra götürmek zorunda kalacağım."

Bakışlarım onunkilere kayarken yüzüm ısındı. Birlikte zaman geçirme konusunda yaratıcı olmamız gerekiyordu ama bu hiç umurumda değildi.

"Ahırını seviyorum," diye fısıldadım, sesim boğuklaşmıştı.

"Ahıra gitmek istiyorum!" Cady de katıldı. "Ahır okuldan çok daha eğlenceli."

Bir kahkahayı bastırdım ve dikkatimi Cady'ye çevirerek bir süre onu inceledim. "Heather iyi mi?"

Cady dudağını dişlerinin arasına aldı ve küçük kızın son zamanlarda yaptığı korkunç şeyi duymak için hazırlandım. "Onun için üzülüyorum," dedi Cady iç çekerek.

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Neden?"

"Arkadaşları artık onunla oynamıyor. O üzgün."

Yüzümü buruşturdım. Katelyn'e seslendiğimde ve arkadaşlarının kasabanın dikkatini çektiğini fark etmelerini sağladığımda bunu ben yapmıştım. "Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

Cady bir an için bunu düşündü. "Teneffüste Charlie ve benimle oynamak isteyip istemediğine bakacağım. Eğer kaba davranırsa bir daha sormam ama belki dersini almıştır. Tıpkı bana bir onay verdiğinde olduğu gibi."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Cady'yi sık sık cezalandırmam gerekmiyordu. Bu yıl bunu yapmak zorunda kaldığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğradığım gerçeğini her zaman en sert şekilde karşılardı.

"Bence bu çok nazik bir davranış olurdu, Katydid."

Bana sırtıttı ve tabağını lavaboya götürmek için sandalyesinden kaydı. "Nazik kalpler en iyi kalplerdir."

"Evet, öyleler." Roan'a baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. "Ne?" "O kızın ona zarar vermesini istemiyorum."

Kalbim acı dolu bir şekilde sıkıştı. Cady'ye gösterdiği derin ilgi, içimde var olduğunu bilmediğim bir noktaya ulaşmıştı.

"Heather ona zarar verebilir. Ama Cady güçlüdür. Etrafında onu seven insanlar var." Artık sadece ben değildim. Roan, kardeşleri, eşleri ve anne babası vardı. Onlar sayesinde hep özlediğim şeyi bulmuştum: aileyi.

Roan'ın yüz ifadesini panik kapladı. "Neden ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun?"

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Çünkü mutluyum."

Roan'ın yüzündeki gerginlik azaldı. Yüzümü okşamak için uzandı. "Buna sevindim."

"Beni bu hale getirdiğin için teşekkürler."

"Tender Heart," diye fısıldadı huysuzca. "Bu sabah seni becerecek zamanım yok."

Homurdandım ve artık boş olan tabaklarımızı toplamak için ayağa kalktım. "Çok romantik."

Lavaboya giderken kıcıma bir şaplak attı. "Ve bunu sakın unutma."

"Ben hazırım," diye seslendi Cady ceketini çekerken.

Roan'ın kamyonetine doluştuk ve okula doğru yola çıktık. Cady'yi bırakmamız uzun sürmedi. Katelyn'e kısa bir bakış attım ama çoğunlukla bize doğru bakmaktan kaçınıyordu. Heather da biraz üzgün görünüyordu.

"Heather için üzülüyorum," diye mırıldandım The Brew'e doğru ilerlerken. Roan soru dolu bakışlarını bana çevirdi.

"O bir çocuk. Kötü olmayı annesinden öğrendi. Bu onun hatası bile değil."

Roan homurdandı.

"Ona yol gösterecek birine ihtiyacı var."

The Brew'un yanında durdu. "Seksen iki hayvanın ve bir kızın var. İhtiyacın olan son şey bir çocuk daha almak."

"Onu işe almakla ilgili bir şey söylemedim."

Roan koltuğunda iki büküm oldu. "Seni tanıyorum, Tender Heart. Bana gerçekten o küçük kızın aileye katmayı düşünmediğini mi söyleyeceksin?"

Omuz silktim. "Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?"

"Eğer annesiyle uğraşmak zorunda kalsaydım, bu olurdu."

Yüzümü buruşturdum. "Haklısın. Bir plan yapacağım."

Roan sadece başını salladı ve sonra gözleri uzaktaki bir şeye takıldı. "Şu şerefsiz."

Bir anda kamyonundan çıktı ve ben de aceleyle peşinden gittim.

Roan kaldırımından aşağı doğru yürüdü ve The Brew'ü geçerek binaların arasındaki dar bir sokağa girdi. "Birinin içeri girip ateş etmeye çalıştığına karar vermeden önce oradan defolup gidin."

Bir lanet sesi duyuldu ve Oren gölgelerin arasından çıktı. "O Allah'ın belası kafeye gitmedim. Bana dokunamazsınız."

"İşte burada yanılıyorsun." Roan ileri doğru dev bir adım attı ve Oren tökezleyerek geri çekildi.

"Benden uzak dur."

Roan'ın gözleri kısıldı. "Sürekli hayatımıza giren sensin. Sanırım senin de bir tane edinme zamanın gelmiş olabilir."

"İnsanların gerçeği bilmeye hakkı var!" Oren bağırdı.

"Ama onlara gerçeği söylemiyorsun. Gazeteniz sizi bu yüzden kovdu, değil mi?" Roan tersledi.

Nefesimi içime çektim. Roan bu bilgiyi paylaşmamıştı. Oren'in yüzü kızardı. "Ben serbest çalışıyorum. Anlatımım kontrol edilemez."

"Bunu komplo teorisi sitelerinde yayınlarken iyi eğlenceler," diye hırladı Roan.

Oren nefes alış verişini kontrol altında tutmaya çalıştı. "İnsanlar tüm bunların acılı bir kadının yalanları olduğunu görecekler. Kız kardeşinin mutluluğunu kaldıramayan biri. Sadece bekleyin."

Hışımınla çekip gitti ve ben ağzım açık kaldım. "Onun nesi var?"

Roan iç çekerek yerime geçti ve beni kollarıyla sardı. "Gecemizi mahvetmek istemedim ama Holt'un aradığı zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Cady ile Sorry! oyununun ortasındaydık ve Roan kardeşiyle konuşmak için ön verandaya çıkmıştı.

"Anchor'daki güvenlik ekibine Oren, Steven ve Tyson hakkında araştırma yaptırıyor."

"Bunu yapmak zorunda değildi," diye mırıldandım.

Roan sadece başını salladı. "Yardım etmek istiyor."

"Siz ikiniz zaten evimi Fort Knox gibi donattınız."

"Yapmıyoruz," diye karşı çıktı.

"Her neyse," diye homurdandım.

Roan enseme sıktı. "Holt'un ekibi henüz Tyson ve Steven hakkında pek bir şey bulamadı ama Oren farklı bir hikâye. Karısının bir ilişkisi varmış ve bunu sizin davanız ortaya çıkmadan kısa bir süre önce öğrenmiş. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, tam bir kadın düşmanına dönüşmüş. Ve oldukça berbat bazı forumlarda aktif."

Titredim. "Ve işini mi kaybetti?"

Roan başını salladı. "Gazeteleri onun davayı takip etmesini istemedi. Haber yapacak bir şey kalmadığını düşünüyorlardı. Ama o hayır cevabını kabul etmedi, bu yüzden gitmesine izin verdiler."

"Bu kulağa pek de iyi bir kombinasyon gibi gelmiyor."

"Hayır," diye onayladı Roan. "Öyle değil."

Bakışlarım yere düştü. "Bu yüzden mi yakın duruyorsun?"

Roan çenemi parmaklarının arasına aldı ve kaldırdı. "Gitmemi mi istiyorsun?" Sertçe yutkundum. "Hayır."

"Güzel," dedi homurdanarak. "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Masaları silerken mırıldandım. Melodisi bile anlaşılmıyordu ama umurunda değildi.

Yanına geldiğimde Elsie bilgisayarından başını kaldırdı. "Fazladan iyi bir ruh halinde görünüyorsun."

"Mutluyum. Mutluyum."

Jonesy kıkırdadı. "Son birkaç haftadır yaşadıklarını düşününce bu da bir şeydir."

"Bilirsin, bazen zor şeylerden geçmek iyi şeylerin değerini daha iyi anlamanı sağlar," dedim bezimi başka bir masaya doğru sürüklerken.

Elsie'nin gözlerinde anladığını gösteren bir şey parladı. "Acıya bir amaç bulmanın güçlü bir yanı var."

Başımı salladım, neler yaşadığını merak ediyordum. Bana açılmasını umuyordum ama hiç açılmadı. Yine de Cedar Ridge'den ayrılmamıştı. Belki de yeniden bir topluluğun parçası olmak için cesaret bulmaya çalışıyordu.

"Bu küçük umut ışıklarını bulmaktır," diye kabul ettim.

Geçen ayki tüm olayların Roan'ı hayatıma sokması gibi. Evime. Yatağıma. Ve o kalmak istedi.

Utanç verici bir şekilde yüksek sesle başım dönerek bağırma dürtüsü güçlüydü. Resmi olarak taşınmakla ilgili bir şey söylememişti ama *"Hiçbir yere gitmiyorum,"* demenin başka ne anlama gelebileceğinden emin değildim.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve ben de yeni geleni karşılamak için döndüm. Ama gelen bir müşteri değildi. Yirmili yaşlarının başında görünen ve elinde kocaman bir kırmızı gül demeti taşıyan bir adamdı.

"Aspen Barlow?" diye sordu.

"O benim," dedim ona doğru ilerleyerek.

Elsie kısık bir ıslık çaldı. "Senin şu adam şaka yapmıyor."

"Teşekkürler," dedim adama, çiçekleri alıp masanın üzerine koyarken.

Tezgah. Düzenlemeye kaşlarımı çattım. Bu pek Roan'ın tercihi gibi görünmüyordu. O daha çok yürüyüşte topladığı kır çiçeklerini seven bir adamdı. Ama belki de yanılmıştım.

Kartı tutucudan çıkardım ve açtım.

DÖKÜLMESİ GEREKEN TÜM KANLARINIZ İÇİN KIRMIZI. ŞİMDİ DÖKÜLECEK.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

Konferans odasına girdiğimde Nash'i sandviçle karnını doyururken, Lawson'ı da masanın üzerindeki bir dosyayı karıştırırken buldum.

Nash çenesini kaldırdı. "Hey, dostum."

Yüzümü buruşturdum. "Yüzün hardal içinde." Omuz silkti ve yemeye devam etti. "Ben açım."

"Bunu yeni bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı Lawson. "Sen her zaman açsın."

Kendimi Nash'in yanındaki sandalyeye bıraktım ve bir patates cipsi kaptım. Eli benimkine çarptı. "Patates cipslerimi yeme."

"Kendine gel. Otomatta daha çok var," diye homurdandım. "O zaman git kendine biraz al. Bunlar benim favorilerim. Akçaağaç Pastırma. Mads onları benim için özel sipariş ediyor."

Elimi çektim ve cipsi ağzıma attım. "Mmm. Çok güzeller."

"Sen bir piçsin," diye homurdandı Nash.

"Çocuklar," diye uyardı Lawson. "Lütfen herkes buraya gelmeden önce geri çevirin. İkinizi de sarhoşlar koğuşuna tıkmak zorunda kalmak istemiyorum."

Nash burnunu kıvırdı. "İçerisi kusmuk gibi kokuyor. Sandviçimi asla bitiremem."

Homurdandım. "Her zaman öncelikleri vardır."

Bir çip daha kapmak için hamle yaptım ama Nash çantayı göğsüne doğru çekti. "Benimki."

Kendimi tutamadım, güldüm. *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Gollum'a benziyordu.

İki kardeşimin de gözleri büyüdü ve bana bakakaldılar.

"Ne?"

Lawson sersemliğini üzerinden attı. "Güldün." "Yani?" Ses tonuma bir miktar kızgınlık karışmıştı.

Nash bir an beni inceledi. "Hiç gülmüyor değilsin; bazen kıkırdıyorsun. Ama öyle değil."

Lawson sırtıttı. "Bu Aspen. Bugünlerde ona neşeli bir melodi çaldırıyor."

"Büyü artık," diye mırıldandım.

Nash sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu doğru. Sen farklısın. Daha hafıfsin. Daha çok da konuşuyorsun."

Muhtemelen sürekli Cady'nin etrafında olduğum içindi. Konuşmayı hiç bırakmazdı. Sürekli sessizlik yerine gürültüye alışmıştım.

Koltuğumda kıvrınma isteğimle savaştım.

"Senin adına sevindim dostum," dedi Lawson. "Bağlılık sana yakışıyor."

Ağabeyime baktım, gözlerinin altındaki halkalara ve çenesindeki kırışıklıklara baktım. "Sana da yakışabilir."

Lawson'ın yüzü kapandı. "Sanırım bunu pas geçeceğim."

Nash ağzına bir cips attı. "Bu kasabadaki tüm bekar kadınların polis şefi olma şansı için sol yumurtalıklarını vereceklerini düşünürsek, bu tam bir israf."

Nash'e ters ters baktı. "Yapmazlar."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bundan emin değilim. Seni bazı beşinci aşama yapışkanlarla gördüm."

O bakışlar bana döndü. "Sanırım konuşmadığın zaman seni daha çok seviyordum."

Nash bir kahkaha patlattı. "Bu çok soğuk."

Başımı salladım ama dudaklarım kıpırdadı. "Sizler her zaman *katılmam* için bana baskı yapıyordunuz. Ne dilediğinize dikkat edin."

"Merak etme, şu anda pişmanlık duyuyorum," diye mırıldandı Lawson.

Açık kapı çalındı ve Şerif Jenkins içeri girdi. "İyi günler."

"Bruce," diye selamladı Lawson.

"Hukuk," dedi karşılığında ve oturdu. "Buralarda işler nasıl?"

"Sessiz," dedi Lawson. "Bundan hoşlanmıyorum."

Şerif Jenkins kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Ensenedeki o karıncalanma henüz bitmediğini söylüyor."

Lawson başını salladı.

Nash elindeki cips paketini yere bıraktı. "Belki de veteriner ve Luisa yanılıyordur. Eğer bıçak izleri gerçekten eşleşmiyorsa, bu ölüm münferit bir olay olabilir. Yanlış yer, yanlış zaman gibi bir şey."

Şerif Jenkins kısık bir ıslık çaldı. "Luisa'nın yanlış anladığını düşündüğünü duymasına izin verme."

Lawson kıkırdadı. "Dersimi daha önce almıştım."

Şerif Jenkins'in ağzının köşesi kalktı. "Ben de aynısını yaptım. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım."

"Sadece bir düşünceydi," diye homurdandı Nash.

"Ya da birileri başka bir hamle yapmadan önce sıcaklığın azalmasını bekliyor," dedim.

Şerif Jenkins bana baktı. "Bunun daha muhtemel olduğunu tahmin ediyorum. Cesedin fotoğraflarını gördüm. Bu ya son derece kişisel bir olay ya da öldürmekten zevk alan biri."

Başımı salladım ve Lawson'a döndüm. "Anson'a ulaşabildin mi?"

Lawson'ın ağzı inceldi. "Evet."

"Anson kim?" diye sordu şerif.

"Eskiden FBI'da profil uzmanı olan eski bir arkadaşım."

Nash alay etti. "Ne zaman temasa geçerseniz size defolup gitmenizi söylüyorsa ona arkadaş diyebilir misiniz?"

Lawson ona dik dik baktı. "Büroda çalıştığı süre boyunca çok şey yaşadı. O dünyadan uzaklaşmak istiyor. Anlıyorum. Şu anda onun anlayışına gerçekten ihtiyacım var."

"Anladığım kadarıyla yardım etmeye hevesli değildi?" Şerif

Jenkins sordu. Lawson başını salladı. "Telefonu yüzüme kapattı."

Nash kıkırdadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lawson. "Roan'ın eskiden olduğundan daha düşünceli olabilir." Kardeşime kaşlarımı çattım. "Sen bir pisliksin."

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Ekranda bir mesaj parladı.

TENDER KALP

The Brew'da bir şey buldum. Sanırım John'dan olabilir.

Bir anda ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Ne oluyor Roan?" Lawson ayağa kalkarak sordu. "Aspen."

Söylediğim tek şey buydu ve kardeşlerimin ihtiyacı olan tek şey de buydu. Kapıdan çıkıp karakola kadar beni takip ettiler.

Kapıyı iterek açıp gün ışığına çıktığımda kulaklarımda kan uğulduyordu. Aydınlık, damarlarımda yüzen soğuk buz ısıtmak için hiçbir şey yapmadı.

"Ne oldu?" Lawson kırptı.

Telefonumu ona doğru ittim ve o da mesajı okurken küfretti. "O iyi. The Brew'da. Güvende."

İçim çalkalandı. Bunu kesin olarak bilmiyordu. Oyunda ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Koşmaya başladığımda içimde öfke püskürüyordu.

Lawson kolumu tuttu. "Kendini toparlamalısın. Oraya bu şekilde gitmek onu korkutacaktır."

Nefesimi kontrol altına almak için çabaladım ama her nefes alıp verişim acı vericiydi. "Bu pislik onu öldürmeye çalıştı," diye homurdandım.

Nash bana, "Ve o hapishanede kilitli," diye hatırlattı.

"Lanet olası bir mektup çıkardı. Bugün ona her ne gönderdiyse. Başka ne yapabilir ki?"

Panik beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürecek kadar yükseldi. Lawson'ın gözleri büyüdü. "Onu seviyorsun."

Ağzım kapandı. Aşkın ne olduğunu bildiğimden bile emin değildim.

"Bunu yeni mi anlıyorsun?" Nash kırptı. "Tabii ki onu seviyor. Roan kimseyle bir saatten fazla vakit geçirmeyi sevmez ve haftalardır onun evinde yaşıyor."

Göğsümde bir şey yerinden oynadı. Kas ve kemiklerin acı verici bir şekilde yeniden düzenlenmesi. Ve hareket ettikçe, derin bir bilgi yerine yerleşti.

Aspen Barlow'a aşkıttım. Onun kızına da. Ve ikisinden birine bir şey olursa, asla hayatta kalamazdım.

OceanofPDF.com

ASPEN

Tezgahın üzerindeki çiçeklere baktım. Onlara dokunmak istemedim. Çöpe bile atmak istemedim.

John'un kazanmasından nefret ediyordum. Hâlâ beni korkutabilecek güce sahip olmasından. Öfke o kadar hızlı ve şiddetli kabardı ki neredeyse nefesimi kesecekti. Ve hemen ardından gözlerimin arkasında bir yanma, gözyaşlarının baskısı geldi. Ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

Kapının üzerindeki zil şingırdadı ve sanki John'un kendisi bu kapıdan içeri girecekmiş gibi arkamı döndüm. Ama o değildi.

Bana doğru yaklaşırken Roan'ın yüzüne öfke kazınmıştı. Çoğu insan bir adım geri çekilir, hatta titrerdi. Ama Roan'ın öfkesi bir bakıma rahatlatıcıydı. Bana değer verdiğini gösteriyordu.

Roan beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "İyi misin?" "İyiyim," diye göğsüne doğru mırıldandım.

Diğerlerinin kafeye girdiğini duyabiliyordum ve kendimi Roan'ın elinden kurtarmaya çalıştım ama o beni bırakmadı.

"Bir dakıkaya ihtiyacım var."

Sesi hırçın, neredeyse acılıydı ve kalbim çatladı. Ama hareket etmedim. Roan'ın beni tutmasına izin verdim, ihtiyacı olanı aldı ve iyi olduğuma dair kendini temin etti.

Sonunda Roan beni yavaşça bıraktı. Elini yanağıma götürdü ve başparmağını ileri geri hareket ettirdi. Nasırlı ucu içime bir ürperti gönderdi. "İyi olmana ihtiyacım var."

"Edeceğim," diye söz verdim.

Lawson boğazını temizledi. "Ne oldu?"

Döndüğümde onu, Nash'i ve endişeli Jonesy ile Elsie'yi gördüm. Ateş yanaklarıma vurdu. İsteyeceğim son şey The Brew'da başka bir olay çıkmasıydı. Ama sanırım o noktayı geçmiştik. "Onları ben aldım." Başımı çiçeklere doğru eğdim. "Ama bir kartla birlikte geldiler."

Roan notu bıraktığım tezgâha doğru ilerledi. Ödülü hak eden bir dizi küfür savurdu. "Nasıl?" diye homurdandı.

Nash telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. "Birine kanıt torbası ve eldiven getirmesini söyleyeceğim."

Lawson kendi telefonunu çıkararak, "Tanrım, umarım parmak izleri vardır," dedi.

Ekranında birkaç şeye dokundu ve aramızda tuttu.

Bir kadın telefonu açmadan önce birkaç kez çaldı. "Cedar Ridge Çiçekçilik ve Hediyelik Eşya, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hey, Nan. Ben Law. The Brew'e teslim edilmek üzere kırmızı gül siparişi mi verdin?"

"Elbette. Bir sorun mu var?"

Lawson Roan'a baktı, kasları o kadar gergindi ki bir yerini yırtmamış olması mucizeydi. "Bu emir nasıl geldi?"

"Posta, aslında. Birisi nakit para ve kendi kartını göndermiş. Kart mühürlüydü.

Eski bir arkadaş için sürpriz olduğunu söyledi. Neler oluyor?"

"Zarf hâlâ sende mi?" Lawson onun sorusuna cevap vermeyerek bastırdı.

Nan bir an sessiz kaldı. "Hiç sanmıyorum. Dün geldi. Çöpü çoktan dışarı çıkardık."

Roan'ın çenesi sıkıştı, dişleri gıcırdadı.

"Kontrol etmesi için birini göndereceğim. Tamam mı?" "Pekala, Law," diye kabul etti Nan.

Lawson, "Aspen Barlow'a gidecek çiçekleri de beklemeye alın," dedi.

Nan, "Bana neler olduğunu anlatmalısın," diye zorladı.

"Son zamanlarda haberleri izliyor musun?" diye sordu.

"Kafamı bu saçmalıklarla doldurmak istemediğimi biliyorsun.

Dizilerimi izliyorum, hepsi bu. Orada bolca drama var."

Lawson başını salladı. "Uğradığımızda açıklarız." "Tamam o zaman," diye kabul etti Nan ve telefonu kapattı.

Nash, "Muhtemelen Cedar Ridge'de yüzünü her yerde görmeyen tek kişi sensin," diye mırıldandı ve telefonuna bir şeyler yazdı. "Clint'e oraya gitmesini söyleyeceğim."

"Kim lanet kartı kontrol etmez ki?" Roan homurdandı.

Döndüm ve bir elimi göğsüne bastırdım. "Bu onun hatası değil."

Roan beni tekrar kendine doğru çekti. Kalbinin yanağımdaya attığını hissedebiliyordum.

Lawson, Jonesy ve Elsie'ye baktı. "Çiçeklerin teslim edildiği saatlerde şüpheli birini gördünüz mü?"

Jonesy başını salladı. "Hayır, ama çok dikkatli bakmıyordum."

Lawson Elsie'ye döndüğünde bakışları daldı ve yanakları kızardı.

"Kafede sadece biz vardık. Dışarıda kimseyi görmedim," diye mırıldandı.

Lawson, Elsie'nin tepkisinden habersiz, odağını tekrar bana çevirdi.

"Burada olmaması gereken birini fark ettin mi?"

Kaşlarını çattım. "Sence buradan biri olabilir mi?"

Roan'ın bana sarılışı sanki beni tüm dünyadan koruyabilecekmiş gibi sıkılaştı.

"Her türlü olasılığı değerlendirmemiz gerekiyor. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca medyada çok fazla yer aldınız," dedi Lawson.

"Oren bu sabah dışarıda bekliyordu," diye homurdandı Roan. "Ve o iki lanet podcast'çi hâlâ burada."

Nash'in gözleri parladı. "Bu noktada Oren de öldü mü?" "Henüz değil," diye homurdandı Roan.

"Yardımcı olmuyorsun Nash," diye azarladım.

Bana özür dileyen bir gülümseme gönderdi. "Kusura bakma ama bu herif bir yerlerde sıkı bir mezara girmek istiyor."

Roan'ın kollarında dönerek yüzümü ona çevirdim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana bak."

İlk başta yapmadı.

Yanaklarına daha sıkı bastırdım, kirli sakallarının avuçlarımı ısırıldığını hissettim. "Roan."

Başını eğdi, gözleri benimkilerle buluştu. Ama o başka bir yerdeydi. Parmak uçlarıma kadar uzandım ve onu öptüm. Her şeyimi öpücüğe verdim, güven vermeye çalıştım. Rahatlatmak için.

Uzaklaştığımda Roan'ım yine oradaydı. Alnını alnıma bastırdı. "Tender Heart." "Yapma bunu," diye fısıldadım.

"Ne yapmak?"

"Ortadan kaybol."

Roan gözlerime bakarak geri çekildi. "Ben seninleyim. Her zaman."

Nash, "Bu beni çok rahatsız ediyor çünkü sanki gidip bir dolap bulacakmışın gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Lawson onun kafasına vurdu.

"Hey!" Nash başının arkasını ovuşturdu. "Bu acıttı."

Lawson'ın telefonu çaldı ve yere baktı. Ekranı dokunarak telefonu kulağına götürdü. "Hey, Nan. Bir şey hatırlıyor musun?"

Lawson'ın ifadesi donuklaştı. "Teşekkür ederim. Masanın üzerine bırakın.

Bir daha dokunma. Clint şimdi sana geliyor." Bağlantıyı kesti ve telefonunu cebine soktu.

"Ne?" Roan talep etti.

Lawson bize baktı. "Siparişin geldiği zarfı buldu. İade adresi yoktu ama bir posta damgası vardı. Jackson."

"John," diye fısıldadım. Bu sefer el yazısından emin değildim ama artık biliyorduk.

Ve her zaman olduğu gibi, kilit altındayken bile bana ulaşmanın bir yolunu buldu. Beni incitmek için. Ama bu sefer, eziyetle yetinmedi. Kan istiyordu.

ROAN

Karanlık tarlalara ve ormanlara bakarken verandadaki salıncağı ileri geri salladım. Sessiz gölgeler her zaman beni rahatlatmıştı. Sakinleştiren bir hiçlik örtüsü.

Ama bu gece değil.

İçimdeki her şey hâlâ çalkalanıyordu. Cady'den saklamak için tek yapabildiğim buydu. Ama Aspen hepsini gördü. Her zaman gördü.

Lawson hapishaneyi arayarak John'un ayrıcalıklarının kısıtlanmasını istemiş ve Jackson Polisi'nden Evan'la konuşmuştu. Sorun şu ki, Carrington olduğuna dair elimizde kesin bir kanıt yoktu. Sadece Jackson'dan *biri* olduğunu biliyorduk. Müdürün bize verebileceği en iyi cevap, gardiyanların John'a daha yakından göz kulak olmasıydı.

Bunun gerçekten olmayacağını biliyordum. Zaten çok gergindiler. Ve mahkumları yirmi dört-yedi saat gözetim altında tutmak imkansızdı.

Aspen dışarı adımını attığında kapının menteşeleri gıcırdadı. Salıncağa doğru ilerlerken uzun paltosunu daha sıkı çekti. "Donmuyor musun?"

Omuz silktim. "Gerçekten hissetmiyorum." Herhangi bir şey hissetmem bile bir mucizeydi.

Aspen kendini yanımdaki koltuğa bıraktı ve yakınımı sokuldu. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi; her zaman derinlere gömülürdü. Kötü bir ruh halinde olup olmamam önemli değildi. Hiçbir şey onu uzak tutamazdı.

Kolunu benim koluma doladı ve başını omzuma yasladı. "Senin için endişeleniyorum."

O da öyleydi. Dürüsttü. Doğrudan konuya girerdi. Her zaman başkalarını önemserdi.

Yıldızlı gökyüzüne bakarak, "Beni çimdikledi," diye itiraf ettim. "Ben de," dedi sessizce.

"Bundan nefret ediyorum. Yaşadığınız onca şeyden sonra hâlâ size ulaşmanın yollarını bulmasından nefret ediyorum."

"Lawson muhafızların daha yakından izlediğini söyledi. Belki bir şey yakalarlar," dedi Aspen umutla.

Onu kendime doğru çektim. "Hep iyi tarafından bakıyorsun."

"Alternatiften daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Bence olabileceklere karşı hazırlıklı olmak iyi bir şey. Sadece John da değil. Oren'in paylaşım yaptığı siteye gittim. Steven ve Tyson'ın podcast'inin yorumlar bölümünü okudum. Orada cidden kafası karışık insanlar var."

Aspen bir an sessiz kaldı. "John hakkında yalan söylediğimi düşünen insanlar."

Göğsümdeki o gıcırdama hissi geri gelmişti. "İnsanlar yanlış bir fikre takılıp kaldıklarında neler olabileceğini biliyorum. Yaralanabilirsin."

Aspen sözümü keserek, "Ben zaten yaralandım," dedi. Elini yara izinin üzerine bastırdı. "Neredeyse öldürülüyordum." Yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. "Taciz edildim ve saldırıya uğradım. Ve tahmin edin ne oldu? Hâlâ buradayım."

Korku çirkin pençelerini geçirdi. "Sana hiçbir şey olamaz," diye fısıldadım, sesim hırçınlaşmıştı.

Aspen uzandı, elleri yine yüzümü çerçeveledi. "Çoktan oldu. Yalnızdım ve üstesinden geldim. Sen yanımdayken yine başaracağımdan hiç şüphem yok."

Damarlarımda ateş yandı. "Bana nasıl bu kadar inanabiliyorsun?"

"Çünkü seni görüyorum, Roan. Bir kar fırtınasının içinden korkunç bir kardan adam gibi çıkıp beni neredeyse ölümüne korkuttuktan sonra, tüm o huysuz dış görünüşünün sadece en nazik özünü gizlemeye çalıştığını fark ettim."

"Tender Heart..."

"Bu doğru. Gerçek benliğini etrafındaki herkesten saklamandan nefret ediyorum."

Görmelerine izin vermenin zamanı geldi."

Kaburgalarım ciğerlerimin etrafını sararak nefes almamı zorlaştırdı.

Aspen'in başparmakları yanaklarımı okşadı. "Saklanmayı bırak. Bunun için bir neden yok. Sen tanıdığım en muhteşem adamsın."

Bu üç küçük kelime dilimi tırmaladı ama korku onları serbest bırakmamı engelledi. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben oldukça harika bir avım."

Kıkırdadım ve göğsümdeki baskı biraz olsun azaldı. Dudaklarım onunkilere değdi. "Öylesin."

Öpücük derinleşti. Dilim okşadı, alay etti ve oynadı. Bu tattan asla bıkmayacaktım. İçimi yakıyordu. Her sinir ucunu hazırolda bekletti.

Aspen ağzımın içinde inledi ve aletim seğirdi.

Çekimi çok güçlü, çok şiddetliydi. Asla karşı koyamazdım. Ve ben istemedim

içi

n. Sonra kıpırdandım, Aspen'i kucağıma oturtup tarlalara bakmasını sağladım. "Ne?"

Kulağına bir çimdik atarak sözünü kestim. "Kıpırdama. Sence bunu Ben mi?"

Kucağımda kıvrandı ve ben de inledim.

"Bana kendini dövdürtme."

Tekrar kıpırdandı.

Kıkırdadım ama ses tonum daha karanlıktı. "Bu fikir hoşuna gitti mi?" "Belki."

Sırttım ve dudaklarımı boynunda gezdirdim. "Parmaklarıma boşaldığını hissetmek istiyorum ama çok sessiz olmalısın."

Aspen'in nefesleri kısa pantolonlara dönüştü ve havayı noktaladı. "Evet."

Sırtışı genişledi. Ceketinin fermuarını açtım. Ses, sessiz gecede bir top gibi yankılandı.

Bir elimi eşofmanının kemerinin altından geçirdim, sonra külotunun içine soktum. Dudaklarımdan yine bir inilti yükseldi. "Bu sıcaklık üçüncü derece yanıklara neden olabilir."

Onu kavradım ve Aspen bir iniltiyle elime bastırdı.

"Kıpırdama," diye emrettim.

Dinledi.

Bu hazır kabulleniş aletimi onun kığına dayamıştı.

Parmaklarım içeri kaydı ve Aspen'in ağzı bir nefesle açıldı.

"Cennet gibi hissediyorsun."

Parmaklarımı içeri ve dışarı pompaladım, gerdim ve bücktüm, çekirdeğinin her çırpınışının tadını çıkardım. Boyayabileceğın tüm renkleri bulmak gibiydi. Hangi bükölme ve fiske onu daha yükseğ'e çıkardı. Hangi tempo onu titretiyordu.

Üçüncü bir parmak içeri kaydı ve Aspen bir inilti daha çıkardı. Ses sikimin etrafını sardı ve sıkı.

Aspen'in bacakları titremeye başladığında daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içeri ve dışarı ittim. Başparmağım klitorisini buldu ve bastırdı.

Parmaklarımı öyle bir sıktı ki, muhtemelen çürükler oluşacaktı. "İşte bu kadar. Hepsini bana ver."

Başı geriye eğildi, dudakları aralandı ve her tepeye ve dalgaya bindi. Bana doğru yığılana kadar her zevk dalgasını tekrar tekrar çektim.

Parmaklarımı yavaşça onun sıcaklığından kaydurdım ve yalayarak temizledim. Aspen irkilerek doğruldu.

"Yapmadın."

Dudaklarım kıpırdadı. "En sevdiğim lezzet."

Çenesi düştü ve ayağa fırlayarak beni yukarı çekti ve kapıya doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?"

Aspen omzunun üzerinden bana bir sırtış attı. "Sen eğlendin, benim de eğlenmem adil olur. Ve benim banyomda harika bir yalıtım var."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

CADY yükseltici koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Böcekler, yılanlar, kertenkeleler ve her türlü şeyi getirecekler."

Yılan kelimesini duyunca ürperdim ama bunu saklamaya çalıştım. Cady *her şeyi* severdi.

ve bunu onun için değiştirmek istemedim.

"Sence en sevdiğin hangisi olacak?" Roan ilkokulun otoparkına dönerken sürücü koltuğundan sordu.

"Hmm," dedi Cady düşünceli bir ifadeyle.

Bakışlarım tekrar telefonuma kaydı. Yolculuğa çıkalı iki dakika olmuştu ve o andan itibaren midem düğüm düğüm olmuştu. Steven ve Tyson'ın podcast'inin yeni bir bölümü vardı.

Verdikleri başlığa bakarken yanağımın iç kısmından endişelendim. *Şimdi kim yalan söylüyor?*

"Kertenkele!" Cady düşüncelerimi bölerek bağırdı. "Ama bir ejderha getireceğini duydum."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Bir ejderha mı?"

Cady ve Charlie, Böcek Adam'ın sınıflarını ziyaret edeceği için çok heyecanlanmışlardı ama ejderhalar aşırı görünüyordu.

Roan kıkırdadı. "Bahse girerim sakallı bir ejderhası vardır."

Dönüp ona baktım. "Kulağa tehlikeli geliyor." "Hayır, aslında harika evcil hayvanlar oluyorlar," diye bilgilendirdi Roan beni.

"Belki bir dahaki sefere onlardan birini alırsın anne. Ben bir ejderha istiyorum."

Başımın ağrımaya başladığı burnumun kenarını çimdikledim. "Sanırım şu anda evimiz dolu, Katydid."

"Göreceğiz," diye şarkı söyledi. Roan sadece daha çok

güldü.

"Kes şunu," diye fısıldadım.

Araba kuyruğunda durdu ve beni öpmek için eğildi. "İhtiyacı olan bir hayvana asla hayır demezsin."

Cady kıkırdadı. "Bunu Charlie'nin önünde yapma. Öpüşmeyi sevmez."

Roan homurdandı. "Bu iyi bir şey. Eğer değişirse bana haber ver."

"Tamam Bay Grizz," dedi Cady, kayışlarını çözerek.

Kamyondan atlayıp i n m e s i n e yardım ettim, sonra da eğilip onu sıktım. "Seni seviyorum. İyi günler."

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen de anne!" Sonra okulun kapısına doğru koşarak gitti.

Kamyona dönmeden önce bir süre onun gidişini izledim. Ona babası hakkındaki gerçeği söylemem için ne kadar zamanımız vardı? Tüm makalelerden, podcast'lerden ve *Dateline* özel programlarından haberdar olmasına ne kadar vardı?

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Roan kemerimi bağlarken beni izledi ve sonra tek kelime etmeden kaldırımdan uzaklaştı. Ama doğruca The Brew'e gitmek yerine, henüz açılmamış bir galerinin önündeki caddenin kenarına çekti.

"Sorun nedir?"

Kucağımdaki ellerime baktım. "Yeni podcast bölümü."

Roan küfretti. Kemerimi çözdü ve beni kendine doğru çekti. "Bu gürültüye aldırış etmene gerek yok."

"Cady bir gün hepsini duyacak. En nefret ettiğim şey bu."

İç çekti. "Zamanı geldiğinde ona yardımcı olmak için yanında olacağız."

Kalp atışlarım hızlandı. *Biz*. Tanrım, bunu istiyordum. Roan yanımdayken hiçbir şey fazla gelmiyordu. Her nasılsa, onun huysuzluğu her türlü kötü durumu yatıştırıyordu.

"Dinleyecek misin?" diye sordu usulca.

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. Geri dönemeyeceğim bir araba kazası gibiydi. Cady'yi elimden geldiğince korumam gereken bir kaza.

Roan telefonu kucağımdan aldı. "O zaman birlikte dinleriz."

Ekrandaki birkaç düğmeye dokundu ve artık tanıdık gelen giriş müziği çalmaya başladı.

"*Twisted Lies, Gerçek John Carrington Hikayesi'ne hoş geldiniz. Ben Steven.*"

"*Ben de Tyson.*"

"Bugün bize katılan özel bir konuğumuz var," dedi Steven. "Bu davayı başından beri takip eden bir muhabir, Oren Randal."

Midem bulandı ve Roan elini benimkinin içine kaydırarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Hoş geldin Oren," diye selamladı Tyson. "Bu vakayla gerçek zamanlı olarak ilgilenen birinin olması harika."

"Burada olmak benim için bir zevk," dedi Oren. "Sizin gibi insanların bu davayı ön planda tutmasına ihtiyacımız var çünkü parmaklıklar ardında doğru kişinin olduğunu düşünmüyorum."

Roan'ın elini daha sıkı kavradım. Tek düşünebildiğim, Oren'in sıradan sözlerinin ne anlama geldiği idi. Eğer John yeniden yargılanırsa, bu jüri havuzunu zehirleyebilirdi. Cady bunu duyabilir ve muhtemelen bazı şeyleri sorgulamasına neden olabilirdi, günlük hayatımdaki herkesin bana farklı bakmasına neden olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim," diye araya girdi Steven. "Tara Monroe'nun yalan söylemek istediğini bile söylemiyorum. Kız kardeşini bulduğu için travma geçirmiş olabilir. Yanlışlıkla bıçaklandığı için. Zihni otomatik olarak John'un katil olduğuna karar vermiş olabilir, her ne kadar John'un olaya karışmadığına dair çok makul bir gerekçe olsa da."

Oren alay etti. *"Bence bilerek yalan söyledi. Bence Autumn'un John'u bu kadar çok sevmesini kıskanıyordu. Kendisinin pek de dahil olmadığı mutlu bir hayatları vardı. John'un kız kardeşini çalmasının intikamını almak için bir fırsat gördü ve bunu değerlendirdi."*

"Bilmiyorum," dedi Tyson. "Adli tıp raporlarının kopyalarını bu hafta aldık ve John'un üzerindeki kan izleri oldukça can sıkıcıydı."

Bir an için sessizlik oldu.

"Cidden doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?" Steven şaşkınlığı sesinden belli olarak sordu.

"Fotoğrafları gördün," dedi Tyson. "Üstüne o kadar kanı nasıl bulaştırırsın? Sprey gibi görünüyordu."

"Karısını seviyordu," diye araya girdi Oren, sesi gergindi. "Onu bulduktan sonra defalarca ona sarıldığını söyledi."

"Ama bu açıklamıyor-"

Steven Tyson'ın sözünü kesti. *"Bu açıklıyor. Bu tür yaraları olan birini kaldırırsan kan her yere bulaşır. Onun acıklı hikâyesine kanmaya başladığına inanamıyorum. O manipülatif biri-"*

Telefonumu durdur tuşuna bastım. *"Artık dinleyemiyorum," diye mırıldandım.*

Roan beni kucağına çekti ve göğsüne bastırdı. "Yapma. Ellerin de hiçbir kanıt yok. Sadece aynı yarım yamalak komplo teorileri."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum. Ona her zaman arkasını kollayacağımı, her zaman yanında olacağımı söyledim. Ama bana en çok ihtiyacı olduğu anda bunu yapmadım."

"Aspen." Roan elini yatıştırıcı darbelerle saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Her adımında onun için savaştın. Hâlâ onun için savaşıyorsun. Hayat verdiği kız için."

Hıçkırıklarla dolu bir nefes verdim. "Onu özlüyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Bana ondan bahset."

"Kakao ezmesini icat eden kişi o."

Roan'ın ağzının saçlarıma doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. "Şu kase içindeki hazır boşluğu mu kastediyorsun?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Kötü bir günün ardından çikolata şuruplu dondurma istediğimde icat etti ama bizde hiç yoktu. Yine de çok daha iyi."

"Gerçekten iyi bir kardeşe benziyor."

"O en iyisiydi," diye fısıldadım. "Büyürken pek bir şeyimiz yoktu. Sadece annem ve biz vardık. Annem bir işte tutunamıyor gibiydi. Bazen şansımız yaver giderdi ve bir apartman dairesi için yeterli parayı bir araya getirebilirdi. Diğer zamanlarda bir sığınak ya da arabamız olurdu."

Roan'ın beni tutuşu sıkılaştı.

"Yine de iyiydim çünkü Autumn hep yanımdaydı. İyi olduğumdan emin oldu. Güvende. Sıcak. Beslendiğimden."

"Daha çok annen gibiydi."

Boğazım yandı. "Evet."

Bir süre sessiz kaldık, Roan bana sıkıca sarıldı ve acımın en kötüsünü yatıştırdı.

"Sanırım bu yüzden John'la olması gerekenden daha uzun süre kaldı. Çünkü bizim hiç sahip olamadığımız aileyi istiyordu. Kızına iyi bir hayat vermek için çok çaresizdi."

Roan yanağımı okşayarak başımı geriye doğru eğdi. "Ama şimdi Cady'ye o güzel hayatı veriyorsun. Ne kadar sevildiğine bir bak. Hayatı ne kadar sihir dolu. Bunu *sen* yaptın."

Boğazımdaki ağrıyı dindirmeye çalışarak yutkundum. "Denedim. Hem de çok. Ama ailen hayatımıza girdiğinde her şey çok değişti."

Hartley'ler bize çok şey vermişti. Cady'nin en iyi arkadaşı. Benim için kız kardeş gibi olan kadınlar. Kerry'nin anne şefkati ve ilgisi. Nathan'ın tatlı huysuzluğu. Holt'un, Nash'in ve Lawson'ın kardeşçe tavırları. Ve Roan.

En büyük armağan haline gelmişti.

Roan ağzını benimkine değdirdi ve sonra geri çekti. Bakışları benimkilere kaydı. "Bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdin. Seni tanımadan önce bile gölgeler içinde bir ışık kıvılcımıydın. Ama senin yörüngende olmak? O kadar parlak ki diğer her şeyi dışarıda bırakıyor."

Bir elimi göğsüne bastırdım ve oradaki sabit ritmi hissettim. Bu bir "*seni seviyorum*" değildi; çok daha iyiydi. Ham ve gerçekti ve...Roan.

Elimdeki banknotları ve bozuk paraları ona uzatırken KADIN bana bir süre uzun uzun baktı. Midem bulandı. Onu buralı olarak tanıımıyordum ve bir muhabir olmadığını umuyordum.

Para üstünü benden alırken dudaklarını yaladı. "Başına gelenler için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Sana inanıldığını bil."

Gözleri parlıyordu, bakışları benimkilerle birleştiğinde gözyaşlarının parıltısı vardı.

Boğazım düğümlendi. İfadesinde bir anlayış vardı. Bana istismarın etkilerini bir şekilde gördüğünü söyleyen bir şey. "Teşekkür ederim. Bunun ne anlama geldiğini size anlatamam."

Başını salladı ve para üstünü bahşiş kavanozuna attı. "Kendine dikkat et." "Güvende olacağım."

Ve sonra gitmişti.

Yıllardır taşıdığım bir yük omuzlarımdan kalktı. Ve tek gereken bir yabancının bana inandığını söylemesiydi.

"İyi misin?" Jonesy her zamanki masasından sordu.

Boğazımı temizledim ve ona bir gülümseme gönderdim. "Ben iyiyim. Aslında iyiden de iyiyim."

Elsie'nin dudakları kıpırdadı. "Bunun yatağınızdaki iri yarı adamla bir ilgisi var mı?"

Homurdandım. "Acımıyor."

"Eminim." Sırıttı ve bilgisayarının başına dönerek en yeni fotoğraflarını düzenlemeye başladı.

Bilgisayar ekranına kaşlarımı çattım. "Hâlâ dağlara çıkmayı erteliyorsun, değil mi?"

Elsie bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Dün biraz patıkaya çıktım ama kulübeme yakın bir yerde, söz veriyorum. Başka bir olay olmadı, o yüzden bence sorun yok."

En iyi annelik bakışımla onu kıştırdım. "En azından bir ya da iki hafta daha beklemelisin. Ve giderken yanında bir şok tabancası ve ayı spreyi getir."

Bana sıırıttı. "Söz veriyorum ikisini de getireceğim." "Teşekkür ederim," dedim nefesimi bırakarak.

Bezimi ve temizlik spreyimi almak için döndüm. Banyolarla uğraşmak The Brew'da en sevmediğim işti ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Ve bunu ortalık sakinken yapmak daha iyiydi.

Kilerin önünden geçerken menteşelerin gıcirtısını duydum. Döndüm ama artık çok geçti. Bir el ağzımı kapattı ve biri beni geniş bir bedene doğru geri çekti.

"Dinle, seni küçük sürtük. Kayıtlara geçecek ve herkese yalancı bir bok çuvalı olduğunu söyleyeceksin. İfadeni geri alacaksın ve sonunda John'a özgürlüğünü vereceksin," diye hırladı Oren, nefesi kulağımda sıcaktı.

İçgüdülerimle hareket ettim, dirseğim sert bir hamleyle geri çekildi. YouTube'da sayısız kendini savunma videosu izlemiş ve hareketleri ezbere bilene kadar pratik yapmışım ama onları hiç kullanmamışım.

Oren homurdandı, eli ağzımın etrafında gevşedi.

Döndüm, elim bir avuç içi darbesiyle yukarı kalktı. Ne yazık ki, en kötüsünden kaçmayı başardı, bu yüzden sadece onu kızdırdı.

Oren'in yumruğu yanağıma çarptı.

Bir an için yıldızları gördüm, ama omuzlarımı tuttuğunda adrenalın devreye girdi. Bağırırken içgüdüsel olarak dizlerim yukarı kalktı.

Elsie ve Jonesy koridora koşarken Oren bir çığlık atarak yere yığıldı.

"Ne oldu böyle?" Elsie gözlerini kocaman açarak sordu.

İşte o zaman titremeye başladım. "Sanırım taşaklarını kırdım."

OceanofPDF.com

ROAN

LAWSON şehrin dışındaki spor malzemeleri mağazasının tezgâhına yaslandı. "Buraya gelenler arasında hiç kimse yok mu?"

Tezgâhın arkasındaki kadın kayıtsızca ona baktı. "Law, tüm bu soruları ilk geldiğinizde cevaplamıştım."

"Biliyorum Meg," diye yatıştırdı Lawson. "Ama yeni bir şey olup olmadığını görmek için herkesle ikinci kez konuşuyoruz."

Homurdandı. "Bir sürü tuhaf insanla karşılaşıyoruz. Bu patikalarda işi olmayan turistler, dünyanın her an sona ereceğini düşünen ve erzak almak için gelen kaçıklar ve avlanmayı biraz fazla seven sıradan insanlar."

Lawson içini çekti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun Meg. Seni geren biri."

"Liste için vaktin var mı?" diye sordu tuzlu ve biberli saçlarını yüzüne doğru tararken.

"Cesedi taşımalarına yardımcı olacak bir şeye ihtiyaçları var. Muşamba ve ip belki. Bir bıçak da alabilirlerdi," dedim.

Meg'in gözleri bir parça kısıldı. "Bunun tekrar saldıracak bir sapık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lawson'ın ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. İnsanların bir soruşturma hakkında dedikodu yapmasından nefret ederdi ve Meg'in yüzündeki ifade tam da bunu yapacağını gösteriyordu. Onu bakışlarıyla kısırdı. "Paniğe neden olmak istemiyoruz. Şu anda bunun münferit bir olay olduğunu düşünüyoruz ama yine de kimin yaptığını bulmamız gerekiyor."

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdandı Meg. "Kızımın sırt çantasıyla tek başına yola çıkmasına izin vermeyi hayal bile edemiyorum. Bu felaket için bir reçete."

Lawson, "Patikalarda neyle karşılaşabileceğinizi herkes bilmiyor," dedi.

Meg başını salladı. "Zavallı şey." Bir an sessiz kaldı. "Katil olduğunu düşündüğüm biri olduğunu sanmıyorum. Kimse bu üç şeyi birden satın almadı. Ama sayısız insan bunlardan birini satın aldı. Faturaları çıkarıp size bir liste hazırlayabilirim ama bu biraz zamanımı alır."

Lawson başıyla onayladı. "Minnettarım. Hazır olduğunuzda beni arayın, onu alması için birini göndereyim."

"Yapacağım. Siz çocuklar dışarıda güvende kalın," diye emretti. Lawson gülümseyerek, "Her zaman öyle," dedi.

Kardeşimi dükkândan çıkıp cipine kadar takip ettim. "Bıçak ya da ip aldı diye birini tutuklayamazsınız."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bu bize bir başlangıç noktası verir."

Sanırım bu şimdiye kadar sahip olduğumuz her şeyden daha iyiydi. Elimizde tam olarak sıfır ipucu vardı. Marci Peters söz konusu olduğunda kimse bir şey görmemişti. Bir kadının öylece ortadan kaybolup sonra da cehenneme kadar yolu varmış gibi ortaya çıkması beni geriyordu.

Lawson'ın cipine bindik ve o motoru çalıştırırken ben de ona döndüm. "Listende sırada ne var?"

Telefonu çaldığında cevap vermek üzereydi. Lawson telefonu çıkarıp kulağına götürdü. "Hartley."

Yüzü taş kesildi. "Ne kadar zaman önce?" Bir duraklama.

"Yoldayım." Ekranı dokundu ve telefonunu bardak tutucusuna fırlattı.

"Ne?" Park yerinden çıkıp gaza bastığında sordum.

"Beni korkutma."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Bu sözler pek yardımcı olmuyor."

Lawson yüzünü buruşturdu ve bana doğru baktı. "Oren Randal Aspen'e saldırdı.

The Brew. Yine de o iyi."

İçime bir titreme yayılırken o kaslar kasıldı. "Eğer saldırıya uğradıysa, iyi değildir," diye bağırdım.

Her biri bir öncekinden daha kötü olan görüntüler zihnimde parladı. Anılara dönüştüler. Kaburgalarımı kıran bir çizme hissi. Kafama aldığım bir darbe.

Lawson, "Roan, nefes almanı istiyorum, yoksa kenara çekmek zorunda kalacağım," diye uyardı. "Sürmeye devam et," diye tersledim.

"O iyi." Bana bir bakış fırlattı. "Aspen'in güvenliğine olan bu takıntının sağlıklı olduğundan emin değilim."

Kardeşimi yere sermek istedim. O anlamadı. Anlamadı. "Sadece onun iyi olmasını istiyorum."

"Ve öyle."

"Onu görene kadar bunu bilemeyeceğim." "Tamam," diye mırıldandı Lawson.

Farlarını yaktı ve gaza bastı. Bir saniye sonra, iki memur karakoldan koşarak aşağı inerken The Brew'un önüne yanaşıyorduk.

Lawson frene bastığı anda cipten inip kapıya doğru koşmaya başladım. Sarsarak açtım ve içeri daldım.

"Buraya," diye seslendi Jonesy.

Arka koridora doğru yürüdüm. Sadece bir parçam yerdeki adamı tanıdı. Onun kanını isteyen parçam. Ama benim gözlerim sadece Aspen'i görüyordu.

Duvara yaslanırken vücudu titriyordu. Yanağı kızarmış ve şişmişti.

Üç uzun adımda ona doğru ilerledim, ellerim yanaklarında geziniyordu, ona dokunmak istiyordum ama onu incitmek istemiyordum. "Aspen."

"Ben iyiyim."

Ama değildi. Aspen'in sesi de tıpkı geri kalanı gibi titriyordu.

Onu nazikçe kollarıma çektim, göğsünün benimkine karşı yükselip alçalmasını hissetmeye ihtiyacım vardı. "Neren acıyor?"

Sertçe yutkundum. "Sadece yanağım. Beni şaşırttı. İçeri nasıl girdi bilmiyorum. Ama onu oldukça iyi yakaladım."

Yerde kıvranan ve küfreden adama baktım. Bir şeyle bağlanmıştı.

"Bunlar... önlükler mi?" Lawson sordu.

Elsie kızardı. "Etrafta sadece o vardı."

"Hızlı düşünme. Bunu sevdim." Clint ve Memur Adams'a döndü. "Bu pisliği kaldırıp saldırıdan tutuklayabilir misiniz?"

"Memnuniyetle," dedi Adams, önlükleri kelepçelerle değiştirmek için eğilerek.

"Herkes senin bir yalancı olduğunu anlayacak. Senin için gelecekler," diye bağırdı Oren.

Clint ve Adams onu koridorda çekiştirirken Aspen, "Delinin teki," diye fısıldadı.

Kendimi geri çekilmeye ve Aspen'in yüzüne bakmaya zorladım.

"Sanırım iyi olduğundan emin olmak için seni doktora götürüp kontrol ettirmemiz gerekiyor."

Başını salladı ama yüzünü buruşturdu. "Sadece bir sıyrık. Bir yerim kırılıydı daha çok acırdı."

Kaşlarımı attım. "Bunu bilemezsin."

Aspen bana yalvaran bir bakış gönderdi. "Doktora gitmek istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Lawson bir an için onu inceledi. "Hiç bilincini kaybettin mi?" "Hayır. Yere bile arpmadım."

İçim burkuldu. Aspen bu salonda hayatta kalmak için savaşıyordu. Tek başına. "Roan," diye fısıldadı.

Bakışlarım ona kaydı.

"Benimle kal."

Ne demek istediğini biliyordum. şimdi ve burada kal. Geçmişe çekilmeme izin verme. Beni boğabileceğini bildiğ i anılara.

Alnımı onunkine bastırdım. "Seninleyim, Tender Heart."

Aspen uzun bir nefes verdi. "Güzel. O zaman Law'a o pisliğ in taşaklarını nasıl kırdığ ımı anlatmamı dinleyebilirsin."

Gülmek istedim çünkü Aspen'in amacının bu olduğ unu biliyordum. Ama kendimi o noktaya getiremedim.

Karşılaşmanın her anını Lawson'a anlatırken vücudum daha da gerildi. Oren Randal'ın dengesiz olduğ u ve Aspen'e kafayı taktığ ı açıktı. Bu felaket için bir reeteydi.

Lawson arka kapıya doğ ru ilerledi ve bir kanıt teknisyenine işaret etti. "Bunun bir fotoğ rafını ek ve parmak izi bulabilecek misin bir bak. Birisi kilidi kurcalamış."

Kapıya ters ters baktım. "Size daha iyi kilitler ve bir alarm sistemi alacağ ız."

"Roan-"

"Yapma," diye tersledim. "şu anda onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Lütfen sizi güvende tutmak için elimden geleni yapmama izin verin."

Aspen bir elini gğ sme bastırdı ve parmak uçlarına doğ ru uzandı. Uzun, yavaş bir öpücükle ağ zımı aldı. "Tamam. Bana ormanda kaybolmayacağ ına söz ver. Benimle kalacağ ına."

Zihnimin ormanı tehlikeli bir yer olabilirdi. Orada sarmal olmak kolaydı. Ama uğruna savaşıcağım Aspen ve Cady vardı, bu yüzden her zaman geri dönerdim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim.

"Güzel," dedi göğsümü okşayarak.

Lawson boğazını temizledi. "Şimdi yüzünüzün birkaç fotoğrafını çekmemiz gerekecek ve morluklar oluşuktan sonra tekrar çekeceğiz."

"Şimdi olmaz," diye homurdandım.

Aspen kolumu sıktı. "Sorun yok. Yapabilirim."

Ama kolumdan düşerken elindeki titremeyi kaçırmadım. Muhtemelen John'un saldırısından sonra fotoğrafı çekilmişti ve şimdi anılarıyla mücadele ediyordu.

En fazla yirmi bir yaşlarında görünen kanıt teknisyeni kamerasını kaldırdı. "Sadece objektife bakın."

Kamera parladı ve Aspen sarsıldı. Bir küfür savurdum.

Lawson omzumu sertçe sıktı. "Kendini toparla."

Teknisyen bana şüpheyle baktı. "Sola bak." Bir parlama ve sarsıntı daha.

"Sağa doğru."

Parlak ışık ve seğirme.

"Bu kadar yeter," diye bağırdım. "Onu eve götürüyorum." "Tek ihtiyacım olan bu," dedi teknisyen yumuşak bir sesle.

Aspen yüzünü bana döndü, endişeli bir ifade takınmıştı. "En kötüsü geride kaldı."

"Beni teselli etmene gerek yok," diye homurdandım. "Seninle ilgilenmem gerekiyor."

Dudakları seğirdi. "Şu anda pençesine diken batmış bir boz ayı gibisin."

Lawson homurdanarak telefonunu çalınca çıkardı. "O konuda yanılmıyor." Ekrana dokundu. "Hartley." Dinlerken tüm tavrı değişti. Sonra bakışları benimkine kaydı. "Başka bir ceset daha var."

OceanofPDF.com

ROAN

Lawson arka yola saparken, "Hırlamayı kes," dedi.

"Hırlamıyorum," diye tersledim.

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Resmen tükürüyorsun ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyorsun."

Pencereden dışarı bakmak için döndüm. "Onu bırakmak istemedim."

Lawson bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum dostum. Ama o iyi olacak. Annem anaç bir tavuk gibi onun başında gıdaklıyor ve babam da göz kulak oluyor - Oren kilit altında olduğu için buna ihtiyacı yok."

"Onun adını söyleme," diye hırladım. Pisliğin yüzü zihnimi doldurdu ve yeni bir öfke dalgasını harekete geçirdi. Sonsuza kadar hapiste kalmayacağını biliyordum. Kefaletle serbest kalacak ve tekrar Aspen'in peşine düşecekti.

"Clint'e yasaklama emri çıkarttırdım bile. Oren'e dışarı çıkmadan önce tebliğ edilecek. Yaklaşırsa onu yakalarız."

Sadece homurdandım. Yeterince iyi değildi. Hiçbir şey yeterli olmazdı.

Lawson, "Eğer kafanızı oyuna veremiyorsanız, evde olmanız daha iyi," dedi.

Ona ters ters baktım. "Aklımın oyunda olmadığı tek bir zaman söyle. Henüz suç mahallinde değiliz. Bırakın beni."

Lawson ağzını kapattı, elleri direksiyonda sıkılaştı. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Çünkü daha önce hiç kimseyi bu kadar önemsememiştim," diye mırıldandım.

Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana baktı. "Yaklaşan tüm olaylarla nasıl başa çıkacağını bulman gerekecek. Çatışma sırasında olanlarla mı ilgili yoksa-"

"Yapma," dedim sessizce. "Ben iyiyim."

"Değilsin," diye karşı çıktı Lawson. "Gittikçe daha sıkı sarıldığını görebiliyorum. Böyle duygulara sahip olmanın senin için yeni bir şey olduğunu biliyorum ama bunun seni geriye götürmesini istemiyorum."

"Benim yerimde olsaydınız nasıl hissederdiniz? Kişiniz saldırıya uğruyor. İnsanlar onun hakkında kötü yalanlar yayıyor ve bu da herhangi birinin harekete geçmesine neden olabilir. Omuz silkip kapatır mıydın?"

Bunu daha önce de yaptığımı görmeleri beni öldürdü. Tüm kardeşlerim için işler sarpa sardığında, devam edebilmişim. Ama Aspen içimde bir şeylerin kilidini açmıştı ve ben hiçbir şeyi şişeye geri koyamıyordum.

Lawson'ın gözünün altındaki bir kas kıpırdadı. "Şey, benim bir insanım yok, değil mi? I?"

Kahretsin.

"Öyle demek istemedim."

Nefes nefese kaldı, parmakları direksiyonun etrafında gerildi. "Biliyorum yapmadın. Ama dürüst olmak gerekirse, yapmamamın nedenlerinden biri de bu. Hayattan daha çok sevdiğim üç çocuğa sahip olmak yeterince zor - dışarıda ne olduğunu, onlara zarar verebilecek her şeyi bilmek. Bu yüke daha fazlasını ekleyemem."

Yanağımın içini ısırđım. Lawson'ın eski sevgilisi kafasını toparlayabileceğinden emin olmadığım bir şekilde karıştırmıştı. Ve sadece ona ait olan pek çok şey için kendini suçluyordu. Ama şimdi bunu duyamazdı. Asla duyamazdı.

"Bazen risk almaya değer," dedim sessizce.

Şu anda ne kadar karmaşık bir durumda olsam da Aspen ve Cady ile geçireceğim tek bir andan bile vazgeçemezdim.

Lawson'ın çenesi sıkılaştı ve o kas tekrar seğirdi. "Herkes için değil."

Arabayı patika başında bir yere çekti ve motoru kapattı. Park alanı çoktan araçlarla ve çeşitli kolluk kuvvetleriyle dolmuştu. CRPD, Harrison County ve Balık ve Vahşi Yaşam'dan gelenler vardı.

Cipten dışarı kaydım ve kapıyı kapattım. Bu her kimse bu sefer sabırsız davranmıştı. Ceset haritanın ve hoş geldiniz tabelasının hemen önündeydi.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Ceset yüz hatlarından tanınamazdı.

Bu saf bir öfkeydi.

Biz yaklaşırken Nash yüzünü buruşturdu. "Hiç böyle bir şey görmedim ve umarım bir daha görmek zorunda kalmam."

"Anladığım kadarıyla kimliğimiz yok?" Lawson sordu.

Başını iki yana salladı. "Luisa ve teknisyenler şu anda çalışıyorlar, ancak sistemde değilse dış kayıtlarından teyit etmemiz gerekecek."

O. Tek bildiğimiz buydu.

Lawson başını sallayarak onayladı. "Eğer almak istersen cipimde parmak izi tarayıcısı var." Nash'e anahtarları uzattı.

"Erkek. Bu çok farklı bir tip," diye mırıldandım.

"Ayrıca, onu patıkaya sürüklememişler. Ya o anın heyecanıyla ya da zanlı çok kızgındı."

"Kesinlikle kızgındı," dedim başımı parçalanmış bedene doğru eğerek.

Lawson'ın elleri kenetlendi ve esnedi. "Az bile söylemiş. Umarım arkasında bazı kanıtlar bırakacak kadar sinirlenmiştir."

Nash koşarak geri dönerken, "Buldum," diye seslendi.

Cesede yaklaştığımızda Luisa başını kaldırıp iki yana salladı. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalısın, Şef."

"Katılmıyorum. Ölüm zamanı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sanırım sabah geç saatlerde," diye cevap verdi. "Aynı bıçak mı?" Ben sordum.

Luisa bana doğru baktı ve yüzünü buruşturdu. "Cesette sadece görüntülerden anlayamayacağım kadar çok hasar var. Onu morga geri götürmeliyim."

Lanet olsun. Bu kötünün de ötesindeydi. "Parmak izi alabilir miyim?" Nash sordu.

Luisa başıyla onu işaret etti. En kötü kana bakmamak için bilinçli bir çaba sarf etti ve ben de onu suçlamadım. Bu, gören herkese haftalarca kâbus yaşatacaktı.

Luisa tek bir parmağını kaldırdı ve elektronik pedin üzerine bastırdı. Nash tam bir görüntü elde etmek için tarayıcıyı birkaç kez yeniden konumlandırdı ve sonra geri çekti.

Teknisyenlerden biri ona alkollü mendil uzattı.

Nash ona teşekkür etti ve ekranı temizledi. "Bakalım hücresel ağa bağlanabilecek miyiz?"

Şehirden çok uzakta değildik, umarım işe yarar.

Nash ekrana bakarken hepimiz bekledik. Bir dakika sonra, bir ding sesi duyuldu. Kardeşimin çenesi gevşedi. "Vay anasını."

"Ne?" Lawson havladı.

Nash ekranı çevirdi ve bir ehliyet fotoğrafı ve isim belirdi.

Tyson Moss. Steven'in podcast partneri.

LAWSON cipini dağdan aşağı, Steven ve Tyson'ın kaldığı kiralık eve doğru yönlendirdi. "Aptal şans mı yoksa akraba mı?"

Kimlik geldiğinden beri kendime sorduğum soru buydu. Aptal şans olmasını istedim. Ne de olsa burası küçük bir kasabaydı. Sınırlı sayıda potansiyel kurban vardı.

Ama aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Hayatta tesadüf olmadığını söyleyen bir şey.

"Aspen'in yerini yayınladıklarında buraya herhangi birini getirmiş olabilirler. John'u tüm yanlış nedenlerden dolayı seven birini," dedim. Parmaklarım kıpırdadı. Holt'a çoktan mesaj atmış ve Aspen'e gitmesini istemiştım. Her şeyin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu çözene kadar onu daha fazla görmem gerekiyordu.

Lawson'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Tam olarak korktuğum şey."

"Ayrıca Oren Randal'a daha uzun süre bakmamız gerekiyor."

Lawson'ın bakışları bana kaydı. "Sence bunu yapabilir mi?"

"Bunu ondan beklemezdim. İçinde gerçekten hastalıklı bir öfke var."

"Haklısın. Biraz daha araştırma yapacağım."

Sinyal lambasını yaktı ve daha önce gittiğimiz uzun yola döndü. Tanıdık minibüs ön tarafa park etmişti. Lawson arkasına yanaştı, biz de indik.

Eve yaklaştığımızda Lawson bir elini silahının üzerine koydu. Ben de aynısını yaptım. İkimiz de bir şeye doğru yürüyor olabileceğimizi yüksek sesle söylemedik. Söylememize de gerek yoktu.

Elimi kaldırdım ve kapıyı

çaldım. İçeriden ses gelmedi.

Kapıyı tekrar çaldım.

Ayak sesleri duyulurken Steven, "Pantolonunu çıkarma," diye bağırdı.

Bir saniye sonra kapı sarsılarak açıldı. Cehennem gibi görünüyordu; saçları her açıdan dikilmişti, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Steven bizi görür görmez kaşlarını çattı. "Hiçbir lanet yasayı çiğnemedim, bu yüzden mülkümden defolun."

"Aslında senin malın değil," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kapıyı kapatmaya başladı ama Lawson elini uzatarak onu durdurdu. "Seninle Tyson hakkında konuşmamız gerekiyor."

Steven'ın kaşları daha da çatıldı. "O pislik sana ne söyledi?" Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Cennette sorun mu var?"

"O lanet olası bir hain. Podcast yayınıımız için bir tezimiz vardı. John'un davasını iptal ettirecektik. Sonra film anlaşmalarımız ve kitap turlarımız olacaktı. Hazır olacaktık. Sonra o, *"Ama ya doğruyu söylüyorsa?"* dedi. Kimin umurunda? Ben de ona yumruk attım. Zar zor indi. Size pislik dediğine inanamıyorum."

Lawson, "O öldü," dedi.

Steven geri çekildi. "Ne diyorsun sen?"

"Tyson öldü. Cesedini iki saat önce bulduk."

"Yanılıyorsunuz. Onu bu sabah gördüm. İmkânı yok."

"Üzgünüm, Steven."

Lawson'a hakkını vermeliyim, sesi ciddiymiş gibi geliyordu. Ve muhtemelen öyleydi. Adam pisliğin teki olabilirdi ama ölmeyi hak etmiyordu.

"Nasıl?" Steven homurdandı.

Lawson bir nefes aldı. "Bu konuya birazdan geleceğiz. Zaman çizelgesi için size birkaç soru sormam gerekiyor. Tyson'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Sabah on civarı," diye mırıldandı Steven.

Lawson başıyla onayladı. "Nereye gidiyordu?"

"Emin değilim. Kasabaya gideceğini söyledi."

"Peki yollarınız ayrıldıktan sonra ne yaptınız?" Lawson bastırdı.

Steven'ın bakışları Lawson'a kaydı. "Nasıl öldü?"

Lawson sakince, "Bu zaman çizelgesini tamamlar tamamlamaz size bilgi vereceğim," dedi.

"Bana nasıl olduğunu söyleyene kadar başka bir soruya cevap vermeyeceğim," diye homurdandı Steven.

"Öldürüldü," dedim, sesimde zerre kadar duygu yoktu. Steven'ın

bakışları Lawson'dan bana ve tekrar bana dönerken solgunlaştı.

"Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lawson elini kaldırdı. "Sadece bir zaman çizelgesi bulmalıyız. Tüm temellerimizi kapsayacak şekilde."

"Saçmalık," diye tükürdü Steven. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü gördüm. Sırf dosyadan kurtulmak için suçu masum bir adamın üzerine yıkmaya çalışıyorsunuz."

"Biz-"

"Siktir git, domuz. Benimle konuşmak mı istiyorsun? Avukatımı ara. Bize bu kadar sorun çıkardığına göre bir avukatım var." Steven kapıyı suratımıza çarptı.

Lawson'a döndüm. "İyi gitti."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

Verandadaki salıncakta bir ileri bir geri sallanırken kazağımı vücuduma daha sıkı sardım ve Cady'nin çitin dibinde Nathan'la konuşmasını izledim. Üçümüz onu okuldan alacağımız için daha heyecanlı olamazdı. İşyerinde yüzümü bir dolaba çarpma hikâyeme gözünü bile kırpmamıştı. Cady'ye yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yoktu ama bu onun gerçeği öğrenmeye hazır olmadığı bir durumdu.

Kerry kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı, diğer elinde iki fincanı dengeliyordu. Bana doğru yönelirken gülümsedi. "Biraz sıcak kakao iyi gider diye düşündüm."

Nezaket ve bakıcılık burnumun direğini sızlattı. Annem bu konuda pek iyi değildi, sadece başını suyun üstünde tutmaya çalışmakla meşguldü.

Kupayı aldım ve ellerimi etrafına sardım. Hem içeceğin hem de düşünceliliğin verdiği sıcaklık içime sızdı. "Teşekkür ederim."

Kerry salıncakta yanımdaki yere oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

İyi demek için ağzımı açtım ama Kerry sözümü kesti. "*Gerçekten* hissediyorum."

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "İbuprofen işe yaradı ama yüzüm hâlâ biraz zonkluyor."

Kerry'nin yüzündeki endişe çizgileri derinleşti. "Peki ya o güzel beyin ve kalp?"

"Biraz bunaldım," diye itiraf ettim.

Kalçamı okşadı. "Sadece hayal edebiliyorum. Konuşmaya ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun. Cady'ye bakacak birine ihtiyacın olursa, böylece düşünmek için biraz zamanın olur. Ne istersen."

Gözlerim yandı ve yutkunmakta zorlandım. "Sana yalan söylediğim için kızgın değil misin?"

Podcast çıktığından beri Kerry ve Nathan'ı görmemiştim ve beni eve götürmek için The Brew'da göründükleri anda sinirlerim gerilmişti.

Kerry'nin gözleri büyüdü. "Sen öyle bir şey yapmadın." Gözlerimi birkaç kez kıptım.

"ABD hükümetine göre adınızın Aspen Barlow *olduğuna* inanıyorum. Yani acı dolu bir geçmiş hakkında konuşmak istemediniz. Hepimizin hakkında konuşması zor şeyler vardır."

O zaman gözyaşları akmaya başladı. "Kerry."

Kendi kupasını verandaya koydu ve benimkini de aynı şekilde koydu, sonra da bana sıkıca sarıldı. "Tatlı kız. Herkesin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadın."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Hıçkırık yoktu. Sadece Kerry beni sallarken yanaklarımdan aşağı süzülen sessiz duygu nehirleri vardı. Böyle bir anne şefkati görmeyeli ne kadar olmuştu? Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyordum.

"Bunu bu kadar uzun süre tek başına taşımandan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Ama artık yalnız değilsin. Yanında biz varız."

Hıçkırarak ağladım.

Kerry sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovdu. "Bırak içindekileri döksün. İçinde çok fazla şey tutuyorsun."

"Sanki bırakırsam acı hiç dinmeyecekmiş gibi geliyor."

"Biliyorum, ama yapmazsan seni boğacak. Seni asla geri dönemeyeceğin karanlık bir yere götürür."

Ben de kendimi Kerry'nin kucağında güvende hissederek ağlamaya bıraktım ve Autumn'u kaybettiğimden beri ilk kez gerçek bir aile duygusu hissettim. Gözyaşlarımdan ne kadar sürdüğünden emin değildim ama yavaş yavaş kendime geldim. O ana. Ve kendimi hafiflemiş hissettim. Yorgun ve bitkin ama hafiflemiş.

Kerry saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İşte böyle. İyi bir ağlama harikalar yaratır."

Ağzım kıvrıldı. "Boşaltma için üzgünüm."

Bana el salladı ve sıcak kakaomu tekrar uzattı. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Onu serbest bırakmalısın. Ve bunu yapmaya devam etmelisin yoksa her şey yeniden birikecek."

Kupanın üzerindeki kalp deseninin izini sürdüm. "Roan'la konuşuyorum."

O, bir şeyler paylaşacak kadar güvende hissettiğim ilk kişiydi. Geyiklere karşı gösterdiği nezaket onu benim için bu hale getirmişti. Ama son birkaç haftadır, onun omuzlarına daha fazla yük bindirmekten endişe ediyordum. Ondaki stresi, endişeyi görebiliyordum - sadece ben ve Cady için değil, aynı zamanda çalıştığı dava için de.

Kerry'nin gözlerinde bir ışık parladı. "Seninle tanıştığından beri çok değişti." Sustum.

"Daha çok gülümser. Gülüyor. Tekrar *gerçekten* güldüğünü duyana kadar ne kadar sessizleştiğini fark etmemiştim." Nefesi kesildi. "Bana oğlumu geri verdin ve bunun için seni sonsuza dek seveceğim."

Gözyaşları bir kez daha kabardı. "Lütfen beni tekrar ağlatma. Susuz kalacağım."

Kerry güldü. "Pekâlâ. Artık gözyaşı yok. Ama söyle bana, onu seviyor musun?"

"Evet." Cevap anında ve kesindi. "Bunu biliyor mu?"

Salıncakta arkama yaslandım. "Kelimeleri söylemedik ama bunu her gün hissediyorum. Yaptığı her şeyde. Umarım o da benden aynı şeyi hissediyordur."

Kerry dizimi sıktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama kendinize bir iyilik yapın. Birbirinize kelimeleri verin. Onlar sizi bir şekilde bağlar. Size kapsadıkları her şeyi hatırlatırlar."

"Onu korkutmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Ya da ona baskı yapmak istemiyorum."

Kerry yine güldü. "Oğlumun kolay korktuğunu mu sanıyorsun? Sana söyleyeyim, korkmaz."

Ama bu tam olarak doğru değildi. Kasaba ona karşı döndüğünden beri, saldırısından beri Roan'ın bir kısmı dehşete düşmüştü. Bu yüzden kendisinden çok şey saklamıştı. Ailesi onun her şeyini bilmeyi hak ediyordu. Çünkü kırık ve hasarlı parçaları onu güzel kılıyordu. Ona nezaketini ve genellikle göz ardı edilen yaratıklar için empatisini verdiler. Onu şiddetle koruyucu ve sadık yapmıştı. Çok derinden sevmesini sağladı.

Ailesinin Roan'ı tanımasını istedim. Ve her şeyden çok, Roan'ın onlar tarafından tamamen görüldüğünü hissetmesini istedim.

Çakılların üzerinde tekerlek sesleri duydum ve kafamı kaldırdığımda bir sıra arabanın garaj yoluna doğru ilerlediğini gördüm. Birkaç kez göz kırptım.

"Haberin yayıldığını söyleyebilirim," diye mırıldandı Kerry. "Kendinizi yaklaşan kaosa hazırlayın."

Kaos tam olarak doğruydu. Holt ve Wren ciplerinden indiler, Lawson'ın üç oğlu da arkadan çıktı. Grae ve Caden yanlarına yanaştı. Ondan sonra da Maddie kendi cipine bindi.

Hepsi birkaç saniye içinde araçlarından inmişlerdi ve kızlarımın bana ulaşması daha da kısa sürdü. Grae beni salıncaktan çekip çıkardı ve sımsıkı sarıldı. "İyi olmana çok sevindim," diye fısıldadı, sesinde yoğun bir duygu vardı.

Maddie'nin kolları ikimize de sarıldı. "Ben de."

Sonra Wren geldi. "Kenara çekil, G, göbeğim sığmıyor."

Grae güldü ve kaçtı. Orada ne kadar durduğumuzdan emin değildim. Sevgilerinin üzerime akmasına izin verdim. Oren'in bana saldırmış olması umurumda değildi. Cehennem gibi bir morluğum olacaktı. Çünkü o anda kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu ve evimde hissediyordum.

OceanofPDF.com

ROAN

Huckleberry Lane'e döndüğümde hem Lawson'ın hem de Nash'in farlarının beni takip ettiğini fark ettim. İnledim. Tek istediğim evim olarak düşündüğüm yere gitmekti. Aspen'e sarılmak ve onun iyi olduğundan emin olmak. Cady'nin bana gün içinde yaşadığı maceraları anlatmasını dinlemek.

Ama Lawson ve Nash'in de onları kontrol etmek isteyeceğini tahmin etmeliydim. Yoldan döndüm ve çiftlik evinin önündeki tüm araçlara bakarak yüzümü buruşturdum. Boş ver onu. Tüm ailem her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istediklerine karar vermişlerdi.

Sıranın sonuna park ettim ve kamyonetimden inerek kapıya yöneldim. Kapıyı kahkahalar arasında açtım. Herkes müsait olan her yüzeye yığılmıştı.

Hepsini içime çekerken kaşlarımı çattım.

Grae bakışımı yakaladı ve bir kahkaha patlattı. "Birileri burada olmamızdan memnun *değil*."

Maddie sırtıttı ve kaşlarını salladı. "Sanırım eve döndüğünde Aspen'le biraz *yalnız kalmayı* umuyordu."

Kaşlarım çatıldı.

Nash yanımdan geçerken kafama bir şaplak attı. "Kızıma dik dik bakma."

Cady sandalyesinden fırladı ve bana doğru koştu. "Bay Grizz!" Havaya sıçradı ve ben de onu yakalayıp kalçamda dengeledim. Küçük elini sakallı yanağıma bastırdı. "Neden bu kadar huysuzsun?"

Bunun üzerine herkes yuhaladı.

Ailemi seviyordum ama bazen onları öldürmek istiyordum. "Burası biraz *gürültülü*," dedim ona.

Cady kıkırdadı. "Eğleniyoruz."

"Evet, Bay Grizz," diye seslendi Grae. "Bir ara siz de denemelisiniz."

Ona ters bir bakış attım ve insan kalabalığının arasından ilerledim. Görmek istediğim sadece bir kişi daha vardı. Holt'u bir bakışla kıstırdım ve o da anında kanepedeki yerinden kalktı. Kendimi ve Cady'yi koltuğa bıraktım.

"Bay Grizz, Heather'ı teneffüste oynamaya davet ettik ve çok *nazik* davrandı."

Kaşlarım kalktı, göğsümde bir parça endişe dolaştı. İsteyeceğim son şey o çocuğun Cady'ye zarar vermesiydi.

Charlie yüzünü buruşturdu. "O kadar da kötü değildi. Ama kurbağaları sevmiyor, bu yüzden en iyi arkadaş olamayız."

Lawson bunun üzerine kıkırdadı. "Önceliklere sahip olmak iyidir."

"Ama aynı zamanda insanlara ikinci bir şans vermek için," dedi Aspen, Cady'nin saçlarını karıştırarak. "Seninle gurur duyuyorum, Katydid."

Kucağımdan inerken gülümsedi ve Charlie'ye yeni oyununu çıkarması için seslendi.

Aspen'e döndüm. Elimi kaldırdım ve yanağında derinleşen morluğun üzerinde gezdirdim. "Dinleniyor olmalısın."

Güzel ağzı kıvrıldı. "Bu çok daha iyi."

Göğsümde bir şeyler değişti. Müdahaleci, meraklı ailem için minnettarlık. Kızımın sevildiğini ve önemsendiğini hissetmesini sağladıkları için. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım.

"Ah, şnitzel," diye mırıldandı Grae. "Ağlayacağım."

Caden kıkırdadı ve onu şişirilmiş sandalyede kendine doğru daha sıkı çekti. "Gigi."

"Lanet olası hormonlar yüzünden," diye mırıldandı. Wren güldü. "Benim dünyama hoş geldin."

Babam odanın etrafına baktı, içeridekileri inceledi. "Son durum nedir?"

O zaman çocukları kontrol ettiğini fark ettim. Hiçbiri burada değildi. Cady ve Charlie onun odasına gitmişlerdi, Luke ve Drew'un da Aspen'in evin arka tarafındaki küçük ofisinde video oyunları oynadıklarını tahmin ediyordum.

Lawson kaşlarını çatı, bakışları Aspen'e kaydı. "İyi değil."

Yanımda kaskatı kesildi. "Ne oldu?"

Bir kolumu ona doladım. "Kurban Tyson Moss'tu." Aspen nefesini içine çekti.

"Kim o?" diye sordu annem.

Wren ona endişeli bir bakış gönderdi. "Podcast yayıncılarından biri."

Lawson odağını Aspen'de tuttu, ifadesindeki bir şey ona kendini hazırlamasını söylüyordu. "Öldürmeyi seven birinin John'un davasına duyduğu hayranlık nedeniyle buraya gelmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız."

"Tanrım," diye fısıldadı Aspen.

"Hey," dedim, yaralanmamış yanağını avuçlayarak. "Bunların hiçbiri senin suçun değil." "İnsanlar öldü," dedi, kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Hayvanlar da öyle."

"Kafası ciddi anlamda karışık olan biri yüzünden. Senin yüzünden değil."

Aspen başını salladı ama gözleri buğulandı.

"Bence Holt'un şirketinden bir güvenlik görevlisi istemeyi düşünmeliyiz," dedim ona.

Bu Aspen'i şimdi ve buraya çekti. "Bilemiyorum. Yabancıların bizi takip etmesi Cady'yi korkutur."

"Bunu ona açıklayabiliriz."

Aspen ön pencereden dışarı bakarken kaşları birbirine çarptı. "Sanki iyi bir seçenek yokmuş gibi. Biri onu korkutuyor; diğeri onu riske atıyor."

Sesindeki acıya dayanamadım, bunun dışında hiçbir şeye dayanamadım. "Başka bir yol bulabiliriz."

Lawson başıyla onayladı. "Okulda bir polis memuru ve The Brew'de de bir polis memuru bulundurabiliriz. Roan, Nash, Holt ya da ben sizi gitmeniz gereken yere götürebiliriz."

Kardeşimin yardıma koşmasına duyduğum minnettarlık içime işledi. "Peki ya ben?" Caden homurdandı.

"Benim bilmediğim bir gizli taşıma iznin var mı?" Lawson sordu. Caden kaşlarını çatarak ona baktı. "Peki."

Aspen odayı taradı. "Teşekkür ederim. Bizi güvende tuttuğunuz için. Cady'nin hak ettiği hayata sahip olmasını sağladığınız için."

Onu kendime çektim. "İkinize de hiçbir şey olmayacak." Sesimde biraz çaresizlik olduğunu biliyordum ama bundan kaçınamazdım.

Aspen'in başı geriye eğildi ve ellerini yüzümü çerçevelemek için kaldırdı. "Bir daha olmayacak. Her şey yoluna girecek."

Holt'un bakışları ikimizin üzerinde yoğunlaştı. "Yine ne olmayacak?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

Aspen elini göğsüme koydu ve fısıldadı, "Söyle onlara. Vakit geldi."

İçimdeki her şey daraldı. Bu sırrın benimle ailem arasında bir duvar ördüğünü biliyordum. Beni yiyip bitiren bir karanlık yarattı. Ta ki Aspen'i görene kadar. Bana dünyadaki tüm iyi şeyleri hatırlatmıştı. Daha adını bile bilmeden karanlıkla savaşmama yardım etti.

Geri çekildim ve Aspen'in gözlerine baktım. Bakışlarında kabullenışten başka bir şey görmedim. Her şekilde yanımda olacaktı.

Babam diğer kanepeye kayd. "Neler oluyor, Roan?"

Yutkundum, boğazım kurudu. Döndüğümde hepsinin bana umutla baktığını gördüm.

Aspen parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıktı.

"Bir konuda yalan söyledim," dedim. Sesim sakın ve eşitti, içimde sürmekte olan savaş ele veren hiçbir şey yoktu. Bu sakinlik her zaman benim korumam olmuştu. Benim maskem.

Aspen'inkiyle birleşen elime baktım, temas noktası beni topraklıyordu. "Dağ bisikleti kazası geçirdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Odadaki enerji değişti, herkes alarma geçti. Aspen dışındaki herkes o andan etkilenmişti. Wren neredeyse ölüyordu. Holt neredeyse hayatının aşkını, en iyi arkadaşı Grae'yi kaybediyordu. Annemle babam perişan olmuştu. Lawson'ın ilk cinayet davasıydı. Caden, Maddie ve Nash de sevdikleri insanlara destek olmaya çalışıyorlardı.

"Elbette," dedi annem. "Haftalardır yataktaydın. Hâlâ seni hastaneye götürmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Boğazımdaki safrayı yuttum. "Bu bir bisiklet kazası değildi."

Babamın bakışları tetikteydi. "O zaman neydi?"

"Üzerime atladılar. Kim olduklarını görmedim. Günün geç saatleriydi, hava kararmaya başlamıştı. Beni arkamdan vurdular. Tüm o insanların öldürülmesine yardım edenin ben olduğumu düşündüler."

Kelimeleri söylemek acı veriyordu. Onları serbest bırakmak beni neredeyse canlı canlı yakıyordu. İşte o zaman bunun bana ne kadar ağır geldiğini anladım. Bunca yıldır ödediğim bedeli. Neredeyse varlığım sona erene kadar beni nasıl daha da geri çekmişti.

"Ne?" Annem fısıldadı.

"Bilmeni istemedim." Sesim törpülenmiş bir kabuk gibiydi.

"Roan," diye boğuldu. "Tepeden tırnağa morarmıştın. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve kaburgaların kırılmıştı. Bunu sana biri mi yaptı?"

"Kim?" Babam sordu. "Bir şey görmüş olmalısın."

"Ben yapmadım," dedim, o sakinliği yeniden bulmaya çalışarak. "Kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum."

"Neden olmasın?" Nash talep etti. "Yaptıklarının bedelini ödemeleri gerekiyor. Seni ldrebilirlerdi."

Kesik kesik bir nefes aldım. Aspen'le tanıştığımdan ve onun ışığını tanıdığımdan beri olanlarla ilgili hislerim değişmişti. Artık bıçağı sırtıma kimin sapladığını merak etmiyordum; sadece onlar için üzülüyordum. "Bu nefretin yüzünü görmek istemiyorum. Toplumumda kimin bunu yapacak kadar soğuk olabileceğini bilmek istemiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki o da bununla yaşamak zorunda oldukları. Masum birine saldırdıkları gerçeğiyle. Bu muhtemelen onlara işkence ediyor. Bu kadar yeter."

"Bu yeterli değil," diye boğuldu Grae, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sen değiştin."

Bunun sadece bir şüpheli olmak olduğunu sanıyordum, ama buymuş."

Ona yalan söyleyip yapmadığımı söyleyemezdim. Çünkü söyledim.

"Ama bu onu bugün olduğu muhteşem adam yaptı," dedi Aspen yumuşak bir sesle, sesi odadaki çatırdayan enerjiyi kırarak. Herkesin gözleriyle buluşarak etrafına bakındı. "Bu onu tanıdığım herkesten daha nazik yaptı. Daha empatik. Sevgimize ve korumamıza ihtiyacı olan yaratıklarla ilgilenmek istemesini sağladı. Değer verdiği herkesi şiddetle korumasını sağladı. Yaşadığı şey korkunçtu. Ama Roan tüm bu çirkinliği gördüğüm en güzel şeye dönüştürdü."

Grae daha çok ağladı. Caden'ın kucağından kaydı ve bana doğru geçerek beni yukarı çekti. Sonra kollarını ortama doladı. Grae her zaman ufak tefek ama sert biriydi. şimdi ise kendisinden dört kat daha büyük birini kavrıyordu. "Seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Ben de seni seviyorum, G," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Söz veriyorum." Bakışları Aspen'e kaydı. "nk o senin iyileşmene yardım etti."

Yalan söyleyemem. Bunun büyük bir parçasıydı. Aspen bana en kötü anlarımızın nasıl en büyük gücümüz haline gelebileceğini gösterdi.

Grae beni bırakırken Holt içeri girdi. O tanıdık mavi gözlerinde çok şey dönüyordu. Beni kucakladı. "ok özür dilerim. Yaşadıklarımın içinde kendimi kaybetmiştim. Acı çektiğini göremedim."

"Holt," diye boğuldum. "Bu dünyada en çok sevdiğin insanı neredeyse kaybediyordun. Benim için endişelenmene gerek yoktu."

"Sen benim kardeşimsin." Sesinde gözyaşları vardı. "Bununla asla tek başına başa ıkmamalıydın."

Wren kolumu sıkarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Seni korumak için daha fazlasını yapmalıydık. Onlara senin bu işle bir ilgin olmadığını söylemeye çalıştım. Daha çok çabalamalıyım."

"Wren..." Onu kucağıma çektim. "Vurulduktan sonra iyileşiyordun. Onlara ne yaptığını söyleyecek kadar cesaretli olman bir mucize."

Ailemin her bir üyesi bana yıllardır sarılmadıkları bir şekilde sarıldılar. Ve ilk defa onlara gerçekten izin verdim. Hepimizin buna ihtiyacı vardı. O kadarını biliyordum.

Lawson benim alanıma girdi, bakışları sertti. "Bana söylemeliydin."

"Kimsenin bilmesini istemedim."

"Ben lanet olası bir polistim," diye homurdandı.

Omuzlarını tuttum, sertçe sıktım. "Her şey senin sorumluluğunda değil."

"Bir şeyler yapabilirdim. Kamera görüntüleri var. Tanıklar bulabilirdim" diye savundu.

"Hukuk. Ben iyiyim."

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Geçtiğimiz haftalarda bir şeylerle mücadele ettiğini gördüm, Aspen'in başına gelenler yüzünden çok gergindin. Bu onun için endişelenmekten daha fazlasıydı. Bu bir terördü."

Nefesim kesildi. "İnsanların sana sırt çevirmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Lawson küfretti.

"Bu bilgiyle mücadele etmek zorundayım. Ama ailemin onun için her türlü desteği vermesi yardımcı oluyor. Güvende olacağına inanmama yardımcı oluyor."

Lawson'ın gözünün altındaki kaslar titredi. "Güvende olman gerektiği gibi."

"Pişman olduğumu söylemeyeceğim," dedim ona. "Çünkü beni bulduğum yere getirdi. Buraya. Şimdi olduğum yere. Ve etrafımızda dönen bok fırtınasına rağmen, bu şimdiye kadar olduğum en mutlu an."

Ağabeyimin bunu gerçekten görmesine izin verdim. Sakin bir hiçlik maskesinin altına saklanmadım. Korkuyu ve aynı zamanda saf neşeyi görmesine izin verdim.

Sorun şu ki, bu kadar mutlu olmak kaybedecek daha çok şeyim olduğu anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

ASPEN

Roan yanımdaki yatağa kayarken, Chauncey yerdeki köpek yatağında horlarken, "O DIŞARIDA," dedi usulca.

Odadaki tek ışık başucumdaki lambadan geliyordu. Roan'ı tam olarak görebilmek için yan döndüm - keskin açılı çenesi, hipnotize edici mavi gözleri. Onun her milimetresini inceledim. "Nasılsın?"

Ailesi Cady'nin yatma saatine kadar kalmıştı. Onları suçlamadım. Roan'ın kabulünden sonra ben de yakın kalmak isterdim. Pizza sipariş etmiş ve dondurma yapmıştık. Hepsi yardımcı olmuştu ama Roan'ın çok yorulmuş olması gerektiğini biliyordum.

Derinleşen çürüğümün üzerinde bir parmağını gezdirdi. "Bunu sana benim sormam gerekirdi."

"On yıllık bir sırrı açığa çıkaran sensin. Gerçekte nasıl olduğunu bilmem gerek. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak güzel cevaplara değil."

Roan'ın dudakları seğirdi. "Sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi."

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım. "Bunu yaptığına memnun musun?"

Gözlerini bana dikti. "Evet. Bunun onlara acı vermesinden nefret ediyorum. Ama ilk defa aramızda bir duvar yokmuş gibi hissediyorum."

Parmaklarım boynuna doğru ilerledi. "Şimdi seni gerçekten *görecekler*. Bu bir hediye olacak. Ama bunu hazmetmek hepinizin biraz zamanını alacak." "Biliyorum. Ve onlara bu zamanı vereceğim."

Ağzım kıvrıldı. "Biraz sohbet gerektirebilir ve bunların her zaman en sevdiğin şeyler olmadığını biliyorum."

Yüzünü buruşturdu ve ben de gülmekten kendimi alamadım. "Bu hepiniz için bir esneme egzersizi olacak."

Roan beni kollarına çekti ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. "Eve, sana ve Cady'ye dönmek istedim. Onun yerine, lanet olası güneşin altındaki herkes buradaydı."

"Sevildiğimi hissettirdi," diye itiraf ettim.

"O zaman sanırım memnunum," diye homurdandı Roan. Kendimi tutamadım ve güldüm.

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordu küstahça.

"Elimde değil. Komiksin."

"Sana komikliği göstereceğim." Roan yanlarımı gıdıklamak için daldı. Cady'yi uyandırmamak için omzunu ısırdım.

"Ah! Acıttı," diye kırıptı.

Onu tekrar ısırdım. "Alacağın bu."

Roan'ın gözleri kızardı. "Eğer cezalardan bahsetmek istiyorsan-" "Anne!" Cady bağırdı. "Kabus!"

İkimiz de bir anda ayağa kalkmıştık, tüm sıcaklık kaybolmuştu. Roan benden önce kapıdan çıkmış ve koridora inmişti. Kapıyı açar açmaz Cady ona doğru uçtu.

Roan onu kollarının arasına aldı ve ileri geri salladı. "Sorun yok, Minik Dansçı. Ben yanımdayım."

"Yatağımın altında bir canavar vardı ve beni yakalamaya çalışıyordu," diye hıçkırdı Cady.

"Ben etraftayken hiçbir canavar seni yakalayamaz," dedi Roan, sesi hırçındı.

Kalbim acıyla sıkıştı. Bu adam kızım için istediğim her şeye ve çok daha fazlasına sahipti.

"Bak, bir kontrol yapıyorum Katydid." Eğildim ve yatağın altına baktım. "Burada birkaç doldurulmuş hayvandan başka bir şey yok."

"Emin misin?" diye sordu.

"Tamamen eminim."

Cady, Roan'ın kucağına daha da gömüldü. "Bir süre benimle kalır mısın?"

"Her zaman, Minik Dansçı. Sen istediğin sürece."

ELSIE kasaya doğru yürürken gözlerini kırpiştırdı. "Bugün çalışman gerekiyor mu? Biraz kötü görünüyorsun."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Teşekkürler."

"Özür dilerim. Sadece gözündeki morluğu kastetmiştim. Ve biraz yorgun görünüyorsun."

İç çektim. Roan'la aynı kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyordum. "Cady dün gece birkaç kâbus gördü ve onu sakinleştirmemiz biraz zaman aldı."

"Özür dilerim," dedi Elsie. "O iyi mi?"

"Bu sabah biraz uykulu ve huysuzdu ama dayanıyordu. Umarım bu gece erken düşer."

Elsie, "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin," dedi. "Teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Şimdi, size ne getirebilirim?"

"Şu çikolatalı fıstık ezmeli keklerden bir tane alacağım. Beni bağımlı yaptın."

Keki kaptığım gibi güldüm. "Bunu duyduğuma sevindim." Elsie bana birkaç banknot uzattı. "Üstü kalsın."

"Teşekkürler," dedim ve bahşiş kavanozuna fazladan para ekledim.

Müşterilerin ritminde kendimi kaybettim. Güneş çıkmıştı ve işler son zamanlarda olduğundan daha yoğundu. Koltukları dolduranlar sadece Jonesy ve Elsie değildi. Bir avuç turist, öğle yemeği molasındaki yerliler ve bebeğiyle dışarı çıkan bir anne de içerideydi. Ancak Memur Hall istenmeyen müşterilerin olmadığından emin olmak için dışarıda bekliyordu.

Koşuşturma ve telaş hoş bir mola oldu. Olup biten diğer her şeyden uzaklaşmama yardımcı oldu. Bir saat ikiye bölündü ve insanlar düzenli bir akış içinde gelip gittiler.

Mutfaktan bir küfür sesi geldi ve irkildim. "İyi misin, Zeke?"

"Ocağa göz kulak olman ya da çöpü çıkarman gerekiyor," diye karşılık verdi.

Zeke'in pişirdiği her neyse onu mahvetmekten sorumlu olmak istemiyordum. "Çöpü ben alırım."

O haklıydı. Ağzına kadar doluydu ve hemen çıkarılması gerekiyordu. Çantayı kaldırdım ve benden daha ağır olduğuna yemin ettim. Bağlamak için iki deneme yaptım ama sonunda başardım ve omzuma attım.

Holt'un arka kapıya taktığı yeni sürgüyü açtım ve ara sokağa adım attım. Arkamızdaki orman, beni kuş sesleri ve rüzgârın karşıladığı anlamına geliyordu. En azından esinti çöplüğün kokusunu bastırıyordu. Kapağı yukarı ittim ve çantayı içine attım.

Kafeye geri dönmek için döndüğümde gözüme bir hareket çarptı. Ama çok geç kalmıştım.

Başımın yan tarafına bir şey çarptı. Kör edici bir acı parladı ve düştüm. Yere sertçe çarptım, inledim. Doğrulamaya, bir şeyler yapmaya çalıştım ama bir çizme boynuma indi.

"Seninkini alma zamanı, sürtük," diye homurdandı bir ses.

Koluma bir iğne battı ve dünya eriyip gitmeye başladı. Çılgılık atmaya, yardım çağırmaya, Roan için bağırıma çalıştım. Ama her kelime dudaklarımdan çalındı. Ve sonra hiçbir şey kalmadı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

"NASIL HIÇBİR ŞEYİMİZ OLMAZ?" Kalemimi kâğıdın üzerine çarparak söyledim.

Lawson ve Nash bana ihtiyatla baktılar. Nash elindeki çörek kutusunu bana doğru itti. "Yiyecek bir şey ister misin?"

Lawson'ın dudakları seğirdi.

"Hiç komik değil," diye hırladım.

Lawson sadece gözlerini devirdi, feryadımdan etkilenmemişti. "Kusura bakma ama Nash ne zaman yemek vermeyi *teklif* etse, kötü bir yolda olduğunu anlarsın."

"Panikledim," diye savundu Nash. "Uçurumun kenarına gidip ikimizi de yumruklamasını istemedim."

Kutuyu aldım ve çevirerek açtım. "Sırf bunun için Boston Kreması alıyorum."

"Hey! Bunu saklıyordum."

"Biliyorum. Bu yüzden alıyorum."

Nash Lawson'a döndü. "Haklısın. Sanırım sessizce kara kara düşündüğü zamanlarda onu daha çok seviyordum."

Cevap olarak çörekten kocaman bir ısırık aldım.

Lawson kıkırdadı, sonra Nash'in sırtını sıvazladı. "Yarın sana biraz daha getiririm."

"Bugün istedim," diye homurdandı Nash.

Lawson sadece başını salladı. "Sanırım hayatta kalacaksın." Konferans masasının başındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. "Her şeyi en baştan gözden geçirelim."

İnledim. "Steven'ı sorgulamamız gerekiyor."

Podcaster bir avukat tutmuştu ve bu avukat ona bu sabahki sorularımıza cevap vermemesini emretmişti. Hiçbir şey alamadık.

Nash, "O herif bize bir şey söyleyecek değil ya," diye mırıldandı.

"John'un hapishanesindeki ziyaretçi kayıtları için bir çağrı yaptım. Bu ikisinin ne sıklıkla bir araya geldiğini görmek istiyorum," dedi Lawson.

"Oren Randal da," diye ekledim.

Muhabir, hakkında uzaklaştırma emri çıkarıldıktan sonra bu sabah geç saatlerde kefaletle serbest bırakılmıştı. Lawson, Clint ve Adams'ı karara uyup uymadığından emin olmak için uzaktan takip ettiriyordu. Diğer iki polis memuru Steven'ın kiralık kulübesinde oturuyordu, ancak herhangi bir hareket belirtisi görmemişlerdi ve aracı hala sürücünün üzerindeydi.

Lawson, "Çok fazla teması olan *herkese* daha yakından bakmak istiyorum" dedi.

Nash çörek kutusunu ona doğru geri çekti. "Bence tüm patika başlarına afişler asmalıyız. İnsanlardan şüpheli bir davranış gördüklerinde haber vermelerini isteyelim. Belki bir yürüyüşçü bir şey görmüştür ve bunu bilmiyorlardır."

"Fena fikir değil," dedim.

Lawson parmaklarını masaya vurdu. "Kimsenin paniğe kapılmasını istemedim."

Bakışlarımla onu kıştırdım. "Sanırım bunu aştık. İki kişi öldü."

Çenesi gerildi. "Anlaşıldı."

Lawson tüm kasabanın yükü de dahil olmak üzere her şeyi omuzladı. Mecbur kalmadıkça kimseyi korkutmak istemiyordu.

Nash ağabeyimize baktı. "Haber zaten çoğu kişiye ulaştı. Bu, duymamış olanları yürüyüş yollarında dikkatli olmaları konusunda uyaracaktır."

"Pekâlâ. Bir şeyler hazırlatacağım."

Konferans odasının kapısı çalındı ama karşı taraftaki kişi cevap beklemedi. Kapı açıldı ve Wren belirdi, bir eli hamile karnının üzerindeydi, yüzü solgundu. "Abel, The Brew'den arıyor. Aspen kayıp."

İçimdeki her şey durdu. Ciğerlerimdeki hava kesildi. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

Nash ve Lawson ayağa fırladıklarında kulaklarım çınladı. Nash anında yanımdaydı, beni ayağa kaldırdı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Roan."

Adımın duyulmasıyla sersemlemiş bir halde kendime geldim ve harekete geçtim. Sandalyeleri itip kapıya doğru koştum, Nash ve Lawson da peşimden geliyordu. Karakoldan çıkıp kaldırımdan aşağı inerken hiçbir şey için durmadım.

Tek görebildiğim Aspen'in yüzüydü. Cady'nin o aptal parıltılı saç bandı. Beni azarlarken yeşil gözlerindeki ışığın nasıl dans ettiği. İçimdeki iyiliği gördüğünü söylediğinde nasıl yumuşadıklarını. Daha fazlasını istediğini anladığımda nasıl da kızıştıklarını.

The Brew'un kapısını çekiştirerek açtım ve zilin garip, tuhaf bir şekilde çalmasını sağladım. Herkesin bakışları bana çevrildi.

Memur Hall, aşçı, Zeke ve Jonesy, müşteriler kafede dolaşırken koridorda bir araya toplanmışlardı. Onlara doğru yürüdüm. "Ne oldu böyle?"

Kafalarını kaldırdılar.

Zeke'in yüzü soldu, yüzünü suçluluk duygusu kapladı. "Çöpü dışarı çıkardı. Çok uzun sürüyordu, ben de sonunda sorunun ne olduğuna bakmak için dışarı çıktım ve o sadece... gitmişti."

"Çöpü *tek başına* çıkarmasına izin mi veriyorsun?" Hırladım. Nash kolumu tuttu.

"Nefes al, kardeşim."

Onu silkeledim ve Aspen'in tek başına dışarı çıkmasına izin veren serseriye iterek geçtim. Kapıyı açarak ara sokağı ve ormanı taradım. Hiçbir şey yoktu.

Adını bağırdım. Hala ses yok.

Lawson, Nash ve ben çöp kutusuna doğru yürürken gözlerimiz yerde, herhangi bir işaret arıyorduk.

Bakışlarım çimentonun üzerindeki bir şeye takıldı. *Yağ mıydı o?*

Yere çömelip bir parmağımı yere dokundurdum. Elimi yukarı kaldırdığımda midem zangır zangır titredi. Kan.

"Hukuk," diye tılandım.

Bir anda yanımda belirdi, dudaklarında bir küfür. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Nefes almaya devam et."

Ama yapamadım. Aspen bana hep onu güvende hissettirdiğimi söylerdi - yıllar sonra ilk kez. Ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona arkasını kollayacağıma söz vermişim ve o burada yalnızdı.

Kaburgalarım gerildi, nefeslerim hızlı hızlı kesildi. Ama tek yapabildiğim elime bakmaktı. Kana. *Aspen'in* kanı. Bu leke sonsuza dek benimle kalacaktı.

"Onu sevdiğimi söylemedim," diye
mırıldandım. "Roan," dedi Nash
sessizce.

"Böyle hissettiğimi bilmek beni korkuttu, bu yüzden ona kelimeleri
vermedim."

Ve şimdi, bu şans bulamayabilirim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

AĞZIM PAMUK GİBİ HİSSEDİYORDU, bulanık ve kuru. Göz kapaklarım titriyor, görüş alanıma ışık kırıntıları giriyordu. Her şey sanki bir akıntıya kapılmış ve kayalara onlarca kez çarpmışım gibi acıyordu.

Etrafımı netleştirmek için birkaç denemeden fazlası gerekti. İlk başta sanki bana ait olmayan bir gözlük takmışım gibi bulanıktılar.

Sonra onu gördüm. Basit, tek odalı bir kulübe. Küçük bir mutfak. Küçük bir oturma alanı. Bir yatak.

Ve yanımdaki tahta sandalyeye bağlı bir kişi.

Safra kabarıken midem düştü. Her şey anıların kaleydoskopunda bir araya geldi. Çöpü çıkarmak. Gürültü. Kafama vurulması.

Biri bana bir şey enjekte ediyor, belli ki uyuşturucu.

"Steven?" Mırıldandım.

Bağlarına karşı sarsılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bilekleri sandalyenin kollarına, ayak bilekleri de bacaklarına sabitlenmişti. Ağızının etrafına bir tür eşarp ya da bandana bağlanmıştı, bu yüzden konuşamıyor, sadece boğuk homurdanma sesleri çıkarabiliyordu.

Ne haltlar dönüyor?

Sonra beni koltuğuma bağlayan şeyi gördüm: el ve ayak bileklerindeki fermuarlı bağlar.

O safra geri dönmüştü, panik de peşinden geliyordu. "Bizi kim yakaladı?"

Fısıldadım.

Steven bir isim söylemeye çalışırken gözleri daha da büyüdü ama ben çözemedim.

Güçlerini kontrol etmek için fermuarları çekiştirdim. Keskin bir acıyla etimi ısırdılar. Yüzümü buruşturdum ve bir küfür mırıldandım.

Bakışlarım odayı taradı ve kulübenin ön tarafındaki pencerelere odaklandı. Tek görebildiğim ağaçlardı, gerçekte nerede olduğumuza dair bana ipucu veren hiçbir şey yoktu.

Ayaklarımın üzerinde dengede durmaya çalışarak koltuğumda öne doğru eğildim. Sandalyeyi kırarsam kurtulup kurtulamayacağımı merak ettim. Bir o yana bir bu yana sallanarak mobilyanın sağlamlığını test ettim. Oldukça iyi yapılmış görünüyordu. Belki kendimi geriye doğru atarsam?

Dışarıdan bir ses geldi. Çakılda ayak sesleri mi? Ya da bir şey mi sürükleniyordu?

Sandalyemi tekrar yere koyarken mideme kramplar girdi. Kapı açıldı ve bir figür boşluğu doldurdu. Öğleden sonra güneşi tarafından arkadan aydınlatılmışlardı, bu da görmeyi zorlaştırıyordu.

İçeriye bir adım attılar, arkalarından bir tekerlekli spor çantası çektiler. Ve onlar bunu yaparken, bir nefes serbest kaldı. "Elsie?" Boğuldum.

Dudaklarına bir alay yayıldı. "Bu aptal isimle çağrılmaktan ne kadar yorulduğumu biliyor musun? Neredeyse senin sürekli kederli ben rolünü dinlemek zorunda kalmaktan yorulduğum kadar. En azından o boktan kafede iyi pişmiş ürünler yiyordun."

Çenem gevşedi. Hiç mantıklı gelmedi. Elsie nazikti. Düşünceliydi. Podcast yayıncıları konusunda arkamı kollamıştı. Oren'in güvenliğini sağlamama yardım etmişti. Ama şimdi onda o nezaketten eser yoktu.

Sanki gözlerimin önünde tamamen değişmiş gibiydi. Sıcak gülümsemeli, hafif ürkek kadın gitmişti. Artık sadece bir yılan vardı. Güldü. "Sorun nedir? Dilini kedi mi yuttu?" Başını Steven'a doğru eğdi.

"Bu bir türlü s u s m a d ı . Sonunda ağzını tıkamak zorunda kaldım. onu."

Zihnim koştururken mide bulantısı baş gösterdi. Her şeyi sıraya koymaya ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım. İzlediğim sayısız YouTube videosu tekrar tekrar gözümün önünden geçti.

"Sizi ikincil bir yere götürmelerine asla izin vermeyin."

O gemi çoktan kalkmıştı. Ama sonra aklıma başka bir talimat takıldı.

"Oyala. Çıkabilmek için kendine zaman kazandır."

Belki amacının ne olduğunu anlayabilirsem, konuşarak bundan kurtulabilirdim.

Yutkundum ve kuruluğumu gidermeye çalıştım. "O zaman sana ne demeliyim?"

Elsie çantasını düşürdü. "Iris."

Sarı saçları ve delici mavi gözleriyle kadını incelerken, bu ismin ona Elsie'den daha çok uyduğunu fark ettim.

"Çantada ne var?" diye sordum.

Güldü. "Bunu sana vereceğim. Baskı altında sakınsın." Kahkahası kesildi. "Belki de polisleri hayalperest bir yalancı olmadığına bu şekilde ikna etmişsindir."

Nefesim kesildi. Steven'ın varlığı bana aslında bunun ne hakkında olduğunu söylemişti, ama Iris'in sözleri bunu doğruladı.

"Yalan söylemedim."

Iris bana doğru hışımla yürüdü, elini saçıma attı ve başımı geriye doğru salladı. "Burada bu yanına kalmayacak. Yapacağın son şey de olsa lanet olası gerçeği söyleyeceksin."

Beni bir çırpıda bıraktı. Yaşadığım şok ve acının etkisiyle nefes almaya çalışırken gözlerimden yaşlar boşandı.

"Nasıl yalan söyledim?" Mırıldandım.

Iris'in parmakları sanki boynumu sıkmamak için kendini zor tutuyormuş gibi sıkılıp büküldü. "John bana onu ve Autumn'u ne kadar kıskandığını söyledi. Sonunda mutlu olmasına dayanamadığını söyledi. Ona hayal ettiği her şeyi vermiş. Onu öldürmediğini biliyordun, ama bu senin sonunda ona sopa gösterme şansındı."

Saçma sapan konuşmaları tanıdığım başka birine çok benziyordu. "Oren sana yardım ediyor mu?"

Kıkırdadı. "O moron mu? Pek sayılmaz. Hayatını kurtarmak için yazamayan, kadın düşmanı bir pislik. Hiçbir şey için ona güvenilmez." Iris'in dudakları kıvrıldı. "Ama John onun kısa vadede sana para ödetmek için iyi bir araç olduğunu söyledi."

Korku ve öfke içimde savaşıyordu. John her zaman bir kukla ustası olmuştu, istediğini elde etmek için ipleri çekmekte ustaydı. Elindeki her şeyle bana zarar vermek için elinden geleni yapardı.

Iris eğildi ve çantanın fermuarını açtı. Yarı yarıya silah çıkarmasını bekliyordum. Onun yerine, ses kayıt ekipmanını çıkardı. İki mikrofon. Çeşitli kablolar. Bir dizüstü bilgisayar.

"Buranın akustiği pek iyi değil ama Steven'ın bununla başa çıkması gerekecek. Değil mi Steve?" diye sordu.

Beti benzi attı ama yavaşça başını salladı.

"Ağzındaki tıkaçı çıkarırsam çenenin kapalı tutacak mısın?"

Tekrar başını salladı.

Iris ona doğru ilerledi ve atkıyı çekip çıkardı.

Steven birkaç hırıltılı nefes çekti. "Su?" diye homurdandı.

Iris gözlerini devirdi. "Çok dramatik. Ama sanırım yıldız ev sahibimizin susuz kalmasına izin veremeyiz."

Mutfığa geçti ve bir kutu şişe suya doğru yöneldi.

Fısıldayarak ona doğru baktım. "Onunla mı çalışıyordun?"

"Hayır," diye tısladı, sesi kısıktı. "O güne kadar onu senin kafende hiç görmemiştim. Kulübeme uğradı ve podcast için bir bahşışı olduğunu söyledi. Kahveme ilaç kattı."

Sözlerinde herhangi bir aldatmaca okuyamadım ama bu pisliğe güvenecek de değildim. "Kayıp olduğunu bilen var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Yarın görüşmeye gelmediğimde avukatım bunu fark edecektir."

Ama yarın çok geç olacaktı. "Kadın

kafayı yemiş," diye ısırdı Steven.

"Bunu duydum," diye şarkı söyledi Iris. Arkasını dönerek Steven'a ters ters baktı. "Bana deli demen hiç hoş değil. Sana bu kadar nazik davranmışken olmaz. Senin küçük aptal podcast'ini haritaya koyacağım."

"Bunun için minnettarım," diye kekeledi. "Ama yüklemek için şehirde olmam gerekecek. Burada Wi-Fi yok."

Akıllıca bir oyundu. Belki de Iris yemi yutacak kadar akli dengesi yerinde değildi.

Kadın ona dudak büktü. "Aceleci davranma Steve. Önce bölümümüzü kaydetmemiz gerekiyor." Bana döndü. "Bu senin ilk röportajın. Gergin hissediyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Pek röportaj yapacak gibi hissetmiyorum."

Iris'in bakışları sertleşti. "Ben olsam havaya girerdim. Sonunda John'un hayatını mahvetmek için yaptığın her şeyi itiraf edeceksin. Onu özgür bırakmaya yardım edeceksin."

Onun adını söyleme şekli midemi bulandırdı. Fiziksel bir okşama gibiydi.

"John'u iyi tanıyor musun?" Sesimdeki hafif titremeyi gizleyemedim.

Iris'in yüzüne hülyalı bir ifade yayıldı. "Tabii ki, onu iyi tanıyorum. Nişanlandık. Hapisten çıktığında evleneceğiz."

Oh, kahretsin.

O hülyalı bakış kayboldu, yerini saf bir nefrete bıraktı. "Ama bunun gerçekleşmesi için tüm yalanlarını itiraf etmen gerekiyor."

Omurgamdan aşağı ter damladı. "Yalan söylemedim, Iris. John'un sana ne söylediğini bilmiyorum-"

Tokat aniden geldi, o kadar sertti ki metalik kan tadı ağzımı doldurdu.

"Kapa çeneni, seni fahişe! Beni uyarmıştı. Beni yalanlarına inandırmaya çalışacağın konusunda uyardı. Ama ben bundan daha güçlüyüm. Sana asla inanmayacağım. Gerçeği söyleyeceksin."

Iris kot pantolonunun kemerinden bir bıçak çıkardı. Bıçak güneş ışığında parlıyordu. "İhtiyacınız olursa sizi motive etmekten mutluluk duyarım. Benim için zevktir."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

BREW ve arka sokak insanlarla dolup taşıyordu. CRPD ve ilçeden gelen kanıt teknisyenleri mekanın her santimini tarıyorlardı, ancak yardımcı olacak bir şey söylemiyorlardı.

Nash telefonundan başını kaldırdı. "Annem ve babam Cady'yi okuldan alacaklar."

İçim burkuldu. Cady. Onunla nasıl yüzleşebilirdim? Ona ne söyleyecektim?

Lawson aklımdan geçenleri okumuş gibiydi, omzumu sıktı. "Her şey sırayla. Cady'ye henüz bir şey söylememize gerek yok. Umarım Aspen, Cady bir şeylerin ters gittiğini anlamadan önce eve dönmüş olur."

Göğüs kafesimdeki o gıcırdama hissi, doğru düzgün yağlanmamış bir bisikletin dişlileri gibi geri gelmişti. "Nerede olduğuna dair hiçbir ipucumuz yok. Onu kimin kaçırdığına dair."

Holt, "Şu anda kamera görüntülerini alıyorum," dedi. "Orada bir şey var mı göreceğiz."

Nash başını salladı. "Bir şeyler olmalı. Suçlunun bütün gün ara sokakta beklemesi mantıklı olmaz. Aspen'in oraya gideceğinin garantisi yok."

"The Brew'da olmalılar," dedim sessizce.

"Ya da dışarıdan göz kulak olmak," diye onayladı Lawson. Holt'a döndü. "Binanın ön tarafına bir şey koydunuz mu?"

Holt ona alaycı bir bakış gönderdi. "Sana bir amatör gibi mi görünüyorum?"

Ama arkada yeterli kamera yoktu, sadece bir tanesi Aspen'i çöp kutusuna doğru giderken yakalamıştı. Ve sonra hiçbir şey. Her ne oluyorsa gözden kaybolmuştu.

"Tamam," dedi Holt. "Aspen mutfağa girip arka kapıya yöneldiğinde buldum."

Arkasına geçtim, aynı anda birkaç kameradan gelen yayınları izliyordum. "Önümüzdeki altmış saniye içinde ayrılacakların bir listesine ihtiyacımız var," dedi.

Olayları izlerken mırıldandı.

Kapıdan dışarı süzülen tek bir kişi vardı. "Kim o?"

Nash sordu.

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Adı Elsie. Sıradan biri.

Aspen bölgenin doğa fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçı olduğunu söyledi."

Holt başını kaldırdı. "O küçücük bir şey. Gerçekten Aspen'i alt edebileceğini mi düşünüyorsun? Diğer kurbanları?"

"Eğer sürpriz yapma şansı olsaydı," dedim.

"Onu araştıracağım. Soyadını biliyor musun?" Lawson sordu.

Başımı salladım. Onunla tanıştığımda neden sormamıştım ki?

"Bulacağız. Nerede kaldığını biliyor musun?"

Elsie ya da Aspen'in bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışarak geçmişi düşündüm. Sonra sustum. "Cedar Ridge Vacation Adventures kalemi vardı. Ya kiralık evlerinden birinde kalıyor ya da gezilerinden birine katılmış."

Lawson çoktan telefonundan bir kişiye ulaşmıştı. "Hey, Jordan. Yardımına ihtiyacım var. Kayıp kişiler davasında bir şüphelimiz var. İlk adı Elsie. Senin kalemelerinden birine sahipti."

Bir duraklama oldu. "Sağ ol dostum. Senin kiraladığın evlerden birinde mi?" Bir vuruş daha.

Lawson Holt'un bilgisayarını işaret etti. "Ehliyet harika olur." Lawson harfleri ve sayıları bir veri tabanına yazdı. "Teşekkür ederim. Ondan haber alırsan beni ara." Sonra telefonunun sonuna bastı.

Hepimiz sessiz bir beklenti içinde bekledik.

"Elsie Jones, Noel ile özel bir yürüyüş gezisine çıktı. Fotoğraf çekmek için bazı yerleri keşfetmek istediğini söyledi. Geziye katılanların ehliyetlerinin kopyalarını alıyorlar."

Lawson veritabanında arama tuşuna bastı ve biz nefeslerimizi tutarken ekranda küçük bir renk girdabı belirdi. Sonra bir hata kutusu belirdi.

Bu lisans geçerli değildir.

Küfür ettim. "Sahte."

"Bekle," dedi Lawson. "Bana bir fotoğraf gönderdi. Yanlış anlamadığımdan emin olayım."

Görüntüyü açtı ve numaraları okudu. Bu bir eşleşmeydi.

Midem bulandı. "Bu planlanmıştı." Bizim bildiğimizden çok daha uzun zamandır. Çünkü Elsie, ben Aspen'le tanışmadan önce de The Brew'un vazgeçilmeziydi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Nash mırıldandı.

"Bunu hapishanedeki bağlantıma mesaj atıyorum. Onu tanıyıp tanımadığını görmek istiyorum," dedi Lawson, parmakları telefonunun ekranında gezinirken.

Geçen her saniye boğazım daha da daraldı. Sanki Aspen'in elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Şu anda nasıl bir cehennemde yaşıyordu? Hâlâ nefes alıyor muydu?

Holt ayağa kalktı, eli omzuma kenetlendi. "Oraya gitme. Aklının orada yaşamak istediğini biliyorum ama buna izin veremezsin. Onu bulacağız." Titreyen bir nefes verdi. "O seni değiştirdi. Seni bize geri getirdi. Şimdi onu kaybetmene izin vermeyeceğim."

Gözlerim akü asidine batırılmış gibi yanıyordu. "Buna söz veremezsin."

"Yapamam. Onu tekrar kaybettiğimi sandığım anda Wren'i geri kazanmama yardım ettin. Evren bu borcu ödememe yardım edecektir. Sadece inancını korumalısın, kardeşim."

Ben de istedim. Tanrım, çok istiyordum. Gözlerimi kapattım ve aylar öncesine daldım. Balkonumda otururken o kızıl saçların parıltısını gördüğüm zamana. Kızını havaya kaldırırken rüzgârda onun kahkahasını yakalayabildiğime yemin edebilirdim. Hayvanlarını en nazik dokunuşlarla nasıl sakinleştirdiğini. Etrafındaki herkesle nasıl ilgilendiğini. O ışık ve umuttu ve ben sahip olduğum her şeyle ona tutunurdum.

"Vay anasını," diye mırıldandı

Lawson. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Adı aslında Iris Morton. Bir yılı aşkın bir süre boyunca her hafta John'u hapishanede ziyaret etti. Bu ziyaretler üç ay önce sona erdi."

"Buraya geldiğinde," diye homurdandım.

"Şu anda bir arama yapıyor," diye kestirip attı Holt ve hemen dizüstü bilgisayara yöneldi. Parmakları klavyenin üzerinde uçtu ve sonra durdu. "Bir şey buldum. Sistemde işaretlenmiş. Eski kocasından uzaklaştırma emri almış. Onu öldürmeye çalışmış."

ASPEN

Gözlerimi bıçaktan, gümüşün güneş ışığında parlayışından alamıyordum. Sadece tek bir şeyi merak edebiliyordum. "Onları sen mi öldürdün?"

Sesim benimki gibi bile çıkmıyordu. Boştu. Tüm duygulardan yoksundu. Bir robotunki gibi. Karşısındaki kişinin soğukkanlı bir cinayet işleyip işlemediğini soran birinin değil.

Bıçağı incelerken Iris'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Olayı çok yakından inceledim. Birine bunu yapmak için ne gerektiğini merak ettim. Yapabilir miyim diye merak ettim."

Kusma dürtüsü çok güçlüydü ama onu bastırdım. "John sana o insanları öldürmeni mi söyledi?"

Bakışları bana kaydı. "John iyi bir adamdır. Asla yapmaz."

Iris'in içindeki bir şeyin kilidini açmıştı.

"Ty'ı sen öldürdün," diye boğuldu Steven.

Iris Steven'a ters ters baktı. "Başına gelenden çok daha kötüsünü hak ediyordu. Onu senin programında duydum. Kan delilinin John'un suçlu olduğu anlamına geldiği konusunda yalan söylüyordu. Bedelini ödemeliydi."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kimse benim gibi küçük bir şeyin birini incitebileceğini düşünmez. Onunla yalnız konuşmam gerektiğini söyledim. Dava hakkında bilgi sahibi olduğumu ama bunu ona verdiğimi kimseye söyleyemeyeceğini söyledim."

Güldü. "Çok safsın. Benimle tam patika başında buluştu. Kışını bir yere sürüklemek zorunda kalmamak güzeldi. Bunu yapmak zorunda kaldığım için muşambalarım mahvoluyordu. Ama bahse girerim küçük buluşmamızdan pişman olmuştur."

"Seni lanet orospu."

Iris bıçağıyla saldırdı ve Steven'ı göğsünden yaraladı.

Acı içinde çırpınarak haykırdı. Kesik ölümcül görünmüyordu ama sığ da değildi.

"Bana kaltak deme." Iris'in gözleri parladı, derinliklerinde öfke dönüyordu. "Eski sevgilim bunu bir kez denedi ve pişman oldu."

Steven nefes almak için çırpınırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bayılması beni şaşırtmazdı. Bu tür bir acı bir insan için kolaylıkla çok fazla olabilir.

Iris bıçağı kot pantolonuna sildi, kan kotun üzerine bulaştı. "İsim takmaya gerçekten gerek yok. Özellikle de sana lanet olası bir Pulitzer kazandırmak üzereyken."

O zaman görebiliyordum. Kendisi için yarattığı bu alternatif boyuta gerçekten inanıyordu.

"John'la nasıl tanıştınız?" Ben sordum. Bilmem gerekiyordu. Tüm bunların nasıl olduğunu anlamam gerekiyordu. Ve belki, sadece belki, Roan'ın beni bulması için yeterli zamanı kazanabilirdim.

Sadece adını düşünmek bile gözyaşlarımla savaşmama neden oluyordu. Yüzü zihnimi doldurdu: hırçın hırıltısı, dudaklarının seğirmesi, o nadir ve değerli gülümsemelerden biri. Hepsini sevdim. Her birinin diğerini takdir etmemi sağlamasını sevdim. Ama hepsinden önemlisi, ne kadar derinden önemsedğini sevdim. Kendisi için bir saniye bile şan şöhret istemeden etrafındaki insanlara ve yaratıklara bu ilgiyi nasıl verdiğini.

Bunu ona söylemek istedim. O üç küçük kelimeyi söylediğimde o mavi gözleri görmek istedim.

Bana çok şey vermişti, gerçek bir aile. Cady'nin yüzü hafızamda canlanırken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi: ıslıl ıslıl gülümsemesi ve parlayan yeşil gözleri. Ben ölürsem ona ne olacaktı? Ona kim bakacaktı?

"Onu haberlerde gördüm," dedi Iris hülyalı bir şekilde ve beni sarmal düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Oren Randal ile yaptığı röportajı. Onun acısını nasıl görmezsin? Kederini?"

Ona verirdim. John o maskaralıkta ikna ediciydi. Kameraya bakıp *"Karımı ben öldürmedim. Kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama hayatımdan güzel olan her şeyi çaldılar çünkü bu kızımı da kaybettiğim anlamına geliyor."*

Bu bir dönüm noktası olmuştu. İnsanların travma geçirip geçirmediğini ya da bazı şeyleri doğru hatırlayamayacak kadar kindar olup olmadığını merak ettikleri zaman. Kan delillerini açıklamışlardı. Zaman çizelgelerini. Pek çok kişi ona inandı.

"Önce ona yazdım," dedi Iris. "Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağımı söyledim. Biz... arkadaş olduk."

Ama John'un arkadaşları yoktu. Kullandığı insanlar vardı.

"Ona kantin için para gönderdim. Kitaplar. Dergiler. Sonunda beni ziyaret etmek istedi."

Bağlarımı çekiştirdim, sihirli bir şekilde gevşemeleri için dua ettim. "Ve sen aşık mı oldun?"

Bana sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Hemen değil. Birbirimizi anlıyorduk. İkimiz de incinmiştik. Birbirimize destek olduk. Dinledik."

"Ve seni buraya o mu gönderdi?" Bastırdım.

Iris'in çenesi gerildi, dişleri birbirine çarptı. "Kendi başıma geldim. Sadece özgür kalabilmek için gerçeği senden öğrenmemi istedi. Seni biraz korkutmak. Ama daha kötüsüne ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Steven, "Bebek tavşanları kaynatıp bir sürü insanı öldürmek tam olarak gerçeği öğrenmek sayılmaz," diye mırıldandı.

"Vakti gelmeden boğazını kesmek zorunda bırakma beni," diye hırladı Iris.

Steven'in paniklemesini ya da benzinin atmasını bekledim ama sadece ona baktı. Belki de benim fark ettiğimi o da fark etmişti. Buradan çıkıp gitmemize izin verme gibi bir planı yoktu. Ya da belki de öfkesi her zaman onu alt ediyordu.

"Bir röportaj için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum," diye alay etti.

Iris spor çantasına doğru ilerledi ve çömeldi. "Görüşmeyi her zaman kendim de yapabilirim," dedi ve bir silah çıkardı.

Ağzım kurudu. Bıçak yeterince kötüydü. Silah bir şekilde daha nihai hissettiriyordu, daha hızlı bir son.

Steven dudaklarının ucuna gelen cevabı ısırды ve sadece ters ters baktı. Iris gülümseyerek, "Bu daha iyi," dedi.

Bıçağı tekrar beline soktu ama silahı tutmaya devam etti. Belki de bir hatırlatma. Ses donanımını yerleştirdiği masayı bize doğru itti.

"Gerçekten harekete geçmeliyiz. Zamanımız azalıyor. Cedar Ridge'in polis kaydığını duydum."

Derinlerde bir yerde bir umut ışığı yandı. Roan tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Bunu çözebilirdi. Beni bulacaktı. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Eğer bu bana bir şey kazandıracaksa çok iyi bir hikaye uydurabilirim. Eğer bana bir şans kazandıracaksa.

Iris mikrofonları Steven ve benim önüme yerleştirdikten sonra dizüstü bilgisayarına bağladı. "Giriş müziğiniz bende yok, ama ekleyebilirim

o daha sonra. Şu anda önemli olan görüşme." Gözlerini Steven'a dikti. "John'un adını temizlememe yardım et."

Steven homurdandı. "O pislik için hiçbir şey yapmıyorum. Altı aydır bana bir kuklaymışım gibi davranıyor."

En azından bu küçük macera birinin gözlerini açmıştı.

Iris ayağa kalktı. "O sana *her şeyi* verdi."

"Bana baldızının nerede saklandığını söyledi. Hepsi bu kadar. Mahkeme sisteminden birini ihbar ettiğini söylediğinde adamın kötü haber olduğunu anlamalıydım."

Iris'in nefes alışları gittikçe hızlandı. "Onu dönüştürdüm. Tara'nın yeni kimliği hakkında bilgi almak için o iğrenç pislikle yatmak zorunda kaldım." Gözlerini kapadı ve yavaşça nefes verdi. "Ama John için her şeyi yaparım."

Midem bulandı. John kaç kişiyi çarpıtmıştı?

Steven gülmeye başladı, ama bu manyakça bir gülmeydi. Çabucak aklını kaçırdığını gösteren türdendi. "Bayan, eğer istediğini elde etmek için sana fahişelik yapıyorsa, bir ipucu bul. O seni sevmiyor."

Iris bir anda hareket ederek elini kaldırdı. Kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu.

Steven omzundan kan fişkirirken çığlık attı. "Beni vurdun lan!"

"Beynine bir kurşun sıkmadığım için şanslısın," diye homurdandı Iris. Bana döndü, silahı hâlâ doğrultulmuştu. "Konuşmaya başla yoksa sana da onunkine eş bir delik açarım."

OceanofPDF.com

ROAN

HOLT'UN BAKIŞI ekranda ileri geri hareket ediyordu. "Burada çok fazla bilgi yok. Bekle. Orijinal polis dosyasından bazı notlar aldım."

Holt okurken yutkunmakta zorlandım. Her saniye ıstırap gibiydi.

Holt hala ekranı tararken, "Iris kocasının kendisini aldattığını öğrendi ve onu mutfak bıçağıyla bıçakladı," dedi.

"Vay anasını," diye mırıldandı Nash.

Nefes alamıyordum. Aspen, onu öldürmeye çalışan adamla yakın temas halinde olan inanılmaz derecede vahşi birinin elindeydi.

"Roan?" Lawson dikkatle sordu.

"Onu bulmalıyız," diye mırıldandım. Aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçti, hiçbiri iyi değildi.

Holt, "Zaten arıyorum," diye beni temin etti. "Takma adı ve yasal adı altında. Kiralık bir evi olduğunu tahmin ediyorum. Uzak bir yerde." Parmakları klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. "Bingo."

Ekrandaki adrese bakarak hızla hareket ettim. Bölgeyi biliyordum. Kaldırılmış tam olarak doğruydı. Başka ev yoktu. Cep telefonu çekmiyordu. Wi-Fi yoktu. Kimse sizi görmediği ve duymadığı için her şeyden kurtulabileceğiniz bir yer.

Farkına bile varmadan hareket ediyor, kapıya doğru koşuyordum.

Biri adımı seslendi ama durmadım. Ayak sesleri beni takip etti ve bunun arkamı kollayan kardeşlerim olduğunu biliyordum. Ama onları tanımak için durmadım. Tek düşünebildiğim Aspen'di.

Onun adı kafamın içinde fısıltıyla söylenen bir ilahiydi, bir çeşit dua. Sanki tekrar tekrar söylersem iyi olacakmış gibi.

Polis merkezinin arka tarafındaki park yerine vardığımızda Lawson, "Cipim," diye bağırdı. "Arkada teçhizatım var."

O kilitleri açarken ben de yolcu tarafına yöneldim. Birkaç saniye içinde içeri tırmandık.

Lawson motoru çalıştırdı.

"Aradım. Destek yolda. Ana yolda bekleyecekler," dedi Nash emniyet kemerini bağlarken.

Bu tür durumların ne kadar hassas olabileceğini herkesten iyi biliyordu. Yanlış bir hareket, Elsie'yi ya da adı her neyse onu ürkütebilirdi. Ve sonra her şey olabilirdi.

Lawson otoparktan çıkarken ışıklarını yaktı ama sirenlerini çalmadı. Gaza bastı. "Holt, cipte kalmalısın."

"Cehenneme kadar yolum var."

Lawson, "Siz kolluk kuvveti değilsiniz," diye homurdandı.

"O kağıt parçasını ben imzaladım. Ben bir danışmanım," diye savundu.

Lawson, "O bu tür şeyleri kapsamıyor ve sen de bunu çok iyi biliyorsun," diye karşılık verdi.

Nash onu omzundan alkışladı. "Law'a biraz rahat ver. Zaten çiğnediği onca kural yüzünden anevrizma geçirecek."

Çünkü burada olmamalıydım. Sevdığım kadını tehlikeden kurtarmaya çalışan bir operasyonun parçası olmamalıydım. Bu kasabada polis değildim. Kolluk kuvvetiydim elbette ama Lawson'ın yetki alanında değildim. Ama geride kalmamı önermemişti bile. Bunun ona bir şey kazandırmayacağını biliyordu.

Lawson kulübeye giden yola saparken farlarını söndürdü. Uzun yola ulaştığımızda birkaç ağacın arkasına çekip aracı park etti.

Hemen dışarı fırladık ve kapılarımızı olabildiğince sessizce kapattık. Cipin arkasına geçtik ve Holt kapağı açtı. Lawson, Holt hariç hepimize çelik yelek verdi. Silahlarımızı kontrol ettik ve Lawson uzun menzilli tüfeğini aldı.

Holt'a baktı. "Buraya geldiklerinde onları hızlandır."

Holt başını sallayarak onayladı. "Aptalca bir şey yapıp kendinizi vurdurmayın."

Nash'in dudakları seğirdi. "Bunu asla yapmam."

Holt onun kafasına bir şaplak attı. "Vücudunda bir delik daha açarsan Maddie seni kendi elleriyle öldürür."

Nash yüzünü buruşturdu. "Haklısın."

"Gidelim," diye homurdandım. Kaybedecek zamanımız yoktu. Zaten çok geç kalmış olabilirdik.

Bu düşünce içimdeki her şeyi daralttı. Yürümek, nefes almak zordu. Aspen'in olmadığı bir dünyada hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Ağaçlardan ayrılmayacağız, neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz. Sonra da içeri gireceğiz," diye talimat verdi Lawson.

Nash ve ben hızlıca başımızı salladık ve Lawson'ı takip ettik. Kulübenin görünmesi iki dakikadan az sürdü. Ama bu yüz yirmi saniye bize bir ömür gibi geldi.

Donanmaya ait bir SUV ön tarafa park etmişti ama her şey sessizdi, çok sessizdi. Lawson yaklaştı, ağaç sınırının en uç noktasına kadar. İlk pencere setine ulaşana kadar daireler çizdik. Bir mutfağa bakıyorlardı ve nefesim kesildi.

Aspen.

Lanet bir sandalyeye bağlı.

Oren'in saldırısı yüzünden yüzü mosmor olmuştu ve şimdi de dudağı yarılmıştı. Steven'in onun yanındaki sandalyeye bağlandığını gördüğümde şok geçirdim. Iris'i sadece bir an görebildim. Sarı saçlarının bir parıltısı. Kolunu. Elindeki silah.

Nash küfretti. "İkinci rehine vuruldu."

Steven'in omzunda çiçek açan kanı fark etmemiştim bile.

"Gitmemiz gerek," diye homurdandım.

Lawson, "Bakalım önden çekebilecek miyim," dedi. "Seni görebilir," diye karşı çıktım.

Lawson çoktan harekete geçmişti. "Ben örtülü kalacağım."

Ağaçların kenarını takip ettik ve Lawson alçaktan çömelerek pozisyon aldı. Bir dizi küfür savurdu. "Bende değil."

Bir çatırtı, fırtına belirtisi olmadan yıldırım düşmüş gibi havayı aydınlattı.

Düşünmedim. Sadece hareket ettim. Her şeyimle kulübeye doğru koştum.

Kapıyı çekerek açtım. Steven acı içinde haykırdı, sağlam omzundan daha fazla kan sızıyordu.

Iris'in kafası bana doğru sallandı. Gözleri kocaman oldu. "Hayır! O mutlu olamaz. Bedelini ödemek zorunda!"

Iris silahı kaldırdı ve Aspen'e doğrulttu.

Düşünmedim, sadece daldım.

Iris çığlık attı, sesi o kadar yüksek ve dengesizdi ki neredeyse kulak zarımı deliyordu. "Hayır! O ölmeli!"

O kadar küçük bir şeye göre güçlüydü ve silahı tutmak için mücadele ettim.

Bir çatlak sesi duyuldu ve dünya tersine döndü.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ASPEN

ROAN yanımdaki koltukta oturduğu yerden nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

Kıpırdandım, kaşlarım çatıldı. "Omzun mu ağrıyor?" diye sordum, sesim odadaki kahkahalar ve gevezelikler arasında zar zor duyuluyordu.

"Hayır," diye homurdandı. "Sorun değil." "Bana ters ters bakma. Vuruldun."

Roan'ın çenesindeki bir kas esnedi. "Sıyrıldı."

"Yirmi dikişe ihtiyacın vardı," diye karşılık verdim.

Neyse ki tek istediği buydu. Silah sesi duyulduğu anda hayatım durmuştu. Roan'ın hâlâ hareket ettiğini ve silahı Elsie'nin elinden aldığını görene kadar tekrar nefes almaya başlamıştım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. Ama odadaki diğer insanlara kaşlarını çatarken sesi hiç de öyle çıkmıyordu.

Herkes buradaydı: Nathan ve Kerry. Holt ve Wren. Nash ve Maddie. Grae ve Caden. Lawson ve çocukları. Cady cennetteydi, ben de öyleydim.

"Uzun zamandır buradalar," diye mırıldandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu yüzden mi ters ters bakıyorsun?"

"Dik dik bakmıyorum."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. Her ne kadar Roan daha çok gülse ve kahkaha atsa da, büyük gruplarla uzun süre birlikte olmak ona göre değildi.

Eğildim. "Roan. Ben kaçırıldım. Sen vuruldun. Onları biraz rahat bırak. İyi olduğumuzdan emin olmak istiyorlar."

Hepimiz küçük evime doluşmuştuk ve Kerry o kadar çok yemek yapmıştı ki hepsini asla yiyemezdik. Neyse ki Roan'ın ve benim yaralarımız hafıftı ama hastane güvenliğimiz için bir gece kalmamızı istemişti. Neyse ki Cady sadece Nathan, Kerry ve Charlie ile eğlenceli bir yatıya kalacağını düşünüyordu.

Ama artık evdeydik. Iris hapisteydi. Steven ameliyatı atlatmıştı. Oren saldırı ile suçlanıyordu. Ve John tüm ziyaretçi ve iletişim ayrıcalıklarını kaybetmişti. Lawson'ın hapishanedeki kaynağı ona John'un dış dünyayla iletişim kurmadığı için aklını kaçırmaya başladığını söylemişti.

Bu adalet değildi, gerçekten değildi, çünkü Autumn'u geri getirmeyecekti. Ama Cady ve ben artık güvendeydik. Ve Autumn'un gerçekten önemseyeceği tek şey buydu. Güvende olmamızın onun sonunda huzura kavuştuğu anlamına geldiğini ummalıydım.

İyileşmesi zaman alacaktı ama iyi olacaktık, iyiden de iyi olacaktık.

Roan beni kendine daha sıkı çekti. Beni bulduğu andan beri bana dokunmayı bırakmamıştı. Hastanede bile. Hemşireler sonunda pes etmiş ve aynı yatağı paylaşmamıza izin vermişlerdi.

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Ben iyiyim."

Boynuma sokuldu. "Biliyorum. Sadece geri kalanımın buna inanması biraz zaman alacak."

Bunun üzerine kalbim sızladı. Tüm bu çile Roan'ı benden daha fazla etkilemişti. Bir süre kâbuslar göreceğimden emindim ama Roan'ın geleceğini hep biliyordum. Kimse beni daha güvende ya da daha çok sevilmiş hissettiremezdi. Lanet kelimelere ihtiyacım yoktu.

Roan ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana bir şey göstermem gerek" dedi. "Şimdi mi?"

"Gitmemizi istediğini söyleme şeklin bu mu?" Holt kollarını Wren'in hamile karnına dolayarak seslendi.

Roan, "Hayır, öngörülebilir bir gelecek için hepinize mahkûm olduğumu biliyorum," diye homurdandı.

Grae güldü. "Farkında olman iyi bir şey. Bu gece epey destansı bir pijama partisi yapabileceğimizi düşünüyordum."

"Evet!" Cady neşelendi. "Tüm pijama partilerini istiyorum."

Ben güldüm ve Roan inledi. Beni kapıya doğru çekiştirmeye başladı. "Hepsi taşınmadan gidelim."

Cady'ye sııttım. "Bir dakika içinde döneceğim, Katydid."

"Tamam, anne." Ama Charlie'nin ona gösterdiği bir şey çoktan dikkatini dağıtmıştı.

Roan beni kapıdan çıkarıp kamyonetine doğru yönlendirdi. "Bu şeye arabayla gitmek zorunda mıyız?"

Yolcu kapısını açtı ve binmeme yardım etti. "Çok uzak değil."

İçeri girdim ve kemerimi bağladım. Hava soğuktu ve kar kokuyordu. Bu gece birkaç santim yağsa hiç şaşırmazdım.

Roan direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. "Bana herhangi bir ipucu verecek misin?"

Homurdandı ve başını salladı.

Bu tepki beni sadece gülümsetti. Bir gün için çok fazla insan.

Kasabaya doğru dönmek yerine ters yöne gitti. Birkaç kameranın bulunduğu bir kapıya ulaşana kadar kamyonetini Huckleberry Lane'e doğru yönlendirdi. Penceresini açtı ve bir kod girdi.

"Bu sizin mülkünüz mü?"

Başını salladı. "Saldırımdan kısa bir süre sonra satın aldım. Elimden geldiğince güvenli hale getirdim. Buraya benden başka kimse çıkmadı."

Ve beni içeri alıyordu. Bu basit hareket gözlerimi yaşarttı.

Kapı kayarak açıldığında bakışlarım evi aradı. Görünmesi bir dakika sürdü. Basit ama muhteşem bir A-çerçeve kulübe. Biraz kar yağsa, bir Noel kartı olabilirdi.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve arabayı durdurdu.

Roan dışarı çıktı ve bana yardım etmeye geldi. Elimi tuttu ve beni ön kapıya kadar götürdü. Anahtarı bir kilidin ardından diğerine soktu ve bizi içeri götürdü.

Mekan minimalistti, ancak duvarlarda muhteşem doğa ve hayvan fotoğrafları vardı. Ayrıca büyük bir taş şömine ve tamamen pencerelerden oluşan bir arka duvar vardı.

Ona doğru giderken nefesim kesildi. Manzarası dudak uçuklatıcıydı. Tüm Cedar Ridge'i görebiliyordunuz. Kasaba, göl, etrafımızı saran güzel dağlar.

Roan kapıyı kaydırarak açtı ve beni balkona çıkarıp arkamızdan kapattı.

İçgüdüsel olarak korkuluklara doğru ilerledim, her şeyi kavramak istiyordum.

"Burası seni ilk gördüğüm yer."

Roan'ın sesiyle başımı kaldırıp o güzel mavi gözlere baktım.

"Sadece kırmızı bir parıltıydı." Dudakları seğirdi. "İlk başta sinirlenmiştim. Senden önce orada yaşayan yaşlı adamı hiç görmedim. Sanki bütün dağ yamacı bana aitmiş gibiydi."

Ağzım kıvrıldı.

"Ama sonra senin iyiliğini gördüm. Birbiri ardına eklediğiniz hayvanları. Kızınıza karşı ne kadar sabırlıydınız. Bazen içinizden bir ışık parladığına yemin edebilirim."

Nefeslerim hızlanırken kalbim göğsümde sarsıldı.

"Sen gölgelerdeki ışıktın. Tüm umutlarımın tükendiğini hissettiğimde bir umut ışığı. Sanırım o zaman bile seni sevmiş olabilirim."

Dudaklarım keskin bir nefesle ayrıldı. "Beni seviyor musun?"

Roan kollarını bana doladı. "Varlığımın her zerresiyle. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Yapabileceğimi düşünmemiştim. Bunu tam olarak doğru yapamayacağımı biliyorum-"

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Mükemmel yapıyorsun."

O mavi gözler parlıyordu. "Seni seviyorum, Tender Heart. Bu asla bitmeyecek."

"Ben de seni seviyorum." Kelimeleri söylerken sesim kesildi. "Bunu elde edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bana her şeyi verdin. Güvenlik. Kabul görmeyi. Bir aile."

"Karşılığında bana bir şey verecek misin?" Roan sordu.

"Herhangi bir şey."

Başını balkona doğru eğdi. Bakışlarım onu takip etti ve anında gözyaşlarına boğuldum. Sevdığımız herkes dışarıda, el yapımı devasa bir pankartı tutuyordu. Her bir harf büyük olasılıkla Cady ve Charlie tarafından boyanmış ve süslenmişti.

EVLEN BENİMLE?

Bakışlarım tekrar Roan'ın kılere kaydı, gözyaşlarım sel oldu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Elimden gelen her şekilde senin olmak istiyorum. Kocan olmak istiyorum. Cady'nin ve bana vereceğin tüm bebeklerin babası. Olmama izin vereceğin her şey."

"Evet," diye fısıldadım. Tek bir hece, söylemek istediğim şey için neredeyse yeterli değildi, ama tek çıkarabildiğim buydu.

Parmağıma elmas bir bant taktı. Birbirine örülmüş ışıltılı yapraklara benziyordu. Benim için en mükemmel yüzüktü. Patlamayacak bir yüzük.

hayvanlarla çalışırken ya da kafede bir şeylere karşı. İkimizin de etrafımızdaki doğada bulduğumuz huzuru hatırlatan bir şey. Onun ve benim bir karışımımızdı.

Parmak uçlarıma kadar uzandım, ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu. "Sen zaten benim her şeyimsin."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROAN

OceanofPDF.com

BİR AYLIK SU

"ANNE," diye fısıldadı yatağın diğer tarafından küçük bir ses.

Cady sessiz olmaya çalışıyordu, bunu ona verebilirdim. Ama daha çok fısıltıyla bağıırıyordu, heyecanı sesine yansırıyordu.

"Mmm," diye mırıldandı Aspen, yer değıştirirken kıcını bana doğru bastırdı.

Bu his karşısında inleme isteğimle savaştım. Zihnimde SAR prosedürlerini tekrarladım.

"Sana bir şey göstermem gerek," diye fısıldadı Cady daha yüksek sesle.

Sabahın erken saatlerinde yatak odasının pencerelerinden süzülen ışığa karşı gözlerimi kıstım. "Neler oluyor?" Homurdandım.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti Cady.

"Düğüne daha saatler var, Minik Dansçı."

Parmak uçlarında zıpladı, baştan aşağı bir balerin gibiydi. "Düğün değil. Başka bir şey. Görmeniz gerek."

"Uyumaya devam edebilirsin," dedi Aspen oturduğu yerden kalkarken.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve yastıklara yaslandım. "Hayır, ayaktayım." Gözüme bir hareket çarptı ve yer değıştirmeye çalıştım ama artık çok geçti.

Korsan kendini şifonyerimizin üzerindeki yerinden fırlattı ve lanet kafamın üzerine düştü. Pençelerini saçlarıma ve kafa derime geçirdi. Cady'nin hatırlamamasını umduğum bazı kelimeler tükürdüm.

"Şeytan kedi," diye homurdandım o şeyi üzerimden çekerken. Burnuma doğru hamle yaptı.

"Kahretsin!"

Sonra lanet kedi çeneme kafa attı ve mırlamaya başladı. Cady ve Aspen hemen kahkahalara boğuldu.

Cady, "Gördünüz mü, sizi seviyor Bay Grizz," diye cıvıldadı.

Ayağa kalktım, kediye yatağın üzerine koydum. "Onun aşkı zehirli."

Aspen bir kıkırdamayı daha bastırdı ve Cady'ye döndü. "Bize ne göstermek istiyordun?"

Gözleri parladı. "Haydi!"

Ben bir kazak alırken Aspen bornozumu kaptı.

"Uyandığına inanamıyorum. Saat onu geçene kadar uyumadı," diye mırıldandım onu kapıdan çıkarken takip ederken.

Aspen omuz silkti. "Büyük gün. Çok heyecanlı."

Bir kolumu ona doladım ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Hazır mısın?"

"İstediğin gün seninle evlenirdim."

Göğsümde bir yanma başladı - en iyi acı türü.

Cady ön kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Her şeyin üzerinde hafif bir kar serpintisi vardı, asla bıkmayacağım bir manzaraydı bu. "Dory geldi. Ailesini de getirmiş."

Cady'nin işaret ettiği elini takip ettim. Dory oradaydı, etrafı sürüsüyle çevriliydi. Bu yanık derinleşti ve yayıldı. Yardım ettiklerinizin kurtulup kurtulmayacağından asla emin olamazdınız ama o kurtulmuştu. Ve bize iyi olduğunu göstermek için gelmişti.

Cady'yi kollarıma aldım. "Şu iki ufaklığı görüyor musun?" Cady başıyla onayladı.

"Bunların onun bebekleri olduğundan eminim. Oldukça yakın duruyorlar. Muhtemelen geçen bahar doğurmuştur."

Cady'nin gözleri kocaman oldu. "Eminim o gittiğinde onu çok özlemişlerdir."

Aspen serbest kolumun altından kaydı. "Ama şimdi hep birlikte oldukları için ne kadar mutlu olduklarını bir düşünün."

Cady'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eminim en mutlu olanlar onlardır. Tıpkı bizim gibi."

Yanık daha da alevlendi. Kızlarım. Her şeyden sonra nasıl bu kadar şanslı olduğuma emin değildim.

Aspen bana baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

"Seni seviyorum, Tender Heart."

"Ben de seni seviyorum," diye yineledi.

"İkinizi de seviyorum. Ve Dory ve Mabel ve Emmaline ve-"

Bir korna sesi Cady'nin önünü kesti ve tüm geyiklerin ters yöne gitmesine neden oldu. Grae'nin cipi önümüzde durdu ve o, Maddie ve Wren araçtan atladılar.

"Bugün düğün günü!" Grae bir tür salınım hareketi yaparak bağırdı.

Ona kaşlarımı çattım. "Biraz erken değil mi?" Onca insanla uğraşmak zorunda kalmadan önce ailemle vakit geçirmek istiyordum. Küçük bir düğündü ama yine de uğraşmak istediğimden daha fazla büyümüştü. Bunu sadece Aspen için yapacaktım. Jonesy'nin de katılması için ısrar etmişti ama ben sınırı çizmiştim.

Dr. Miller, tüm hayvanlarla ilgilenmeye devam etti. Düğünümüzde ona çıkma teklif eden bir adam olmayacaktı.

"Erken mi?" Maddie sordu. "Hazırlanmak için bütün güne ihtiyacımız var. Kız zamanı. Gitmen gerek."

Geri çekildim. "Burası benim evim."

En azından şimdilik öyleydi. Evde büyük bir genişleme yapabilmek için A tipi evimdeki her şeyi boşaltmıştık. İki mülkümüzü birleştirecektik, böylece manzaraya ve hayvanlarımıza sahip olabilecektik.

"Bugün olmaz, olmaz," diye şarkı söyledi Grae.

Wren omzuma vurdu. "Holt diğer çocuklarla buluşmak için The Peaks'e gidiyor. Caden senin için güzel bir kahvaltı hazırlatıyor."

"Her neyse," diye homurdandım.

Aspen parmak uçlarına doğru uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Mihrapta görüşür müyüz?"

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Kabul ediyorum diyen ben olacağım."

"BU YAKA BOYNUMU KAŞINDIRIYOR," diye mırıldandım.

Holt kıkırdadı. "En azından smokin giymeni ya da kravat takmanı bile istemedi." "Küçük merhametler," diye mırıldandım.

Hepimiz lacivert takım elbise ve beyaz gömlek giymiştik. Güzeldi ama havasız değildi. Caden'ın lüks tatil köyünde evleneceğimizi düşünürsek, her şey çok daha kötü olabilirdi. Ama Aspen'in hakkını vermeliyim, seçtiği oda mükemmeldi. Dağlara bakan, bitkilerle dolu, tamamen camdan bir kış bahçesi; yirmi kadar konuğumuzun sığabileceği kadar bir alan.

Nash ağzına bir çeşit meze attı. "Caden'ın sağladığı atıştırma malzemeleri bunlarsa istediğiniz zaman evlenebilirsiniz."

Caden homurdandı. "Sadece senin için ekstra bir yemek bütçesine ihtiyacımız var." Nash karnını sıvazladı. "Ben büyüyen bir çocuğum."

"Evet, bağırsakların büyüyor," diye karşılık verdi Caden.

Nash ona ters ters baktı. "Bilmeni isterim ki hâlâ altılı paketim var. Ama sen biraz yumuşamış gibi görünüyorsun."

"Yarın boks ringine çıkalım da sana ne kadar yumuşak olduğumu göstereyim."

Holt başını salladı. "En azından siyah gözler düğün fotoğraflarından sonra olacak."

Süitin kapısı pat diye açıldı ve Lawson aceleyle içeri girdi. "Üzgünüm geciktim," diye mırıldandı elini zaten dağınık olan siyah saçlarında gezdirirken. Ama dağınık görünen saçlarından daha fazlasıydı. Kendisiydi.

"İyi misin?" Ben sordum.

Başını sallayarak onayladı. "Dadı adayıyla yaptığım görüşme beklediğimden uzun sürdü."

"Nasıl gitti?" Holt sordu.

İlk birkaç mülakat felaketle sonuçlanmıştı: daha çok bir eğitim çavuşu gibi davranan bir kadın, Lawson'ın sorulara cevap vermekten çok ona asıldığını söylediği biri ve sadece Lawson'ın kablolu yayın paketi ve atıştırmalık seçimiyle ilgilenen bir diğeri.

Lawson yutkundu, eli bükülürken boğazı çalışıyordu. "Güzel."

Nash kaşlarını kaldırdı. "Bize tüm verdiğin bu mu? Roan'ın eskiden yaptığı gibi konuşuyorsun."

"Evet, dostum. En azından bize komik bir röportaj hikâyesi daha anlat," dedi Caden. "Bunlar için yaşıyorum."

"O iyi biri. Onu ben işe aldım," dedi Lawson.

Holt geri kalanımıza şaşkın bir bakış gönderdi. "Onun adı ne?"

"Hallie." Lawson boğazını temizledi. "Aslında daha önce tanışmıştık. Uzun zaman önce."

Bunun üzerine
kaşlarım kalktı.

"Nerede?" Nash
sordu.

Kapı çalındı. "Ben bakarım," dedim. Odayı geçip
kapıyı açtım ve donup kaldım.

Aspen koridorda durmuş, sonsuza kadar beynime kazınacak bir görüntü yaratmıştı. The Brew'da çalışırken, ahırları temizlerken ya da sadece gülerken her zaman güzeldi. Her an nefesimi kesebilirdi. Ama bu farklı bir şeydi.

Kızıl saçları yüzünün etrafında gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı ve makyajına her ne yaptıysa yeşil gözleri doğrudan ruhuma işliyordu. Ve elbisesi...

Bu elbiseye kadar hiçbir elbiseyi umursamamıştım. Askıları, hiçbir şey tarafından tutulmuyormuş gibi görünmesini sağlayan transparan tüllü bir kumaştı, ön tarafta bir V'ye dalıyor, sadece

altında şişer. Vücudunu sardıktan sonra beline doğru, üzerinde çiçekler işlenmiş narin kumaş katmanlarıyla genişliyordu.

"Tender Heart," diye mırıldandım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Beğendin mi?" "Daha güzel bir manzara görmedim."

"Roan," diye fısıldadı, duyguları boğazını tıkamıştı.

"Anne, şimdi mi?" Cady onun yanında sordu.

İşte o zaman Minik Dansçımı nihayet kucağıma aldım. Annesininkine benzer bir elbise giymişti ama soluk pembe ve daha büyük çiçekleri vardı.

Aspen sıırttı. "Bunu törenden *sonra* yapmamız gerekiyordu ama birileri beklemek istemedi."

Cady dudağını ısırды ve annesinin kolunu çekti. Aspen eğildi ve Cady onun kulağına fısıldadı. "Ya bundan hoşlanmazsa? Ya istemezse?"

Eğildim ve Cady'nin elindeki kutuyu aldım. "Bana vereceğin her şeyi seveceğimi biliyorsun çünkü senden geliyor."

Cady'nin gözleri cam gibi oldu ama hâlâ biraz emin görünmüyordu.

Aspen de çömeldi, elbisesinin kumaşı etrafında dönüyordu. "Bazen cesur olmamız gerekir, Katydid. İnsanlara onları ne kadar sevdiğimizi göstermek korkutucu gelebilir ama Roan da seni seviyor."

"Aya ve yıldızlara, Minik Dansçı," dedim.

Cady bana baktı, o yeşil gözlerinde umut vardı. Kutuyu yavaşça bana uzattı.

Kurdeleyi dikkatlice çözdüm ve kapağı açtım. İçinde bir yığın kâğıt vardı. İlk birkaç satırı gözden geçirdim ve sonra bakışlarım Aspen'e kaydı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Aspen'in gözleri doldu. "Kasabada bir avukata gittik ve evrak işlerinde bize yardımcı oldu. Sadece imzalamanız gerekiyor, sonra da dosyalayacağız."

"Benim gerçek babam olmak ister misiniz, Bay Grizz?" Cady sordu.

Gözlerimde yaşlar birikti. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez, Minik Dansçı."

Sonra bana doğru uçtu. Ayağa kalktım, onu havaya kaldırdım, sonra Aspen'i de yanımıza aldım. "Bu kızlarım konusunda nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

Aspen dudaklarını boğazıma bastırdı. "Seni seviyorum, Roan." "Bu hayatta ve ötesinde," diye fısıldadım.

EPILOG

OceanofPDF.com

ASPEN

OceanofPDF.com

ON İKİ YIL SU

Evimizin antresi boyunca bir ileri bir geri gittim. Bu alan çok fazla hayat görmüştü. İlk kez suyum geldiğinde arabaya gitmek için yarışırken. Çocukların ilk adımları. Cady'nin ilk okul dansının fotoğrafları. Vedalaşmamız gerektiğinde Roan'ın Chauncey'i arabaya taşıması ve altı ay sonra eve getirdiği üç bacaklı yeni yavru köpeğe hoş geldin demesi.

Bu evde ve kurduğumuz güzel hayatta milyonlarca iniş çıkış yaşamıştık. Ama hiç bu kadar gergin olmadığımından emindim.

Başparmağımın köşesi için endişelenirken adımlarım hızlandı. "Senin derdin ne anne?" Max kanepeden bana bakmadan sordu. değerli video oyununu barındıran televizyondan uzaklaştı.

"Evet," diye yankılandı Max'in ikiz kardeşi Colin, kumandadaki bir dizi düğmeye basarken. "Babam aradıktan sonra kablolu yayına geçtin."

Lewis kitabından başını kaldırıp pencerenin yanındaki yerine baktı. "Her şey yolunda mı?"

O oyuncak bebeklerden biri gibi başımı salladım. "Her şey yolunda." Max homurdandı. "Yalan söylediğinde sesin tizleşiyor." "Öyle değil." Sesim tizleşince irkildim.

Colin kahkahayı patlattı. "Bundan daha kötü olduğu tek an, babama Cady'nin ilk randevusuna çıktığını söylemek zorunda kaldığı andı."

Hatırlatma karşısında yüzümü buruşturdum. Roan küçük kızının büyümesini pek iyi karşılamamıştı. Üç oğlumuza birkaç yıl daha sahip olmamız işe yaramıştı ama Cady yuvadan uçmaya hazırlanıyordu.

Lewis'in kaşları kalktı. "Cady evlenmiyor, değil mi?"

İkizlerin bakışları bana yöneldi.

"Hayır, hayır, hayır. Öyle bir şey yok," diye söz verdim. Kızım on sekiz yaşındaydı. Bunu düşünmek için çok gençti.

Çakıl taşları üzerinde çtırdayan lastiklerin sesi sinirlerimi birkaç seviye daha yükseltti. Avuçlarım nemlenirken ellerim yumruk oldu. Bir araba kapısı kapandı. Sonra dışarıda ayak sesleri duyuldu.

SAR toplantısından eve dönerken postaneden mesaj atmıştı. Ne kadar üzülse de, insanlar onu Cady ile görmeye başladıktan sonra toplumun ona yönelik algısı değişmişti. Sahip olduğum kibarlığı gördüler.

O ilk toplantıdan itibaren. Artık sürekli olarak gönüllü komitelerde, spor takımlarında ve bunların arasındaki her şeyde görev alması isteniyordu.

Kapı açıldı ve Roan boşluğu doldurdu. Aradan on iki dakika ya da on iki yıl geçmiş olması fark etmezdi, kocama bakmaktan asla yorulmadım - geniş omuzları ve kaslı vücudu, artık gülmekten ve gülümsemekten birkaç çizgisi olan muhteşem yüzü ve kırlaşmış saçları. Ama o mavi gözler hep aynı kalmıştı.

"Geldi mi?" Fısıldadım.

Roan aramızdaki mesafeyi kapattı ve zarfı bana uzattı.

Herhangi bir iş zarfına benziyordu, ancak iade adresinin üst kısmında *Amerikan Bale Tiyatrosu* yazıyordu. Parmaklarım kâğıdın üzerinde daireler çizdi. "Çok ince."

Kelimeleri söylemek bile acı veriyordu. Kızım dansa aşık olmuştu. Başladığı andan itibaren ona aşık olmuştu, ancak büyüdüğü, sadece sevmekle kalmayıp aynı zamanda inanılmaz derecede yetenekli olduğu da ortaya çıkmıştı. Derslere, kamplara ve hatta New York'ta özel bir yaz programına katılmıştı.

Amerikan Bale Tiyatrosu onun hayalimdi. Ve ben kızımın tüm hayallerine sahip olmasını istiyordum, bu onu ülkenin diğer ucuna kaybetmek anlamına gelse bile. Ama bu zarf? Tüm bu umutları suya düşüreceğinden endişeleniyordum.

Roan omzumu sıktı. "Başımızı belaya sokmadan önce ne yazdığını görelim. Nerede o?"

"Sence nerede?" Ben sordum.

Cady her şeyi dans aracılığıyla işledi. İyi ve kötü. Ama özellikle kaygılı olduğu zamanlarda bu onun çıkış noktasıydı. Ona John hakkındaki tüm gerçeği söylediğimizde, konuşması gereken duyguları kontrol altına alana kadar haftalarca kendini stüdyoya kilitlemişti. Chauncey'i kaybettiğimizde de aynısını yapmıştı. Aşık olduğunda. İlk kalp kırıklığını yaşadığında. ABT'deki seçmelerle ilgili haber alması gerektiğini bildiği için de gece gündüz dans ediyordu.

Roan'ın dudakları kırırdadı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi," dedi, zarfı parmaklarımın arasından aldı ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Evi yakmayın," diye seslendi çocuklara.

"Annemi sakinleştirirsen melek oluruz," diye bağırdı Max.

Roan kıkırdadı. "Seni bu konuda tutuyorum."

Merdivenlerden inerek Roan'ın sadece Cady için yaptırdığı alana geldik. Odaya adım attığımızda etrafı seyretmekten kendimi alamadım. Bir duvar tamamen aynaydı ve karşısında bir bale barı vardı. Karşı duvarın tamamı Cedar Ridge manzaralı pencerelerden oluşuyordu. Büyüleyiciydi ve Cady bunu gördüğünde ağlamıştı.

Tıpkı yıllar önce arabamın tamir masraflarını karşıladığını söylediğinde ve bana The Brew'u alarak sürpriz yaptığında ağladığım gibi. Roan kızlarını şımartmayı severdi.

Cady pistte dönerken hoparlörlerden klasik müzik yayılıyordu. Her hareketin adını asla bilemeyebilirdim ama Cady'nin her eğilme, bükülme ve sıçramada bana *hissettirdiklerini* biliyordum.

Tekrar dönerken tam önümüzde durdu, sırtıyor ve ağır ağır nefes alıyordu. "Hey. Yemek vakti geldi mi?"

"Hayır," diye başladım. "Ben... Yani baban... Yani biz-"

Roan omzumu sıktı ve zarfı Cady'ye uzattı. "Postadan bu çıktı."

Yavaşça eline aldı ve iade adresine baktı. "Çok ince," diye fısıldadı.

Roan, Cady'nin gözleriyle buluşabilmek için başını eğdi. "Minik Dansçı, o zarfın içinde ne olursa olsun, sen inanılmazsın. Çoğu insanın hayal edebileceğinden çok daha fazlasını başardın. Ama aynı zamanda sevdiğin şeyi de buldun. Seni aydınlatan şeyi. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu senden alamaz. Sonunda nereye gidersen git bu ışığı parlatacaksın."

Cady'nin gözleri parladı ve kollarını Roan'a doladı. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum. Harika şeyler yapacağını biliyorum."

Geri çekilirken onun gözlerini tuttu. "Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Büyük şehirlerden nefret etmene rağmen New York'ta bir yaz geçirdiğin için. Her zaman arkamı kolladığın için. Olmak zorunda olmadığın zamanlarda babam olduğun için."

Gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

Roan boğazını temizledi, gözleri parlıyordu. "Hayatımın en büyük ayrıcalığı, beni baban olarak seçmiş olman."

Oh, Tanrım. Bu ikisinin bana verdiği hediye, karşılığını ödeyebileceğimden çok daha fazlaydı. "Aç şunu," dedi Roan usulca.

Cady derin bir nefes aldı ve zarfı yırttı. Kâğıdı çıkardı ve açtı. Gözlerini bir ileri bir geri gezdirdi ve sonra bize dikti. "Ben varım."

Roan kükreyerek onu tekrar kollarına aldı. Daha fazla gözyaşına boğuldum.

Roan beni de içeri çekti. "Benim kızlarım."

Sadece daha çok ağladım, bu da Cady'yi güldürdü.

"Bu sefer onu gerçekten harekete geçirdin," dedi gülümseyerek.

Roan ikimize de sıkıca sarıldı ve sonra dudaklarını benimkilere değdirdi.

"Benim hassas kalbim."

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Ne için?"

"Bize her şeyi verdiğin için," dedim, kelimeler zar zor duyuluyordu.

"Sensin," dedi Roan, sesi alçaktı. "Sen gölgelerdeki ışıksın."

Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak."

Lawson'a hak ettiği sonsuz mutluluğu kimin verebileceğini öğrenmek ister misiniz? Kayıp ve Buluntu Serisi'nin beşinci kitabı olan *Senin Küllerin*'de bunu öğrenin, [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alabilirsiniz ya da bir ön bakış için okumaya devam edin!

Roan ve Aspen'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BURAYA TIKLAYARAK](#) özel bir bonus sahne edinin.

OceanofPDF.com

LÜTFEN ASHES OF YOU'NUN
BU GENİŞLETİLMİŞ ÖN
İZLEMESİNİN KEYFİNİ
ÇIKARIN

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

HALSTON

OceanofPDF.com

BEŞ YIL ÖNCE

"DEVAM EDİN. DEVAM EDİN. DEVAM EDİN."

Artık zar zor duyuluyor olsalar da kelimeleri tekrar tekrar söyledim. Onlar benim mantram haline gelmişti. Uğuldayan rüzgâr kelimeleri yutsa ve dudaklarım zar zor kıpırdasa da sabit ritim beni ilerlemeye zorladı.

Bacaklarımın hareketini sürdürmesi için mücadele ederken dişlerim şiddetle gıcırdıyordu. Rüzgâr giydiğim ince kılıfa çarparken karnımdaki taze kesikler acıyordu. Onu bedenimden ayırmak ve *onun* kirlettiği her şeyi söküp atmak istiyordum.

Gözlerimi kısıarak gecenin içine baktım, sık ağaçların ve yağan karın arasından bir şeyler görmeye çalıştım.

Çıplak ayağım özellikle keskin bir kayaya çarptığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Dondurucu karda uzuvlarımdan hissini kaybettiğini sanmıştım ama yanılmışım.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Bu henüz donmadıkları anlamına geliyordu.

Omzumun üzerinden arkamdaki geceye baktım. Onu duymadım. Artık duymuyordum. İlk başta gecenin içinde adımı haykırmıştı ama sonra sustu.

Sessizlik her zaman daha kötüydü. Bunu dördüncü günde öğrenmişim. Ama ardından yirmi dokuz gün geldi. O nemli, karanlık mağarada öleceğimden emin olduğum günler. Bazen keşke ölseydim dediğim günler.

"Devam edin."

Vücudum titrerken yumruklarımı sıktım, tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım ve acının beni teşvik etmesini umdum. Tırnaklarım artık uzundu ve onları kesecek bir şey yoktu. Ama acıya alışmıştım, toleransım artmıştı ve tırnaklarımdan etimi kesmesi hiçbir işe yaramıyordu.

Mideme şiddetli bir kramp girdi. Eklemlerim o filmdeki Teneke Adam gibi kaskatı kesilmişti. *Ne deniyordu ona?*

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve ardından bir sıcaklık dalgası geldi. Birden terlediğimi, içten dışa doğru yandığımı hissettim. Üzerimdeki çürük elbiseyi çıkarma isteği çok güçlüydü.

Ayak parmaklarımdan ucundan saçlarımdan ucuna kadar her yerim acıyordu. Etim çatırdayarak açılıyormuş gibi hissediyordum.

Tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm. Karın soğuğu aşırı ısınmış bedenimde bir mutluluktu. Kendimi yere bıraktım ve sırt üstü yuvarlandım. Kutsanmış kar. Soğuk tenime sızıyor, rahatlatıyordu.

Rüzgarda bir ses yükseldi. Adımı duyduğumu sandım. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bu o idi. Beni bulmuştu. Kalkmam gerekiyordu. Kaçmalıyım. Savaşmalıyım. Ama yapamadım. Belki şansım yaver giderdi ve sonunda beni öldürürdü. Üstümde bir figür yüzüyordu. "Halston?"

Sesi sanki zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi derindi. Ama aynı zamanda rahatlatıcı bir yanı da vardı; bir nezaketi vardı. Adamınki gibi değildi.

"Vay anasını," diye gürledi başka bir ses. "Gecelik mi giyiyor? Hava dokuz derece."

"Haber verin," diye bağırdı üstümdeki ses.

Figür yine üstümde yüzüyordu, yüzü odağa girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. Ama görüşüm her netleştğinde, güzellik beni çarpıyordu: siyah saçlar ve köşeli bir çenenin etrafındaki kalın saçlar. Sanki bir noktada kırılmış gibi görünen bir burun. Ve gözleri...

Derin mavide bir şeyler vardı. Havuzlarda boğulmak isterdim. Naziktiler. Kaba değillerdi. Adamın kızgın kahverengi havuzları gibi değillerdi.

"Halston, artık güvendesin. Seni buradan çıkaracağız. Bana nereden yaralandığını söyleyebilir misin?"

Diğer adamın numaraları saydığını ve ardından bir telsiz sesi duydum.

Ağzımı açtım. Konuşmaya çalıştım. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Üstümdeki adam sırt çantasından bir şey çıkararak kıpırdandı. "Seni ısıtmam lazım."

Üzerimi battaniyeyle örtmek için hamle yaptığında dondu kaldı. Başını kaldırdı ve diğer adama baktı. "Kanaması var. Kesilmiş."

İkinci adam küfretti. "Ekibin geri kalanı hâlâ otuz dakika uzaklıkta."

"Onu ısıtmalıyız. Hipotermik durumda."

Etrafımda dolaştılar.

Mavi gözler üzerimde geziniyordu. "Seni hareket ettirmeliyiz. Canın yanabilir. Ama seni ısıtmalıyız."

"Hayır," diye mırıldandım. "Sıcak."

O güzel mavi gözlerinden acı akıyordu. "Sıcak hissettiğini biliyorum ama vücudun şu anda sana yalan söylüyor. Seni hareket ettireceğiz. Üç deyince. Bir. İki. Üç deyince."

Adamlar beni bir şeyin üzerine kaldırdıklarında içim alev alev yandı. Ama sesimi çıkarmadım. Bu içgüdüsel. Çıglık atmam her zaman hoşuna giderdi. Sessiz kalmayı ve ona güç vermemeyi öğrenmiştim.

Görüş alanımın köşelerinde karanlık dalgalanıyordu. Bir el benimkini kavradı.

"Halston, benimle kal."

Şunlar Fathomless gözlerdolu benim vizyon. Bu yüzden Çok güzel. "Mavi," Fısıldadım.

Elimi daha sert sıktı. "Halston!"

Ama ben çoktan kaymaya başlamıştım. Aldırmadım. En azından gittiğimde nezaketin içinde boğulacaktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

LAWSON

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

Sabahın erken saatlerinde yatak odamın penceresinden süzülen güneş ışığına karşı göz kırptım ve ağırlığı lisede top oynarken incittiğim omzumdan atmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Diyaframıma saplanan küçük ayağımla zar zor nefes alabiliyordum.

Altı yaşındaki bir çocuk bu kadar güçlü olmamalıydı. Ama Charlie, kafese kapatılmış bir antilop gibi vahşice uyudu. Tekmeledi ve yumrukladı. Bir gece gözümü bile morartmıştı. Karakolda *bunu* açıklamak ilginç olmuştu.

Şu anda California King'imın içinde yana doğru dönmüştü, bu yüzden bir adımdan daha az boşluğum vardı ve topuğu karnıma sıkıca oturmuştu. En azından bu sefer yüzü değildi.

Komodinin üzerindeki alarmım çaldı ve kapatmak için yatağımdaki küçük yumruya uzandım. Gözlerim, sanki biri içlerine asit dökmüş gibi yanıyordu.

Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı. Tercihen bütün gün yanımda taşıyabileceğim bir serum.

Yastığın üzerine uzanmak için yer değiştirdiğimde Charlie sarsıldı, bacaklarını savurdu, biri doğrudan hayalarımın içine çarptı.

Boğazımdan çıkan boğuk ses, ergenlik çağına girmiş yaralı bir hayvan gibiydi. Yanağımdan içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

Charlie gerindi, gelecekte çocuk sahibi olma ihtimalimi bitirdiğinden habersizdi. İyi ki zaten sahip olduğum üç çocuk yeterliydi.

Dudaklarını şapırdattı. "Günaydın."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek acının geçmesini bekledim.

Charlie'nin kaşları çatıldı. "Komik bir yüzün var baba."

Son bir nefes daha verdim. "Sadece yorgunum, dostum."

Bana sıırttı. "Harika uyudum."

Elbette vardı. Yaralanma ve olası ölüm riskini göze almış olsam da, altı yaşındaki çocuğum kâbus gördükten sonra kapımda belirdiğinde ona hayır diyemedim.

Küçük adamımı inceledim, siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu. Ağabeylerinin gördüğünden daha fazla kâbus görüyordu. İçime bir ağırlık çöktü, geçmiş olayların bir şekilde kabusları oraya yerleştirmiş olmasından endişelendim.

Charlie burnuma fiske vurdu. "Bakmayı kes."

Kıkırdadım, yanlarını gıdıkladım. Ciyakladı ve yataktan fırladı, pijamaları renkten renge girmişti. Kurbağalarla kaplı olanlar en sevdikleriydi. Başka bir şeyle uyumayı reddettiği için iki çift daha sipariş etmek zorunda kalmıştım.

"Daaaaaaaad," diye sızlandı Charlie ama sesinde kahkaha duydum. "Bana bir iyilik yap ve gidip kardeşlerini uyandır."

Charlie'nin gözleri bir parıltıyla aydınlandı; benimkine çok benzeyen bir maviydi. "Üstlerine atlayabilir miyim?"

"Ne gerekiyorsa yap, Charlie Bear."

Kocaman sırtıyordu ve odamdan koşarak çıkarken bir tür savaş çığlığı attı.

Tekrar yatağa uzandım, taşaklarım hâlâ ağrıyordu. O çocuk benim ölümüm olacaktı.

Başım zonkluyor, en son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi düşünmeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse hafızamdan çıkaramıyordum. Belki mucize bu hafta sonu gelirdi. Charlie amcasının düğünü yüzünden yorgun düşerse ve Drew ile Luke aptalca bir şey yapmazlarsa.

On iki saat dinlenmek için bir böbreğimi bile satabilirim.

Luke koridorun sonundan, "Defol git odamdan," diye bağırdı.

Kahretsin.

Ayağa kalktım, bacaklarımı yatağımın kenarına doğru salladım. On iki saat yakın bir zamanda gelmeyecekti.

"MEYVELERİ SEN ÖLDÜRDÜN," diye hırladı Luke küçük kardeşine.

Drew omuz silkerek telefonundan başını kaldırdı. "Acıkmıştım."

Luke gürleyen bakışlarını bana çevirdi. "Dur tahmin edeyim, daha fazla yok."

Kilere doğru ilerlerken arka dişlerim birbirine çarptı. Ergenlik yıllarının kolay geçmeyeceğini biliyordum, ama Luke sanki bir genç kıza dönüşmüştü.

On altı yaşına geldiğinde farklı bir insandı. Çoğunlukla homurdanarak ve kaşlarını çatarak iletişim kuruyor ve kafasının içinde gerçekte neler olup bittiğini bana hiç anlatmıyordu.

Bu onun bilebileceğinden daha fazla yaraladı. Beni baba yapmıştı ve aramızda her zaman özel bir bağ vardı. Balık tutmak, yürüyüş yapmak, kamp yapmak. Hepsini yaptık. Ta ki bir gecede aniden benimle hiçbir şey yapmak istemeyene kadar.

Kiler raflarını taradım: Cheerios. Cocoa Pebbles. Shredded Wheat. Cap'n Crunch. Kix. Fruit Loops yok. Bir dünya mısır gevreğimiz olmasına rağmen başka pek bir şeyimiz olmadığını görünce içim burkuldu. Markete gitmem gerekiyordu. Hemen. Bütün kutuları aldım ve mutfığa geri döndüm.

Onları adaya bırakırken Luke'un kızgın bakışlarıyla karşılaştım. "Haberler kötü. Fruit Loops yok. İyi haber? İnsanoğlunun bildiği diğer tüm mısır gevrekleri var."

Luke taburesini geriye itti. "Okuldan bir şeyler alırım."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Luke'la olan kavgalarımı seçmem gerektiğini öğrenmiştim. Ve evde kahvaltı edip etmemesi, üzerinde ölmek istediğim tepe değildi.

Drew ve Charlie en büyük kardeşlerinin patlamasını fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Bu o kadar sık oluyordu ki artık onlar için sadece arka plandaki gürültüden ibaretti. Charlie burnunu sürunenlerle ilgili bir kitaba sokmuş, Drew'un parmakları ise cep telefonunun ekranında geziniyordu. Nerede olduğunu ya da çeşitli spor antrenmanlarından birine geç kaldığını bana bildirmesi için ona bu lanet şeyi almıştım ama artık kalıcı olarak eline takılmıştı.

Arkamı döndüm ve tezgâhı taradım. Muzların zamanı çoktan geçmişti ama kasede tek bir portakal vardı. Ona uzandım, kabuğunu çıkardım, ikiye böldüm, sonra parçaları hızla kaselere koydum ve hâlâ benimle konuşan iki çocuğa doğru ittim.

"Bana bir iyilik yap ve sadece şeker ve karbonhidrat içermeyen bir şeyler ye ki babalıktan kovulmayayım, tamam mı?"

Charlie kıkırdadı ve ağzına bir dilim portakal attı. "Kovulmadım."

Drew kötü bir koku almış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Portakallar iğrençtir." On üç yaşındaki çocuğuma baktım. Saçları öyle bir şekilde yüzüne dökülmüştü ki

Genç kızların sevdiğini biliyordum. Benimkinden biraz daha açıktı, annesinin rengine daha yakındı. Sadece bu düşünce bile bunca yıl sonra bile öfkenin kabarmasına neden oldu. Ve hemen ardından suçluluk duygusu geldi.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım - hepsini asla açılmayacak o yere gömdüm.

"Ne zamandan beri?" Araştırdım.

Drew abartılı bir titreme geçirdi. "Tüm iplerin ne kadar iğrenç olduğunu fark ettiğimden beri. Büyükanнемin örgü projelerinden birini çiğnemek gibi bir şey."

Charlie'nin çiğnemesi yavaşladı ve portakal parçasını kaseye geri tükürdü. "İğrenç."

Drew'a alaycı bir bakış gönderdim. "Bunun için teşekkürler."

Sadece güldü. "Her zaman haklı olmamın bir faydası olmaz. Bebeklerin beni sevmesinin ana nedenlerinden biri de bu."

Başımı eğdim ve burnumun kenarını sıktım. Eğer liseyi hamilelik korkusu yaşamadan bitirebilirsek, bu bir mucize olacaktı.

"Baba, Cady okuldan sonra oyun buluşması için gelebilir mi?" Charlie zil çaldı

İç

nd "Sanırım yarınki düğünle ilgili bir sürü işleri var, dostum."

e. Charlie kaşlarını çattı. "Roan Amca Cady'nin annesiyle evlendiğine göre Cady ile evlenemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Drew mısır gevreğinde boğuldu. "Bu bir tür ensest, küçük dostum." "İn-ses-tal ne demek?" Charlie kelimeyi bulmakta zorlanarak sordu.

Ağabeyine ters ters baktım. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Her söz küçük kulaklar için değildir."

Charlie'nin yüzü buruştu. "Ben küçük değilim!"

Drew gözlerini devirdi. "Kötü bir rüya gördüğün için hâlâ babanın yatağına giriyorsan, küçük olduğunu söyleyebilirim."

Charlie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve kaşığını kâsesine bıraktı. Tabureden kayarak odasına kaçtı.

Gözümün altındaki bir kas titremeye başladı. "Drew."

Ortanca oğlum bakışlarımı karşıladı. Saçları daha çok annesininkine benzese de gözleri baştan aşağı benimdi. "Bu doğru. Ona bebek gibi davranmayı bırakmalısın, yoksa yirmi yaşına kadar seninle yatacak."

İçimi çektim. "Bir kabus gördü."

"Bu kendi yatağında uyuyamayacağı anlamına gelmiyor. Beni uyandırıyor, koridorda koşturuyor ve korktuğu için bilinen tüm ışıkları yakıyor."

"Sizi uyandırdığı için üzgünüm ama bu, korktuğu için kendini kötü hissetmesine neden olmamalı. Hepimiz o yollardan geçtik. Hatırladığım kadarıyla sen de yatağının altında yaşadığını düşündüğün yeşil bir

canavardan korkmuştun."

Drew'un yüz ifadesine biraz suçluluk duygusu karıştı ve omuzları çöktü. "Özür dilerim. Gidip onunla konuşacağım."

Drew'un omzuna bir el sıkıştırdım. "Sen iyi bir kardeşsin."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Beni okula bıraktığında bunu söyle. Bebeklerin duyduğundan emin ol. Bu ağabeylik lafını çok seviyorlar."

Kafasının arkasına hafifçe vurdum. "Kadınlara ve kızlara *bebek* deme."

Drew'un ağzı tam bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu bir sevgi ifadesi. Bayılıyorlar."

Eminim öyledir.

Bakışlarımla onu kıştırdım. "Biz kadınlara saygılı davranınız ve onların duygularıyla oynamayız."

Drew taburesinden kayarken iki elini de havaya kaldırdı. "Tam saygı, kardeşim." "Ben senin babanım, *kankan* değil."

Drew sadece kıkırdadı. "Tamam, babacık. Pedlerim nerede? Ekipman çantamı yüklemem gerek."

Bir lanet serbest kaldı. Çocuklarım için dilimi temiz tutmak için elimden geleni yaptım ama arada sırada başka hiçbir kelime işe yaramıyordu. Çocuğunuzun lacrosse pedlerini yıkamanız gerekirken tamamen unuttuğunuzda olduğu gibi.

"Baba," diye inledi Drew. "O pedler leş gibi kokuyor ve Koç'un kondisyon koşularımızı onlarla yapmak gibi bir huyu var."

Çamaşır odasına doğru ilerledim. "Şimdi onları yıkayacağım ve çantayı okula bırakacağım."

Drew kaşlarını çatı. "Senin işin yok mu?"

Çamaşır odasına girerken, "Bu sabah burada görüşmelerim var," dedim.

"Lanet olası bir dadiya ihtiyacımız yok." Luke'un odanın dışından gelen derin sesini duydum.

Omurgam sertleşti ve elimde Drew'un pedleri olduğu halde dışarı çıktım. "O kelimeyi bir daha söylersen elektronik cihazlarını iki günlüğüne elinden alırım."

Luke'un ifadesi sertleşti. "Bunu yapamazsın."

Kaşlarımla kalktı. "Bu bir ayrıcalık, hak değil."

"Herkesin bir telefonu ve bilgisayarını var. Bunları ellerinden almak birini hapse atmak gibi bir şey."

Gülmek istedim. Bu çocuğun sahip olduklarının ne kadar iyi olduğundan haberi yoktu. Çok paramız olmasının çocuklarımı şımartmasına izin vermemek için çok uğraştım. Onlar alamadılar

istedikleri her şeye sahiptiler ve harçlık için ev işleri yapmak zorundaydılar, ama aynı zamanda *ihitiyaç* duydukları her şeye de sahiptiler.

Cedar Ridge polis şefi olarak iyi bir hayat sürüyordum ama babamın önceki açık hava şirketi sayesinde dört kardeşim ve ben asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştık. Ben lisedeyken şirketi satmıştı, bu da hepimizi hayata hazırlamıştı. Ama gerçek şu ki, güven fonumu nadiren kullanıyordum.

Eski sevgilim Melody'yi en çok kızdıran şeylerden biri de buydu. Neden çalışmak istediğimi anlamamıştı. Neden her ay lüks tatillere çıkmadığımızı ya da Lamborghini kullanmadığımızı.

Payımın bir kısmını bu evi almak için kullanmıştım. Ve çocukları üniversiteye göndermek için kullanacaktım. Ama bunun dışında ihtiyacım yoktu. Sade yaşamayı seviyordum.

Ailem bana defalarca önemli olanın fiziksel eşyalar değil, etrafınızdaki insanlar ve paylaştığınız deneyimler olduğunu öğretmişti.

Luke sırt çantasına bir şeyler tıkıştırırken, "Her neyse," diye mırıldandı.

Bana tıpatıp benziyordu ama sanki bir yabancıya bakıyormuş gibiydi. Sadece siyah giymeye başlamıştı ve onu bir arkadaşıyla dövme yaptırmak için sahte kimlik almak istediğine dair mesajlaşırken yakalamıştım.

Kapı çalındı ama Luke duymazdan geldi. Gözümün altındaki kas daha hızlı kıpırdandı ama tek kelime etmedim; evin önüne gitmek için geniş, açık konseptli oturma ve mutfak alanını geçtim.

Tek kolumla vitesi dengeleyerek güçlükle topuzu tutmayı başardım. Kapıyı açtığımda beni hafif bir kahkaha karşıladı.

"İyi misin, büyük kardeş?" Grae içeri girerken sordu.

"Gayet iyiyim," diye homurdandım.

"G Teyze!" Charlie koridorda koşarak bağırdı.

Adam ona doğru atıldı ve kadın onu kolayca yakaladı. "Adamım nasıl?"

"Güzel. Burada ne işin var?" diye sordu sırtarak, az önceki kırıngnlığı açıkça unutulmuştu.

"Bugün seni okula götüreceğim ama pijamalarınla gidebileceğini sanmıyorum."

Duvardaki saate baktım ve bir küfür daha savurdum. Geç kalacaklardı. "Acele etmelisin, Charlie Bear. Üstünü değiştir ve dişlerini fırçala. Yardıma geleceğim ama bunları yıkamam lazım."

Grae, "Onu ben hallederim," diye güvence verdi. "Sen çamaşırları hallet." Luke kapıya doğru yürüdü. "Arabanda bekleyebilir miyim?"

Grae'nin kaşları çatıldı. "Elbette. Kilit açık."

Luke başka bir şey söylemeden ya da bana dönüp bakmadan kapıdan çıktı. "O iyi mi?"

Acı beni delip geçti. "Genç."

Ama artık bundan o kadar emin değildim. Luke'ta bir terslik vardı ve ne olduğunu bana söylemesini bir türlü sağlayamıyordum.

Son zamanlarda, onunla başarılı olmaktan çok başarısız olduğumu hissediyordum ve bu beni öldürüyordu. Ama çocuklarımın güvende, sağlıklı ve bütün olduklarından emin olmak için her şeyimle savaşırdım. Onları bir daha asla hayal kırıklığına uğratmamak için ölümüne savaşırdım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

HALLIE

Elimi yorganın üzerine yaydım ve düzelttim. Biraz eski püskü görünüyordu, köşeleri yıpranmıştı ve pencereden giren güneş ışığı yüzünden solmuştu. Eğer ağabeyim nerede kaldığını bilseydi, bundan hiç memnun olmazdı. Daha güzel, daha pahalı bir yere geçmemi talep ederdi.

Ama ben bunu istemedim. Emerson ve kocası Adrian, geçtiğimiz beş yıl boyunca benim için gereğinden fazlasını yapmışlardı -herkesin yapması gerekenden fazlasını. Ve onlar tam olarak bunun içinde yuvarlanmıyorlardı.

İkisi de Chicago'da öğretmendi. Yüksek lisansta tanışmışlar ve birbirlerine sırlıslıkla aşık olmuşlardı. Ailem Em'in kariyer seçiminden zaten hoşnut değildi ama Em onlara bir erkekle evleneceğini söylediğinde, onunla ilişkilerini tamamen kestiler.

Sanki sadece bunu düşünerek şeytanı çağırmışım gibi, telefonum çaldı.

ANNE

Emerson'ın dairesini aradım. Orada olmadığını söyledi.
Neredesin, Halston?

Kolumu kavrayıp parmaklarımla tempo tutarken alt dudakımı endişelendirdim.

BEN

Bir iş görüşmem var.

Yalan değil. Bir görüşmem vardı. Benim olduğumu düşündüğü yerden sadece saatler uzaktaydı.

ANNE

Ne tür bir iş? Sanat dünyasının senin geleceğin olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Birkaç önemli galeride bağlantılarım olduğunu biliyorsun. Odaklanman gereken yer orası.

Telefona baktım, görüşüm biraz bulanıklaştı. Parmak uçlarım karıncalandı, bu bir panik atağa doğru gittiğimin işaretiydi.

Hayır. Bugün olmaz.

Etrafımdaki boşluğa odaklandım. *Görebileceğiniz beş şey.*

"Komodin. Lamba. Yastık. Kitap. Su şişesi."

Derin bir nefes aldım ve karıncalanma biraz azaldı. *Duyabileceğin dört şey.*

Dikkatle dinledim, birkaç şeyden daha fazlasının belli belirsiz sesini duydum. "Trafik. Bir kapı. Televizyon. Damlayan bir musluk."

Hissedebileceğin üç şey.

"Terlik. Kazak." Elimi yatağa bıraktım. "Yorgan."

Kokusunu alabileceğin iki şey.

"Küflü." Eski motel odasının ötesinde bir koku almak için kendimi zorladım. "Çam."

O odun parçasıyla ilgili bir şey bana huzur verdi ve beni ele geçirmeye çalışan paniği geri itti.

Ciğerlerimden son bir uzun nefes kaçtı. Telefona baktım. Eğer bu işi alırsam, belki de sonunda numaramı değiştirecek kadar cesur olabilir ve onunla *-onlarla-* işimi bitirebilirdim.

Elimdeki cep telefonum çaldı ve sıçramama neden oldu. Annemin numarasının ekranda yanıp sönmesini bekleyerek irkildim. *Emerson*'ı ve o tanıdık Chicago alan kodunu algıladığımda göğsümdeki baskı hafifledi.

Görüntülü arama olduğunu görünce paniğe kapıldım. Odayı taradım, aramayı kabul etmek için en iyi yeri aradım, güvenli olmadığını düşündüğü bir yerde kaldığım için anında alarima geçmeyeceği bir nokta.

Yatağa oturup terliklerimi çıkardım. Yatak başlığı oldukça standart ve hasarsız görünüyordu.

Parmağımı ekranda kaydırarak parlak bir gülümsemeye zorladım. "Em."

Tanıdık yüzü beni karşıladı. Sarı saçları benim neredeyse beyaz olan buklelerimden birkaç ton daha koyuydu ama gri gözlerimiz neredeyse aynıydı. Ne yazık ki şimdi gözlerini endişe dolduruyordu. "Annem aradı."

Yüzümü buruşturdum.

İç çekti. "Sana ondan önce ulaşacağımı düşünmüştüm."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. "Önerdiği galerilerle neden görüşmeye gitmediğimi bilmek istiyor."

Emerson inledi. "Belki de galeri dünyasının boyanın kurumasını izlemek kadar ilginç olduğunu düşündüğün içindir?"

Sırıttım, bu hareket içimdeki gerginliğin bir kısmını hafıfletti. Buraya gelirken içimdeki her şey dönmüş, gittikçe daha da daralmıştı. Washington'a vardığımda kendimi bir olta makarası gibi hissetmişim.

Kardeşim bir an beni inceledi. "Sen iyi misin? Oraya gelebilirim. Ve her zaman buraya geri dönebileceğini biliyorsun."

"Em-"

"Ciddiyim. Sen bizim ailemizsin. Sizi her şeyden çok seviyoruz. Hazır değilsen sorun değil."

Yorganın üzerindeki çiçeklerden birini parmağımla çizerek yavaş bir nefes verdim. "Kendi aileni kuruyorsun. Bunu yapmak için alana ihtiyacın var."

Emerson ve Adrian'ın dairesi güzeldi ama pek geniş sayılmazdı. Ne kadar yollarından çekilmeye çalışsam da üçümüzle birlikte kalabalıktı. Bir de bu karışıma bir bebek eklerseniz, çok fazla olurdu.

"Adrian ve ben konuştuk. Taşınabileceğimiz birkaç banliyö var-"

"Hayır." Sesim uzun zamandır duymadığım kadar güçlüydü. "Şehri seviyorsun. Enerjisini. İnsanları. *Yemekleri*. Benim yüzümden senin deyimimle 'sıkıcı banliyölere' taşınmıyorsun."

Em şehir hayatını benim hiç sevmediğim bir şekilde seviyordu. Her zaman ailemizin buradan birkaç kasaba ötedeki tatil evini tercih etmişimdir. Dağlar bana her zaman nefes alabildiğimi ve gerçekte olduğum kişi olma özgürlüğüne sahip olduğumu hissettirmişti.

Yaşadığım çileden sonra her şey anksiyetemi tetikledi. Yüksek sesler, kalabalık alanlar. Şehirde yaşamak hiç de kolay değildi. Tüm tetikleyicilerim üzerinde çok çalışmışım ama bu dağların huzurunu özlemediğim anlamına gelmiyordu.

Emerson'ın ifadesi yumuşadı. "Sadece oraya geri dönmenin senin için sağlıklı olduğundan emin değilim. Yaşamayı düşünebileceğin milyonlarca yer var. Illinois'de bizden arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta olan pek çok göl topluluğu var."

Söylemediği şeyleri duydum: *Tek başıma kaldığım için sinir krizi geçirirsem bana hemen ulaşabilecekleri yerler.*

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım ve alttakini ısırdım. "Bununla yüzleşmek istiyorum."

Son beş yıldır terapide çok çalışıyordum. Terapistimin önerdiği her egzersizi yapıyor ve zor şeylere karşı toleransımı yavaş yavaş artırıyordum. Üniversiteyi bitirmeyi, dadı olarak iyi bir iş bulmayı ve hatta kendi başıma bir seyahate çıkmayı başarmıştım. Bu dağlar dünyada en sevdiğim yer olmuştu. Onları geri almak istiyordum.

Ve gerçek şu ki, onları ön camımdan ilk gördüğümde endişe hissetmemiştim. Merak hissettim.

"Çok cesursunuz ama-"

Koyu kahverengi bir el kardeşimin omzunu sıkarak Emerson'ın sözlerini kesti. Bu hareket aynı anda hem şefkatli hem de uyarıcıydı.

Adrian'ın yüzü ekranı doldurdu, ardından geniş bir sırıtış yayıldı. "Kızımız nasıl?"

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Güzel."

"Kasabayı hiç keşfettin mi? Dün araştırdım ve kesinlikle çok güzel bir yer."

Parmaklarım yorganı kavradı, büküldü. "Henüz değil. Araba kullanmaktan çok yoruludum."

Ya da korkmuş.

Pizza sipariş ederdim ve akşam yemeği geldiğinde odama teslim edilmesini sağlardım ve geldiğinde biber gazım elimde olurdu.

"Bu gece sadece dinleneceğim, ama yarın kahvaltı için dışarı çıkacağım." Kendime bugün verirdim ama bu odada daha fazla kalırsam asla çıkamayacağımı biliyordum. Bu da görüşmemi kaçıracağım anlamına gelirdi ve Emerson gerçekten gelip beni almak zorunda kalabilirdi.

"İnternette The Brew adında sevimli küçük bir kahve dükkanı ve kafe gördüm. *Alice Harikalar Diyarında* hissi veriyor," diye önerdi Adrian. "Şehir merkezinde."

Başımı çok uzun süre salladım, muhtemelen dengesiz bir oyuncak bebeğe benziyordum. "Kontrol edip rapor vereceğim."

Adrian'ın kehribar rengi gözleri gururla parlıyordu. "Duble çikolatalı keklerden birini benim için dene. Cennet gibi görünüyorlar."

Ağzım gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Yarın görüşmen ne zaman?" Emerson araya girdi.

"On." Midem bir dizi takla attı. Aile hakkında bildiğim tek şey, altı, on üç ve on altı yaşlarında üç erkek çocukları olduğu ve pazartesiden cumaya yardıma ihtiyaçları olduğuydu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum-"

Adrian yine Emerson'ın sözünü kesti. "Ajans tüm müşterilerini tamamen inceliyor.

Hallie de çocuklarla harika anlaşıyor. Bunu yapmak için doğmuş."

Onun sözleriyle göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Çocukların yanında kendimi yetişkinlerden daha rahat hissettiğim zamanlar olmuştu. Yapmacıklık yoktu. Olmadığınız biri gibi davranmak yoktu. Karanlık tarafları saklamak yok.

"Eğer olması gereken buysa, onu alacağım. Eğer değilse, aramaya devam edeceğim." Kendime defalarca söylediğim şey buydu. Ancak birikimlerimin sınırlı olduğu gerçeği buna tam olarak inanmamı engelliyordu.

Emerson uzun bir nefes verdi. "Tamam." Ekranın arkasından bakışlarımla buluştu. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Teşekkürler Em," diye fısıldadım.

Adrian, "İşin biter bitmez bizi ara," diye ısrar etti. "Duymak istiyoruz her şey."

Ağzımın kenarları tam bir gülümsemeye dönüştü. "Otel odama döner dönmez ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

"Öldürün onları," dedi bir işaret olarak.

Emerson sadece el salladı.

Aramayı *sonlandırdım* ve telefonun düşmesine izin verdim.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve onlara sıkıca sarıldım. Bazen, göğsümdeki sert baskı endişeyi uzak tutmaya yardımcı oluyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım odaya.

Bacaklarımı serbest bırakarak telefonumu tekrar elime aldım ve internet tarayıcısını açtım. *The Brew, Cedar Ridge* yazdım. Ekranımda beliren fotoğraflar şirin ötesiydi ve menü ağzımı sulandırdı.

Kalbim kaburgalarımın çarpmaya başladı ve nefes alış verişlerim hızlandı. Gözlerim yanıyor, hayal kırıklığı gözyaşlarım serbest kalmaya çalışıyordu.

"Her seferinde bir adım. Bir sonraki adım ne?"

Sesim titriyordu ama kelimeler yardımcı oldu. Ellerim telefonun etrafında titriyordu. Haritalar uygulamasını açıp *The Brew* yazdım.

Yönler ekranı doldurdu ve bakışlarımla onları takip ettim. Buradan sadece üç blok ötedeydi.

Yol boyunca geeeğim her şeyi inceledim ve dün arabayla gelirken gördüğüm şirin dükkânları ve pitoresk restoranları olan sokakları hayal ettim.

Yeni bir şey benim için hiç kolay olmadı. Biri beni buna zorlamaya çalıştığında daha da kötü olurdu. Tam da bu yüzden ailemin evinden ayrılıp Emerson ve Adrian'la yaşamaya başlamıştım. Kendi hızımda ilerlemem gerekiyordu ve bir şeyi yapmadan önce zihnimde pratik yaparsam o kadar da korkutucu olmadığını fark etmiştim.

Bakışlarımı rotanın üzerinde iki kez daha gezdirdim. "Yarın, sadece bir sonraki adımı atacaksın."

Sabah neye ihtiyacım olacağını düşündüm: deri botlarım, kabarık ceketim ve köşedeki sandalyede duran şapkam. Odağım komodinin üzerindeki biber gazına kaydı. Bir Cumartesi sabahı, küçük bir kasabanın şehir merkezinde birinin bana saldıracağını düşünmemiştim.

Bu düşünceye inanmak istedim. Ama kötü şeylerin hiç beklemediğiniz bir anda başınıza gelebileceğini biliyordum.

Ashes of You [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alınabilir

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.